

ஃபரென்ஹீட் 451

கத்யா

ரேபரட்பர்

ஃபாரென்ஹீட் 451

ரேப்ராட்பர்

ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில்

வெ. ஸ்ரீராம்

பின்னொரை

டாக்டர் இ. அண்ணாமலை

கர்யா

Fahrenheit 451, a Tamil translation of the novel by Ray Bradbury

© 1953 renewed 1981 by Ray Bradbury

Published by arrangement with Don Congdon Associates, Inc.,

Tamil translation copyright © Cre-A:

Tamil translation by V. Sriram

First Edition: November 2014

Published by

Cre-A:

New No. 2, Old No. 25

17th East Street

Kamarajar Nagar

Thiruvannmiyur

Chennai- 600 041

Phone: 72999 05956

Email: creapublishers@gmail.com

Website: www.crea.in

Printed at

Sudarsan Graphics Pvt. Ltd.,

Chennai- 600 017

ISBN: 978-93-82394-12-9

Price: Rs. 180

*Cre-A: is a contributor to Bookshare, the world's largest online digital library
for people with print disabilities.*

நன்றி

- இந்த மொழிபெயர்ப்புக்கான கணிசமான காப்புரிமைக் கட்டணத்தை ஏற்றுக்கொண்ட கணேஷ்குமார் வெங்கடராமனுக்கு;
- மொழிபெயர்ப்பதில் சந்தித்த ஏராளமான பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க வெவ்வேறு கட்டங்களில் ஆலோசனை வழங்கி உதவிய டாக்டர் தங்க. ஜெயராமன், டாக்டர் து. நரசிம்மன், டாக்டர் என். சிவராமன், டாக்டர் டி. கே. கோபாலன், என். ரமணி ஆகியோருக்கும், சொல் அவை (www.wordreference.com) நண்பர்கள்
copyright, cagey
e2efour, SwissPete
cyberpedant Parla
Andygc, Egmont,
entangledbank Keith Bradford
owlman5 velisarius
Giorgio Spizzi, wordnip
PaulQ Thomas Tompion
ஆகியோருக்கும்;
- இந்த மொழிபெயர்ப்புக்குப் பின்னூரை தந்திருக்கும் டாக்டர் இ. அண்ணாமலைக்கு.

குறிப்பு:

- இந்த மொழிபெயர்ப்பில் விவிலியத்திலிருந்து கையாளப்பட்டுள்ள தொடர்கள், வாக்கியங்கள் இந்திய வேதாகமச் சங்கம் வெளியிட்டுள்ள 'பரிசுத்த வேதாகமம்' பதிப்பிலிருந்து பெறப்பட்டிருக்கின்றன.
- நாவலில் தடித்த எழுத்துகளில் தரப்பட்டிருக்கும் சொற்கள்/தொடர்கள் மூலத்தில் அழுத்தம் தரப்பட்டவை.

பாரென்ஹிட் 451

புத்தகத் தாள் தீப்பற்றி எரியும் வெப்பநிலை.

"கோடு போட்ட தாள் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டால்
வேறு திசையில் எழுது."

- ஹ்வான் ரமோன் ஹிமெனெஸ்
(Juan Ramon Jiménez)

பாகம் I

கணப்படும் சலமாண்டரும்¹

தீ வைத்து எரிப்பது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

பொருள்கள் தீக்கிரையாவதைப் பார்ப்பது, அவை கறுத்துப்போவதையும் மாற்றம் அடைவதையும் பார்ப்பது ஒருவித விசேஷ மகிழ்ச்சியை அளித்தது. தன் கை பற்றிக்கொண்டிருந்த பித்தளைக் குழாயின் குவிந்த வாயும், நச்சு மண்ணெண்ணெயைப் பரவலாகத் துப்பிக்கொண்டிருந்த இந்தப் பெரிய மலைப்பாம்பும் அவனுடைய மண்டையின் இரத்த நாளங்களை விண்ணெண்ணென்று தாக்கின. வரலாற்றின் இடிபாடுகளையும் சிதைவுகளையும் வீழ்த்திய தீக்கொழுந்துகளின் சிம்பொனிகள் அனைத்தையும் நிகழ்த்தும் ஒருவருடைய கைகளைப் போல இருந்தன அவனுடைய கைகள். குறியீடாக இருந்த எண் 451 பொறிக்கப்பட்ட தலைக் கவசம் சுரணையற்ற அவனுடைய தலைமேல் இருக்க, அடுத்து வரப் போவதைப் பற்றிய நினைப்பில் ஆரஞ்சு நிறச் சுவாலைகளாக இருந்த கண்களுடன் தன்னுடைய தீயூட்டியை அவன் கண்டினான்; இரவு நேர வானத்தைச் சிவப்பும் மஞ்சளும் கருப்புமாக எரித்த அகோரத் தீயில் அந்த வீடு எம்பித் துள்ளியது. மின்மினிப்பூச்சிக் கூட்டத்தின் மத்தியில் அவன் பெருமிதத்துடன் நடத்தான். எல்லாவற்றையும்விட, பழைய நகைச்சுவைத் துணுக்கு ஒன்றில் வருவதைப் போல, புறா இறக்கைகளாகப் படபடத்த புத்தகங்கள் வீட்டு வாசலின் முன்பும் புல்தரையிலும் அழிந்துகொண்டிருக்கும்போது, எரியும் குளைக்குள் ஜவ்வு மிட்டாய் குச்சியைத் திணிக்க விரும்பினான். பொறி தெறிக்கும் கழல்களாகப் புத்தகங்கள் மேலெழும்பிச் சென்று, தீயாய் இருண்டுவிட்டிருந்த காற்றில் அடித்துச் செல்லப்பட்டன.

கட்டுப் பொசுக்கப்பட்டு, சுவாலையால் பின்னுக்கு விரட்டப்பட்ட எல்லா மனிதர்களின் பயங்கரமான இளிப்பை மோன்டாகும் இளித்தான்.

¹ சலமாண்டர்: நெருப்பினால் பாதிக்கப்படாத விலங்கு என்று இலக்கியங்களிலும் புராணங்களிலும் கூறப்படும், பல்வி போன்ற சிறிய விலங்கு.

தீயணைப்பு நிலையத்துக்குத் திரும்பிப் போனவுடன் நாடோடிப் பாடகன் போல இருந்த தன்னுடைய கறுத்துப்போன முகத்தைக் கண்ணாடியில் பார்த்து, தனக்குத் தானே கண்ணடித்துக்கொள்வான் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். பிறகு, தூங்கப்போகும்போது இருட்டில் அதே பயங்கரமான சிரிப்பு இன்னமும் அவனுடைய முகத்தின் தசைகளைப் பற்றியிருப்பதை உணர்வான். அது ஒருபோதும் அவனை விட்டுப் போனதே இல்லை. அந்தச் சிரிப்பு, அவனுக்கு ஞாபகம் இருந்தவரை ஒரு போதும் அவனை விட்டுப் போனதேயில்லை.

கிருவண்டு நிறத்திலிருந்த அவனுடைய கறுப்புத் தலைக்கவசத்தைக் கழற்றி மாட்டிவிட்டு அதைப் பளபளப்பாக ஆக்கத் துடைத்தான். தன்னுடைய தீக்காப்புக் கோட்டைச் சீராக மாட்டினான்; பூவாளிக் குழாயடியில் தாராளமாகக் குளித்தபின், விசிலடித்துக்கொண்டே பாக்கெட்டுகளில் கையை நுழைத்துக்கொண்டு, தீயணைப்பு நிலையத்தின் மேல்தளத்தைக் குறுக்காகக் கடந்து, தரைத் திறப்பு வழியே கீழே விழுந்தான். கடைசித் தருணத்தில், விபத்து நேர்வது நிச்சயம் என்று தெரிந்தவுடன், பாக்கெட்டிலிருந்து கைகளை வெளியே எடுத்து, தங்க நிறத்திலிருந்த கம்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, தான் கீழே விழுவதைத் தடுத்தான். கிற்ச்சிட்டபடி வழக்கி வந்து, கீழே இருந்த கான்கிரீட் தரைக்கு ஒரு அங்குலத்துக்கு மேல் குதிகால் இருக்கும்போது நின்றுவிட்டான்.

தீயணைப்பு நிலையத்திலிருந்து வெளியே வந்து, நள்ளிரவுத் தெரு வழியாகச் சுரங்க ரயில் நிலையம்வரை சென்றான்; அங்கே, காற்றின் உந்துவிசையில் செல்லும் ஓசையற்ற ரயில், உயவு எண்ணெய் தடவப் பட்ட சுரங்கப்பாதைத் தடத்தில் சத்தமின்றி வழக்கிச் சென்று, புறநகர்ப் பகுதியை நோக்கி மேலேறிப் போன, சந்தன நிறத் தரைக்கல் பதித்த நகரும் படிக்கட்டுக்கு, வெதுவெதுப்பாக வீசிய காற்றில், அவனைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தது.

சலனமற்று இருந்த இரவில், விசிலடித்துக்கொண்டே இருந்த தன்னை அந்த நகரும் படிக்கட்டு மென்மையாகத் தூக்கிச் செல்லும்படி விட்டான். குறிப்பாக எதைப் பற்றியும் எவ்விதச் சிந்தனையுமின்றி, தெரு முனைவரை நடந்தான். தெரு முனையைச் சென்றடையும் முன்பாகவே, காற்றலை ஏதோ ஒன்று எங்கிருந்தோ வீசியதைப் போல, யாரோ தன்னைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டதைப் போலத் தன் வேகத்தைக் குறைத்தான்.

நட்சத்திரங்களின் ஒளியில் தன் வீட்டை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த அவனுக்கு, கடந்த சில இரவுகளாகவே, தெரு முனையில் இருந்த நடைபாதையில் முற்றிலும் இனம் தெரியாத ஏதோ சில உணர்ச்சிகள் தோன்றிக்கொண்டே இருந்தன. அந்த முனையில் தான் திரும்புவதற்கு

முந்தையக் கணம்வரை யாரோ அங்கே இருந்ததைப் போலத் தோன்றியது. யாரோ அங்கே சத்தமின்றிக் காத்திருந்துவிட்டு, அவன் வருவதற்கு ஒரு நொடி முன்புதான் அங்கிருந்து நிழல் ஒன்றில் மறைந்து, அவனைக் கடந்து செல்ல விட்டதைப் போன்ற அசாதாரணமான ஒரு அமைதி அந்தச் சூழ்நிலையை ஆக்கிரமித்ததைப் போல இருந்தது. ஒருவேளை லேசான நறுமணம் ஒன்றை அவனுடைய மூக்கு இனங்கண்டுகொண்டிருந்திருக்கலாம்; அல்லது, அந்த இடத்தில் நிற்குகொண்டிருந்த ஒருவரால் ஒரு கணத்துக்கு, அந்தக் குறுகிய இடத்தைச் சுற்றிப் பத்து டிகிரிவரை உயர்ந்திருக்கக் கூடிய வெப்பத்தைத் தன் புறங்கைகளின் தோலின் மேல், தன் முகத்தில் ஒருவேளை அவன் உணர்ந்திருக்கலாம். அவனால் அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஒவ்வொரு முறை அவன் திரும்பிய போதும், யாரும் இல்லாத, வளைந்து சென்ற, வெண்ணிற நடைபாதையை மட்டுமே பார்த்தான். ஒரே ஒரு நாள் இரவில், அவன் தன்னுடைய கண்களை இடுக்கிக்கொண்டு பார்க்கவோ பேசவோ முயல்வதற்கு முன், புல் தரையில் ஏதோ விரைந்து மறைவதைப் போலத் தோன்றியிருந்தது.

ஆனால் இன்றிரவோ, கிட்டத்தட்ட நின்றுவிடுவதைப் போல வேகத்தைக் குறைத்தான். தெரு முனையில் அவன் திரும்புவதற்கு முன் அதை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த அவனுடைய உள்மனதுக்கு மிக லேசான கிகிகிப்புக் கேட்டிருந்தது. கவாசமா? அல்லது யாரோ அங்கு நிசப்தமாக நின்று காத்துக்கொண்டிருந்ததால் இறுக்கமடைத்துவிட்டிருந்த சூழலா அது?

தெரு முனையில் திரும்பினான்.

நிலா வெளிச்சத்திலிருந்த நடைபாதைமேல் இலையுதிர் காலத்தின் காய்ந்த இலைகள் விழுந்து, அங்கே வீசிய காற்றிலும், பறந்து சென்ற இலைகளின் ஒட்டத்திலும் தூக்கச் செல்லப்பட்டதைப் போலத் தோன்றிய ஒரு இளம் பெண், தான் நடந்துகொண்டிருந்தாலும் சறுக்கியபடி, நகரும் நடைபாதை ஒன்றில் பொருத்தி நிற்பதைப் போலத் தோன்றினாள். இலைகளைக் கிளறி, அவற்றைச் சுழலச் செய்த காலணிகளைப் பார்ப்பதற்காகச் சற்றே தலையைக் குனிந்தபடி இருந்தாள். மெலிந்த, பால் போன்ற வெண்மையான முகம்; சலிப்புறாத ஆர்வத்துடன் எல்லாவற்றையும் தொட்டுப்பார்க்கும் மென்மையான ஒருவிதப் பசி அந்த முகத்தில் இருந்தது. கிட்டத்தட்ட லேசான வியப்பு அவள் பார்வையில் தென்பட்டது; உலகின் மேல் அந்தக் கரிய விழிகள் குவிந்திருந்த விதத்தில் எந்த அசைவும் அவற்றிடமிருந்து தப்பவில்லை. அவளுடைய ஆடை வெண்மையாக இருந்தது, கிகிகித்தது. அவள் நடக்கும்போது அவளுடைய கைகளின் அசைவைக்கூடத் தான் கேட்பதைப் போல அவன்

தினைத்தான்; இதோ, இப்போது தடைபாதையில் நடுவில் நின்றபடி காத்துக்கொண்டிருந்த மலிதவிடமிருந்து தான் ஒரு வினாடி தூரத்தில் தான் இருக்கிறோம் என்பதை அறிந்தவுடனேயே திரும்பிய அவளுடைய முகத்தின் கள்ளமற்ற சவனத்தின் அந்த மிக நுண்ணிய ஒளி.

தலைக்கு மேலே இருந்த மரங்கள் காய்ந்த இலைகளைப் பொழிந்து பெரும் சத்தத்தை ஏற்படுத்தின. நடப்பதை நிறுத்திவிட்டு ஒருவேளை வியப்பில் பின்வாங்கிவிடுவாளோ என்பதைப் போலத் தோன்றினாலும், அந்தப் பெண் தன்னுடைய ஆற்றத் தகவிய, பளபளக்கும், துடிப்பான கண்களால் மோண்டாகைப் பார்த்தபடி நின்றாள்; அற்புதமாக எதையோ தான் சொல்லிவிட்டதைப் போல அவன் உணர்ந்தான். ஆனால் 'ஹலோ' என்று சொல்வதற்கு மட்டும் தன்னுடைய வாய் அசைந்தது என்பது அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அவனுடைய கைகளிலிருந்த சலமாண்டர் உருவத்தையும், அவன் நெஞ்சின் மேல் இருந்த ஃபீனிக்ஸ் பறவை வில்லையையும் பார்த்து வலியப்பட்டதைப் போல அவன் தோன்றவே, அவன் மீண்டும் பேசினான்.

"நீ புதிதாக இந்தத் தெருவுக்கு வந்தவன் இல்லையா?" என்றான்.

"நீங்கள்—", அவனுடைய தொழில்நுட்பமான ஆன அடையாளச் சின்னங்களிலிருந்து பார்வையை உயர்த்தினாள். "தீயனைப்பவர்". அவளுடைய குரல் தேய்ந்துகொண்டே போயிற்று.

"அதை எவ்வளவு விசித்திரமாக நீ சொல்கிறாய்."

"நானா—கண்களைத் திறக்காமலேயே எனக்கு அது தெரிந்திருக்கும்," என்றாள் அவள், மெதுவாக.

"என்ன—மண்ணெண்ணெய் வாடைதானே? என் மனைவியும் எப் போதும் இதே புகார்தான்," என்றபடி விரித்தான். "அதை ஒருபோதும் முழுமையாகக் கழுவிவிட முடியவில்லை."

"இல்லை, உங்களால் முடியாது", என்றாள் அவள், வியப்பு மேலிட,

அவனைச் சுற்றிச்சுற்றி வந்து, மேலும் கீழுமாக அவனைப் புரட்டிப் பார்த்து, சத்தம் எதுவும் இல்லாமல் அவனை உலுக்கி, அவனுடைய பாக் கெட்டுகளைக் காலிசெய்து—தான் அசையாமலேயே இவை அனைத்தையும் அவள் செய்ததைப் போல அவன் உணர்ந்தான்.

"மண்ணெண்ணெய்," மௌனம் நீடித்துவிட்டதால் அவன் சொன்னான்: "எனக்கு ஒரு வாசனைத் திரவியம்."

"உண்மையிலேயே அது அப்படித்தான் தோன்றுகிறதா?"

"நிச்சயமாக, ஏன் கூடாது?"

அதைப் பற்றிச் சிந்தித்துப்பார்க்கச் சற்று நேரம் எடுத்துக்கொண்டாள். "எனக்குத் தெரியவில்லை." அவர்களுடைய விடுகள்வரை போகும் நடைபாதையைப் பார்த்துத் திரும்பினாள். "உங்களுடன் நான் நடந்து வருவதில் உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லையே? என் பெயர் க்லாரிஸ் மெக்லெல்லான்."

"க்லாரிஸ், நான் கை மோண்டாக், வா, போவோம். இந்த இரவு நேரத்தில் சுற்றிக்கொண்டு என்ன செய்கிறாய்? உனக்கு என்ன வயதாகிறது?"

வெள்ளிபோல் இருந்த நடைபாதையில், வெதுவெதுப்பும் குளுமையும் கலந்திருந்த இரவில் அவர்கள் நடந்தார்கள். ஆப்பிரிகாட், ஸ்ட்ரா பெர்ரி பழங்களின் பசுமையான மணம் மென்மையாகக் காற்றில் மிதந்து வந்தது. அவன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு, வருட முடிவில் இவ்வளவு காலம் தாழ்ந்து இது சாத்தியமில்லை என்பதை உணர்ந்தான்.

இப்போது அங்கே இருந்தது, நிலவொளியின் கீழ் பனியைப் போன்ற பிரகாசமான முகத்துடன் அவனுடன் நடந்து வந்துகொண்டிருந்த இந்தப் பெண் மட்டுமே. தன்னுடைய கேள்வியை அவசி ஆராய்ந்து, அதற்குத் தன்னால் அளிக்க முடிந்த சிறந்த பதிலை அவன் தேடிக்கொண்டிருந்தான் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது.

அவள் சொன்னாள்: "எனக்கு வயது பதினேழு, நான் கொஞ்சம் கிறுக்கு. இந்த இரண்டும் சேர்த்தேதான் இருக்கும் என்று என் மாமா சொல்வார். உன்னுடைய வயதை மற்றவர்கள் கேட்கும்போது 'பதினேழு', 'கிறுக்கு' இரண்டையும் சேர்த்தே சொல் என்று அவர் சொன்னார். இரவில் நடப்பதற்கு மிக உகந்த நேரம் அல்லவா இது? சுற்றிலும் இருப்பதை முகர்ந்து, கூர்ந்து கவனித்து, சில வேளை இரவு முழுவதும் விழித்திருந்து, நடந்து, குரியன் உதிப்பதைப் பார்க்க எனக்குப் பிடிக்கும்."

மௌனமாக மேலும் சற்று நடந்த பிறகு, ஆழ்ந்த யோசனையுடன் அவள் கடைசியாகச் சொன்னாள்: "ஒன்று தெரியுமா, எனக்கு உங்களைப் பார்த்துப் பயமே இல்லை."

அவன் வியப்படைந்தான். "நீ ஏன் பயப்பட வேண்டும்?"

"பெரும்பாலானோர் அப்படித்தான். அதாவது, தீயணைப்பவர்களைப் பார்த்துப் பயம். ஆனால், பார்க்கப்போனால், நீங்களும் ஒரு சாதாரண மனிதர்தானே..."

அவளுடைய கண்களில் தன்னைப் பார்த்தான்: பளபளக்கும் இரண்டு பிரகாசமான நீர்த்துளிகளில் தொங்கவிடப்பட்டதைப் போல இருந்த தன் சிறிய கரிய உருவத்தை. தன் வாயின் கோட்டிலிருந்து தொடங்கி எல்லா நுண்ணிய விவரங்களும் அடங்கியிருந்த தன் உருவத்தைப் பார்த்

தான் அவனைக் கவனித்தே, கவனப்படுத்த தன் வாய் மூடித் தடுத்தே இரண்டு அறுபது வருஷமாகத் தான் தந்த ஆஸ்திரேலியன் அவசியம் யா தன்னகேனா எவ்வளவோ தோல் இதுமாதம், அவனையாத ஏன் யா இத்தகைய மென்மையான பால் மிகவும் தோல் இப்போது அவனைத் தோக்கித் தீர்த்து விட அவசியம் யா யா இத்தகைய மீன்கள் கருகுவென்று ஏன் அல்ல அது, அப்படியானால் வெற்றெனவே விசேஷமாக ஆவதில் அளித்து, மென்மையான மயக்கம் அழிவையே மெய் தவிர்த்தியே ஏன் அது. அவசியம் யா தந்ததோ பதவதில், மீன்களைத் தந்ததோ ஒரு சமயத்தில், விட்டால் தந்த கனா. சி மெய் தவிர்த்தியைத் தோடிப் பிடித்து, அமை - அவசியம் யா தான் புத்தி வைத்தான் தன்னுடைய பத்திப் பி பரமைக்களை இத்தகைய இதுமாதம் அவர்களைத் தந்ததுகொண்டு வெள்ளியின் அந்த ஏன்யாவகாரத்தை மீளும் கண்டுபிடித்துவிட்ட தந்த தந்திய ஒரு மணி தோடிப் பொருளில், மாதந்தகாத ஆளாகத் தனியாக இத்தகைய தயும் மகனும் மீன்கள் தீக்கிரையாகவே வந்துவிடக் கூடாது என்ற எதிர்பார்ப்புடன் இத்தகையர்கள்...

அப்போது காரின் மெக்மெல்லியன் தோன்றான்.

"தான் உங்களை ஏன்று கேட்கலாமா? தியணைப்பவராக எவ்வளவு காலமாக வேலைபார்க்கிறீர்கள்?"

"என்னுடைய இப்போது வயதில் தந்த, பத்த ஆண்டுகளாக"

"உங்கள் எரிக்கும் புத்தகங்களில் எதையாவது, எப்போதுவது படித்திருக்கிறீர்கள்?"

"அவன் சித்தான்" "அது சட்டத்துக்குப் புறம்பானது."

"அட ஆமாம், சரிதான்."

"இது பிரயாசமான தொழில் தீவிரத்தோடு மீளவேலை எரிக்க வேண்டும், புத்தகத்தோடு விடப்படும், வெள்ளிக்கிரமம் சிபாக்னர், எல் வேரோமும் எரித்துச் சாப்பலாக்கி, மீன்கள் சாப்பலை எரிக்க வேண்டும். அதுதான் அதிகாரபூர்வமான பிரகடனம்"

இன்னும் சற்று தூரம் நடந்த பின்னர், அத்தப் பெண் தோன்றாள்: "புள்பொரு காலத்தில் தியணைப்பவர்கள் தி வைப்பதற்குப் பதிலாகத் தியை அணைத்தார்கள் என்பது உண்மையா?"

"இல்லை, தியை பிடிக்காத விடுகள்தான் எப்போதும் இத்தகைய துகள் துள, என் பேச்சை நம்பு."

"ஆர்சியம் அந்தக் காலங்களில் தி விபத்து ஏற்பட்டால் அத்தச் சுவாஸைகளை அணைக்கத் தியணைப்பவர்கள் உதவியை நாடுவார்கள் என்று புன்பு கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்."

அவன் சிரித்தான்

அவள் சட்டென்று அவளைப் பார்த்தாள். "ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?"

"தெரியவில்லை." மீண்டும் சிரிக்க ஆரம்பித்த அவன் நிரிப்பதை நிறுத்தினான். "ஏன்?"

"தமாஷாக நான் எதுவும் சொல்லாதபோது சிரிக்கிறீர்கள், உடனேயே அலட்சியமாகப் பதில் சொல்லிவிடுகிறீர்கள் நான் என்ன கேட்டேன் என்று நிறுத்தி நிதானமாகச் சித்திப்பதில்லை."

அவன் நடப்பதை நிறுத்தினான். "தீ விசித்திரமானவள்தான்" என்றான் அவன், அவளைப் பார்த்து. "உனக்கு மரியாதை உணர்வே கிடையாதா?"

"உங்கள் மனதைப் புண்படுத்த நான் நினைக்கவில்லை. மனிதர்களை அளவுக்கு மீறிக் கூர்ந்து கவனிப்பது எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்."

"சரி, இது உனக்கு எதையுமே உணர்த்தவில்லையா?" கூடுதிய நிறத்திலிருந்த அவனுடைய சட்டையின் கைப்பகுதியில் தைக்கப்பட்டிருந்த '451' என்ற எண்ணின் மேல் தட்டிக் காட்டினான்.

"ஆமாம்," என்றாள் மெல்லிய குரலில் தன் நடையின் வேகத்தை அதிகரித்தாள். "அதோ, அங்கே இருக்கும் அகலமான நகர நிழற்சாலைகளில் அதிவேகமாக ஓடும் ஜெட் கார்களை எப்போதாவது கவனித்துப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?"

"நீ பேச்சை மாற்றுகிறாய்."

"புல் எப்படி இருக்கும். மலர்கள் எப்படி இருக்கும் என்று கார் ஓட்டுபவர்களுக்குத் தெரியாது என்று சில சமயங்களில் நான் நினைப்பதுண்டு. ஏனென்றால், அவற்றை அவர்கள் நிதானமாகப் பார்ப்பதில்லை," என்றாள் அவள். "தெளிவற்ற பச்சை நிறத் திட்டு ஒன்றைக் கார் ஓட்டுபவர் ஒருவருக்குக் காட்டினால், அட, ஆமாம், அதுதான் புல் என்பார்! வெளிர் சிவப்புத் திட்டா? அது ரோஜா மலர்த் தோட்டம்! வெண் திட்டுகள், வீடுகள். பழுப்பு நிறத் திட்டுகள், பசு மாடுகள். ஒருமுறை என் மாமா நெடுஞ்சாலையில் மெதுவாக வண்டியை ஓட்டிக் சென்றார் மணிக்கு நாற்பது மைல் வேகத்தில் சென்றார். அவருக்கு இரண்டு நாட்கள் சிறைத் தண்டனை கொடுத்தார்கள். வேடிக்கையாக, ஏன், வருத்தமாகக்கூட இல்லை?"

"நீ ஏகப்பட்ட விஷயங்களைப் பற்றிச் சித்திக்கிறாய்," என்றான் மோன்டாக், சற்றே சங்கடத்துடன்.

"நான் 'கவிதொடைக்காட்சியை' பார்ப்பதோ, துறையப் பந்தயங்கள் அல்லது பொழுதுபோக்குப் புங்காக்களுக்குப் போவதோ மிக அரிது. ஆகவே, விசேஷமாகச் சித்தனைகளுக்கு எனக்கு திறைய அவகாசம் கிடைக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். ஊருக்கு வெளியே 200 அடி நீளத்துக்கு, வளைந்திருக்கும் விளம்பரப் பலகைகளைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? கார்கள் மிக வேகமாக ஓடத் தொடங்கியதால், அவர்கள் பார்வையில் கொஞ்ச நேரமாவது நீடிக்க வேண்டுமென்பதற்காகப் பலகைகளின் நீளத்தைக் கூட்ட வேண்டியதாயிற்று."

"எனக்கு அது தெரியாது" மோண்டாக் திடீரென்று சிரித்தான்.

"உங்களுக்குத் தெரியாத வேறொன்றுகூட எனக்குத் தெரியும் என்று அடித்துச் சொல்வேன். காலையில் புற்களின் மேல் பனித்துளி இറங்கும்."

தனக்கு அது தெரியுமா, தெரியாதா என்று அவனால் உடனேயே நினைவுபடுத்திப்பார்க்க முடியவில்லை. அது அவனுக்கு மிகவும் எரிச்சலூட்டியது.

"தவிர, நீங்கள் கவனித்துப் பார்த்தால்"—அவன் வானத்தை நோக்கித் தன்னை அசைத்தான்—"நிலவில் மனிதன் ஒருவன் இருக்கிறான்."

வெகு நாட்களாகவே அவன் பார்த்திருந்திருக்கவில்லை.

மீது தூரம்வரை அவர்கள் மௌனமாக நடந்தார்கள்—சித்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்ட மௌனத்தில் அவன், அவ்வப்போது அவளை நோக்கிக் குற்றம் கமத்தும் பார்வையை விரிக்கொண்டு, ஒருவித இறுக்கமும் சங்கட உணர்வும் கலந்த மௌனத்தில் அவன் அவளுடைய வீட்டை அவர்கள் அடைந்தபோது அங்கே எல்லா விளக்குகளும் பிரகாசமாக எரிந்து கொண்டிருந்தன.

"அங்கே என்ன நடக்கிறது?" அவ்வளவு விளக்குகள் எரிந்துகொண்டிருப்பதை மோண்டாக் பார்த்ததேயில்லை.

"அதுவா, என் அப்பா, அம்மா, மாமா எல்லோரும் கம்மா சுற்றி உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் பாதசாரியாக இருப்பதைப் போலத்தான் இதுவும். இன்னும் கொஞ்சம் அபூர்வம், அவ்வளவுதான் வேறொரு சமயம்—உங்களிடம் நான் சொல்லியிருக்கிறேனா?—பாதசாரியாக இருந்ததற்காக என் மாமாவைக் கைது செய்தார்கள். உண்மையில், நாங்கள் ரொம்பவுடே வீசித்தொமானவர்கள்"

"சரி, நீங்கள் அப்படி எதைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள்?"

அதற்கு அவன் சிரித்தான். "குட் நைட்!" அவன் வீட்டுக்குப் போகும் பாதையில் நடக்கத் தொடங்கினான். திடீரென்று ஏதோ ஞாபகம் வந்த

தைப் போலத் திரும்பி வந்து அவனை வியப்புடனும் ஆர்வத்துடனும் பார்த்தாள். "நீங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டாள்

"நான் என்னவாக?... " அவன் கத்தினான்.

ஆனால் அவளோ போய்விட்டிருந்தாள், நீ வெளியில் ஓடியபடியே அவளுடைய வீட்டின் முன்கதவு மெதுவாகச் சாத்திக்கொண்டது.

"மகிழ்ச்சியாக! எல்லா மடத்தனத்தையும்விட மடத்தனம்."

அவன் சிரிப்பதை நிறுத்தினான்.

தன் வீட்டின் முன்கதவில் கையை வைக்கும் துளையில், தன்னுடைய ஸ்பரிசத்தை அது இனம் கண்டுகொள்ளும் வகையில், கையை நுழைத்தான். முன்கதவு பக்கலாட்டில் சறுக்கியவாறு திறந்துகொண்டது.

சந்தேகமில்லாமல் நான் மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருக்கிறேன். அவள் என்னதான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்? மகிழ்ச்சியாக இல்லை யென்றா? நிசப்தமாக இருந்த அறைகளைப் பார்த்துக் கேட்டான். கூடத்தில் காற்றுப்போக்கியின் இரும்புக் கிராதியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவனுக்கு, அதற்குப் பின்னால் ஏதோ ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது நினைவுக்கு வந்தது—மேலேயிருந்து குவிந்தபடி அவனை இப்போது பார்த்த ஏதோ ஒன்று. சட்டென்று அதிலிருந்து தன் பார்வையை விலக்கினான்.

வினோதமான இரவில் என்ன வினோதமான சந்திப்பு. ஒரு ஆண்டுக்கு முன்னால், மதிய வேளையில் பூங்கா ஒன்றில் முதியவர் ஒருவரைப் பார்த்ததைத் தவிர, இது போன்ற சந்திப்பு எதுவும் அவன் நினைவில் இல்லை; அவர்கள் இருவரும் பேசினார்கள்

மோன்டாக் தலையை ஆட்டினான். வெற்றுச் சுவரைப் பார்த்தான். அந்தப் பெண்ணின் முகம் அங்கே தெரிந்தது. நினைவுத் திரையில் மிக அழகாக, உண்மையிலேயே அசத்தும் அழகு. நடு இரவில் இருட்டறையில் மணி பார்ப்பதற்காக விழித்துக்கொண்டு தான் பார்க்கும் கடிகாரத்தைப் போல, வெண்மையான நிச்சயத்தின் முழுமையாகவும் எல்லாம் அறிந்ததாகவும், ஒளிர்ந்துகொண்டும், இன்னும் பல இருண்ட கணங்களைக் கடந்து விரையும் இரவைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி, அதே சமயம் ஒரு புது சூரியனை நோக்கி நகர்ந்தவாறு மணி, நிமிடம், விநாடி இவற்றைச் சுட்டிக்காட்டும் அந்தச் சிறிய கடிகாரத்தின் வட்ட முகத்தைப் போல மெல்லியதாக இருந்தது அவளுடைய முகம்.

"என்ன?" என்று தன்னுடைய மற்ற ஆன்மாவைப் பார்த்துக் கேட்டான் மோன்டாக். விருப்பு, பழக்கம், மனசாட்சி இவற்றுக்குச் சம்பந்த

மீள்லாமல் சில சமயங்களில் உளறியபடி ஒடிக்கொண்டி ருந்த தன்னுடைய ஆழ்மன மட ஆன்மாவைப் பார்த்து.

மீண்டும் கவரைத் திருப்பிப் பார்த்தான். எப்படிக்கண்ணாடி போலவும் இருந்தது. அவளுடைய முகம். சாத்தியமில்லை; ஒருவருடைய ஒளியை அவரை நோக்கியே திருப்பிப் பாய்ச்சும் எவ்வளவு பேரை நமக்குத் தெரியுமா? பெரும்பாலும்—நல்ல ஒரு உவமையைத் தேடிய அவன் இறுதியாக அதைத் தன்னுடைய தொழில்சேயை கண்டுபிடித்தான்—அனைத்துபேராகும்வரை கொழுந்துவிட்டுடையும் தீப்பந்தங்கள்தான் மனிதர்கள். உங்களுடைய முகபாவங்களையும், உங்களுடைய நடுங்கும் அந்தரங்க எண்ணங்களையும் உங்களிடமிருந்து பறித்துக்கொண்ட மற்றவர்களின் முகங்கள் அவற்றை மீண்டும் உங்களிடமே தாக்கியெறிவது என்பது எவ்வளவு அபூர்வம்?

இனம்காண்பதில்தான் அந்தப் பெண்ணுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட திறன்! நம்பவே முடியாத திறன்: பொய்மனாட்டப் பாவையின் ஒவ்வொரு கண் இனமக் துடிப்பையும், அத்தக் களைநனின் ஒவ்வொரு அசைவையும், ஒவ்வொரு வீரல் சோடுக்களையும், அவை நடப்பதற்கு ஒரு கணம் முன்பாகவே எதிர்போக்தம் ஆர்வம் மிக்க ஒரு பார்வையாளராக அவள் இருந்தாள்.

எவ்வளவு நேரம் அவர்கள் ஒன்றாக நடத்திருப்பார்கள்? மூன்று நிமிடங்களா? ஐந்தா? இருக்காலும் இப்போது அங்கக் கால அளவு எவ்வளவு பெரியதாகத் தோன்றியது! அவளுக்கு முன்னால் இருந்த மேடையில் எவ்வளவு பிரம்மாண்டமான உருவமாக அப்போது அவள் இருந்தாள். மெளந்த உடல்தான்; ஆனால், கவரின் மேல் எவ்வளவு பிரம்மாண்டமாக நீழலை விழச் செய்தாள். தனக்குக் கண்கள் உறுத்தினால், அவள் கண் இமைக்கக்கூடும் என்று நினைத்தாள். மிகவும் நுணுக்கமாக அவனுடைய தாடைத் தசைகள் அசைந்தால், அவன் கொட்டாவி விடுவதற்கு மிகவும் முன்கூட்டியே அவள் கொட்டாவி விட்டுவிடுவாள்.

அவள் நினைத்தான் ஏன், இப்போதுகூட அதை நான் நினைவு படுத்திப்பார்க்கும்போது, அங்க இரவில், அவ்வளவு நேரம் தாழ்த்து அவள் எனக்காக அந்தத் தெருவில் காத்திருந்ததைப் போலத் தோன்றுகிறது...

லீட்டின் படுக்கையறைக் கதவைத் திறந்தான்.

நிலவு அஸ்தமனம் ஆன பிறகு, பெரிய சமாதியின் குளிர்ந்த பனிங் த அறைக்குள் நுழைவதைப் போல இருந்தது. முழுமையான இருள், வெளியே இருந்த வெள்ளி உலகின் சாயல் எதுவும் இல்லாமல் இறுக ருடியி ருந்த ஜன்னல்கள். அந்தப் பெரிய நகரத்திலிருந்து எவ்வித ஒசையும் உள்ளே புக முடியாத கல்லறை-உலகம் அந்த அறை அறை காலியாக இருக்கவில்லை.

அவன் உற்றுக் கேட்டான்.

கொகலின் மென்மையுடன் காற்றில் சூடிய திறு ரிங்காரம், வெளிர் சிவப்பு நிறத்தில் சுதகதப்புடன் இ நந்த தன்னுடைய விசேஷக் கூண்டில் ஒடுங்கி ஒளிந்திருந்த குளம் ஒன்றின் மின்சார முனகல். அந்த மெட்டை இனம் கண்டுகொள்ள முடிந்த அளவுக்கு ஒலித்த இசை.

தன்னுடைய புண்புறுவல் நழுவி, உருகி மறைவதை உணர்ந்தான், வெகுநேரம் எரிந்து, அப்படியே தொய்ந்துபோய், இறுதியாக அணைந்து விடும் அற்புத மெழுகுவர்த்தி ஒன்றைப் போல, தானாகவே மடிந்துமடிந்து விழுந்து, கருண்டுவிடும் கொழுப்புச் சதையைப் போல இருள், அவன் மகிழ்ச்சியாக இல்லை மகிழ்ச்சியாக இல்லை. இங்கச் சொற்களைத் தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டான். இறுதான் உண்மையான நிலை என்பதைப் புரிந்துகொண்டான் மகிழ்ச்சியை ஒரு முகமூடியைப் போல அணிந்திருந்தான், அந்தப் பெண் முகமூடியை எடுத்துக்கொண்டு புல் தரையைக் கடந்து ஓடிவிட்டான், அங்கே போய் அவனுடைய வீட்டுக் கதவைத் தட்டி, அதைத் திருப்பிக் கேட்பது என்பது நடக்காத விஷயம்.

விளக்கைப் போடாமலேயே இந்த அறை எப்படி இருக்கும் என்பதைக் கற்பனைசெய்துபார்த்தான் கட்டிலில் அவனுடைய மனைவி போர்த்திக்கொள்ளாமலும் குளிர்ந்தும், பார்வைக்காகக் கல்லறையின் மேல் வைக்கப்பட்டிருக்கும் உடலைப் போல, கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஏதோ சில எகேசுக் கம்பிகளால் அவனுடைய கண்கள் மோட்டு வளையுடன் பொருத்தப்பட்டிருப்பதைப்போலச் சலனமற்று, நீட்டிப்படுத்துக்கொண்டிருந்தான் அவனுடைய காதுகளில் குட்டிக் கிளிஞ்சல்கள், அங்குளத்தான்-மேடியோக்கள் அழுந்தத் திணிக்கப்பட்டு, இசையும்கேட்கும், இசையும்-கேட்கும் என்ற மாபெரும் மின்னணு ஒலிக் கடல், தூங்காமல் இருந்த அவனுடைய மனம் என்ற கடற்கரையில் மீண்டும்மீண்டும் வந்து மோதிக் கொண்டிருக்கும், உண்மையில் அவை காலியாகத்தான் இருந்தது, ஒவ்வொரு இரவும் அலைகளாக ஒலி உள்ளே வந்து, தூங்காமல் திறந்த கண்களுடன் இருந்த அவளை மிகப் பெரிய அலைகளின் மேல் மிதக்க வைத்தவாறு காலைப் பொழுதை நோக்கித் தூக்கிச் செல்லும், கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக அந்தக் கடலில் மிஸ்ட்ரெட் நீத்திச் செல்லாத இரவே இருக்கவில்லை, அதற்குள் மகிழ்ச்சியுடன் முழுசுப்போகாத இரவே இல்லை.

அறை குளிர்ந்திருந்தாலும் தன்னால் சரியாக கவாதிக்க முடியவில்லை என்று அவன் உணர்ந்தான், திரைச்சிலைகளையோ பிரெஞ்சு ஜன்னல்களையோ திறக்க அவன் வீதும்பவில்கலை, ஏனென்றால், அறைக்குள் நிலவொளி வருவதை அவன் வீதும்பவில்கலை, மூச்சுவிடப் போதிய காற்று

இல்லாத நிலையில், வீரத்தும், கௌரவமும் இல்லாத அநாதைகளாகப் பிட்டுப்போய் நத்த தன்னைடைய கட்டினை போகக் கவனம் காட்டாமல், ஏதோ அடுத்த ஒரு மண் தொத்தல் இறந்துள்ள இடத்திலேயே போன.

தனையில் நத்த ஒரு பொருளின் மேல் தன்னைடைய கால் மட்டுமே இடும் முன், அது போன்ற ஒரு பொருளின் மேல் கால் இடக்கூடாது என்று அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. தெரு முனையில் வேகமாக வந்து வந்து பெண்ணின் மேல் கிட்டத்தட்ட போய்விடுவதைப் போலத் திருப்பிய போது அவனுக்கு ஏற்பட்ட உணர்வின் நத்து வேறுபடாது அநாதைகளாகத் தன் காலை அவன் விசுவதற்கு முன்பே அவனுடைய காலின் நத்து கிளம்பிய அதிர்வுகள் எதிர்ப்படவி் நத்த சிர்யது மகனின் நத்து கிளம்பிய எதிரொலிகளாகத் திருப்ப வந்தன. அவன் கால் உலகத்துக்கு கண்ணாடிப் புட்டி விழுவதைப் போன்ற மெல்லிய ஒளியுடன், அதன் பொருள் இருளில் நழுவிப் போயிற்று.

முற்றிலும் எவ்விதத் தன்மையும் இல்லாத இரவில் நன்றாகத் திரிந்து தின்றி நத்த அவன், இரட்டைக் கட்டிவிடப் படுத்திருந்தவளைக் காது கொடுத்துக் கேட்டான். அவளுடைய நாசித் துவாரங்களின் நத்து கவராக் காற்று உயிரின் விளிம்புகளை மட்டுமே, சிர்ய இளை ஒன்றையோ கர்ய இறகு ஒன்றையோ முடியின் ஒன்றை இழையையோ மட்டுமே அணைக்கும் அளவுக்கு மிக சன்னமாக வெளிப்பட்டது.

வெளியின் நத்து வெளிச்சம் வரவதை அவன் இவ்வெழும விநாடிகளில்லை, பாக்கெட்டின் நத்து தன்னைடைய நிழட்டியை எடுத்து, அதன் வெள்ளி விஸ்ஸைமேல் பொறிக்கப்பட்டிருந்த சலமாவைப் உருவத்தைத் தடவி, ஒரு முறை கண்டினான்...

தன் கையில் பிடித்திருந்த சிர்ய திரகவாலையின் வெளிச்சத்தில் சத்திரகாத்தக் கற்கள் போல் இருந்த இரண்டு விஸையுமிருந்த கற்கள் அவனை நீயிர்த்து பார்த்தன சிர்ய ஒடையின் தெள்ளிய நீரின் அடியில் புதைக்கப்பட்டு, உலக வாழ்க்கை அவற்றின் மேல் படாமல் ஓடிக் கொண்டிருந்த இரண்டு வெளிநிய சத்திரகாத்தக் கற்கள்.

“மிஸ்ட்ரெட்!”

அதன் மேலேயே மழை பெய்துகொண்டிருந்தாலும், மழை பொழிவதை உணராத பனி போர்த்திய தினைப் போல் நத்தது அவளுடைய முகம். அதன் மேல் தங்கள் நீழலை ஓட விட்டு மேகங்கள் கடந்து போகலாம், ஆனால் எந்த நீழலையும் அவள் உணரவில்லை. அங்கு இருந்தனையெல்லாம் அவளுடைய காதுகளில் திணிக்கப்பட்டு முடியி் நத்த அங்குள் தான்-தளவிகளின் பாடல், அவளுடைய கண்ணாடிக் கண்கள், நாசித் துவாரங்களின் நத்து மென்மையாகவும் சன்னமாகவும் உள்ளேயும் வெளி

யேயும் போய் வந்துகொண்டிருந்த கவாமம். அந்த அந்தக் கவாமம் வந்ததா போய்றதா அல்லது போய்றதா வந்ததா என்பது கவாமம் இப்போது அவன்.

தன்னுடைய காவால் தட்டி உருட்டிய அந்தக் கவாமம் இப்போது அவனுடைய கட்டிலின் விளிம்புகளில் பாய்ந்துகொண்டிருந்த போது முன்புவுரைக்க முப்பது நூக்க மாத்திரைகள் தாங்கித் தந்திருந்திருந்த கண்ணாடிக் குப்பி. இப்போது அது கழற்சியாக இருக்காமல், அந்தச் சிறிய பிழம்பில் கொழுந்து.

அவன் அப்படி நின்றுகொண்டிருந்தபோது வீட்டுக்கு மேலே என்ன அளியது. பத்தாயிரம் மைல் தூரம். இத்தகைய கருப்பு என்ன துண்டாய் இரண்டு நாட்கள் கைகள் கையால் மூட்டித் தோண்டி எழுப்பாமல் போய் வானம் பயங்கரமாக நிழலிட்டு ஓடும் போது மேலே பாய்ந்து அது இரண்டு நுண்டுகளாகப் பிரிந்தது தன் கெட்டியை வெட்டி, தனித் தனியாகப் பிரிந்துவிட்டதைப் போல அவன் உணர்ந்தான். கைகளே மேல் ஒன்றுன்பின் ஒன்றாகப் பறந்த கனத்த விகித வெள்ளைகள், ஒன்று இரண்டு, ஒன்று இரண்டு, ஒன்று இரண்டு என அது விமானங்கள், ஒன்பது விமானங்கள், பன்னிரண்டு விமானங்கள், ஒன்றுன்பின் ஒன்றாக, மேலே பறந்து, மேலே பறந்து, மேலே பறந்து, அவனுக்குப் பதிலாக அவற்றை. தன் வானம் அவன் பொருத்தாக இருந்து, பல்வீச்சுகளுக்கிடையே விமானங்களின் கிற்றிற் கும் சத்தம் உண்டோ போய், வெளியே வர விட்டான். வீடு அகிர்ந்தது அவன் கைகளின் தந்திருக்கவானம் அனைத்துவிட்டிருந்தது சந்திரகாந்தக் கற்கள் மறைத்துவிட்டிருந்தன தொலைபேரியை நோக்கித் தன் கை வேகமாக இறங்குவதை உணர்ந்தான்.

ஜெட் விமானங்கள் போய்விட்டன தொலைபேசிக் கருவியின் பேசும் முனையில் உரைய தன் உதடுகள் அசைவதை உணர்ந்தான் “அவராம், மருத்துவ உதவி” ஒரு பயங்கர முறுமுறுப்பு

அந்தக் கருப்பு ஜெட் விமானங்களின் அலறலில் நட்சத்திரங்கள் தூள் தூளாக ஆகிவிட்டன என்றும், அவற்றின் தூள் வினோகமான ஒரு பனிப்பொழிவைப் போலக் காலையில் தரையெங்கும் பரவிவிட்டிருந்தும் என்றும் அவன் நினைத்தான் அவனுடைய மனதில் ஏற்பட்ட மடத்தனமான சித்தனை அது, உதடுகள் அசைய, அசைய, இரட்டில் தந்திரம் வந்து நின்றுகொண்டிருந்தபோது.

அந்த ஆட்களிடம் இந்தக் கருவி இருந்தது. பார்க்கப்போனால் அவர் களிடம் இரண்டு கருவிகள் இருந்தன. அதில் ஒன்று, எதிரொலிக்கும் கண்ணாடிகள் கருவியைப் போல் ஊர்த்து இரைப்பையில் இரங்கி, அங்கே திரண்டிருந்த பழைய காவத்தையும் பழைய திரவங்களையும் தேடிப் போய்ற்று. அங்கே மெதுவாகக் கொதித்தபடி மேலெழும்பி வந்த பச்சையான ஏதோ ஒன்றைக் குடித்தது அது குடித்தது. இரண்டையா? பல ஆண்டுகளாகச் சேர்ந்திருந்த எல்லா நகப் பொருள்களையும் அது உறிஞ்சியதா? தந்தையின் போகக் கொடுத்ததையும், எப்போதாவது உள்நுழைந்ததோடு சேர்ந்து தன்னை ஒன்றை எழுப்பிக்கொண்டும் மௌனமாக அவற்றை எட்டுகொண்டிருந்தது. அதனிடம் ஒரு கண்ணாடி இருந்தது. அந்த இயக்கத்தை இயக்கும் உணர்ச்சியற்ற ஒரு நவன். ஆடி பொருத்தப்பட்ட தலைக் கவசத்தின் உதவியுடன், யாரிடமிருந்து உறிஞ்சப்படுகிறதோ அவருடைய ஜனமாவுங்கள் நன்றாகப் பார்க்க முடியும். அந்தக் கண்ணாடிப் பார்த்தது? அவன் சொல்லவில்லை. அவன் பார்க்கான். ஆனால் கண் பார்த்ததை அவன் காணவில்லை. இந்த வேலை முடியுமே விரைவில் வெளியே சூழ் வெட்டுவதைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வேலையாக இல்லை. கடடில் படுத்திருந்த பெண்ணை அந்த ஆட்கள் வந்து அடைந்துவிட்டிருந்த ஒரு கடினமான பளிங்கு அடுக்கைத் தவிர வேறெதுவுமில்லை. எதுவாக இருந்தாலும் வேலைமையத் தொடங்கின, துளையிடும் கருவியைக் கீழே இறக்குங்கள், உறிஞ்சும் பாய்பின் துடிப்பின் மூலம் கடினமான அங்கிருக்கும் வெறுமையைக் குழப்பி வெளிக்கொண்டு வர முடியுமென்றால், அப்படியே செய்யுங்கள். கருவியை இயக்குபவன் சிகரெட் புனைத்துக்கொண்டு தின்றான். இன்னொரு கருவியை வேலை செய்கொண்டிருந்தது.

கறைபடிய முடியாத சிவந்த பழுப்புத் தரையில் முதலாமவனைப் போலவே உணர்ச்சியற்ற இருந்த இன்னொரு நவன். அந்த மற்றொரு கருவியை இயக்கினான் இந்தக் கருவி அவருடைய இரத்தத்தை முற்றிலுமாக உறிஞ்சி இறைத்துவிட்டது. அகந்தப் பதிலாகப் புது இரத்தத்தையும் பிளாஸ்மாவையும் உட்செலுத்தியது.

"இரண்டு வரிகளிலும் சுத்தம் செய்ய வேண்டும்." என்றான் இயந்திரத்தை இயக்குபவன் "வயிற்றை மட்டும் கவனித்துவிட்டு, இரத்தத்தைச் சுத்தம் செய்யாவிட்டால் பயனில்லை. அந்த நகப் பொருளை இரத்தத்தில் விட்டுவிட்டால், இரத்தம் மரச் சுத்தியதைப் போல முளைமையத் தாக்கும். உடலில் பல ஆயிரம் முறைகள், அவ்வளவுதான், முளையாகக் கடித்துப் பிடிக்க முடியாது. வேலை செய்யாது."

"நீறுத்து." என்றான் மோண்டாக.

“ஒரு பேச்சுக்குச் சொன்னேன்,” என்றான் மற்றவன்.

“முடித்துவிட்டீர்களா?” என்றான் மோண்டாக்.

தங்களுடைய கருவிகளை அவர்கள் இறுக புடினார்கள். “நாங்கள் முடித்துவிட்டோம்” அவனுடைய கோபம் அவர்களைத் தொடக்கூட இல்லை. அவர்கள் புனைத்துக்கொண்டிருந்த சிகரெட் புனை அவர்களுடைய முக்கைச் சுற்றிச் சுழன்று கண்களுக்கும் போய்க்கொண்டிருந்தாலும் அவர்கள் கண்களைச் சிமிட்டவோ இடுக்கிக்கொள்ளவோ இல்லை. “கட்டணம் ஐம்பது டாலர்கள்,” என்றார்கள்.

“முதலில், அவளுக்குக் குணமாகிவிடுமா என்று சொல்லுங்கள்.”

“நிச்சயமாக, அவள் குணமாகிவிடுவாள். எல்லாவித அசிங்கங்களையும் நாங்கள் இந்தப் பெட்டிகளுக்குள் அடைத்துவிட்டோம். இனி அவை அவளை அண்ட முடியாது. நான் சொன்னபடி பழையவற்றை வெளியே எடுத்துவிட்டுப் புதியவற்றை உள்ளே போடுங்கள், எல்லாம் சரியாகிவிடும்.”

“உங்களில் யாரும் மருத்துவர் இல்லை. அவசரச் சிகிச்சைப் பிரிவினிருந்து மருத்துவர் ஒருவரை ஏன் அனுப்பியிருக்கக் கூடாது?”

“அட கஷ்டமோ” கருவி இயக்குபவன் உதடுகளிடையே சிகரெட் ஆடியது. “இரவு நேரங்களில் இதைப் போல ஒன்பது அல்லது பத்து கேஸ்கள் எங்களிடம் வருகின்றன அப்படி ஏகப்பட்டவை வந்ததனால் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சில விசேஷக் கருவிகளை உருவாக்கினோம். இந்த ஆடி மட்டும் புதிய வரவு என்பதென்னவோ உண்மைதான், மற்றவை மிகப் பழையவை. இது போன்ற பிரச்சினைகளுக்கு மருத்துவர் அவசியமில்லை, தேவையானவையெல்லாம் இரண்டு உதவியாட்கள் மட்டுமே. அரை மணி நேரத்தில் பிரச்சினையைத் தீர்த்துக் கத்தமாக்கிவிடலாம். இங்கே பாருங்கள்”—அவன் கதவை நோக்கி நகர்ந்தான்—“நாங்கள் போயாக வேண்டும். இப்போதுதான் இந்தச் செவி-அங்குஸ்தாவில் இன்னொரு அழைப்பு வந்தது. இங்கிருந்து பத்து கட்டடங்கள் தான்டி. யாரோ மாத்திரைப் புட்டியைக் காலிசெய்திருக்கிறார்கள். எங்கள் உதவி மீண்டும் தேவைப்பட்டால் கூப்பிடுங்கள். அவளை அமைதியாக இருக்க விடுங்கள். மயக்கமுற்றியை அவளுக்குள் செலுத்தியிருக்கிறோம். பசியுடன் எழுந்திருப்பாள். போய்வருகிறோம்.”

நேர்கோடாக இருந்த தங்கள் உதடுகளிடையே சிகரெட்டுகளுடன், ஆப்பிரிக்க நச்சுப் பாய்ப்பினுடையதைப் போன்ற கண்களுடன், தங்கள் கருவி, குழாய்கள், பெயரற்ற பொருள்களால் குழம்பாய் இருந்த சகதியும் திரவ சோகமும் திரம்பிய பெட்டி எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு அந்த மனிதர்கள் கதவைத் தாண்டிப் போனார்கள்.

நாற்காலியில் அமிழ்த்த மோன்டாக், அத்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான் அவளுடைய கண்கள் இப்போது மூடியிருக்க, அவளுடைய கவாசத்தின் கதகதப்பலுபத் தன் உள்ளங்களையில் உணர்வதற்காகத் தன் சையை நீட்டினான்.

"மீட்டிரேட்," என்றான் அவன், இறுதியில்.

வகப்பட்டவர்கள் இங்கே இருக்கிறோம் என்று அவன் நினைத்தான். நாம் பல கோடிக்கணக்கில் இருக்கிறோம் அது மிகவும் அதிகம்தான். யாருக்கும் யானையும் தெரிவதில்லை. அந்தியர்கள் வந்து நம்மிடம் அத்து மீறுகிறார்கள். அந்தியர்கள் வந்து நம் இசைத்தை வெட்டி எடுக்கிறார்கள். அந்தியர்கள் வந்து நம்முடைய இசைத்தை எடுக்கிறார்கள்.

கடவுளே, வந்தவர்கள் யார் இதற்கு முன் என் வாழ்க்கையில் ஒரு புறங்கூட நான் அவர்களைப் பார்த்ததேயில்லை!

அரை மணி நேரம் கழிந்தது.

இத்தப் பெண்ணுக்குள் இத்த இத்த ஓட்டம் புதிது. அது புதிதாக அவளுக்கு எதோ செய்திருந்தது. அவளுடைய கண்கள் அதை இளநீர்சிவப்பு நிறத்தில் இருக்க, உதடுகள் புத்துணர்ச்சியுடன் செழிப்பான வண்ணத்தில் இருந்ததோடு பெண்மையாகவும் தளர்ந்தும் காணப்படலான வேறுயாறையே இத்தமோ அங்கு இருந்தது. வேறு எவருடைய சையையோ, புறையோ அல்லது மரபுகளையோ அங்கு இருக்கக் கூடாதா? அவளுடைய மனதை உலர் சவ்வையகத்துக்கு எடுத்துக்கொண்டுபோய், பாக்கெட்டுகளைக் கால் செய்து, நீராவினைச் செலுத்திச் சுத்தம்செய்து, பழையபடி மூடி, காசையில் திரும்பக் கொண்டுவந்திருக்கக் கூடாதா. இன்னும்...

அவன் எழுந்து, திரைச்சீலைகளை ஒதுக்கிவிட்டு, இரவின் காற்று உள்ளே வரும் வகையில் கதவை அகலமாகத் திறந்தான் அப்போது நள்ளிரவு இரண்டு மணி. எல்லாம் ஒரு மணி நேரத்துக்கு முன்புதானா, தெருவில் சந்தித்த க்ளாரின் மெக்லெல்லான், வீட்டுக்குள் நுழைந்த அவன், இருண்ட அறை, சிரிய படிக்கக் கண்ணாடிக் குப்பையை அவன் காலால் உதைத்தது. ஒரு மணி மட்டுமே, ஆனால் அந்த உலகம் உருகி வழிந்து, புதிய வண்ணப்பற்ற வடிவமொன்றில் மேலெழும்பி வந்திருந்தது.

க்ளாரின் வீட்டின் நுழை இளம்பரிய சிரிப்பொளி நிலவொளி வண்ணத்தில் இத்த புல்தரையைக் கடந்து வந்தது. க்ளாரின் அப்பா, அம்மா, அவ்வளவு அமைதியாகவும் அவ்வளவு ஆதமார்த்தமாகவும் புன்னகைத்த அவள் மாமா, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவர்களுடைய சிரிப்பு ஆகவாசமாக, மனப்பூர்வமாக, எவ்வித தீர்ப்பந்தத்துக்கும் உட்படாததாக இருந்தது; மற்ற எல்லா விதிகளும் இரவில் தங்களுக்குள்ளேயே முடங்கி

யி ருத்தபொது, இரவில் இவ்வளவு தேவாசியும் கலாரின் வீட்டில் பி
காசமாக வளக்கூள் எரிந்துகொண்டிருந்தன மோண்டாக் கேட்டான்
அந்தக் குடிகள் பேசிக்கொண்டிருந்தன. தொடர்ந்து பேசிக்கொண்
டிருந்தன, பசுர்த்துகொண்டிருந்தன, மீண்டும் பேசிக்கொண்டிருந்தன,
பற்றவர்களைக் கவரும் தங்கள் வளையை நெய்துகொண்டிருந்தன, மீண்
டும் நெய்துகொண்டிருந்தன

வீட்டின் பின்புற ஜன்னல் வழியாக வெளியேறி, தான் செய்யப்
போவதைப் பற்றி எண்ணிக்கூடப் பார்க்காமல் மோண்டாக் புல் தரை
யைக் கடந்து சென்றான் பேசுதல் சத்தம் வந்த வீட்டுக்கு முன்னால்
நீழலில் நின்றுகொண்டு, கதவைத் தட்டலாமா என்றும், "என்னை
உள்ளே அனுமதியுங்கள், நான் ஒன்றுமே பேச மாட்டேன் வெறுமனே
கேட்டுக்கொண்டு மட்டுமே இருக்க விரும்புகிறேன், நீங்கள் என்ன
பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்று மென்மையாகக் கேட்கலாமா என்
றம்கூட நினைத்தான்.

ஆனால் அதற்குப் பதிலாக, சின்னிட்டிப்போயிருந்த அவன், பனிக்
கட்டி புகம்போலத் தன் புகம் ஆகிவிட, தடை இல்லாமல் கச்சிதமான
வேகத்தில் ஓங்கிதுக்கொண்டிருந்த ஒரு ஆளின் (அவனுடைய மாமாவா?)
குரலைக் கேட்டபடி அங்கு நின்றான்.

"பார்க்கப்போனால், துடைத்துவிட்டுத் தூக்கியெறியப்படும் துணி
களின் காலம் இது பற்றவர்களைச் சீர்தெரி சிந்தி, பஞ்சில் ஒத்தி எடுத்து,
தூக்கியெறியுங்கள், பிறகு இன்னொருதான், சளி, பஞ்சு, தூக்கியெறிவது,
ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் முன்னே போக பற்றவர்களைப் பயன்படுத்திக்
கொள்கிறார்கள் என்ன விளையாட்டுப் போட்டி நடக்கிறது என்பது
பற்றியோ, அதில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பவர்களின் பெயர்கள் பற்றியோ
தெரியவில்லையென்றால் உள்ளூர் அளியை எப்படி ஊக்குவிப்பது?
களத்தில் இரங்கும்போது நம் அனியனி எந்த வண்ணத்தில் உடைகள்
அணிந்திருப்பார்கள் என்றாகுத தெரியாதுபோது?"

மோண்டாக் தன்னுடைய வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து, ஜன்னலை
அகலமாகத் திறந்து வைத்து, மீல்ட்ரெட் எப்படி இருக்கிறான் என்று
பார்த்துவிட்டு, கவனமாக அவனைச் சுற்றிப் போர்வைையை இழுத்து
மூடிச் சென்றான், தன்னுடைய கண்ணக் கதுப்புகளிலும் நெற்றியின் கவலை
தோய்ந்த கருக்கங்கள்மீதும் நிலவொளி விழும்படியாக நிலவின் ஒளி
வெள்ளி அநவியாக ஒவ்வொரு கண்ணிலும் வடியும் வகையில் படுத்துக்
கொண்டான்

ஒரு மனமுத்துளி, கலாரின், மற்றொரு துளி, மீல்ட்ரெட், மூன்றாவது
மாமா, நான்காவது இன்றைய இரவு நெருப்பு, ஒன்று, கலாரின், இரண்டு,

மீஸ்ட்டெட் மூன்று. மாமா தான்து. தெருப்பு ஒன்று. மீஸ்ட்டெட். இரண்டு. கலாரிஸ் ஒன்று. இரண்டு. மூன்று. தான்து. ஐந்து. கலாரிஸ். மீஸ்ட்டெட். மாமா. தெருப்பு. தூக்க மாத்திரைகள். ஆட்கள். துடைத்துத் தூக்கியெறியும் துணி. மற்றவர் ஆடை. சளி. பங்கு. அடித்துவிடும் நீர். கலாரிஸ். மீஸ்ட்டெட். மாமா. தெருப்பு. மாத்திரைகள். துணிகள். சளி. பங்கு. நீர் ஒன்று. இரண்டு. மூன்று. ஒன்று. இரண்டு. மூன்று மழை. புயல். சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் மாமா கீழே விழும் இடி. ஒரேயடியாகப் பொழிந்து விழும் மொத்த உலகம். எரிமலையில் பொங்கி எழும் தீக்கழம்பு. பெரிய கர்ஜனையுடன் எல்லா மேகத்திலும் கீழே விழுந்து. காளைப் பொழுதை நோக்கி ஆராகப் பெரும் ஒலியுடன் ஓடுகின்றன

"இப்போதெல்லாம் எனக்கு எதுவுமே புரிகவில்லை" என்ற அவன், தன் நாக்கில் தூக்க மீட்டாய் ஒன்றைக் கரைய விட்டான்.

காலை ஒன்பது மணிக். மீஸ்ட்டெட்டின் படுக்கை காலியாக இருந்து மோண்டாக 'விருட்'டென்று எழுந்து. படபடக்கும் இயைந்துடன் கூடத்தில் ஓடி. சமையலறை வாசலில் வந்து நின்றுான்.

வெள்ளியால் ஜன ரொட்டி வறுப்பானிலிருந்து துள்ளி வந்த வறுத்த ரொட்டித் துண்டை உலோகச் சீர்த்திகை ஒன்று பற்றி எடுத்து உருகிய வேண்டியையில் தோய்கிறது

தன் தட்டின் வந்து விழுந்த ரொட்டித் துண்டை மீஸ்ட்டெட் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவளுடைய இரண்டு காதுகளிலும் பொருத்தப்பட்டிருந்த மீன்வழைத் தேனிக்கள் நோத்தைக் கழிக்க முடியாமல் இருந்தன. சட்டென்று நீரிழந்த அவன். அவனைப் பார்த்துத் தலையை அசைத்தான்.

"உனக்கு உடம்புக்கு ஒன்றுமில்லையே?" அவன் கேட்டான்

பத்து ஆண்டுகளாகக் கிளிஞ்சல் காது அத்தன்தான்களை அணிந்து பழக்கமாகிய நந்தாள் உகட்டைசைவைப் படிப்பதில் அவள் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தாள். மீண்டும் தலையை ஆட்டினான். ரொட்டி வறுப்பானில் இன்னொரு ரொட்டித் துண்டைச் சேருக. முடுக்கி விட்டான்

மோண்டாக உட்கார்ந்தான்.

அவன் மனைவி சொன்னாள் "எனக்கு ஏன் இப்படிப் பசிக்கிறதென்று தெரியவில்லை"

"நீ... வந்து..."

"எனக்குப் பசிக்கிறது."

"தேற்றிடுவு", அவன் ஆம்பிக்குதான்

"சரியாகத் தூங்கவில்லை. ரொம்ப மோசமாக இருக்கிறது." என்றாள் அவள். "கடவுளே, எனக்கு மிகவும் பசிக்கிறது. ஏன் என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை."

"நேற்றிரவு..." அவன் மீண்டும் பேசத் தொடங்கினான்.

அவள் கவனமின்றி அவனுடைய உதட்டைசைவைக் கவனித்தாள் "நேற்றிரவுக்கு என்ன?"

"உனக்கு ஞாபகம் இல்லையா?"

"என்ன? நம் வீட்டில் கூட்டம் சேர்த்து கொட்டமடித்தோமா? எனக்குத் தலை கனக்கிறது கடவுளே, எனக்கு இப்படிப் பசிக்கிறது. யார் வந்திருந்தார்கள்?"

"கொஞ்சம் பேர்தான்." என்றான்.

"அதுதான் நானும் நினைத்தேன்." ரொட்டித் துண்டை மென்று கொண்டிருந்தாள். "வயிறு புண்ணாக இருக்கிறது ஆனாலும், எல்லாம் வெளியேறிவிட்டதால் எனக்குப் பசியாக இருக்கிறது. எல்லோரும் வந்திருக்கும்போது நான் ஒன்றும் மடத்தனமாக நடந்துகொள்ளவில்லை என்று நினைக்கிறேன்."

"இல்லை." என்றான் அவன், அமைதியாக.

வறுப்பானின் சிலத்திக் கை வெண்ணெய் தடவிய ரொட்டித் துண்டு ஒன்றை அவனிடம் நீட்டியது நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டவனாக அதைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டான்.

"நீ ஒன்றும் அவ்வளவு சோர்வாக இருப்பதுபோல் தெரியவில்லையே" என்றாள் அவள்

பிற்பகல் முடியும்போது மழை பெய்தது. உலகமே ஆழ்ந்த சாம்பல் நிற வண்ணமாக மாறியது. ஆரஞ்சு நிறத்தில் கொழுந்துவிட்டுக்கொண்டிருந்த சலமாண்டர் படம் குறுக்கே பொறிக்கப்பட்டிருந்த வில்லையை அணிந்த படி தன் வீட்டின் கூடத்தில் மோண்டாக நின்றுகொண்டிருந்தான். கூடத்தில் மேலே இருந்த குளிர்தாதுத்தின் காற்றுப்போக்கியை வெகு நேரம் பார்த்தவாறு இருந்தான். தொலைக்காட்சிக் கூடத்தில் தன்னுடைய பாதிராத்திற்கான வசனத்தைப் படித்துவிட்டு, நீண்ட நேரத்திற்குப் பின் அவன் மனைவி நிமிர்ந்து பார்த்தாள் "அடேடே." என்றாள் அவள். "இந்த மனிதர் சித்தித்துக்கொண்டிருக்கிறார்!"

"ஆமாம்," என்றான் அவன். "உன்னிடம் பேச வந்தேன்." அவன் தயங்கினான். "உன் குப்பியிலிருந்த அத்தனை தூக்க மாத்திரைகளையும் நேற்றிரவு நீ விழுங்கிவிட்டிருந்தாய்."

"அப்படியா, நான் அப்படிச் செய்திருக்க மாட்டேனே," என்றாள் அவள், வியப்படைந்தவனாக.

"குப்பி காலியாகிவிட்டது."

"நான் அப்படிச் செய்திருக்க மாட்டேன், எதற்காக நான் அப்படிச் செய்திருக்க வேண்டும்?" என்றாள்.

"ஒருவேளை நீ இரண்டு மாதங்களை விழங்கிவிட்டு, மறந்து போய், மீண்டும் இரண்டு விழங்கிவிட்டு, மீண்டும் மறந்துபோய், மீண்டும் இரண்டு விழங்கிவிட்டு, பின்னர் ஒரேயடியாக மயக்க நிலைக்குப் போய், முப்பது அல்லது நாற்பது மாதங்களை விழுங்கும்வரை திரும்பத் திரும்ப அப்படியே செய்திருக்கலாம்."

"அட சே," என்றாள் "அப்படி ஒரு மடத்தனமான செயலை ஏன் நான் செய்ய வேண்டும்?"

"எனக்கென்ன தெரியும்?" என்றாள் அவள்.

அவள் அங்கு நின்று போய்விட வேண்டும் என்று அவள் காதலிருந்தாள் என்பது கௌரிவாகத் தெரிந்தது. "நான் அப்படிச் செய்யவில்லை" என்றாள் அவள் "ஒருபோதும் அப்படிச் செய்ய மாட்டேன்."

"நீ சொன்னால் சரிதான்," என்றாள் அவள்.

"அதைத்தான் இந்த மகாராணி சொல்கிறாள்" அவள் தன்னுடைய தொலைக்காட்சித் திரைக்கதை வசனத்துக்கே மீண்டும் திரும்பி வந்தாள்.

"இன்று பிற்பகல் என்ன நிகழ்ச்சி?" என்று அவள் கேட்டாள். அயர்ச்சியுடன்.

நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வசனத்திலிருந்து அவள் நிமிர்வே இல்லை. "இன்னும் பத்து நிமிடங்களில், கவர் தொலைக்காட்சியில் நாடகம் ஒன்று வரப்போகிறது. அதில் என்னுடைய பாத்திரத்திற்கான வசனத்தை இன்று காலை அஞ்சலில் அனுப்பியிருந்தார்கள் நான் சில சமூக விளை அட்டைகளை அனுப்பியிருந்தேன். ஒரு பாத்திரத்தைத் தவிர, மற்ற எல்லா நுடைய வசனங்களையும் எழுதியிருப்பார்கள். இது ஒரு புதுமையான முயற்சி. அதில் இல்லாத பாத்திரம்—அதாவது, நான்—ஒரு கதம்பத் தளைவி வசன வரிகள் இல்லாத இடைவெளி வரும் போது, மூன்று கவர்களில் நூற்று மூன்றுவர்கள் என்னைப் பார்க்க, என்னுடைய பாத்திரம் சொல்ல வேண்டிய வரிகளை நான் சொல்வேன், உதாரணமாக, இதோ, ஒருவர் சொல்கிறார், 'இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய், ஹெலென்?' இங்கே நாடக மேடையில் நடுவே உட்கார்ந்திருக்கும் என்னைப் பார்ப்பார், புரிகிறதா? அப்போது நான் சொல்வேன், நான் சொல்வேன்,"—அவள் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு,

[illegible]

အထူးသတိပြုရန် အောက်ပါအတိုင်း နားလည်စေလိုသည်။

[illegible]

"இந்த நடவடிக்கை எதைப் பற்றி?"

"திரிபிகாந்தரமேனோ திரைவெண்கோ. பாய். சூக. வெறுவேண் என்று
சொல்லு வேண்டாம் பற்றி."

“എന്തിനാണത്?”

“உண்மையானதேயோ கவராளியாய் பொழுதுபோகத் தான்காலது கவர்துள் தொலைக்காட்சியைப் பொதுகிவ்ந்தே தமென்றான் இன்றுப் கவராளியாக இந் தக் கம் இன்றுத் தொக்தப் பணம் தேர்த்து தான்காலது கவராளியப் பரித்து, அங்கே தான்காலது கவர்தொலைக்காட்சியைப் பொதுக்தத் தரத் த இன்றுப் எவ்வளவு காட்கள் அருமென்று தினனக் கிரமம் இரண்டாயிம் டரவர்கள் மட்டுமே தொவாதம் ”

“மலர்வற்றவை கவனநட சம்பளாக்கின் அது பூவற்றின் ஒரு பங்கு”

“இரண்டாயிரம் டாலர்கள் மட்டும்தான்.” அவள் பதிலளித்தாள். “வண்ணம் பற்றியும் நீ கொஞ்சம் அக்கறை காட்ட வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். அது போன்ற காங்காவது சுவரம் அமைத்துவிட்டால், இந்த அறை கம் மூடையது அல்ல என்றும், மரபாக, பவந்தமரன் வித்திரியரன் அவ்வியர்களுள் யது என்றுப் ஆகிவிடும் சில விஷயங்கள் இவ்வாமனையே நம்பின இந்நகர முடியும்.”

"நன்றாவது கவருக்குப் பணம் கொடுத்ததில் ஏற்கனவே சில விஷயங்கள் இல்லாமல்தான் இந்நகரோம் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு தான் அதைப் பொருத்தினோம். திணைநுகுகிறதா?"

"நீக மொகதம். அஸ்வளஸ்தானா?" வெத நோம் அவளாப் பார்த்த வாறே அவள் உட்கார்த்து கத்தாள். "சரி. போய்வா."

“போய்வருகிறேன்,” என்ற அவன் தீன்று. திரும்பிப் பார்க்கதான் “சரி. நாடகம் மகிழ்ச்சியாக முடிகிறதா?”

“நான் இன்னும் அவ்வளவு தூரம் படிக்கவில்லை.”

அவன் அவளிடம் வந்து, கடைசிப் பக்கத்தைப் படித்துவிட்டு, தலையை அசைத்து, அந்தக் காகிதத்தை மடித்து அவளிடம் திரும்பக் கொடுத்தான். லீட்புலி நுது வெளியே போய் மணையில் நடத்தான்.

மறை, தரைந்துகொண்டிருக்கிறது. நான் பரணதரின் தந்தை அவ்வளவு
நிமிர்ந்திருக்கிறேன். முக்கூடச் சில மறைத்துவிடவில்லை. அதன் பின்னர்
நடந்துகொண்டிருக்கிறேன். மறைவாகப் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்.

"ஏன்?"

அவனும் 'ஏன்?' என்று சொல்லவில்லை. "இப்போது என்ன நடந்தது?" என்றான்.

"இன்னமும் நான் வாய்க்கொண்டிருக்கிறேன். இது நிகழ்ந்தது. மறைவாக
கொண்டிருக்கிறது. மறைவில் நடப்பது எனக்குப் பிடிக்கிறதில்லை."

"எனக்கு அது பிடிக்கும் என்று சொன்னால்..." என்றான் அவன்.

"ஒரு முறை அனுபவித்துப்பார்த்தால், உங்களுக்கு அது பிடிக்காது."

"நான் அதைச் செய்தே இல்லை."

தன் உத்தேசத்தை அவன் நிரூபிக்கொண்டான். "மறைவாகக்
கொண்டிருக்கிறது."

"எல்லாவற்றையும் ஒரு முறை முயன்று பார்ப்பதன் மூலம் உங்களுக்கு
என்ன கிடைக்கிறது?" என்று அவன் கேட்டான்.

"சில சமயங்களில் இரண்டு முறை." தன் கைகளில் நுத்தியதை, ஒன்றைப்
பார்த்தான்.

"அங்கே என்ன வைக்கிறீர்கள்?" என்றான் அவன்.

"இந்த ஆண்டின் கடைசி டிசம்பரின் மலர்கள் இவை என்று
நினைக்கிறேன். இவ்வளவு பருவம் தவிரப் பூக்கள் ஒரு மலரைப் பூக்க
வெளியில் பார்ப்பதன் என்று நினைக்கவில்லை. இவை முகவாயில் உறிக்
கொள்வதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கே பாருங்கள்."

சிரித்துக்கொண்டே அந்த மலரைத் தன் முகவாயைத் துடைக்கொண்டான்.

"ஏன்?"

"அதில் கொஞ்சம் என் முகவாயில் ஒட்டிக்கொண்டால், நான்
யானையோ நேசிக்கிறேன் என்று அர்த்தம். ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறதா?"

பார்ப்பதைத் தவிர அவனால் வேறெதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

"என்ன, இது நிகழ்ந்ததா?" என்றான் அவன்.

"உன் முகவாய்க்கடியில் மஞ்சளாக இருக்கிறது."

"சரி, இப்போது உங்களுக்குச் செய்துபார்ப்போம்."

"என் விஷயத்தில் அப்படி ஆகாது."

"இதோ." அவன் அவைவதற்கு முன்னால் அந்த டிசம்பரின் மலரை
அவனுடைய முகவாய்க்கு அடியில் வைத்தான். அவன் பின்வாங்க, அவன்
சிரித்தான். "அசையாமல் இருங்கள்."

அவனுடைய முகவாய்க்கு அடியில் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு லேசாக முறைத்தாள்.

"அப்படியானால்?" என்றான்.

"வெட்கக்கேடு," என்றான் அவன் "நீங்கள் யாரையுமே நேசிக்க வில்லை."

"இல்லவே இல்லை, நான் நேசிக்கிறேன்."

"இது அப்படிக்காட்டவில்லையே."

"இல்லை, நான் உண்மையிலேயே நேசிக்கிறேன்!" தன்னுடைய சொற்களுக்குப் பொருத்தும் முகம் ஒன்றை மனத்தில் கொண்டுவர முயன்றான். ஆனால் முகம் எதுவும் அங்கே இல்லை. "-ஆமாம், நேசிக்கிறேன்!"

"தயவுசெய்து, அப்படிப் பார்க்காதீர்கள்."

"எல்லாம் அந்த டான்டினியன் மராமதான்" என்றான் அவன் "அதை முழுவதுமாக நீ துடைக்கொண்டுவிட்டாய். அதனால்தான் எனக்கு அது வேலை செய்யவில்லை."

"நிச்சயமாக அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். ஐயோ, நான் உங்கள் மனதைப் புண்படுத்திவிட்டேன். அது எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது; அதற்காக வருந்துகிறேன், உண்மையாகவே." அவனுடைய முழங்கையைத் தொட்டாள்.

"இல்லை, இல்லை," என்றான் அவன் அவசரமாக. "எனக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லை."

"நான் இப்போது போக வேண்டும், என்னை மன்னித்துவிட்டதாகச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் என்மேல் கோபமாக இருப்பது எனக்குப் பிடிக்காது."

"கோபமில்லை, கொஞ்சம் மனவந்தம். அவ்வளவே."

"இப்போது மனநலம் மருத்துவரை நான் போய்ப் பார்க்க வேண்டும், என்னைப் போகச் சொல்லி வற்புறுத்துகிறார்கள். நானும் எதையாவது இட்டுக்கட்டிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன். மருத்துவர் என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார் என்றே தெரியவில்லை. சரியான வெங்காயம்போல நான் இருப்பதாக அவர் சொல்கிறார். ஒவ்வொரு அடுக்காகத் தோலை உரிப்பதில் அவரை முயற்சியாக இருக்கச் செய்கிறேன்."

"உனக்கு ஒரு மனநல மருத்துவர் அவசியம்தான் என்று நினைக்கிறேன்," என்றான் மோண்டாக்.

"உண்மையாகவேதான் அதைச் சொல்கிறீர்களா?"

அவன் நன்றாக மூச்சை உள்ளே இழுத்து வெளியே விட்ட பிறகு சொன்னான் "நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை."

"நான் ஏன் வெளியே போய், காடுகளில் கிடந்து, பறவைகளைக் கவனித்துப் பார்த்து, பாடாய்ப்புச்சிகளைச் சேகரிக்கிறேன் என்று மனதில் மருத்துவர் அறிய விரும்புகிறார். என்னுடைய சேகரிப்புகளை உங்களுக்கு ஒருநாள் காட்டுகிறேன்."

"நல்லது."

"என் நேரம் முடிவாகையும் நான் எப்படிச் சுழிக்கிறேன் என்று அறிய விரும்புகிறார்கள். சில சமயங்களில், நான் வெறுமனே உட்கார்ந்து கிடக்கிறேன் என்று அவர்களிடம் சொல்வேன். ஆனால் எதைப் பற்றி என்று சொல்ல மாட்டேன் அவர்களை ஒட ஒட விரட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன் இன்னும் சில சமயங்களில், இதோ இதைப் போல, அண்ணாந்து பார்த்து மறை நீர் என்னுடைய லாயில் விழும்படி செய்வேன் என்றும் அவர்களிடம் சொல்வேன் அதன் களை 'வைனைப்' போல இருக்கும் நீங்கள் எப்போதாவது அப்படிச் செய்துபார்த்து நக்கிறீர்களா?"

"இல்லை... நான்"

"நீங்கள் என்னை மன்னித்துவிட்டீர்கள். இல்லையா?"

"ஆமாம்" அவன் அதைப் பற்றி யோசித்துப்பார்த்தான். "ஆமாம், மன்னித்துவிட்டேன் ஏன் என்பது ஆஸ்ட்லாந்துக்குத்தான் வெளிச்சம். நீ விசித்திரமானவன், எரிச்சலாட்டுகிறாய். ஆனால் உன்னை மன்னிப்பது எளிது. உனக்குப் பதிலேயே வயது என்றுதானே சொன்னாய்?"

"ஆமாம்—அடுத்த மாதம்."

"என்ன விசேஷம்? எவ்வளவு அசாதாரணம்! என் மனைவிக் குழப்பம் வயதாகிறது. இருந்தாலும், சில சமயம் நீ அவளைவிட முதியவளாகத் தோன்றுகிறாய். என்னால் அதிவித்து மீள முடியவில்லை"

"நீங்களே கூட விசித்திரமானவர்தான் நீர். மோண்டாக். நீங்கள் தியனைப்பவர் என்பதையே அவ்வப்போது பறந்துவிடுகிறேன். சரி, உங்களை இப்போது மீண்டும் கோப்பபட வைக்கட்டுமா?"

"சரி, செய்ய."

"எல்லாம் எப்படி ஆரம்பித்தது? நீங்கள் எப்படி இந்த வேலைக்கு வந்தீர்கள்? உங்கள் வேலையை எப்படித் தேர்ந்தெடுத்தீர்கள்? நீங்கள் இப்போது செய்யும் தொழிலை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் உங்களுக்கு எப்படித் தோன்றியது? நீங்கள் மற்றவர்களைப் போல இல்லை நான் பலரைப் பார்த்து நக்கிறேன். எனக்குத் தெரியும். நான் பேசும்போது நீங்கள் என்னைப் பார்க்கிறீர்கள் நேற்றிரவு, நீலனைப் பற்றி நான் உங்களிடம் ஏதோ சொன்னீர்களென்று நத்தபோது, நீங்கள் நீலனைப் பார்த்தீர்கள் மற்றவர்கள் ஒருபோதும் அப்படிச் செய்வதில்லை"

யைப் போல. அங்குச் செழிப்பான அந்த அமிர்தம் தன் உடலில் நினைக்கப்பட்டு அங்கே இருந்தது அங்கு வேட்டைநாய். தீயனையாத் தன்விடமிருந்து வெளிப்படுக்கியவாறு அது துங்கிகொண்டிருந்தது.

அங்கு உயிர்நீர் மிகுந்திடம். உயிருடன் இருந்த மிகுந்திடம் எப்போதுமே காக்கப்பட்டிருந்த மோண்டாக, 'ஹலோ' என்று மெதுவாகச் சொன்னான்.

இரவுகள் மத்தமாக இருந்தபோதெல்லாம். அதாவது ஒவ்வொரு இரவுமே. அங்கிருந்த ஆட்கள் பித்தனைத் தூண்களின் வழியாக வழக்கிக் கீழே இறங்கி வந்து. இயற்கை வேட்டைநாயின் மோப்ப உணர்வு செயல்படும் அமைப்பை முதக்கவிட்டு. தீயனையப்பு நிலையத்தின் தரையில் சில எலிகளையும், சில சமயங்களில் கோழிக்கூஞ்சுகளையும், சில சமயங்களில் எப்படியும் தந்தாலும் ஈழகடிக் கூப்பட வேண்டிய பூனைகளையும் விடுவிப்பார்கள். அதைப் பூனைகள், கோழிக்கூஞ்சுகள், எலிகள் இவற்றில் வேட்டைநாய் முதலாவதாக எதைப் பிடித்துவிடும் என்று பந்தயம் சுட்டுவது அங்கே நடக்கும். அதைப் பிராணிகளைச் சுருந்திடமாக ஓட விடுவார்கள். அவற்றைத் தொடரவில்லை அந்த விளையாட்டு முடிவுக்கு வந்துவிடும். தனமில்லாத தாய் போலதந்தள்ளையே மாட்டிக்கொண்டு, வேட்டைநாயின் மொனையான பாதங்களில் இருக்கப் பிடிக்கப்பட்டிருந்த எலியோ, பூனையோ, கோழிக்கூஞ்சோ ஏதோ ஒன்றின் மேல், மேல் நாயின் தீண்ட வாயில் தந்து தொங்கும் நாலு அங்கு தீயமுள்ள மெல்லிய கழல் ஊசி இருக்கி. மாட்டின் அலகுப் போலகன் பயக்க மருந்து பெருமளவு செலுத்தப்படும். பிறகு, அங்கப் பகடைக் காய் மின்னரிழுட்டிக் குள் தூக்கியெரியப்படும். அந்தக் கற்று விளையாட்டு தொடங்கும்.

இது போன்று நடக்கும் பெரும்பாலான இரவுகளில். மோண்டாக மேலே, மாடியிலேயே இருப்பான். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு முறை அந்த விளையாட்டில் புனியான ஒருவனுடன் பந்தயம் சுட்டி, ஒரு வாரச் சம்பளத்தைக் கோட்டைவிட்டு. மிட்டரெட்டின் ரத்த நாளங்களிலும் தாழம்புகளிலும் தென்படும் அளவுக்கு வந்த மிதமிஞ்சிய கோபத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இப்போது இரவுகளில், கவநடன் பொருத்தியிருந்த தன்னைடைய கடடில், கவரை நோக்கித் திரும்பப் படுத்துக்கொண்டு. சிரித்து வந்த சிரிப்பு வெடிகளையும், பியானோ தந்தியாய் ஒளிக்க எளிக்கால்களின் ஓட்டத்தையும், கண்டெலிகளின் வயல் வந்தெலிடல்களையும், பெரும் தீழலாகப் பாய்ந்த வேட்டைநாயின் இயக்கப்பட்ட மெனத்தைதையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்; பிரகாசமான தல்ல வெளிச்சத்தை நோக்கிப் பாயும் விட்டினைப் போல அந்த வேட்டைநாய் பாய்ந்து. தன் இனையைக் கண்டுபிடித்து, அதைப்

பற்றிக்கொண்டு, ஊசியைச் செதுத்த ஏதோ விவசாயத் துட்டிலிட்ட
தைப் போல, இரப்பதற்காகத் தன்னுடைய கூண்டுக்குத் திறம்பப் போய்
லீடும்.

அதனுடைய முக்கு நுனியை மோண்டாக் தொட்டான்

வேட்டைநாய் உறுமியது

மோண்டாக் சரேலெனக் குதித்துப் பின்வாங்கினான்

கூண்டுக்குள், சற்றே எழுந்த வேட்டைநாய் திடீரென்று இயக்கப்
பட்ட தன்னுடைய குமிழ் விளக்குக் கண்களில் பச்சை-நீல நிற 'நியான்'
ஒளி மின்ன அவனைப் பார்த்தது. மீண்டும் உறுமியது—ஒருவித மின்சாரச்
சரசரப்பு, வறுபடும் சடசடப்பு, உலோகத்தின் உரசல், துருப்பிடித்து
மிகப் புராதனமாகத் போன்றும் பல் சக்கரத்தின் பற்கள் சுழலும் ஒசை.
இவையெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்ததைப் போன்ற வினோதமான கரகரத்த
உறுமல்.

"வேண்டாம் மகனே, வேண்டாம்" என்றான் மோண்டாக், நெஞ்சு
படபடக்க.

அந்த வெள்ளி ஊசி ஒரு அங்குலம் மேல் நோக்கி நீண்டு, உள்ளிழுக
கப்பட்டு, நீண்டு, உள்ளிழுககப்பட்டது அந்த மிருகத்தின் உறுமல்
அடங்கி ஒளிக்க, அவனை அது பார்த்தது

மோண்டாக் பின்வாங்கினான் நாய்க் கூண்டிலிருந்து வேட்டைநாய்
வெளியே ஓடி எடுத்து வைத்தது. பிதகளைத் தூளை மோண்டாக் ஒரு
கையால் பற்றிவான் அவன் கை பட்டதும் இயங்கிய தூண் மேல்நோக்கி
நகர்ந்து, கூரை வழியாகச் சத்தமின்றி அவனை இட்டுச்சென்றது. அரை
குறை வெளிக்கத்தல் இடந்த மேல்தளத்தில் அவன் அடியெடுத்து வைத்
தான். அவன் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தான். முகம் வெளிறிய பச்சை நிற
மாக மாறியது சிவம், வியப்பூட்டும் தன்னுடைய எட்டுக் கால்களின்
மேல் வேட்டைநாய் அமிழ்ந்து உட்கார்ந்தது. அதனுடைய பன்முகக்
கண்கள் சாத்தமாகிவிட, மீண்டும் தனக்குள்ளேயே முணுமுணுத்துக்
கொண்டிருந்தது.

தன்னுடைய பய உணர்வு அடங்கும்வரை மோண்டாக் கீழ்த்தளத்தை
நோக்கியிருந்த ஒட்டைக்கருவில் நின்றான் அவனுக்குப் பின்னால் ஒரு
மூலையில் பச்சை நிற மூடியுடன் இடந்த விளக்கின் அடியில் சீட்டாட்ட
மேஜையைச் சுற்றி உட்கார்ந்திருந்த நான்கு ஆட்கள் ஒன்றும் பேசாமல்
அவனைச் சற்றே தலைநீமிர்ந்து பார்த்தார்கள் இறுதியாக, ஃபீனிக்ஸ்
பறவையின் சின்னம் பொறிக்கப்பட்ட, தலைவருக்குண்டான தொப்
பியை அணிந்திருந்த ஒரே ஒருவர் மட்டும், ஆர்வத்துடன், தன் மெல்லிய

கைகளில் சீட்டுகளுடன், நீண்டிருந்த அந்த அறையின் மறுகோடியி
லிருந்து பேசினார்.

"மோன்டாக்..."

"அதற்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை," என்றான் மோன்டாக்.

"என்ன, வேட்டைநாய்க்கா?" கேப்டன் தன்னுடைய சீட்டுகளைக்
கவனமாகப் பார்த்தார் "கம்மா கதை விடாதே. பிடிக்கும் பிடிக்காது
என்று அதற்கு எதுவுமில்லை. அது 'இயங்கும்', அவ்வளவே. ஏவுகணை
இயல் பாடம் ஒன்றைப் போன்றது அது இலக்த நோக்கிய அதனுடைய
பாதையை நாம் நிர்ணயம் செய்கிறோம். அதை அந்த வேட்டைநாய்
பின்பற்றும். தானாகவே இலக்கை அடைந்து, அதைத் தாக்கிவிட்டுத்
தானாகவே திரும்பிவந்து, தொடர்பைத் துண்டித்துவிடும். அது வெறும்
செம்புக் கம்பி, மின்கலங்கள், மின்சாரம் ஆகியவை மட்டுமே."

மோன்டாக் மென்று விழுங்கினான் "எந்த மாதிரி சேர்க்கையையும்
உணரும் வகையில் அதனுடைய கணிப்பாண்களை முடுக்கிவிட லாம் இவ்
வையா? இவ்வளவு அமீனோ அமிலங்கள், இவ்வளவு சுந்தகம், இவ்வளவு
கொழுப்பு, இவ்வளவு காரம் என்று."

"அவையெல்லாம் நமக்குத் தெரியுமே."

"கீழ்க்களத்தில் உள்ள பிரதானக் கோப்புகளில் இந்த அலுவலகத்தைச்
சேர்த்த ஒவ்வொருவருடைய சேர்க்கைகளும், விழுக்காடுகளும் பதிவாகி
யிருக்கின்றன. வேட்டைநாயின் 'நினைவில்' அரைதரையான ஏதாவ
தொரு சேர்க்கையையோ, ஏதோ சில அமிலங்களையோ முடுக்கிவிடுவது
யாருக்குமே எளிதாக இருக்கலாம். சற்று நோத்துக் குழம்பு அந்த மிருகம்
ஏன் அப்படிச் செயல்பட்டது என்பதை அது விளக்கும். என்னிடம் அது
மோசமான எதிர்வினை காட்டியது."

"அட கஷ்டமே," என்றார் தலைவர்.

"எரிச்சலுற்ற எதிர்வினை, ஆனால் முற்றிலும் கோபத்துடன் அல்ல.
நான் அதைத் தொட்டவுடன் உறுமுவதற்கு மட்டும் தேவையான அள
வுக்கு யாரோ முடுக்கிவிட்டிருந்த அதனுடைய 'நினைவு'."

"அப்படி ஒரு காரியத்தை இங்கே யார் செய்திருக்க முடியும்?" என்
றார் தலைவர். "உனக்கு வினோதிகள் யாரும் இங்கே இல்லையோ, மோன்
டாக்."

"எனக்குத் தெரிந்தவரை அப்படி யாரும் இல்லை."

"நாளைக்கு நம் முடைய தொழிற்சாலை உதவியாளர்களைக் கொண்டு
இந்த வேட்டைநாயைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கச் செய்வோம்."

"என்னை அது பயமுறுத்தியது இது முதல் முறையல்ல." என்றான் மோன்டாக் "போன மாதம் இரண்டு முறை இப்படி நடந்திருக்கிறது."

"அதற்கு ஒரு வழி செய்வோம். கவலைப்படாதே "

ஆனால், மோன்டாக் அசையாமல் இ ரத்தபடி தன் வீட்டின் கூடத் திளித்த காற்றுப்போக்கியின் கொதியையும், அதற்குப் பின்னால் மறைத்துவைக்கப்பட்டிருந்ததையும் நினைத்துக்கொண்டு அங்கேயே நின்றிருந்தான் இத்தகையனைப்பு நிலையாக்கில் இ ரத்தம் யா நுக்காவது அந்தக் காற்றுப்போக்கியைப் பற்றிக் தெரிந்திருந்தான். வேட்டைநாய்க்கு அதை அவர்கள் 'சொல்லாபல' இ ரப்பார்களா. ?

கிழ்த்தளத்தை நோக்கியிருந்த ஓட்டை வளை நடந்து வந்த கேப்டன், மோன்டாகை வினவும் கோரணையில் பார்த்தார்

"இரவு நேரங்களில் அங்கே கிழே, அந்த வேட்டைநாய் எதைப் பற்றி யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று ஊகித்துப்பார்க்க முயன்றேன்" என்றான் மோன்டாக். "உன்மையில் அது நம்மை வேடி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதா? அந்த நினைப்பு என்னை உறையச் செய்கிறது "

"எதை அது நினைக்கக் கூடாது என்று நாம் வீ ரம்புகி நோமோ, அந்த எதையுமே அது நினைக்காது."

"அது வருத்தத்தக்கது." என்றான் மோன்டாக் அபைதியாக. "ஏனென்றால், அதற்கு நாம் சொல்லிக்கொடுப்பதெல்லாம் வேட்டையாடுவது, கண்டுபிடிப்பது, கொல்வது இவை பற்றி மட்டுமே அதற்குத் தெரிந்த தெல்லாமே அவ்வளவுதான் என்பது எவ்வளவு கேவலம் "

பிராட்டி மெதுவாகச் சத்தத்துடன் முக்க வீட்டார் "நாசமாய்ப் போயிற்று' இது திறமைமிகு ஒரு தொழில் நுணுக்க வேலை; தன்னுடைய இலக்கைத் தாளை நிர்ணயம் செய்குகொண்டு, இலக்கின் மையப்புள்ளியில் அடிப்பதற்கு உத்தரவாதம் அளிக்கும் நல்ல துப்பாக்கி "

"அதனால்தான் அதனுடைய அடுத்த பலியாக இருக்க நான் வீ ரம்பவில்லை," என்றான் மோன்டாக்.

"ஏன்? உனக்கு எதையாவது குறித்து குற்றமணர்வு இருக்கிறதா?"

மோன்டாக் சட்டென்று நிமிர்ந்து பார்வையை வினான்

பிராட்டி அசையாமல் தன் கண்களால் அவனை உற்றுப் பார்த்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தார்; மெதுவாகத் திறந்த அவருடைய வாய் மிக மென்மையாகச் சீர்க்கத் தொடங்கியது

ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து ஆறு எழு நாட்கள் எவ்வளவு முறை அவன் தன்னுடைய வீட்டின் நுழை வெளியை வந்தாலும், அப்போ

தெல்லாம் உள்கில் எங்கோ ஒரு இடத்தில் க்ளாரிஸ் இருந்தாள். ஒரு முறை வால்நட் மரம் ஒன்றை உலுக்கிக்கொண்டிருந்தாள். ஒருமுறை புல் தளையில் உட்கார்ந்துகொண்டு நீலநிறக் கம்பளிச் சட்டை ஒன்றைப் பின்னிக்கொண்டிருந்தாள். மூன்று அல்லது நான்கு முறை அவன், தன் வீட்டின் நுழைவாயில் கூரைக்கடியில் பின்புறமாக காளர் பூக்களின் செண்டையோ, சிறிய பையிளிடுத்த கையளவு செஸ்ட்டுட்களையோ, அல்லது தன் வீட்டுக் கதலில் ஓட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த பழுத்த இளைகள் குத்திவைத்த வெள்ளைத் தாளையோ பார்த்தாள். ஒவ்வொரு நாளும் தெருமுனைவரை க்ளாரிஸ் அவனுடன் நடந்து வந்தாள். ஒரு நாள் மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. அந்த நாள் வாஷம் தெளிவாக இருந்தது. அதற்கடுத்த நாள் காற்று பலமாக விரியது. அதற்கடுத்த நாள் அமைதியான, மிதமான வானிலை. அமைதியான நாளுக்கு அடுத்த நாள், கோடையில் காளவாய் போன்ற நாள். மதிய வேளையில் முடிவில் வெயிலின் சிலத்துவீட்டி நந்த க்ளாரிஸின் முகம்.

"உன்னோடு எனக்குப் பல ஆண்டுகளாகவே பழக்கம் என்பதைப் போல ஏன் எனக்குத் தோன்றுகிறது?" என்று அவன் ஒருமுறை பாதாளத்தில் நிலைய வாசலில் இருக்கப்போது கேட்டான்.

"ஏனென்றால் உங்களை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது," என்றாள் அவள். "உங்களிடம் நந்து எதுவும் எனக்கு வேண்டும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. மேலும், நமக்கு ஒருவரையொருவர் தெரியும் என்பதால்."

"நான் மிகவும் வயதானவன் போலவும், பெருமளவு ஒரு கற்கையைப் போல இருப்பதாகவும் என்னை உணர வைக்கிறாய்?"

"இப்போது எனக்கு விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்," என்றாள் அவள். "உங்களுக்கு இந்த அளவுக்குக் குழந்தைகளைப் பிடிக்கும் என்றால், ஏன் உங்களுக்கு என்னைப் போல ஒரு மகள் இல்லை?"

"தெரியாது"

"விளையாடாதீர்கள்."

"நான் சொல்ல வந்தது—" அவன் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு, தலையை ஆட்டினான். "அதாவது, என் மனைவி குழந்தை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று ஒருபோதும் அவள் விரும்பியதே இல்லை."

அத்தப் பெண் புன்புறவல் செய்வதை நிறுத்திக்கொண்டாள். "மன்னிக்கவும். உண்மையாகவே, நீங்கள் ஏதோ என்னை வைத்துக்கொண்டு விளையாடுகிறீர்கள் என்று நினைத்துவிட்டேன். நான் ஒரு முட்டான்"

"இல்லவே இல்லை," என்றாள் அவள். "இது ஒரு நல்ல கேள்வி இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்க வேண்டும் என்று அக்கறை கொண்டவர்களைப் பாதாது நீண்ட காலம் ஆகிவிட்டது நல்ல கேள்வி"

"வேறு ஏதாவது பேசுவோம். முதிர்ந்த இளைஞனை எப்போதாவது முகர்ந்திடுக்கிறீர்களா? எவங்கப் பட்டையைப் போன்ற மணம் வரவில்லை? இதோ. முகர்ந்துபாருங்கள் "

"அட, ஆமாம். ஒருவிதத்தின் அது எவங்கப்பட்டையைப் போலத்தான் இருக்கிறது."

தெளிவான, கரிய விழிகளால் அவனைப் பார்த்தாள். "நீங்கள் எப்போதுமே திடுக்கிட்டவரைப் போலத் தோன்றுகிறீர்கள் "

"அதாவது, எனக்கு இதற்கெல்லாம் நேரம் இதுந்திடுக்கவில்லை—"

"நான் உங்களுடம் சொல்லியிருக்கதைப் போல, அந்த நீட்டிக்கப்பட்ட விளம்பரப் பலகைகளைப் பார்த்தீர்களா?"

"அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். ஆமாம்." அவன் சித்திர வேண்டியிருந்தது.

"முன்பைவிட இப்போது உங்கள் சரீப்பு இன்னும் இனிமையாக ஒலிக்கிறது."

"அப்படியா?"

"முன்பைவிட ஆகவாசத்துடன்."

அவன் மிக இயல்பாக, சௌகரியமாக இருப்பதாக உணர்ந்தான். "நீ ஏன் பள்ளிக்குப் போவதில்லை? தினமும் இங்கேயே நீ கற்றித் தின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறேன் "

"அதுவா? நான் பள்ளிக்கு வரவில்லையே என்று அவர்கள் கவலைப் படுவதில்லை," என்றான் அவன். "நான் சமூக விநோதி என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள் நான் சகஜமாகப் பழகுவதில்லையாம் என்ன விசித்திரம்! பார்க்கப்போனால், நான் சமூகத்தைப் பெருமளவு விரும்புகிறேன். சமூக உறவு என்று நாம் எதைச் சொல்கிறோம் என்பதைப் பொறுத்தது எல்லாமே. இல்லையா? இது போன்ற விஷயங்களைப் பற்றி உங்களுடன் பேசுவது என்பது என்னைப் பொறுத்தவரை சமூக உறவுதான்." லீட்டுகிற முன்னால் இதுந்த மாத்நின்று உதிர்ந்திருந்த சென்டரட் கொட்டைகளைச் சத்தமாக உலுக்கினான்

"அல்லது, உலகம் எவ்வளவு விசித்திரமாக இருக்கிறது என்று பேசுவதும்தான் மக்களுடன் சேர்ந்து இருப்பது இனிமையாக இருக்கிறது ஆனால் மக்களைக் கொத்தாக ஒரிடத்தின் சேர்த்துவைத்து, அவர்களைப் பேச விடாமல் இருக்கச் செய்வதைச் சமூக உறவாக நான் கருதவில்லை நீங்கள் எப்படி? ஒரு மணி நேரம் தொலைக்காட்சி வகுப்பு. ஒரு மணி நேரம் கூடைப்பந்து அல்லது பேன்-பால் அல்லது ஒட்டப் பந்தயம். இன்னொரு மணி நேரம் வரலாற்றைப் பிடி யெடுத்து எழுதுவது அல்லது

சித்திரம் வரைவது, பிறகு இன்னும் பல விளையாட்டுகள். ஆனால் ஒன்று
 குடியுமா. நாங்கள் ஒருபோதும் கேள்வி கேட்பதே இல்லை, அல்லது,
 பொதுவாகப் பெரும்பாலானோர் கேட்பதில்லை; அவர்கள் வெறுமனே
 உங்களை நோக்கிப் பதில்களை விகிதாசூலம்; டமால், டமால், டமால்.
 நாங்கள் இன்னும் நான்கு மணி நேரத்துக்குத் திரையில் தோன்றும்
 ஆரீயருக்கு முன்னால் உட்கார்ந்திருப்போம். என்னைப் பொறுத்தவரை
 இதெல்லாம் சமூக உறவே அல்ல. நிறைய நீரை, நிறையப் புண்களின்
 உதவியால் பாத்திரத்தின் மூக்கு வழியாகச் செலுத்தி, அடிப்பகுதி வழியாக
 வெளியேற்றிவிட்டு, இதுதான் 'வைன்' என்று, வைனாக இல்லாத ஒன்
 னைச் சொல்கிறார்கள். நானின் முடிவில், எங்களால் ஒன்றும் செய்ய
 முடியாத அளவுக்கு எங்களைச் சோர்வடையச் செய்துவிடுகிறார்கள்—
 ஒன்று, படுக்கப் போகலாம். அல்லது பொழுதுபோக்குப் பூங்காவுக்குப்
 போய் எல்லோரையும் விட்டலாம். ஜன்னல்களை அடித்து நொறுக்கும்
 மையத்துக்குச் சென்று ஜன்னல் கண்ணாடிகளை உடைக்கலாம். அல்
 லது கார்களை உடைக்கும் பகுதிக்குப் போய், பெரிய இரும்புக்
 கோளத்தால் காளை உடைத்து நொறுக்கலாம். அல்லது கார்களில் ஏறி,
 தெருக்களில் தடைதெறிக்க அவற்றை ஒட்டிச் சென்று, விளக்குக் கம்
 பங்களுக்கு எவ்வளவு அருகில் போக முடியுமென்றும், 'சிக்கஸ்'¹
 அல்லது 'நாக் ஹப் கேப்ஸ்'² விளையாடவும் முயற்சி செய்யலாம். நான்
 யார் என்றெல்லாம் அவர்கள் சொல்கிறார்களோ அப்படியே நான்
 இருக்கிறேனோ என்னவோ. இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். எனக்கு நன்
 பர்கள் இல்லை. நான் இயல்புக்கு முரணானவன் என்பதற்கு அதுவே
 நிரூபணம் என்று நம்பப்படுகிறது ஆனால் எனக்குத் தெரிந்த எல்லாருமே
 கூச்சல் போட்டுக்கொண்டோ, காட்டுத்தனமாக ஆடிக்கொண்டோ, அல்
 லது ஒருவரையொருவர் அடித்துக்கொண்டோ இருக்கிறார்கள் இப்போ
 தெல்லாம் மனிதர்கள் ஒருவரையொருவர் எவ்வளவு புண்படுத்துகிறார்
 கள் என்பதைக் கவனித்தீர்களா?"

"தீ ரொம்ப வயதானவனைப் போலப் பேசுகிறாய்."

"செ நேரங்களில் நான் புராதனமானவன். என் வயதுக் குழந்தைகளை
 நினைத்தால் எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. ஒருவரையொருவர் கொன்று
 கொண்டிருக்கிறார்கள் எப்போதுமே இப்படித்தான் இருந்திருக்கிறதா?
 இல்லை என்கிறார் என் மாமா கடந்த ஆண்டில் மட்டும் என்னுடைய
 நண்பர்களில் ஆறு பேர் கடப்பட்டிருந்திருக்கிறார்கள். பத்து பேர் கார்

¹ சாண்டிஸ் நடுவில் எதிரெதிர் கார்களைப் படுவேகமாக ஒட்டி ஒன்றையொன்று
 நெருங்கும் அடியத்தின் எதிரானவை விடதிப் போதுமாறு செய்யும் போட்டி

² கார்ப்பரேயத்தில் இரண்டு கார்கள் ஒன்றுக்கொன்று சக்கரத்தின் நடுப்பகுதி (hub) உராய்
 மூலம் ஒட்டி ஒருவரைத் தாண்டி இரண்டு செய்கை

பிடித்து கொடுங்கள் இரந்திருக்கிறார்கள் எனக்கு அவர்களைக் கண்டால் பயம். எனக்குப் பயமாக இருப்பதால் அவர்களுக்கு என்னைப் பிடிக்காது குழந்தைகள் ஒருவையொருவர் கொன்றுவிடாமல் இருந்த காலம் என் குதர்க்கத்துத் திணைவிடுத்தது என்று என் மாமா சொல்வார் ஆனால் என் மாமே வேறு மாதிரியாக இருந்த மிகப் பழைய காலம் அது. பொறுப்புணர்வின் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை அதிகம் இருந்தது என்கிறார் என் மாமா. நான் பொறுப்பு மிக்கவன், தெரியுமா? பல ஆண்டுகளுக்கு முன், எனக்கு அவசியம் என்று கருதப்பட்டபோது அடி வாங்கியிருக்கிறேன் மேலும் கடைக்குப் போய் பொருள்கள் வாங்குகிறேன், என் கைகளா சேலையே வீட்டைத் துப்புராவு செய்கிறேன்."

அவன் தொடர்ந்தான். "எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, எனக்கு மக்களைக் கவனித்துப் பார்ப்பது பிடிக்கும். சில சமயங்களில், பாதாள ரயில் வண்டியில் நான் முழுவதும் பயணம் செய்து, மக்களைக் கவனித்து, அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்பேன் அவர்கள யார், அவர்களுக்கு என்ன வேண்டும், எங்கே போகிறார்கள் என்றெல்லாம் ஊகித்து அறிய முயல்வேன். சில சமயங்களில், பொழுதுபோக்குத் திடீர்களுக்குக்கூடப் போய், ஊருக்கு வெளியே அவர்கள் அதிவேகமாக ஓட்டிச் செல்லும் 'ஜெட்' கார்களில் கூடப் போயிருக்கிறேன்; அவர்கள் எல்லோரும் காப்பீடு செய்துகொண்டிருக்கும்வரை காவல்துறையினர் அதைப் பற்றி அக்கறை கொள்வதில்லை. எல்லோரிடமும் பத்தாயிரம் காப்பீடு உள்ளவரை எல்லோரும் சந்தேகாஷமாக இருக்கிறார்கள் சில சமயங்களில் பாதாள ரயிலில் நான் மற்றவர்கள் கவனிக்காமல் போய் ஒட்டுக்கேட்பேன். அல்லது குளிர் பானக் கடைகளில் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்பேன். உங்களுக்கு ஒன்று தெரியுமா?"

"என்ன?"

"மக்கள் எதைப் பற்றியும் பேசிக்கொள்வதில்லை."

"இருக்காது, அவர்கள் பேசிக்கொண்டுதான் இருக்க வேண்டும்."

"இல்லவே இல்லை, ஒன்றுமில்லை பெரும்பாலும் சில வகைக் கார்கள், ஆடைகள், அல்லது நீச்சல் குளங்களைக் குறிப்பிட்டு, 'ஆகா, என்ன பிரமாதம்!' என்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் எல்லோரும் ஒரே விஷயத்தைதான் சொல்கிறார்கள், யாரும் பற்ற எவர் சொல்வதில் இரத்தும் மாறுபட்ட எதையும் சொல்வதில்லை. பெரும்பாலான சமயங்களில் காபி-உணவகங்களில் நகைச்சுவைப் பெட்டிகளை வைத்திருப்பார்கள், பெரும்பாலான நேரங்களில் அவற்றில் கேட்ட நகைச்சுவைத் துணுக்குகளே வரும். அல்லது கவர்தொலைக்காட்சியில் இசை நிகழ்ச்சி ஒளிபரப்பாகும், அதில் எல்லா வித வண்ணக் கோலங்களும் மேலும் கீழுமாக

ஓடிக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் அவை வெறும் வண்ணக் கலவையும், முற்றிலும் அநுபமானதும் தான். தவிர, அருங்காட்சியகங்களில், நீங்கள் எப்போதாவது அங்கே போவதுண்டா? எல்லாமே அருபம். அவை மட்டும்தான் இப்போது அங்கே இருக்கின்றன. முன்பொரு காலம் வித்தியாசமாக இருந்தது என்கிறார் என் மாமா வெகு நாட்களுக்கு முன்பு. சில சமயங்களில் எதையாவது தெரிவிக்கும் வகையில் ஒலியங்கள் இருக்கும் அல்லது மனிதர்களைக்கூடக் காட்டும்."

"உன் மாமா சொன்னார், மாமா சொன்னார் உன்னுடைய மாமா அற்புதமான ஒரு மனிதராக இருக்க வேண்டும்."

"ஆமாம், அவர் நிச்சயமாக அற்புதமான மனிதர்தான். சரி, நான் கிளம்பிப் போக வேண்டும். குட் பை, திரு. மோண்டாக்."

"குட் பை."

"குட் பை."

ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து ஆறு ஏழு நாட்கள் தியானப்படுதலையம்.

"மோண்டாக், மரத்தின் மேல் இருக்கும் பறவையைப் போல, உன் கால்களின் குகை முகப் பகுதியால் நீ அத்தக தானைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறாய்."

மூன்றாவது நாள்.

"மோண்டாக், இந்த முறை நீ பிங்கதவு வழியாக வருவதைப் பார்த்தேன் அந்த இயந்திர வேட்டைநாய் உனக்குத் தொல்லைகளிக்கிறதா?"

"இல்லை, இல்லை."

நான்காவது நாள்.

"மோண்டாக், வேடிக்கையான ஒரு செய்தி இன்று காலை அதைக் கேள்விப்பட்டேன். சியாட்டில் நகரத்தில் தியானப்பவன் ஒருவன் தன்னுடைய சொந்த வேதியியல் சேர்மான அளவை இயந்திர வேட்டைநாய்க்கு ஊட்டி, அதை அவிழ்த்துவிட்டிருக்கிறான் என்ன மாதிரியான தற்கொலை என்று இதை நீ சொல்வாய்?"

ஐந்து ஆறு ஏழு நாட்கள்

பிறகு, கவாரின் போய்விட்டாள். அன்றைய பிற்பகல் பொழுதில் குறிப்பிடும்படி அப்படி என்ன இருந்தது என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் எங்கேயும் அவளைப் பார்க்க முடியாமல் இருந்தது மட்டும் தெரிந்தது. புல் தரை காலியாக இருந்தது. மரங்கள் காலியாக இருந்தன. தெரு வெறுமையாக இருந்தது அவள் இல்லாததை அவன்

உணர்ந்தான் என்பதோ, அவனைத் தேடிக்கொண்டுக் கூட இருந்தான் என்பதோ முதலில் அவனுக்கு உறைக்கவில்லை, பாதாள ரயில் நிலையத்தை அடைந்தபோது, நிலைக்கொள்ளாமல் இருந்த அவனுக்குள் ஏதோ ஒரு விதச் சலனம் இருந்தது என்பது நிதர்சனமாகியது ஏதோ ஒரு உறுத்தல், அன்றாடப் பழக்கம் களைந்துவிட்டிருந்தது, சில நாட்களாக மட்டுமே படித்துவிட்டிருந்த எளிய பழக்கம், உண்மையதான், இருந்தாலும்...? மீண்டும் நடந்துபோய் அவன் எங்காவது களையில் தென்பட அவகாசம் கொடுக்க எண்ணி அவன் கிட்டத்தட்ட திரும்பிப் போக விருந்தான் அதே பாதையில் அவன் மீண்டும் முயன்றுபாடித்தான், எல்லாமே நல்லபடி நடக்கும் என்று நிச்சயமாக இருந்தான், ஆனால், காலம் கடந்துவிட்டிருந்தது, நிலையத்துக்குள் வந்த ரயில், அவனுடைய கிட்டத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது

சீட்டுக்கட்டுச் சீட்டுகளின் படபடப்பு, கைகளின், இமைகளின் சலனம், தியனைப்பு நிலையக் கூரையில் நேர அறிவிப்புக் குரலின் முணுமுணுப்பு "... ஒன்று முப்பத்தைந்து, வியாழன் காலை, நவம்பர் 4ஆம் தேதி ஒன்று முப்பத்தாறு, ஒன்று முப்பத்தேழு, காலை..." மோன்டாகின் மூடிய கண்களுக்குப் பின்னாலிருந்து, தற்காலிகமாக அவன் எழுப்பிக்கொண்டிருந்த அந்தத் தடுப்புக்குப் பின்னாலிருந்து, மேஜையின் வழுவழுப்பான மேஸ்பகுதியில் லிபூம் சீட்டுகளின் 'புக்' சத்தமும், மற்ற எல்லா ஒலிகளும் அவனுக்குக் கேட்டன, தியனைப்பு நிலையத்தின் பெரும் பளபளப்பு ஜோலிப்பு, அதன் அமைதி, பித்தளையின் நிறம், தங்க, வெள்ளிக் காசுகளின் நிறம்—இவை அவைததையும் அவன் உணர்ந்தான், மேஜையின் மறுகோடியில் இவனுடைய பார்வையில் படாதவாறு உட்கார்ந்திருந்த ஆட்கள், தங்களிடமிருந்த சீட்டுகளைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு காதலிருந்தவர், "... ஒன்று நாற்பத்தைந்து..." குளிர் முன்னைவிட அதிகமாகவே இருந்த ஆண்டின் தனிர் பித்த ஒரு காலைப் பொழுதின் உயிற்ற நேரத்தைப் புலம்பித்தள்ளியது ஒளிக் கடிகாரம்.

"என்ன பிரச்சினை, மோன்டாக்?"

மோன்டாக் கண்களைத் திறந்தான்.

எங்கேயோ வானொலி முனகிக்கொண்டிருந்தது "... எந்தக் களையும் போர் அறிவிக்கப்படலாம், தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள இந்த நாடு தயாராக இருக்கிறது, தன்னுடைய..."

பெரிய ஜெட் விமானக் கூட்டம் ஒன்று, ஒரே ஸ்வரத்தில் உரக்க சீட்டியடித்தவாறு, காலைப் பொழுதின் கரிய வானில் குறுக்கே பறந்து சென்றது.

மோண்டாக் கண்ணைச் சிமிட்டினான். ஏதோ அருங்காட்சியகச் சினை ஒன்றைப் பார்ப்பதைப் போல பியாட்டி அவனைப் பார்த்தார் எந்தக் கணத்திலும் பியாட்டி எழுந்து, அவனைச் சுற்றி வந்து, தொட்டுப் பார்த்து, அவனுடைய துற்ற உணர்வையும் சுயப் பிரக்ஞையையும் ஆராயலாம். குற்றமா? என்ன குற்றம்?

“வினையாட இது உவனுடைய முறை. மோண்டாக்.”

ஆயிரம் உண்மையான, பத்தாயிரம் கற்பனையான தீர்ச்சம்பவங்களால் அக்னியின் சுறுப்பு ஏறியிருந்த முகங்களுடனும், தங்களுடைய தொழிலால் சிவந்திருந்த கன்னங்களுடனும், சிவந்த காய்ச்சல் கண்களுடனும் இருந்த அந்த மனிதர்களை மோண்டாக் பார்த்தான் என்றும் அளையாமல் தாங்கள் புனைத்துக்கொண்டிருந்த தங்களுடைய சுறுப்பு நிறச் சுங்கான்களைப் பற்ற வைத்த பிளாட்டினம் தீயூட்டியின் சுவாசைகளை விடாமல் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மனிதர்கள் அவர்களுடைய கரிய முடி, தியத்துபோல நிறத்திலிருந்த புருவங்கள், நன்றாக மழித்து விடப்பட்டிருந்த இடங்களில் நீலநிறச் சாய்பல் படிந்திருந்த கன்னங்கள்—ஆனால் அவர்களுடைய பாரம்பரியம் நன்றாகவே வெளிப்பட்டது மோண்டாக் நினைவுக்குத் திரும்பினான், வாயைத் திறந்தான், கரிய முடியும், கரிய புருவங்களும், தீவிததுடன் காணப்படும் முக பாவமும், மழித்துவிடாததைப் போல இருந்தாலும் நன்றாக மழிக்கப்பட்ட, எலக்ட்ரிக் நீலநிற முகத் தோற்றமும் இல்லாத தீயணைப்பவர்கள் யாரையாவது அவன் எப்போதாவது பார்த்தது உண்டா? அவர்கள் எல்லோருமே கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கும் அவனுடைய பிம்பங்களே! தீயணைப்பவர்கள் எல்லோருமே முகத் தோற்றத்துக்காக மட்டுமன்றி, தங்களுடைய இயல்பான நாட்டங்களுக்காகவும் தேர்வுசெய்யப்பட்டார்கள்! சாய்பல் நிறம், தியில் கருகிப்போன நிறம், சுங்கான்களிலிருந்து கிளம்பிய பொகங்கிய வாடை, புனைபினை எழுப்பிய புனை மேகங்களுக்கு மேலே கேப்டன் பியாட்டி தோன்றினார்—புதிய ஒரு புனையிலைப் பொட்டலத்தைப் பிரித்து, அந்தக் கண்ணாடித் தாளை நெருப்பின் சடசடப்பு ஒலியுடன் கசகசிய பியாட்டி.

மோண்டாக் தன் கையிலிருந்த சிட்டுகளைப் பார்த்தான். “நானா?—நான் யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன் போன வார நெருப்பைப் பற்றி நாம் பற்ற வைத்த புத்தக அலமாரியின் சொத்தக்காரரைப் பற்றி, அவருக்கு என்ன ஆயிற்று?”

“சுதறக்கதற, அவரை மனநல மருத்துவமனைக்கு இழுத்துச் சென்றார்கள்.”

“அவர் பைத்தியம் இல்லையே.”

பியாட்டி மௌனமாகத் தன் சிட்டுகளை ஒழுங்காக அடுக்கினார். "நம்மையும் அரசாங்கத்தையும் முட்டாளாக்க நினைக்கும் எவருமே பைத்தியம்தான் "

"அது எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனைசெய்துபார்க்க நான் முயன்றிருக்கிறேன்," என்றான் மோன்டாக். "அதாவது, நம்முடைய வீடுகளும் நம்முடைய புத்தகங்களும் தியணைப்பவர்களால் எரிக்கப்பட்டால் "

"நம்மிடம் புத்தகங்கள் இல்லையே."

"ஆனால், அப்படி இருந்துவிட்டால்..."

"நீ ஏதாவது வைத்திருக்கிறாயா?"

பியாட்டி மெதுவாகக் கண்ணைச் சிமிட்டினார்.

அவர்களுக்குப் பின்னால் கவரில், தடைசெய்யப்பட்டிருந்த லட்சக் கணக்கான புத்தகங்களின் பெயர்களைக் கொண்ட, தட்டச்சு செய்யப்பட்டிருந்த பட்டியல் இருந்த கவரை மோன்டாக் பார்த்தான். அவற்றின் பெயர்கள் நெருப்பில் மேலெழும்பிக் குகித்தன. நீருக்குப் பதிலாக மண் ணெண்ணெயைப் பீய்ச்சிய குழாய்க்கடியிலும் அவனுடைய கோடா லிக்கடியிலும் பல ஆண்டுகளை எரித்துப் போகக்கூடியபடி. "இல்லை" ஆனால் அவனுடைய வீட்டின் காற்றுப்போக்கியின் கிராகியிலிருந்து கிளம்பி ஒரு குளிர்ந்த காற்று அடிக்கத் தொடங்கி அவனுடைய முகத் தைச் சில்லிட வைத்தது. பூங்கா ஒன்றில் முன்பு முகியவர் ஒருவரு டன்—தொண்டு கிழவர்தான்—பேசிக்கொண்டிருந்ததை மனதில் நினைவு படுத்திப்பார்த்தான்; அந்தப் பூங்காவில் வீசியதும் நல்ல குளிர் காற்றுதான்.

மோன்டாக் தயங்கினான் "என்ன—எல்லாமே எப்போதும் இப்படித் தான் இருந்ததா? திடீரெனப்பு நினைபம், நம்முடைய தொழில்? நான் சொல்லவருவது, அதாவது முன்பொரு காலத்தில்தான்..."

"முன்பொரு காலத்தில்தான்" என்றார் பியாட்டி. "என்ன மாதிரியான பேச்சு அது?"

அட மடையா, மோன்டாக் நினைத்துக்கொண்டான், உன்னையே காட்டிக்கொடுத்துக்கொள்ளப்போகிறாய். போன முறை நடந்த நெருப்பு நிகழ்வில், தேவதைக் கதைகள் புத்தகம் ஒன்றில், ஒரே ஒரு வரியை மேலோட்டமாகப் பார்த்திருந்தான். "நான் சொல்லவந்தது" அவன் தொடர்ந்தான், "அந்த நாட்களில் தீப்பற்றிக்கொள்ளாத வீடுகள் கட்டப் படுவதற்கு முன்னால்" திடீரென்று, தனக்குப் பதிலாக மிக இளைய வயதுக் கரல் ஒன்று பேசுவதைப் போலத் தோன்றியது அவன் பேச வாயைத் திறந்தபோது, க்லாரிஸ் மெக்லெல்லான் சொன்னாள் "தியணைப்பவர்கள் நெருப்பைத் தூண்டிவிட்டு, அது தொடர்ந்து எரியும்படி செய்வதற்குப் பதிலாக, எரிய விடாமல் தடுத்தார்கள் அல்லவா?"

"ரவியாஸ தமாஷி" அமெரிக்காவின் தியனாஸப்பவர்களின் வரலாற்றுடன், குங்குங்கான விதிமுறைகளும் இந்நூல் புத்தகத்தை ஸ்டோஸ் பேஷும் ப்ளாக்கும் எடுத்து, வெகு நாட்களாகவே அவனுக்குப் பரிசுசயமாக ஆகியிருந்தாலும், மோண்டாகும் படித்துப்பார்க்கும் வகையில் ஒரு பக்கத்தை விட்டு வைத்தார்கள்.

நவம்பர் 1790 ஆங்கிலேயத் தாக்கம் இந்நூல் புத்தகங்களை காண்களில் எரிப்பது முதல் தியனாஸப்பவர்: பெஞ்சமின் ஃப்ரங்க்லின்.

- விதி 1 அபாய அறிவிப்பு மணி கேட்டவுடனேயே பதிலளி
2. நெருப்பைத் துரிதமாக மூட்டு.
3. எல்லாவற்றையும் எரி.
- 4 தியனாஸப்பர் நிலையத்துக்கு உடனேயே தெரிவி.
5. மற்ற அபாய அறிவிப்பு மணிகளுக்காகத் தயார் நிலையில் இரு.

எல்லோரும் மோண்டாகைக் கவனித்தபடி இந்நூல்கள் அவன் அளையவில்லை.

அபாய மணி ஒலித்தது.

கூரையில் நூல் மணி இந்நூல் முறை தன்னைத் தானே உதைத்துக் கொண்டது உடனேயே அங்கு நூல் நாற்காலிகள் காலியாகின, பனிப் பொழிவைப் போலக் கீட்டுகள் கீழே விழுந்தன பித்தளைத் தூண் நடுங்கியது. ஆட்கள் கிளம்பிப்போயிருந்தார்கள்.

மோண்டாக் தன்னுடைய நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். கீழே, ஆரஞ்சு நிற டிராகன் இந்நூல் உயிர்பெற்றது.

கனடியில் இந்நூல் மனிதனைப் போல, மோண்டாக் தூணில் சுறுக்கி இருப்பினான்.

இயத்திர வேட்டைநாய். கண்களில் பச்சை நிறக் கலாசையுடன் தன்னுடைய கண்ணில் எம்பிக் குதித்தது

"மோண்டாக், தலைக் கவசத்தை மறந்துவிட்டாய்!"

தனக்குப் பின்னால் நூல் கவரிவிடுத்து அதைப் பற்றி இழுத்து. ஒடிப் போய்த் தாவினான். அவர்களுடைய சங்கின் அலறல்மீதும், அவர்களுடைய சக்தி வாய்ந்த உலோக இடிச் சத்தத்தின் மீதும் இரவின் காற்று சம்மட்டியடித்தது.

நகரின் மிகப் புராதனமான பகுதி ஒன்றில், செதில்செதிலாக விழுந்து கொண்டிருந்த அந்த மூன்று அடுக்குக் குடியிருப்புக்குக் குறைந்தபட்சம் நூறு ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கும். ஆனால், பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பேயே,

எல்லா விதங்களையும் போல, திப்பற்றிக்கொள்ளாத மெல்லிய பிளாஸ்டிக் பூச்சு ஒன்று அதற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்ததால், அந்தப் பாதுகாப்பாளர் கூடுதான் வானை நோக்கி அதைத் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டிருந்ததைப் போலத் தோன்றியது.

"இதோ, வந்துவிட்டோம்."

வண்டியின் எஞ்சின எட்டென்று நீன்றது. திப்பற்றிக்கொள்ளாத தடிமனான அங்கியில் திடீரென்று குண்டாகவும், வெறுத்தம்படியாகவும் ஆகிவிட்ட பியாட்டி, எட்டோன்மேன், ப்ளாக் ஆகியோர் வீட்டின் பக்கவாட்டில் ஓடிப்போனார்கள் மோண்டாக் பிஸ்தொடரித்தான்.

முன்கதவை இடித்துத் திறந்து, அங்கு நத்த ஓர் பெண்ணை, அவள் ஓடாமலேயே இரத்தாறுமுகூட, பிடித்தார்கள்: அவள் தப்பி ஓட முயலவும் இல்லை. தலையில் யாதோ பலமாக அடித்துவிட்டதைப் போல, வெற்றுச் சுவரை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு, பக்கவாட்டில் அசைந்த படி, வெறுமனே நீன்றுகொண்டிருந்தான் அவளுடைய வாயின் உள்ளே நாக் அசைந்துகொண்டிருந்தது. எதையோ நினைவுக்குக் கொண்டுவர முயல்வதைப் போலத் தோன்றின அவளுடைய கண்கள். பிறகு, அவற்றுக்கு ஏதோபுகப் வந்தவுடன், நாக் தாறுபடியும் அசையத் தொடங்கியது.

"ஆண்மகனைப் போல நடந்துகொள், மாஸ்டர் ரிட்லி, கடவுளின் அந்ளால், ஓர்போதும அளைத்துவிட முடியாது என்று நான் நம்பும் ஓர் மெய்யு தவர்த்தியை இங்கிலாந்தில் இன்று நாம் ஏற்றிலைப்போம் "

"போதும், நிறுத்து," என்றார் பியாட்டி, "அவை எங்கே?"

வியக்கத்தக்க வகையில், கச்சிதமாகக் திறிவைத்து அவளுடைய முகத்தில் அறைந்து, அந்தக் கேள்வியை மீண்டும் கேட்டார். முதிய பெண்ணின் கண்கள் பியாட்டியின் முகத்தை நோக்கிக் குவிந்தன. "அவை எங்கே என்று உங்களுக்குத் தெரியும், இல்லாவிட்டால் நீங்கள் இங்கே வந்திருக்க மாட்டீர்கள்," என்றான் அவன்.

தொலைபேசி அபாயமணி அட்டையை எட்டோன்மேன் நீட்டினான்: அதன் பின்புறத்தில் தொலைபேசி மொழியில் கையெழுத்திடப்பட்டிருந்த புகார் இருந்தது.

"எண் 11, எல்ம் நகர், இப் பரண் சந்தேகத்துக்கு இடமளிக்கிறது."

"அது என் அண்டை வீட்டு திருமதி ப்ளேக் ஆக இருக்கலாம்." என்றான் அந்தப் பெண் பெயரின் முதலெழுத்துகளைப் பார்த்துவிட்டு.

"சரி, நண்பர்களே, அதைக் கண்டுபிடிப்போம்."

அடுத்த கணம், மக்கிய கருப்பு நிறத்திற்குள் புகுத்து, பூட்டப்படாமலேயே இரத்த கதவுகளை நோக்கிச் சிறிய வெள்ளி நிறக் கோடானிகளை

லிடுக்கொண்டு. சிறுவர்களைப் போலக் கூச்சலும் கும்மாளமுமாக முண்டி யடித்தார்கள் "ஹையா!" கிட்டத்தட்ட செங்குத்தான படிக்கட்டுகளில் நடுங்கியவாறே ஏறிய மோண்டாகின் மேல் புத்தகங்கள் நீருற்றைப் போல் பாய்ந்து பொழிந்தன. என்ன தொந்தரவு! முன்பெல்லாம் அது ஒரு மெழு தவர்த்தியை அணைப்பதைப் போலத்தான் எப்போதும் இருக்கும். முதலில் காவலர்கள் சென்று, குற்றவாளியின் வாயின் மேல் பிறிள்-நாடாவை ஒட்டி, அவரைக் கட்டிப்போட்டு, பளபளக்கும் கருவண்டு நிறக் காரில் அவரை ஏற்றிக்கொண்டு போயவிடுவார்கள். ஆகவே, இவர்கள் வரும்போது ஆளில்லாத வீடுதான் அங்கே இருக்கும். இவர்கள் யாரையும் அடித்துத் துன்புறுத்தவில்லை. பொருள்களை மட்டுமே அடித்து உடைத்தார்கள் ஆகவே, பொருள்களை உண்மையிலேயே துன்புறுத்த முடியாது என்பதால், பொருள்கள் எதையுமே உணராததால், கூச்ச லிடலோ கத்தலோ தொடங்கக்கூடிய இந்தப் பெண்ணைப் போலப் பொருள்கள் கூச்சலிடலோ முன்கலோ செய்யாததால், இவர்களுடைய மனசாட்சியை உகப்பிவிட எதுவுமே இருக்காது. இவர்கள் வெறுமனே கத்தம் செய்தார்கள் அடிப்படையில் துப்புரவு செய்யும் வேலை. எல்லாம் அதனதன் இடத்தில் இருக்கட்டும். சீக்கிரமாக மண்ணெண்ணெயை ஊற் றுங்கள்! திக்குச்சி யாரிடம் இருக்கிறது?

ஆனால் இப்போது, இன்றிரவு, யாரோ தவறு செய்துவிட்டிருக்கிறார் கள். அந்தப் பெண் இந்தச் சடங்கைக் கெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள் கீழே இருக்கும் அவளுடைய பயங்கரமான, குற்றம்சாட்டும் மெளனத்தை முடி மறைக்க, இந்த ஆட்கள் சிரித்துக்கொண்டும், தமாஷ் செய்துகொண்டும் அளவுக்கு மீறிச் சத்தம் போட்டுக்கொண்டும் இருந்தார்கள். காளியான அறைகளை அவள் குற்றச்சாட்டுகளால் அறை வைத்து, உதிர்த்துவிட் டிருந்த நுண்ணிய குற்றத் தூசி, தங்களுடைய வேலையில் இறங்கிவிட் டிருந்த அந்த ஆட்களின் நாசிகளில் உறிஞ்சிக்கொள்ளப்பட்டது. அது நியாயமானதல்ல, சரியல்ல. மோண்டாக் தாங்க முடியாத எரிச்சல் அடைத்தான். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அவள் இந்த இருந்திருக்கவே கூடாது!

அவனுடைய தோள்களில், புஜங்களில், நிமிர்ந்த முகத்தில் புத்தகங் கள் வந்து காக்கின. இறக்கைகள் படபடக்கும் வெண்புறாவைப் போல, கிட்டத்தட்ட பணிவுடன் எரிந்துகொண்டிருந்த ஒரு புத்தகம் அவனு டைய கைகளில் மங்கலாக, ஆடிக்கொண்டிருந்த அந்த ஒளியில் புத்தகத் தின் ஒரு பக்கம் திறந்து தொங்கியது; சொற்கள் நுணுக்கமாகத் தீட்டப் பட்டிருந்த வெண்மையான பனிச் சிறகைப் போல அது தோன்றியது. அந்த அவசரத்திலும், உத்வேகத்திலும் ஒரு வரியைப் படிக்க ஒரு கணம் மட்டுமே மோண்டாகைக் கிடைத்தது, ஆனால் அடுத்த ஒரு நிமிடத்

துக்கு. பழுக்கக் காய்ச்சிய எஃகினால் முத்திரை குத்தப்பட்டதைப் போல அவன் மனதில் அது கொழுந்துவிட்டது. "பிற்பகலின் சூரிய வெளிச்சத்தில் காலம் உறங்கிவிட்டிருந்தது" புத்தகத்தைக் கீழே போட்டான் உடனேயே இவ்வொன்று அவன் கையில் விழுந்தது.

"மோன்டாக், இதோ இங்கே, மேலே"

வானைய மூடிக்கொள்வதைப் போல மோன்டாகின் கை புத்தகத்தை மூடி, கண்மூடித்தனமான பக்தியுடனும், சிந்தனைக்கு இடமளிக்காத பைத்தியக்காரத்தனத்துடனும் புத்தகத்தை தெர்சோடு சேர்த்து அழுத்திக்கொண்டான். மேலே இரத்த ஆட்கள், பத்திரிகைகளை மண்வெட்டிகளில் அள்ளித் தூசி நிறைந்த காற்றில் எறிந்தார்கள். வெட்டப்பட்ட பறவைகளைப் போல அவை விழுந்தன. கீழே அந்தச் சடலங்களின் மத்தியில் ஒரு சிறுமினையப் போல அந்தப் பெண் நின்று நுத்தாள்.

மோன்டாக் எதையும் செய்திருக்கவில்லை. அவனுடைய கை எல்லாவற்றையும் செய்துவிட்டிருந்தது. தனக்கென்று ஒரு மூளையையும், மனசாட்சியையும், நடுங்கும் தன் ஒவ்வொரு விரலிலும் ஆவலையும் கொண்டிருந்த கை திருடனாக மாறியது. இப்போது அது அந்தப் புத்தகத்தை அவனுடைய அக்குளுக்குள் புதைத்தது. வியர்வை தோய்ந்த அக்குளில் அழுக்கி. ஒரு மத்திரவாதியின் சாமர்த்தியத்துடன் வெறும் கையாக வெளிப்பட்டது. இதோ பார்' நிரபராதி! பார்!

அந்த வெண்ணிறக் கையை உற்றுப் பார்த்தான் தூரப் பார்வை கொண்ட வன்போல் அதைத் தூரமாக நீட்டிப் பிடித்தான். கண் பார்வை யற்றவன்போல் அதை அருகில் வைத்துக்கொண்டான்.

"மோன்டாக்!"

அவன் உடல் உதறியது.

"அங்கேயே நிற்காதே. மடையா!"

காயப் போட்டிருந்த மீன் குவியக்களைப் போலப் புத்தகங்கள் கிடந்தன. அந்த ஆட்கள் ஆடிக்கொண்டு, கால் தடுக்கி அவற்றின் மேல் சரிந்து கொண்டிருந்தார்கள் தலைப்புகளின் தங்கக் கண்கள் மின்னி, விழுந்து, மறைந்துபோயின.

"மண்ணெண்ணெய்!"

அவர்களுடைய தோளபட்டைகளில் இரத்த 451 என்ற எண் குறிக்கப்பட்டிருந்த கலன்களிலிருந்து குளிர்ந்த திரவத்தைக் குழாய் வழியே பிச்சியடித்தார்கள் ஒவ்வொரு புத்தகத்திலும் அதைப் பூசினார்கள், அறைகளில் முற்றிலுமாக அதைப் பிச்சியடித்தார்கள்.

மடமட வென்று கீழே விழைந்தார்கள். பண்ணைப்பண்ணையில் புகை
மூட்டத்தில் தடுமாறியபடி மோண்டாக் அவர்களில் பிண்ணன் வந்தான்.

"வெளியே வந்து விடு, பண்ணே!"

புத்தகங்களின் கடுவே மண்டியிடடி நந்த-அந்தப் பெண், நனைந்திருந்த
புத்தகங்களின் தோள் கட்டையும் அட்டையையும் தொட்டுப் பார்த்து,
அவள் கண்கள் மோண்டானாகக் குற்றம் சொன்ன, முலாம் பூசிக் பொறிக்கப்
பட்ட தலைப்புகளைத் தண்ணீரில் விரைக்களால் படித்தாள்.

"என்னுடைய புத்தகங்களை நீங்கள் ஒருபோதும் அடைய முடியாது,"
என்றாள்.

"கட்டம் என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்றார் பியாட்டி
"உங்களுடைய பொதுப் புத்தி எங்கே போயிற்று? இந்தப் புத்தகங்கள்
எவையுமே ஒன்றோடொன்று ஒத்துப்போவதில்லை. சரியான, பழையப்
போல 'பேபர்' கோபுரத்தில் பல ஆண்டுகளாகச் சிறைப்பட்டு இருந்
திருக்கிறீர்கள் விடுபட்டு வெளியே வாருங்கள்! அந்தப் புத்தகங்களில்
இருக்கும் எவருமே உண்மையாக வாழ்ந்தவர்கள் அல்ல. இப்போது
வெளியே வாருங்கள்!"

அவள் தலையை ஆட்டி மறுத்தாள்.

"விடு முயலுமே கிப்பற்றிக்கொள்ளும்," என்றார் பியாட்டி

ஆட்கள் தட்டுத்தடுமாறி, கதவை நோக்கிப் போனார்கள். பெண்
ஊக்கு அருகில் நின்றுகூத்த மோண்டானாகக் கிரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

"நீங்கள் அவளை இங்கேயே விட்டுவிடப்போவதில்லையே?" என்று
அவள் மன்றாடினாள்.

"அவள் வர மாட்டேன் என்கிறாள்."

"அப்படியானால், வலுக்கட்டாயமாக இழுத்துச்செல்வோம்"

தீழுட்டி மறைந்திருந்த தன் கையை பியாட்டி உயர்த்தினார். "நாம்
அலுவலகத்துக்குத் திரும்பிப் போயாக வேண்டும். மேலும், இந்தப் பைத்
தியங்கள் எப்போதுமே தற்கொலை செய்துகொள்ள முயல்வார்கள்,
வழக்கமாக நடப்பதுதான்."

அந்தப் பெண்ணின் முழங்கைமேல் மோண்டாக் தன் கையை வைத்
தான் "நீங்கள் என்னுடன் வாருங்கள்"

"வேண்டாம்," என்றாள் அவள் "இந்தாலும், உங்களுக்கு நன்றி."

"நான் பத்துவரை எண்ணுவேன்," என்றார் பியாட்டி. "ஒன்று
இரண்டு."

"தயவுசெய்து," என்றான் மோண்டாக்.

"தென் குங்குமி" என்றான் அவன்

"தென் குங்குமி."

"இப்படி என்னும்" வேண்டித் தவறாமல் இப்படி.

தான் அவ்வாறாகப் பதிலளித்தான் "தான் இங்கேயே இருக்க
வா கிட்டல் தான்"

"தென் குங்குமி"

"எண்ணெய்விதை நீங்குமி நிறுக்கலாம்." என்றான் அவன். தன் ஒரு
கையில் எரியக்கூடிய சோளாகத் திறந்தான். அவருடைய உள்ளங்கையில்
வெள்ளியாக நுந் மெருகை இதுகூட

"தென் குங்குமி" என்றான் அவன்

அந்தக் கட்டில் அவ்வாறான வெள்ளியை வாயைத் தொழுவான்" டி லிருந்து
திரும்பிப் பிராக் வந்தது வேண்டிப் பிராக் டி. கண்ணாடி கண்ணிய
பாவிக்கை வந்தது தான். தமதுவாக மன்குடி வந்தது பின்புறங்கி
வந்தது பின்புறங்கி வந்தது தான். இப்படி வேளையில்
தான் வந்தது தான். அவருடைய வெள்ளி
சொல்லுதல் "கடவுளை. அது என்னவா என்பதை" என்று நினைத்தான்
மேலும் தான் அவர் அவ்வாறாகப் போதும் இவ்வாறாக வருகிறது ஒரு
பிரதான பாகில் அல்ல இவ்வாறாக தென்பு அழகாக இருக்கும் என்ப
தான் அவர் அங்காக இருப்பதால். இன்னும் சிலப்பாண்டியர்
கூறியதை வந்துவிட்ட பின்புறத்தில் முகத்தில் இப்போது பதற்றத்தின்
மேலாக தோன்றியது. தன் வாயின் தந்தை தந்தையின் மீது அந்தப் பெண்
வாயின் வாய் கருண்டது அவளைக் கற்றுதும் மண்ணெண்ணெய்ப் புதை
கூற்றில் தந்தது தான் புனிதவழிவந்திருந்த புத்தகம் தன் மார்புக்கு மேல்
ஒரு இருக்கைக்குப் போன அடித்துக்கொண்டிருந்ததை மேல்டாக
உணர்ந்தான்.

"தென் குங்குமி" என்றான் அந்தப் பெண். மேல்டாக் பின்புறமாக
வந்தது. தன்வாய் தான்வாய் வெள்ளியை மேல்டாக், பின்புறத்தைத் தொடர்ந்து
பாடினில் இருக்கி, கொடியதற்கு ஒன்றின் கவடைப் போல இருந்த மண்
வெண்ணெயின் தடம் தென்பட்ட புலவெளி வழியாகத் தான் போய்க்
கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான்.

தன் வாயின் முகப்பின் தீழ். தன் பார்வையால் மௌனமாக அவர்
களை என்ன போதிவதற்காக வந்திருந்த பெண்—அவருடைய மௌனமே
ஒரு கண்டனம்—செனமின்றி அவகே நின்றுகொண்டிருந்தான்.

மண்ணெண்ணெய் தீப்பிடித்துக்கொள்வதற்காக பின்புறம் தன் விரல்
களைச் சொடுக்கினார்.

அவர் மிகவும் தாமதித்துவிட்டிருந்தார். மோஸ்டாக், அந்நிலைக்கு வாயில் முகப்பின் கீழ் நின்றுகொண்டு, அனைவரையும் துர்மமாகக் கருதிய அந்தப் பெண், கொடியின் மேல் திகுதுச்சியை உரசிவாள எம்லா வீடுகளில் நத்தும் மக்கள் தெருவில் இறங்கி ஓடிவார்கள்.

தீயணைப்பு நிலையத்துக்குப் போதும் வழியில் அவர்கள் ஒன்றுப் பேசவில்லை. யாரும் வேறு யாரையும் பார்க்கவும் இல்லை. பியாட்டி, ப்ளாக் இவர்களுடன் மோஸ்டாக் முன்புற இருக்கையில் உட்கார்ந்திருந்தான். தங்களுடைய கங்கான்களைக்கூட அவர்கள் புதைக்கவில்லை. அந்தப் பெரிய சலமாண்டர் வண்டி தெருமுனையில் நிறம்புவதை முன்புறமாக உட்கார்ந்து பார்த்துக்கொண்டு, மௌனமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

"மாஸ்டர் ரிட்லி," என்றான் மோஸ்டாக். இறுதியாக.

"என்ன?" என்று கேட்டார் பியாட்டி.

"அவள் 'மாஸ்டர் ரிட்லி' என்று சொன்னாள். கதவைத் தாண்டி நாம் உள்ளே போனபோது, பைத்தியக்காரத்தனமாக ஏதோ சொன்னாள். 'ஆண்மகன் போல நடந்துகொள். மாஸ்டர் ரிட்லி' என்று சொன்னாள். இன்னும் என்னென்னவோகூடச் சொன்னாள்."

"'ஒருபோதும் அனைத்துவிட முடியாது என்று நான் நம்பும் ஒரு மெழுகுவர்த்தியை இங்கிலாந்தில் இன்று நாம் ஏற்றிவைப்போம்,' " என்றார் பியாட்டி. தலைவரைப் பார்த்து ஸ்டோன்மேன் பார்வையை வீசிவான். அதிர்ச்சியடைந்திருந்த மோஸ்டாகைப் போலவே.

பியாட்டி முகவரையைத் தேய்த்துக்கொண்டார். "லாடிமர், நிகலஸ் ரிட்லி என்ற இருவரும், மாற்று மகக்கருத்தை ஆதிக்க ஆற்றத்துக்காக 1565-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 16-ஆம் தேதி உயிர்தான் எரிக்கப்பட்ட போது, லாடிமர் நிகலஸ் ரிட்லியிடம் சொன்ன சொற்கள் இவை."

மோஸ்டாகும் ஸ்டோன்மேனும் தீயணைப்பு வண்டிக்குக் கீழே வீழ்ந்து கொண்டிருந்த தெருவை மீண்டும் பார்க்க ஆரம்பித்தார்கள்.

"எனக்கு எல்லாவற்றிற்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிறையவே தெரியும்," என்றார் பியாட்டி. "பெரும்பாலான தீயணைப்புத் துறைத் தலைவர்களுக்கு அது அவசியம். சில சமயங்களில் எனக்கே வியப்பாக இருக்கும் ஸ்டோன்மேன், கவனமாய் ஓட்டு!"

ஸ்டோன்மேன் பிரேக் போட்டு வண்டியை நிறுத்தினான்.

"அட சே," என்றார் பியாட்டி. "தீயணைப்பு நிலையத்துக்குப் போகும் நிறுப்பத்தைத் தாண்டிப் போய்விட்டாய்."

“யார் அங்கே?”

“யாராக இ நக்க முடியும்?” என்றான் மோன்டாக், இருளில், முடிய கதவின் மேல் சாயந்தபடி.

இறுதியில் அவன் மனைவி சொன்னாள், “சரி, விளக்கைப் போடு “
“எனக்கு விளக்கு வேண்டாம்.”

“கட்டிலுக்கு வா.”

பொறுமையின்றி அவள் புரண்டு படுப்பதும், கட்டிலின் கருள்வில்கள் சித்சீடுவதும் அவனுக்குக் கேட்டன.

“போதையில் இ நக்கறாயா?” என்றாள் அவள்

ஒருவழியாகக் கைகள்தான் எல்லாவற்றையும் தொடங்கிவைத்தன. தன்னுடைய ஒரு கை முதலிலும், பிறகு இன்னொரு கையும் கோட்டைக் கழற்றுவதையும். அதைத் தரையில் தழுவவிடுவதையும் உணர்ந்தான். அதலபாதாளம் ஒன்றின் மேல் தன் கால்சட்டையை நீட்டிப் பிடித்து அவை இருளில் வீழும்படி செய்தான் அவனுடைய கைகளில் தொற்று ஏற்பட்டிருந்தது. எிரைவின் அது புஜங்களுக்குப் பரவிவிடும். மணிக் கடடுகள் வழியாக அந்த நக்க ஊர்ந்து சென்று, முழங்கைக்கும் தோள் களுக்கும் போய், ஒரு தோள்பட்டையிலிருந்து இன்னொரு தோள்பட்டைக்கு, இடைவெளியைத் தாண்டித் தாவும் தீப்பொறியைப் போல, தாவிக் செல்வதையும் உணர்ந்தான். அவனுடைய கைகள் அகோரப் பசியில் இருந்தன. அவனுடைய கண்களும் பசியை உணரத் தொடங்கின— ஏதாவதொன்றை, எதையோ, எல்லாவற்றையுமேகூட அவை பார்த்துத் தான் ஆக வேண்டும் என்பதைப் போல.

அவன் மனைவி கேட்டாள் “என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்?”

வியர்த்துச் சிவ்விட்டிருந்த விரல்களில், புத்தகத்தைப் பிடித்தபடி அந்த ரத்தில் நின்றான்.

ஒரு நிமிடத்துக்குப் பிறகு அவன் சொன்னான் “சரி, அறையின் நடுவே கம்மா நின்றுகொண்டு இருக்காதே.”

அவனிடமிருந்து சிறிய சத்தம் ஒன்று வந்தது

“என்ன அங்கே?” என்று அவன் கேட்டான்.

இன்னும் சில மென்மையான ஓசைகள் வந்தன. கட்டிலை நோக்கித் தடுமாறிக் சென்று, சிவ்விட்டிருந்த தலையணைக்கு அடியில் அந்தப் புத்தகத்தைக் காமாசோமாவென்று தள்ளினான் படுக்கையில் பொத்தென்று விழுந்தான். அவன் மனைவி தடுக்கிட்டுக் கத்தினாள். தளிர்காலத்தில், நீரிடவாத கடல் ஒன்றால் பிரிக்கப்பட்டிருந்த தீவைப் போல, அந்த

அறையில் அவளிடமிருந்து மிகத் தொலைவில் அவன் படுத்திருந்தான். நீண்ட நேரம் நீடித்ததைப் போல அவனுக்குத் தோன்றும் அளவுக்கு அவள் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்—இதைப் பற்றிப் பேசினாள், அதைப் பற்றியும் பேசினாள், அவை எல்லாமே வெறும் சொற்கள் மட்டுமே. ஒருமுறை தன் நண்பன் வீட்டில், மழலையர் பள்ளி ஒன்றில், இரண்டு வயதுக குழந்தை ஒன்று வார்த்தைக் கோலங்களை அமைத்து, கொச்சையாகப் பேசி, அழகான ஓசைகளைக் காற்றில் மிதக்க விட்டபோது அவன் கேட்டிருந்ததைப் போல இ ருந்த சொற்கள், மோஸ்டாக் எதுவும் பேசவில்லை. வெகு நேரம் கழித்து, அவளிடமிருந்து சிறு ஓசைகள் மட்டும் வந்தபோது, அவன் அந்த அறையில் நடந்து வந்து, அவனுடைய கட்டிலை நோக்கி வந்து, அவனருகே நின்று, அவனுடைய கன்னத்தைத் தொட்டுப் பார்ப்பதற்காகக் கையைக் கீழ் கொண்டு வந்தாள். அவனுடைய முகத் திலிருந்து தன் கையை அவள் பின்னுக்கு இழுத்துக்கொண்டபோது, அது ஈரமாக இருந்தது என்பது அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

இரவில் வெகு நேரம் கழித்து அவன் மீட்டரெட்டைப் பார்த்தான் அவள் விழித்துக்கொண்டு இருந்தாள். குழலில் ஒரு சிறிய பாடல் மெட்டின் நடனம் இருந்தது. அவளுடைய காதுகளில் கிளிஞ்சல்-அங்குஸ்தான் பொருத்தப்பட்டிருந்தது. எங்கேயோ இருந்தவர்களை மிகத் தொலைவிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள், மேலே கூரை இருளின் ஆழங்களை அவளுடைய விரித்த விழிகள் வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

ஒருவனுடைய மனைவி சதா தொலைபேசியில் பேசிக்கொண்டே இருந்ததால், வேறு வழி தெரியாத அவளுடைய கணவன், அருகிலிருந்த ஒரு கடைக்கு வினாத்து, அன்றிரவு சாப்பாட்டுக்கு வீட்டில் என்ன இருந்தது என்று தொலைபேசியில் அவளிடம் விசாரித்ததாக வேடிக்கைக் கதை ஒன்று இருந்ததல்லவா? சரி, அப்படியாவால் அவன் ஏன் ஒரு கிளிஞ்சல் ஒலிபரப்பு நிலையத்தை வாங்கி, இரவில் நேரங்கழித்துத் தன்னுடைய மனைவியுடன் பேசி முணுமுணுத்து, கிககிகத்து, கத்தி, கிரீச் சிட்டு, கூப்பாடு போடவில்லை? ஆனால் அவன் என்ன கிககிகக்க முடியும், என்ன கத்த முடியும்? அவன் என்னதான் சொல்ல முடியும்?

திடீரென்று அவள் வினோதமாக ஆவதில், அவனுக்கு அவளைத் தெரிந்திருக்க முடியும் என்பதையே அவனாள் நம்ப முடியவில்லை. அவன் வேறு யாருடைய வீட்டிலேயோ இருந்தான்—போதையிலிருந்த ஒரு மனிதர், இரவில் நேரம் தாழ்ந்து வீட்டுக்குத் திரும்பி, தவறான வீட்டின் கதவைத் திறந்து, தவறான அறைக்குள் நுழைந்து, அன்னியர் ஒருவருடன் உடலுறவு கொண்டு, காலையில் கீக்கிரமே எழுந்து வேலைக்குப் போய், அந்த இ ருவருக்குமே நடந்தது என்னவென்று தெரிந்திருக்கவில்லை என்று அடிக்கடி சொல்லப்படும் நகைச்சுவைத் துணுக்கைப் போல.

"மில்லி. ?" கிசுகிசுகிதும் ஆரலில் சொன்னான்

"என்ன?"

"உன் உன்னைத் திடுக்கி வைக்க நினைக்கவில்லை. நான் தெரிந்து கொள்ள நினைப்பது என்னவென்றால். "

"என்ன?"

"நாம் எப்போது சந்தித்தோம்? எங்கே?"

"நாம் எங்கே சந்தித்தோமா, எதற்காக?" அவள் கேட்டாள்.

"நான் சொல்ல வந்தது—முதல்முதலாக."

அந்த இருட்டில் அவள் முகம் களித்திருக்க வேண்டும் என்று அவனுக்குத் தெரியும்.

அவன் விளக்கினான், "நாம் இரவுநேரம் முதல் முதலாகச் சந்தித்துக் கொண்டது, அது எங்கே நடந்தது. எப்போது?"

"அதுவா, அது வந்து—"

அவள் நிறுத்தினாள்.

"எனக்குத் தெரியவில்லை" என்றான்.

அவன் உணர்ச்சியற்றுக் காணப்பட்டான், "உன்னால் நினைவுபடுத்திப்பார்க்க முடியாதா?"

"நீண்ட காலம் ஆகிவிட்டது."

"பத்து வருடங்கள் மட்டுமே, அவ்வளவுதான், பத்தே பத்து!"

"உணர்ச்சிவசப்படாதே, நான் யோசித்துப்பார்க்க முயன்றுகொண்டிருக்கிறேன்." அவள் விசத்தாமான சிரிப்பைச் சித்தித்தாள். அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதிகரித்து மேலே போய்ற்று. "வேடிக்கை, என்ன வேடிக்கை, தன்னுடைய கணவனையோ மனைவியையோ எப்போது எங்கே சந்தித்தோம் என்று நினைவுபடுத்திப்பார்க்க முடியாமல் இருப்பது!"

அவன் தன்னுடைய கண்களை, புருவத்தை, பிடரியை மெதுவாக நீவிவிட்டுக்கொண்டு படுத்திருந்தான். கண்களின் மேல் இரண்டு கைகளையும் வைத்து, தன்னுடைய நினைவுகளை அவற்றின் இடத்துக்கு அழுத்தித் தள்ளிவிடுவதைப் போலச் சீராக அழுத்தினான். மில்ட் ரெட்டை அவன் எங்கே சந்தித்தான் என்பது திடீரென்று அவனுடைய வாழ்க்கையில் மற்ற எல்லாவற்றையும்விட மிக முக்கியமானதாக ஆகிவிட்டது.

"அது ஒன்றும் முக்கியமல்ல." அவள் எழுந்து போய், இப்போது குளியலறையில் இருந்தாள்; கொட்டும் நீரின் சத்தத்தையும், அவள் எதையோ விழுங்கும் சத்தத்தையும் கேட்டாள்.

"இல்லை, நான் அப்படி நினைக்கவில்லை," என்றான்.

அவன் எத்தனை முறை விழுங்கினான் என்பதை எவ்வளவு முயற்சியும் நேர்கோடாக அமைத்திருந்த வாய்களில் தொங்கிய சிகரெட் குடும் தன் விட்டுக்கு வந்திருந்த துக்கதாக ஆக்ஷாடு நீர முகத்துடன் இருந்த இரண்டு பேரை நினைத்துப்பார்த்தான் அடுக்கடுக்கான படிவங்களாக இருந்த இரவு, பாறை, தேங்கியிருந்த ஊற்று நீர் இவற்றையுடைய நெளிந்துநெளிந்து கிழே போன மின்னணுக் கண் கொண்ட பாம்பும் நினைவுக்கு வந்தது. இன்றிரவு, நீ எவ்வளவு விழுங்கியிருக்கிறாய், என்று அவளிடம் உரக் கக் கேட்க விரும்பினான். குழாய் மாத்திரைகள்! இதுக்குப் பிறகு இன் னும் எவ்வளவு விழுங்கிவிட்டு, அதைப் பற்றிக் கெரியாமலேயே இருக்கப் போகிறாய்? இப்படியே, ஒவ்வொரு மணி கோத்துக்கும்! அல்லது இன்றிரவு அல்லாமல், நாளை இரவில்! இந்த விவகாரம் இப்போது தொடங்கிவிட்டதான், இன்றிரவோ அல்லது நாளை இரவோ அல்லது தொடர்ந்து இன்னும் பல இரவுகளோ நாளைத் தாங்காமல்! கட்டிலின் படுத்திருந்த அவளையும் அவளுக்கருகில் நிமிர்ந்து நின்றபடி, அக்கறை யோடு தனிதனையு இல்லாமல் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு நிமிர்ந்து நின்று நின்ற இரண்டு தொழிலுட்ப ஊழியர்களையும் பற்றிச் சித்தித் தான் அவன் இறந்துவிட்டால் தான் நிச்சயமாக அழப்போவதில்லை என்று தான் நினைத்ததை ஞாபகப்படுத்திப்பார்க்கான். ஏனென்றால், முன்பின் கெரியாத ஒருவரின், தெருவில் பார்க்கும் முகத்தின், தின சரியில் வெளியாதம் படதின் சாவாகத்தான் அது இருக்கும் திட ரென்று இதெல்லாமே மிகவும் தவறாகப் பட்டதில் அவன் அழத் தொடங்கிவிட்டான், சாவைக் கறித்து அல்ல, சாவைக் குறித்து அழா மல் இருக்கிறோமே என்ற நினைப்பில் அற்பமான, குனியமான ஒரு பெண்ணுக்கருகில், அற்பமான, குனியமான ஒரு மனிதன்—பசியில் இருந்த பாம்பு இன்னும் குனியமாக்கிக்கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணுக் கருகில்.

எப்படி நீ இவ்வளவு குனியமாக ஆனாய்? அவன் வியந்தான். உன் விடமிருந்து அதை வெளியே எடுப்பவர் யார்? அன்றொரு நாள், அந்த மோசமான மலர், டான்ஸ்டிலியன்! அது எல்லாவற்றையும் கருக்கமாகச் சொல்லிவிட்ட தே, இல்லையா? "வெட்கம்" நீங்கள் யாரையுமே நேசிக்க வில்லை!" சரி, ஏன் நேசிக்கவில்லை?

ஆமாம், கட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால், மீண்டும் ரெட்டுக்கும் அவனுக் கும் இடையில் கவர் ஒன்று இருக்கவில்லையா? இன்னும் சரியாகச் சொல்வதானால், ஒரு கவர் மட்டுமல்ல, இதுவரை மூன்று! அதுவும் நல்ல விளை கொடுத்து! போதாதென்று அந்தச் கவர்களில் உயிர்பெற் றிருந்த மாமாக்கள், அதன்கள், அவர்களுடைய குழந்தைகள், கூடப் பிறந்தவர்களின் குழந்தைகள், தவிர, ஒன்றுமில்லாதவற்றையே திரும்பத்

திரும்ப, அதுவும் மேலும்மேலும் உரக்கத் தத்திக்கொண்டிருந்த மரமந்தி
கள். தொடக்கத்திலிருந்தே இவர்களை அவன் 'உறவினர்கள்' என்றுதான்
அழைப்பான் "மாமா ஓயிஸ் இன்று எப்படி இருக்கிறார்?" "அத்தை
மோட் நவமா?" மீட்டரெட்டைப் பற்றி அதிகம் குறிப்பிட்டுச் சொல்
வக்கூடிய அளவு அவனுடைய ஞாபகத்தில் இருந்தது இதுதான். மரங்கள்
இல்லாத (என்ன விசித்திரம்!) காட்டில் ஒரு குட்டிப் பெண் அல்லது
முன்பொரு முறை மாங்கள் இருந்த (அவற்றின் வடிவங்களின் நினைவை
உணர் முடிந்தது) பீடபூமியில் வழி தவறி, 'வரவேற்பறையின்' நடுவே
உட்கார்ந்திருக்கும் பெண் வரவேற்பறை, இப்போதெல்லாம் அப்படி
முத்தினி குத்தி அழைப்பது எவ்வளவு வேடிக்கை! எந்த நேரத்தில் அவன்
உள்ளே வந்தாலும், கவர்கள் எப்போதும் மீட்டரெட்டுடன் பேசிக்
கொண்டிருந்த

"ஏதாவது செயதாக வேண்டும்!"

"ஆமாம், ஏதாவது செய்து ஆக வேண்டும்!"

"சரி, வெறுமனே நின்றுகொண்டு பேசிக்கொண்டிருக்க வேண்டாம்!"

"அதைச் செய்வோம்!"

"காந்தி துப்ப வேண்டும் போல எனக்குக் கோபமாக இருக்கிறது!"

இதெல்லாம் எதைப் பற்றி? மீட்டரெட்டினால் சொல்ல முடியவில்லை.
யாருக்கு யாரிடம் கோபம்? மீட்டரெட்டுக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை.
அவர்கள் என்ன செய்வதாக இருந்தார்கள்? "ம்..." என்றான் மீட்டரெட்.
"பொறுத்திருந்து பார்".

பார்க்கலாம் என்று அங்கேயே பொறுத்திருந்தான்.

ஒளியால் ஆன மாபெரும் புயல் ஒன்று கவர்களிலிருந்து சீறியது
அவனைத் தாக்கிய இசையின் பிரம்மாண்ட ஒலி, கிட்டத்தட்ட அவ
னுடைய எலும்புகளையே தரைநாண்களிலிருந்து பிய்த்தெடுத்தது தன்
னுடைய தாடை அதிர்த்ததையும், தலைக்குள் கண்கள் ஆடியதையும்
உணர்ந்தான். அடிபட்டு மூளை கலங்கியவனாக இருந்தான் எல்லாம்
முடிந்தபோது, மலையின் முகட்டில் நின்று தூக்கியெறியப்பட்டவனைப்
போல, கழலில் மூட்டிக்கொண்டு போய் நீர்வீழ்ச்சியில் அடித்துச்
செல்லப்பட்டு, குளியத்தில், குளியத்தில் விழுந்து—ஒருபோதும்—அடி
யைத் தொடாமல்—ஒருபோதும்—ஒருபோதும்—இன்னும்கூட—உண்
மையிலேயே இன்னும்கூட—அடியை—தொடாமல்—விழுந்த வேகத்தில்
பக்கவாட்டிலும் எதிலும் படாமல்—ஒருபோதும்—உண்மையிலேயே—
எதிலும்—படாமல்...

புயல் ஓய்ந்தது. இசை நின்றது

“இதோ” என்றான் மில்ட்ரெட்.

உண்மையாகவே பிரமாதம்! ஏதோ ஒன்று நிகழ்ந்திருந்தது அறையின் கவர்களிலிருந்த ஆட்கள் பெரிதும் அசையாமல் இருந்தாலும், எந்த முடிவுக்கும் வராமல் இருந்தாலும், துணி வெளுக்கும் இயந்திரம் ஒன்றை முடுக்கிவிட்டு அல்லது பிரம்மாண்டமான ஒரு குனியத்துக்குள் அவளை யாரோ உறிஞ்சிவிட்டிருந்ததைப் போல உணர்ந்தான். இசையிலும் பெரும் இரைச்சலிலும் மூழ்கடிக்கப்பட்டுவிட்டான். மோண்டாக அறையிலிருந்து வியர்த்துக்கொட்டி வெளியே வந்து, மயங்கி விழும் நிலையில் இருந்தான். அவனுக்குப் பின்னால், மில்ட்ரெட் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தான். குரல்கள் மீண்டும் தொடர்ந்து ஒலித்தன.

“சரி, இனி எல்லாமே சரியாகிவிடும்” என்றான் ஒரு அத்தை’.

“அவ்வளவு நிச்சயமாக இருக்காதீர்கள்” என்றான் ஒரு ‘ஒன்றுவிட்ட சகோதரன்.’

“சரி, கோபித்துக்கொள்ளாதே!”

“யாருக்குக் கோபம்?”

“உனக்குத்தான்!”

“எனக்கா?”

“உனக்குப் பயங்கரக் கோபம்!”

“நான் ஏன் கோபப்பட வேண்டும்?”

“ஏனென்றால்!”

“அதெல்லாம் சரி,” என்று கத்தினான் மோண்டாக். “ஆனால் அவர்கள் எதைக் குறித்துக் கோபமாக இருக்கிறார்கள்? யார் இந்த ஆட்கள்? அந்த ஆண் யார், அந்தப் பெண் யார்? அவர்கள் கணவன்-மனைவியா, விவாகாத்து ஆணவர்களா, அல்லது கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறார்களா? என்ன? அட கடவுளே, எதுவுமே தொடர்பில்லாமல் இருக்கிறதே.”

“அவர்கள்,” என்றான் மில்ட்ரெட். “அதாவது அவர்கள் வந்து... அந்தச் சண்டை போட்டுக்கொண்டார்களே, தெரியுமா? அவர்கள் ரொம்பவும் சண்டை போட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். நீ கவனமாகக் கேட்க வேண்டும். அவர்கள் திருமணமானவர்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆமாம், அவர்கள் திருமணமானவர்கள், ஏன்?”

வினாவில், இந்த மூன்று தொலைக்காட்சிச் சுவர்கள் நான்காக ஆகா விட்டால், கனவு நிறைவேறாவிட்டால், திறந்த காரில் நகரத்துக்குள் மணிக் கு நாறு மைல் வேகத்தில் மில்ட்ரெட் ஓட்டிச் செல்ல, அவனைப் பார்த்து இவன் கத்த, அவள் திருமணக் கத்த, என்ன சொல்கிறார்கள் என்

பதைக் கேட்க இரவகுமே முயல், காரின் அவறல் மட்டுமே கேட்கும். "குறைத்தபட்ச வேகத்துக்காவது அதைக் குறை!" அவன் கூச்சலிட்டான். "என்ன?" அவன் கத்தினான் "குறைத்தபட்ச வேகமான ஐம்பத்தைந்து மைலுக்கு இறக்கு." அவன் கத்தினான். "குறைத்த... என்ன?" அவன் கீறிச்சிட்டான். "வேகம்!" அவன் கத்தினான் மலிக்கு நூற்றி ஐந்து மைல் என்று மேலும் அவன் வேகத்தைக் கூட்ட, அவனுடைய வாயிலிருந்து வெளிப்பட்ட கவாசம் கிழிபட்டது.

காரிலிருந்து அவர்கள் ஜேழ் இறங்கியபோது, அவளுடைய காதுகளில் கடல் கிளிஞ்சல் நினைக்கப்பட்டிருந்தது.

அமைதி மென்மையாக விகம் காற்று மட்டுமே.

"மில்ட்ரெட்" கட்டிலில் அவன் தெளிந்தான்

கையை நீட்டி, அவளுடைய காதிலிருந்து அந்தச் சிறிய இசைப் பூச்சியை வெளியே இழுத்தான்.

"மில்ட்ரெட், மில்ட்ரெட்?"

"ம்." அவளுடைய குரல் சன்னமாக ஒலித்தது.

ஒலி நிறச் சுவர்களில் இருந்த துளைகள் ஒன்றில் மின்னணுத் தொழில் நுட்பத்தால் செருகப்பட்ட பிராணிகளில் தானும் ஒன்றாக இருப்பதாக நினைத்தான், பேசினாலும், அவனுடைய பேச்சு அந்தப் படிக்கத் தடுப்பைத் துளைக்கவில்லை. அபிநய மொழியைத்தான் கையாள வேண்டியிருந்தது. தன் பக்கம் திரும்பினால் அவன் தன்னைப் பார்ப்பான் என்ற நம்பிக்கையில், கண்ணாடியின் ஊடாக அவர்கள் ஒருவரையொருவர் தொட முடியவில்லை.

"மில்ட்ரெட், நான் உன்னிடம் சொல்லியிருக்கிறேன், அந்தப் பெண்ணை உனக்குத் தெரியுமா?"

"எந்தப் பெண்?" அவன் கிட்டத்தட்ட தூங்கிவிட்டிருந்தான்.

"அடுத்த விட்டுப் பெண்."

"எந்த அடுத்த விட்டுப் பெண்?"

"மேக்தினைப் பள்ளியில் படிக்கும் அந்தப் பெண். அவளுடைய பெயர் கலாரிஸ்."

"ஓ, தெரியுமே" என்றான் அவன் மனைவி.

"நான் அவளைப் பார்த்துச் சில நாட்கள் ஆகின்றன—சரியாகச் சொன்னால், நான்கு நாட்கள் நீ அவளைப் பார்த்தாயா?"

"இல்லை."

"உன்னிடம் அவளைப் பற்றிப் பேச வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன், விசித்த மனவள "

"ஓ அவளா, நீ சொல்லும் அவளை என்ருத் தெரியுமா "

"உனக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்."

"அவள், வந்து .." அந்த இ ருட்ட னறையில் நின்று 'மொ' சொன்னவள்

"அவளுக்கு என்ன?" என்றான் மேலும் "அக."

"உன்னிடம் சொல்ல நினைக்கேன் மறந்துவிட்டேன், மறந்துவிட்டேன்."

"இப்போது சொல், என்ன?"

"அவள் போய்விட்டாள் என்று நினைக்கிறேன் "

"போய்விட்டாளா?"

"அந்தக் குடும்பமே வேறெங்கோ குடிபொய்ந்துவிட்டது . ஆனால், அவள் தீரக்காமாகப் போய்விட்டாள் . அவள் இறந்துவிட்டாள் என்று நினைக்கிறேன்."

"நாம் இருவரும் அந்த ஒரே பெண்ணைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்க வாய்ப்பில்லை."

"இல்லை, அதே பெண்தான் மெக்லெல்லான், மெக்லெல்லான் காரில் அடிபட்டு இறந்துவிட்டாள். நான்து நாட்களுக்கு முன் எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை, ஆனால், அவள் இறந்துவிட்டாள் என்று நினைக்கிறேன். எப்படியானாலும், அந்தக் குடும்பம் வீடு மாநிப் போய்விட்டது எனக்குத் தெரியாது, ஆனால், அவள் இறந்துவிட்டாள் என்று நினைக்கிறேன்."

"உனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லையோ?"

"வெறும் நிச்சயம் மட்டும் அல்ல, உறுதியாகத் தெரியுமா "

"என்னிடம் ஏன் முன்னமேயே சொல்லவில்லை?"

"மறந்துவிட்டேன்."

"நான்து நாட்களுக்கு முன்!"

"நான் கத்தமாக எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டேன் "

"நான்து நாட்களுக்கு முன்," என்றான் அவன், அமைதியாக, படுத்தவாறே.

அந்த இ ருட்ட னறையில் இருவருமே சுவையின்றிப் படுத்திருந்தார்கள். "குட் னைட்" என்றாள் அவள்

மெல்லிய சைவப்பு ஒசை கேட்டது அவளுடைய கை அசைத்து அவளுடைய கை பட்டு, தம்பிதொழிப் பூச்சி போலத் தோன்றிய பின்

அவ் கயங்கடங் கண்ணாணையால் நுகர்க்து. இப்போது அது அவனதுடைய கட்டிக் கய இ நுகர்க்து. சிங்கா பர் கொய்குகொண்டி

அவன் கட்டி கொடுத்ததுக் கேட்டான் தன் வாங்குதல் முணுமுணுத்தபடி அவன் பண்ணை பாயுக் கொண்டி தந்தான்

யி' டிக்கு, வெளி மே திரல் ஏன்று அசைத்தது இளையுதிர்காலக் காற்று மே வெடிப்பி. பிறகு ஐய்த்துளி டி நுக்து ஆனான். அவன் காறில் ஒலித்த அணைகளின் வேறு எதோ ஐன்று இ நுக்து. அது கண்ணாடிமீது யாரோ டு களின் பணைப் போல இ நுக்து. ஒலிதும் பச்சை நீர்ப் புதை ஒன்று வெண்ணையாகக் கா த்து சொல்லுகப் போல, புல்வெளியைக் கடந்து பாய்ந்து வந்து காற்றில் அடித்துச் செல்லப்படும் பெரிய, அக்டோபர் மாத ஹிஸ்ட் இளையின் சன்னத்தைப் போல அது இ நுக்தது.

அந்த 'வெண்' ணை கயந்தான் என்று நினைத்தான். இன்றிரவு அது வெளி மே வி டா டி டி நுக்கிறது. அது அங்கேதான் வெளியே இருக்கிறது அவன் டுண்ணாணை நுக்து மட்டும் விட்டான்.

. அவன் டுண்ணாணைத் திறக்கவில்லை.

கூடுகளில் அவனுகருக் குளிரெடுத்து. காய்ச்சலும் இ நுக்தது

"உடம்புக்கு சரியில்லையா என்ன?"

யிரசால் நுக்த கண்களை மூடிக்கொண்டான். "ஆமாம்."

"ஆனால் தெற்றி ரவு நன்றாகத்தானே இ நுக்தாய்"

"இல்லை. நான் நன்றாக இ நுக்கவில்லை" கவர்தொலைக்காட்சி 'உற வினிகள்' கருக்கொண்டு இ நுக்ததைக் கேட்டான்.

என்ன ஆச்சரியம். சில்ட்டொட் அவனுடைய கட்டிலருகே நின்றான். அவன் திற்பதை உணர்ந்தான். கண்களைத் திறக்காமலேயே அவளைப் பார்த்தான். வேதிப்பொருள்களால் பொடித்துவிழும் வைக் கோலைப் போலப் பொகங்கிய முடி. கண்களின் பாவைகளுக்குப் பின் னால், புலப்படாத. ஆனால் இ நுக்திருக்கக்கூடிய ஒருவிதக் கண்புரை, சிலப்பேறிய, பிதுங்கிய உதடுகள், உடலை இளைக்க வைக்கும் ஆகா ரத்தினால் தம்பிடுசாமிப் பூச்சி போல மெலிந்துவிட்ட உடல், வெளிறிய பன்றிக்கறி போன்ற அவனதுடைய சதை. வேறு எந்த விதத்திலும் அவ னால் அவளை நினைவுபடுத்திப்பார்க்க முடியவில்லை.

"எனக்கு ஆஸ்பிரின் மாதிரியையும் தண்ணீரும் கொண்டுலா முடியுமா?"

"நீ இப்போது எழுந்தி நுக்க வேண்டும்," என்றான் அவன் "இப்போது நண்பகல் வழக்கத்தைவிட நீ ஐந்து மணி நேரம் அதிகமாகத் தூங்கி யி நுக்குறாய்"

"அந்த கவர்தொலைக்காட்சியை நிறுத்துவாயா?"

"அது என் குடும்பம்."

"உடம்பு சரியில்லாமல் இருக்கும் ஒருவனுக்காக அதை நிறுத்துவாயா?"

"சரி, அதை நிறுத்துகிறேன்."

அவள் அறையிலிருந்து வெளியே போய், கவர்தொலைக்காட்சியை ஒன்றும் செய்யாமல் திரும்பி வந்தாள்

"இப்போது பரவாயில்லையா?"

"நன்றி."

"அது எனக்கு மிகவும் பிடித்த நிகழ்ச்சி." என்றாள் அவள்.

"ஆஸ்பிரின் எங்கே?"

"உனக்கு இதற்கு முன்னால் காய்ச்சல் வந்ததே இல்லை." அவள் மறு படியும் வெளியே போனாள்.

"சரி, இப்போது எனக்குக் காய்ச்சல். இன்றிரவு நான் வேளைக்குப் போகப்போவதில்லை. எனக்காக பியாட்டியைத் தொலைபேசியில் கூப்பிடு."

"நேற்றிரவு நீ வினோதமாக நடந்துகொண்டாய்," பாட்டு ஒன்றை முணுமுணுத்துக்கொண்டே திரும்பி வந்தாள்.

"ஆஸ்பிரின் எங்கே?" அவள் அவனிடம் நீட்டிய தண்ணீர் இருந்த கிளாஸைப் பார்த்தாள்.

"அட்டா." அவள் மீண்டும் குளியலறைக்குப் போனாள்.

"என்ன நடந்தது?"

"ஒரு தீச்சம்பவம். அவ்வளவுதான்."

"என் மாலைப் பொழுது இனிமையாகக் கழிந்தது." என்றாள் அவள் குளியலறையிலிருந்து.

"என்ன செய்தாய்?"

"கவர்தொலைக்காட்சி."

"அதிவ் என்ன இருந்தது?"

"நிகழ்ச்சிகள்"

"என்ன நிகழ்ச்சிகள்?"

"மிகச் சிறந்த சில."

"யார்?"

"ஓ, உனக்குத்தான் தெரியுமே. அந்தக் குடும்பம்."

"ஜம்பம், அந்தக் கும்பம், கும்பல, தம்பம்." கண்களில் வளி இத்த இடத்தில் கையை வைத்து அபழந்தொன், திட ரென்று, மய்மெனெனெனென யின் வாடை அவனை வாந்தியெடுக்க வைத்தது.

மில்ட்ரெட் பாட்டை முன்றுறுத்துக்கொண்டே அறைக்குள் வந்தான் அவனக்கு ஒரே வியப்பு. "ஏன் வாந்தி எடுத்தாய்?"

வருத்தம் தோய்ந்த ஆச்சரியத்துடன் அவன் தனையைப் பார்த்தான். "ஒரு முதியவளை அவனடைப புத்தகங்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே."

"நல்ல வேளை, கழுவ முடிந்த தளவிரிப்பு." வீடு நடைக்கும் துணியைக் கொண்டுவந்து துணி தூவன் "நேற்றிரவு நான் ஹெலென் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன்."

"உன்னுடைய தொலைக்காட்சியில் அந்த நிகழ்ச்சிகள் வராதா?"

"வருமே, ஆனாலும் ஒருவரைப் பார்க்கப் போவது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது."

தொலைக்காட்சி அறைக்குள் போனான், அவள் பாடுவதை அவன் கேட்டான்.

"மில்ட்ரெட்."

அவள் திரும்பிவந்தாள். பாடிக்கொண்டு, விரல்களை லேசாகச் சொடுக்கிக்கொண்டு.

"நேற்றிரவு என்ன நடந்தது என்பதைப் பற்றி நீ என்னிடம் கேட்க மாட்டாயா?" என்றான்.

"என்ன ஆயிற்று?"

"ஆயிரம் புத்தகங்களை எரித்தோம். ஒரு முதியவளை எரித்தோம்."

"அப்படியா?"

சத்தத்தில் வீட்டுக் கூடம் வெடித்துக்கொண்டிருந்தது.

"டான்டே, ஸ்வீஃப்ட், மார்கஸ் ஆரெனியஸ் இவர்களின் புத்தகங்களை எரித்தோம்."

"அவர் ஒரு ஐரோப்பியர் அல்லவா?"

"அப்படித்தான் ஏதோ ஒன்று."

"அவர் புரட்சிவாதி அல்லவா?"

"நான் அவரைப் படித்ததேயில்லை."

"அவர் ஒரு புரட்சிவாதி" மில்ட்ரெட் தொலைபேசியைக் கையில் பிடித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தான் "கேப்டன் பியாட்டியை நான் கூப்பிட வேண்டாம் என்று நினைக்கிறாய், இல்லையா?"

"நீ கூப்பிட்டாக வேண்டும்."

"கத்தாதே!"

"நான் கத்தவில்லை." கட்டிளில் எழுந்து உட்கார்ந்தான். கோபத்தில் திடீரென்று முகம் சிவக்க, நடுங்கியபடி. அனல் காற்றில் தொலைக்காட்டு அறை அலறிக்கொண்டிருந்தது. "நான் அவரைக் கூப்பிட முடியாது. எனக்குக் காய்ச்சல் என்று நான் அவரிடம் சொல்ல முடியாது."

"ஏன்?"

'ஏனென்றால் உனக்குப் பயம்,' என்று அவன் நினைத்துக்கொண்டான். காய்ச்சல் வந்ததைப் போல நடிக்கும் ஒரு குழந்தை அவன் கூப்பிட ஏன் பயமாக இருந்ததென்றால், கொஞ்ச நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்த பிறகு, அவர்கள் பேச்சு இப்படித்தான் போகும்: "ஆமாம், கேப்டன், எனக்கு ஏற்கனவே சரியாகிவிட்டதைப் போல இருக்கிறது. இன்றிரவு பத்து மணிக்கு நான் அங்கே இருப்பேன்."

"உனக்குக் காய்ச்சல் இல்லை" என்றான் மில்ட்ரெட்.

மோண்டாக் படுக்கையில் விழுந்தான். தலையணைக்கடியில் கையை நீட்டிப் பார்த்தான். ஒளித்து வைத்திருந்த புத்தகம் இன்னும் அங்கேயே இருந்தது.

"மில்ட்ரெட், வந்து . நான், கொஞ்ச காலம் என் வேலையை நான் விட்டுவிட்டால் எப்படி இருக்கும்?"

"நீ எல்லாவற்றையும் விட்டுவிடப்போகிறாயா? இவ்வளவு ஆண்டுகளாக உழைத்துவிட்டு, ஒரு இாவில், யாரோ ஒரு பெண்ணுக்காகவும், அவளுடைய புத்தகங்களுக்காகவும்—?"

"அவளை நீ பார்த்திருக்க வேண்டும், மில்லி!"

"எனக்கு அவள் ஒரு பொருட்டே இல்லை. புத்தகங்களை அவள் வைத்திருந்திருக்கக் கூடாது அது அவளுடைய கடமை. அதைப் பற்றி அவள் யோசித்துப்பார்த்திருக்க வேண்டும். அவளை நான் வெறுக்கிறேன் அவள் உன்னைப் பாதித்து ஏய்த்திருக்கிறாள். அதற்கு அடுத்தபடியாக நமக்கு நடக்கப்போவது என்னவென்றால், நாம் நடுத்தெருவில் திற்போம், வீடு இல்லை, வேலை இல்லை, எதுவுமில்லை."

"நீ அங்கே இருக்கவில்லை, நீ பார்க்கவில்லை," என்றான் அவன். "எரிந்துகொண்டிருக்கும் வீட்டில் ஒரு பெண்ணை அங்கேயே இருக்கும்படி செய்ய வேண்டுமென்றால், நாம் கற்பனைசெய்துபார்க்க முடியாத ஏதோ ஒன்று புத்தகங்களில் இருக்க வேண்டும் அவற்றில் ஏதோ ஒன்று இருக்க வேண்டும் ஒன்றுமில்லாத விஷயத்துக்காக யாரும் அங்கேயே இருந்துவிட மாட்டார்கள்."

“அவன் அடடாக இருக்க வேண்டும்.”

“உன்னையும் என்னையும் மெய்யை அவ்வாறு புகுத்திவிட என்னவாம் தான், ஒதுவோன இன்னும் அவ்வாறாகவோ. . அவனை நான்கள் எடுத்து விட்டோம்.”

“அதெல்லாம் நடந்து முடிந்த கனம் ஓடிவிட்டேன்.”

“இன்னை நீங்கள் தெருபடி எடுத்த விடம் நீ என்னொருவாறு பார்த்திருக்கிறாயா? நான்கணக்காக அது கவனமாகவோ இருக்கும். இது தெருப்போ என் வாழ்தான் முடிவதும் இருந்துகொண்டே இருக்கும். கடவுளே இவ்வெல்லாம் அனை அனைக்க தான் முயன்றுகொண்டே இருந்தேன். என் மனதில் இவ்வெல்லாம் மயங்கிமயங்கிப்பார்த்தே நான் பைத்தியமாகிவிட்டேன்.”

“நியனைப்பவனாக -ஆவதற்குமுன் நீ அனைச் சித்தித்துப்பார்த்திருக்க வேண்டும்.”

“சித்தித்தா” என்றான் அவன் “மாற்றுத் தேர்வு ஏதாவது எவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டதா? என் தாக்காவும். அப்பாவுமே நியனைப்பவர்கள் என் தாக்கத்தில் நான் அவர்கள் பின்னால் ஒடிக்கொண்டிருந்தேன்.”

தொடைக்காட்சியில் நடன மெட்டு ஒன்று ஒளித்துக்கொண்டிருந்தது

“உன் வேலை நேரம் சிகிரிமே ஆரம்பிக்கும் நான் இன்று” என்றான் மீட்டென்ட். “இரண்டு மணி நேரத்துக்கு முன்பே நீ விளம்பியிருக்க வேண்டும். இப்போதுதான் நான் கவனித்தேன்.”

“இருந்துபோன அதைப் பெண்ணைப் பற்றியது மட்டுமல்ல என்னுடைய பிரச்சினை,” என்றான் மோன்டாக. “கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக எல்லாவு மண்ணெண்ணெய் நான் பயன்படுத்தியிருக்கிறேன் என்று நேற்றிரவு நான் நினைத்துப்பார்த்தேன். தவிர, புத்தகங்களையும் பற்றி நினைத்துப்பார்த்தேன் ஒவ்வொரு புத்தகத்திற்கும் பின்னால் ஒருவர் இருந்திருக்கிறார் என்பதை முதல் முறையாக உணர்த்தேன். அவற்றை எழுத ஒருவர் சித்திக்க வேண்டியிருந்தது அவற்றைக் காண்கையில் பதிவு செய்ய அவருக்கு நீண்ட நேரம் தேவைப்பட்டிருக்கும். இதற்கு முன்பு இந்தச் சித்தனையை ஒருபோதும் நான் சித்தித்துப்பார்த்ததுகூட இல்லை.” அவன் படுக்கையை விட்டு எழுந்தான்.

“கண்ணைச் சுற்றியுள்ள உலகத்தையும் வாழ்க்கையையும் கவனித்துப் பார்த்து, தன்னுடைய கருத்துகளை எழுத்தில் பதிவுசெய்ய ஒருவேளை வாழ்தான் முடிவதும் ஒருவருக்கு வேண்டியிருந்திருக்கும். பிறகு, நான் அங்கு போய் இரண்டே நிமிடங்களில், பூம்! எல்லாம் முடிந்துவிடும்.”

“என்னைத் தவிராக விடு,” என்றான் மீட்டென்ட். “நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையே.”

"உன்னைத் தவியாக விடுவதா? நீ சொல்வதெல்லாம் சரிதான், என்னை நானே எப்படித் தவியாக விடுவது? நம்மை யாரும் தனியே விட்டுவிடத் தேவையில்லை. எப்போதாவது ஒருமுறை நாம் உண்மையிலேயே கவலைப்பட வேண்டியது அவசியம் நிஜமாகவே நீ கவலையுடன் இருந்து எவ்வளவு காலம் இருக்கும்? முக்கியமான ஏதோ ஒன்றைக் குறித்து, உண்மையான எதையாவதைப் பற்றி?"

அதன் பிறகு, அவன் பேசுவதை நிறுத்தினான். கடந்த லாரம் அவனுடைய நினைவுக்கு வந்தது. கூரையை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இரண்டு வெண்ணிறக் கற்கள். துழாலிப் பார்க்கும் கண்களுடன் இருந்த குழல்-பாம்பு. உதடுகளில் ஆடிக்கொண்டிருந்த சிகரெட்டுகளுடன், சோப்பு தடவியதைப் போன்ற முகத்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்த இரண்டு ஆட்கள்—எல்லாம் அவனுடைய நினைவுக்கு வந்தன. ஆனால், அது வேறொரு மிஸ்ட்ரெட். இந்த மிஸ்ட்ரெட்டுக்குள் அவ்வளவு ஆழத்தில் இருந்த மிஸ்ட்ரெட், மிகவும் அக்கறையுடன், உண்மையிலேயே அவ்வளவு அக்கறையுடன் இருந்த மிஸ்ட்ரெட். இந்த இரண்டு பெண்களும் சந்தித்துக் கொண்டதேயில்லை. அவன் மறுபுறம் திரும்பினான்.

மிஸ்ட்ரெட் சொன்னான், "சரிதான் போ. இப்போது நீயே அதைச் செய்துவிட்டாய். வீட்டுக்கு வெளியே போய்ப் பார். யார் வந்திருக்கிறது என்று பார்."

"யாராய் வந்தால் எனக்கென்ன?"

"ஒரு ஃபீனிக்ஸ் கார் இப்போதுதான் வந்தது கருப்புச் சட்டையின் கைப்பத்தியில் ஆரஞ்சு நிறப் பாய்மின் படத்துடன் ஒருவர் வீட்டின் முன்புறப் பாதை வழியாக வந்துகொண்டிருக்கிறார்."

"கேப்டன் பியாட்டியா?"

"கேப்டன் பியாட்டிதான்."

மோன்டாக் அசையவில்லை. ஆனால் தனக்கு முன்னால் வெத அருகிலிருந்த தோழமையற்ற கவரின் வெண்மையைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

"போய் அவரை உள்ளே வரச் சொல், சொல்கிறாயா? எனக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று சொல்."

"நீயே அதை அவரிடம் சொல்!" அவன் இங்குமங்குமாகச் சில அடிகள் ஓடி, பின்னர் நின்று, கண்கள் மிரிந்திருக்க, நுழைவாயிலின் ஒளி பெருக்கியில் மென்மையாக அவனுடைய பெயர் ஒலித்தது. மென்மையாக, திருமதி மோன்டாக், திருமதி மோன்டாக், யாரோ வந்திருக்கிறார், யாரோ வந்திருக்கிறார், திருமதி மோன்டாக், திருமதி மோன்டாக், யாரோ வந்திருக்கிறார், ஒலி தேய்ந்து மறைந்தது.

தலையணைக்கடியில் புத்தகம் நன்றாக ஒள்குதுவைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று மோன்டாக் உறுதி செய்துகொண்டு, மெதுவாகக் கூட்டில் ஏறி, போர்வையை முழங்கால்களுக்கு மேலேயும் தெருக்க்குக் குறுக்கேயும் இழுத்துவிட்டுக்கொண்டு, பாதி உட்கார்ந்த நிலையில் இருக்க, சிறிது நேரம் கழித்து மீட்டரெட் அறையை விட்டு வெளியேறிய பின், பாக்கெட்டுகளில் கையை நுழைத்துக்கொண்டு கேப்டன் பியாட்டி மெதுவாக உள்ளே வந்தார்.

"அந்த 'உறவினர்களின்' வாயை மூடுங்கள்," என்றார் பியாட்டி, மோன்டாகையும் அவனுடைய மனைவியையும் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு.

இம்முறை மீட்டரெட் ஓடினான். தொலைக்காட்சி அறையில் சுரத்துப் பேசிக்கொண்டிருந்த குரல்கள் கத்துவதை நிறுத்திவிட்டன.

தன் சிவந்த முகத்தில் சாதுரியமான பார்வையுடன், இரந்ததிலேயே மிக வாதிடாது நாற்காலியில் பியாட்டி உட்கார்த்தார். தன்னுடைய பித்தலான கங்கானைக் கக்கம் செய்து நிரப்பி, அதைப் பற்றவைத்து, பெரிய புனை மேகத்தைக் காற்றில் விடப் போதுமான அவகாசத்தை எடுத்துக்கொண்டார். "உங்கள் விட்டுக்கே வந்து, காய்ச்சலில் இருப்பவரைப் பார்த்துப் போகலாமே என்று தோன்றியது."

"நீங்கள் அதை எப்படி ஊகித்தீர்கள்?"

பியாட்டி தன்னுடைய கறுகளின் மீட்டாய் வெளிச் சிவப்பு நிறத்தையும், சிறிய பற்களின் மீட்டாய் வெண்மையையும் வெளிப்படுத்திய புண்புறுவல் ஒன்றைப் புன்னகைத்தார். "நான் எல்லாவற்றையும் முன்கூட்டியே ஊகித்தேன். ஒரு இரவுக்கு விடுப்புக் கோரும் எண்ணத்தில் நீ இருந்தாய் என்று தெரியும்."

மோன்டாக் படுக்கையில் நமிந்து உட்கார்த்தான்.

"சரி, ஒரு நாள் இரவு வேலையில்லி ரந்து விடுப்பு எடுத்துக்கொள்!" அவர் தன்னுடைய தீர்த்தாத் திப்பெட்டியைப் பார்த்தார். அதன் மூடியில் 'உத்தரவாதம்: இத்தத் தியுட்டியைப் பத்து ஸ்டீம் றுறை பயன்படுத்தலாம்' என்று இருந்து ஏதோ யோசித்தபடி அந்த வேதிப்பொருள் திக் துச்சியைச் சொடுக்க ஆரம்பித்தார்; பிறகு ஊதி அணைத்து, சொடுக்கி, ஊதி அணைத்து, சொடுக்கி, சில வார்த்தைகள் பேசி, மீண்டும் ஊதி அணைத்தார். கவனமையப் பார்த்தார் ஊதி அணைத்தபின், புகையைப் பார்த்தார். "நீ எப்போது உடவ்நிலை தேறி வருவாய்?"

"நானே, ஒரு வேளை அடுத்த நாள், வாரத் தொடக்கத்தில்."

பியாட்டி தன்னுடைய கங்கானைப் புகைத்தார். "தியுணைப்பவர்கள் ஒவ்வொருவரும், என்றாவது ஒரு நாள், இந்த நிலையை வந்து அடைகி

றார்கள் சரியாகப் புரிந்துகொள்வது அவர்களுக்கே அவசியம். எல்லாம் எப்படி முறைப்படி நடக்கின்றன என்று அவர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் நம்முடைய தொழிலின் வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் முன்பு செய்ததைப் போல இப்போதெல்லாம் கத்துக்கூட்டிக் களுக்கு யாரும் அதைப் புகட்டுவதின்னை. வெட்கப்பட வேண்டிய விஷயம் " புகை வெளியேற்றம். "தீயனைப்பு நிலையத் தளவாங்குதல் மட்டும் அது இன்னும் நினைவிருக்கிறது " புகை. "அது என்ன என்பதைச் சொல்கிறேன்."

மில்ட்ரெட் நிலைகொள்ளாமல் நெளிந்தாள்

ஆற அமர உட்கார்த்து, என்ன சொல்ல வந்தாரோ அதை நினைவு படுத்திப்பார்த்துக்கொள்ள ஒரு நிமிடம் முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டார்.

"இதெல்லாம் எப்போது தொடங்கியது. நம்முடைய இந்தத் தொழில் என்று நீ கேட்கலாம்; எப்படி இது உருவானது. எங்கே, எப்போது? பார்க்கப்போனால், உள்தாட்டுப் போர் என்று சொல்லப்படுவதை ஒட்டித்தான் இது உண்மையிலேயே தொடங்கியது என்பேன் நம்முடைய விதிமுறைகள் புத்தகத்தில் அதற்கு முன்பே ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது என்று வாதிடப்பட்டாலும், உண்மை என்னவென்றால் புகைப்படத் தொழிற்சூட்டம் நன்றாக வளர்த்து நிலைபெறும்வரை, நம்முடைய வாழ்க்கை அவ்வளவு நன்றாக அமையவில்லை. அதன் பிறகு, இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் திரைப்படம் தோன்றியது வானொலி, தொலைக்காட்சி எல்லாம் கனபரிமாணம் பெற ஆரம்பித்தன."

மோண்டாக் படுக்கையில் உட்கார்த்திருந்தான். அசையாமல்

"மேலும் எல்லாமும் கனபரிமாணத்தைப் பெற்றதால், அவை இன்னும் எளிமையாக ஆயின," என்றார் பியாட்டி. "முன்பெல்லாம் புத்தகங்கள் சில மனிதர்களை ஈர்த்தன. இங்கே, அங்கே, எல்லா இடங்களிலும் அவர்கள் மாறுபட்டு இருக்க முடிந்தது உலகத்தில் எல்லோருக்கும் இடம் இிருந்தது. ஆனால் பிறகு கண்களும் கைகளும் வாய்களும் உலகெங்கும் பெருகிவிட்டிருந்தன. மக்கள்தொகை இரண்டு, மூன்று, நான்கு மடங்காகப் பெருகியது. திரைப்படங்களும் வானொலியும் பத்திரிகைகளும் புத்தகங்களும் ஒருவிதமான கொழுகொழுவென்ற அளவுகோல்களாகச் சரிந்தன. நான் சொல்வது உனக்குப் புரிகிறதா."

"புரிகிறதென்று நினைக்கிறேன்."

கங்கானி லி நுத்து காற்றில் விட்டி ருத்த புகையின் வடிவத்தைப் பார்த்த வானு இ ருத்தார் பியாட்டி. "கற்பனைசெய்து பார். தன்னுடைய குகிரைகள், நாங்கள், வண்டிகளுடன், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு மனிதன்

மிக மெதுவான இயக்கம். பிறகு, இருபதாம் நூற்றாண்டில் உண்மையான காமெரானை வேகமாக முதுக்கு நீளம் வெட்டப்பட்ட புத்தகங்கள், கருக்கங்கள், வாசகருக்குக் கிடைக்கப்பெட்டிருந்திருந்தே எல்லாவற்றின் வாயையும் அடைத்து, திடீர் முடிவுகளை வர வேண்டும் என்றாவிட்டது."

"திடீர் முடிவு" தலையை அசைத்தாள் மில்டரெட்.

"செவ்விலக்கியப் படைப்புகள் பதினைந்து நிமிட வானொலி ஒலிச் சித்திரங்களாக, இன்னும் கொஞ்சம் வெட்டப்பட்டு, இரண்டு நிமிட நேரப் புத்தக அறிமுகமாக, இறுதியில் அகராதி ஒன்றில் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு வரிகளில் அடங்கும் கருக்கமாக முடிகின்றன. பார்க்கப் போனால், நான் மிகைப்படுத்துகிறேன் கட்டிக்காட்டுவது மட்டுமே அகராதியின் பொறுப்பு. ஆனால் நிறைய பேருக்கு ஷேக்ஸ்பியரின் 'ஹாம் லெட்டைப்' பற்றிய அவர்களுடைய முழுஅறிவுமே (மோன்டாக், அந்தத் தலைப்பு உனக்கு நீச்சலும் தெரிந்திருக்கும், திருமதி மோன்டாக், உங்களுக்கு ஒருவேளை அந்தத் தலைப்பு அரசல்புரஸலான வதந்தியாகத் தெரிந்திருக்கலாம்), நான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தபடி, அவர்களுக்கு 'ஹாம்லெட்டைப்' பற்றித் தெரிந்ததெல்லாம் ஒரு புத்தகத்தில் கிடைக்கும் ஒரு பக்கச் சுருக்கமான வடிவம். 'இப்போது நீங்களும் ஒருவழியாக, செவ்விலக்கியப் படைப்புகள் அனைத்தையும் படிக்கலாம்; உங்கள் அண்ணா ஸ்ரீ. ராஜ்கு இசையாகத் திகழலாம்' என்று அந்தப் புத்தகம் பெருமையடித்துக்கொள்ளும். பார்த்தாயா? மழலையர் பள்ளியிலிருந்து கட்டாரிக்குப் போய், மீண்டும் மழலையர் பள்ளிக்கு; இதுதான், கடந்த ஐந்து அல்லது அதற்கும் அதிகமான நூற்றாண்டுகளில் உன்னுடைய அறிவின் போக்கு."

மில்டரெட் எழுந்து, அறைக்குள் அங்குமிங்குமாகப் போய்க்கொண்டு, ஏதோ ஒன்றை எடுப்பதும் ஏதோ ஒன்றைக் கீழே வைப்பதுமாக இருந்தாள். பிராட்டி அவளை சட்டை செய்யாமல் தொடர்ந்தாள்.

"திரைப்படச் சுருளை வேகமாக ஒட்டு, மோன்டாக், சிக்கிரம், களிக், பாட், கண், இந்தக் கணம், சொடுக்கு, இங்கே, அங்கே, மளமளவென்று, வேகம், மேலே, கீழே, உள்ளே, வெளியே, ஏன், எப்படி, யார், என்ன, எங்கே, என்னது? அடி, டமாஸ், பளார், அடி, டுமீஸ், பூம்! கருக்கு—மேலும் கருக்கு, கருக்கத்தைச் சுருக்கிய கருக்கங்கள், அரசியலா? ஒரு பத்தி, இரண்டு வாக்கியங்கள், ஒரு தலைப்பு' பிறகு, எல்லாம் நடுவானில் மறைந்துவிடும்! பதிப்பாளர்கள், கரண்டல்காரர்கள், ஒலிபரப்பாளர்கள் இவர்களின் வேகமாக இயங்கும் கைகள் மனிதனின் மூளையை அவ்வளவு வேகமாகச் சுழலச் செயது, தேவையில்லாத, நோக்கை வினாக்கும் எண்ணங்களைக் கடைந்து வெளிப்புகும் தள்ளிவிடுகின்றன!"

மில்ட் ரெட் படுக்கை விசிப்புகளை நீவிச் சீராக்கினான். மோண்டா மரின் தலையணையை அவள் தட்டியபோது அவளுடைய இராமம் எம்ப்ரிஸு பிக் குதித்தது. இப்போது அவள் அவளுடைய கோளைப் பற்றி இழுத்து, அவள் கொஞ்சம் நகருமபோது தலையணையை எடுத்து, அதன் உறைையைச் சீராக்கி மறுபடியும் அங்கேயே வைக்கலாம் என்பதற்காக மரமன் றான். 'இது என்ன' என்று கேட்டு, ஒருவேளை உத்தம மோட்டு முறைத்தோ அல்லது தன் கையைக் கீழே கொண்டு போய் ஒளித்துவைக்கப் பட்டிருந்த புத்தகத்தை மனதைத் தொடும் அப்பாவித்தனத்துடன் எடுத்துக்காட்டவோ செய்யலாம்.

"பள்ளிப் படிப்பு நேரம் குறைக்கப்பட்டது. ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு தளர்த்தப்பட்டது. தத்துவச் சிந்தனை, வரலாறு, மொழிகள் கைவிடப்பட்டன. ஆங்கில மொழி, சொற்களின் எழுத்து குறித்த அறிவு இவை கொஞ்சம்கொஞ்சமாக ஒதுக்கப்பட்டு, இறுதியில் கிட்டத்தட்ட முழுவதுமாகக் கண்டுகொள்ளப்படவில்லை. வாழ்க்கை என்பது அந்தந்தக் கணம்தான். பிழைப்புக்கான வேலைதான் முக்கியம். வேலை நேரம் முடிந்ததும் எல்லாவிதக் களிப்பும் சுறுகிலும் இருக்கும் விசைகளை அமுக்குவது, இழுப்பது, பொருத்துவதைத் தவிர வேறெதையும் எதற்காகக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்?"

"உன் தலையணையைச் சீராக்க விடு" என்றான் மில்ட் ரெட்

"வேண்டாம்" என்று சிகசிக்கத்தான் மோன்டாக்

"ஆடைகளில் பித்தாங்களுக்குப் பதிலாக 'ஸிப்' வந்துவிட்டது. அநிகாலையில் ஆடை அணியும்போது, தத்துவச் சிந்தனையின் நேரமாக, அதனாலேயே சோகமாக இருக்கும் அந்த வேளையில், அந்தக் குறைந்த அவகாசம்கூட அவனுக்கு இல்லாமல் ஆகிவிட்டது."

மில்ட் ரெட் சொன்னான்: "இதோ"

"இங்கிருந்து போ" என்றான் மோன்டாக்

"வாழ்க்கையே மல்லாக்க விழும் பெரிய வீழ்ச்சியாகிவிட்டது; எல்லாமே டமால், டுமீல், ஆஹா!"

"ஆஹா" என்றான் மில்ட் ரெட், தலையணையைப் பலமாகத் தட்டி.

"கடவுளே, என்னைக் கொஞ்சம் கம்மா விடுகிறாயா?" என்று கத்தினான் மோன்டாக், ஆவேசமாக.

பியாட்டி தன் கண்களை விசித்துப் பார்த்தார்

தலையணைக்குப் பின்னால் மில்ட் ரெட்டின் கை உறைந்துபோய்விட்டிருந்தது அவளுடைய வீரஸ்கள் புத்தகத்தின் ஓரங்களின் மேல் ஒடிக் கொண்டிருந்தன. அதன் வடிவம் அவளுக்குப் பரிச்சயமான ஒன்றாக

இருத்ததில் வியப்படைந்த அவள் முகம், பின்னர் அதிர்ச்சியடைந்து காணப்பட்டது. ஏதோ கேள்வியைக் கேட்பதற்காக அவள் வாயைத் திறந்தாள்...

"நாடக மேடைகளிலிருந்து கோமாளிகளைத் தவிர, மற்றவர்களை அப்பறப்படுத்திவிடுங்கள். அறைகளில் கண்ணாடிச் சுவர்களைப் பொருத்தி, அவற்றில் மணமக்கள் மேல் சொரியப்படும் வண்ணக் காபிதங்கள் அல்லது இரத்தம் அல்லது ஸ்பெயின் நாட்டின் பழுப்பு வைன் அல்லது சோடெர்ன் போன்றவற்றின் அழகிய வண்ணங்களை மேலும் கீழுமாக ஓடச் செய். மோன்டாக், உனக்கு பேஸ்பால் விளையாட்டு பிடிக்குமே, இல்லையா?"

"பேஸ்பால் ஒரு பிரமாதமான விளையாட்டு."

இப்போது பிராட்டி கிட்டத்தட்ட கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் ஆகி விட்டிருந்தார். புனைத் திரை ஒன்றின் பின்னால் எங்கிருந்தோ வந்தது குரல்.

"இது என்ன?" என்றாள் மில்ட்ரெட். கிட்டத்தட்ட குதூகலத்துடன் மோன்டாக் பின்வோக்கி அவளுடைய புஜங்களின் மேல் சாய்ந்தான். "இங்கே இருப்பது என்ன?"

"கீழே உட்கார்" மோன்டாக் கத்தினான். வெறும் கையுடன் அவள் குதித்து விலகினாள். "நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம்."

எதுவுமே அங்கு நடந்திருக்கவில்லை என்பதைப் போல பிராட்டி பேசிக்கொண்டே போனார். "பௌலிங் விளையாட்டும் உனக்குப் பிடிக்கும் இல்லையா, மோன்டாக்?"

"பௌலிங், ஆமாம்."

"கோல்ஃப்?"

"கோல்ஃப் அபாரமான விளையாட்டு."

"கூடைப் பந்து?"

"அபாரமான விளையாட்டு."

"பில்லியர்ட்ஸ்? நீச்சல் குளம்? கால்பந்தாட்டம்?"

"எல்லாமே அபாரமான விளையாட்டுகள்."

"ஒவ்வொருவருக்கும் இன்னும் நிறைய விளையாட்டுகள், குழி உணர்வு, களிப்பு; யாரும் சித்திக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை, இல்லையா? இன்னும் மேலும் மேலும் அபாரமான விளையாட்டுகளை நடத்தி, நடத்தி, இன்னும் திறம்பட நடத்த வேண்டும் புத்தகங்களில் இன்னும் அதிகமாக சித்திரக் கதைகள், நிறைய படங்கள் போகப்போக குறைவாக.

இன்னும் துறைவாகவேதான் மூளை பருகும் பொறுமையின்மை நெடுந்
சாலைகள் முழுவதும் மக்கள் கூட்டமாக எங்கேயோ, எங்கேயோ, எங்
கேயும் இல்லாமலும் போய்க்கொண்டு பெட்ரோல் அகதிகள். நகரங்
கள் தங்கும் விடுதிகளாக மாறும். நாடோடிக் கூட்டங்களாக மக்கள்
ஓரிடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்துக்கு. நிலவின் பிழைகளைப் பின்
பற்றிப் போவார்கள். இன்று மதியம் நீயும். அதற்கு முந்தைய இரவில்
நானும் படுத்துறங்கிய அறையில் இன்றிரவு யாரோ தங்குவார்கள்."

மில்ட்ரெட் அறையை விட்டு வெளியேறிக் கதவை அடித்துச் சாத்
தினாள் தொலைக்காட்சி அறை 'அத்தைகள்', தொலைக்காட்சி அறை
'மாமாக்களைப்' பார்த்துச் சிரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

"அடுத்தபடியாக, நம்முடைய நாகரிகத்தில் சிறுபான்மையினரை
எடுத்துக்கொள்வோம். சரியா? மக்கள்தொகை அதிகமாக ஆக, சிறுபான்
மைக் குழுக்கள் அதிகமாகிவிடுகின்றன. நாய்-பிரியர்கள், பூனை-பிரி
யர்கள், மருத்துவர்கள், வழக்கறிஞர்கள், வியாபாரிகள், தலைவர்கள்,
மோர்மோன்கள், பாப்டிஸ்ட்கள், யூனிடேரியங்கள், இரண்டாம் தலை
முறை சீனர்கள், ஸ்விடன் நாட்டவர்கள், இத்தாலியர்கள், ஜெர்மானியர்
கள், டெக்ஸாளைச் சேர்ந்தவர்கள், ப்ரூக்லின்காரர்கள், அயர்லாந்தவர்
கள், ஒரேகான் அல்லது மெக்ஸிகோவினிருந்து வந்தவர்கள்—இவர்கள்
யானையுமே புண்படுத்தாதீர்கள். இந்தப் புத்தகம், இந்த நாடகம்,
இந்தத் தொலைக்காட்சித் தொடரில் வரும் மக்கள் வேறு எங்கு இருக்
கும் நீஜ ஓலியர்களையோ, வரைபட நிபுணர்களையோ, இயந்திரம்
பழுதுபார்ப்பவர்களையோ குறிப்பிடவில்லை. மோன்டாக், உன்னு
டைய சந்தை எத்தனைக்கெத்தனை வீரவாக இருக்கிறதோ, அத்தனைக்
கத்தனை துறைவாகத்தான் வீண் சச்சரவுகளுக்கு இடம்தர வேண்டும்,
அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்! எல்லாவிதச் சிறுசிறு சிறுபான்மை
யினரின் தொப்புள்களும் சுத்தமாக வைத்திருக்கப்பட வேண்டும். நிறைய
திய கருத்துகளைக் கொண்ட எழுத்தாளர்களே! உங்களுடைய தட்டச்சுச்
சாதனங்களைப் பூட்டி வைப்புகள். அவர்களும் அப்படியே செய்தார்
கள். பத்திரிகைகள் ஒரே மாநிரலான மணம் கொண்ட குச்சிக்கிழங்கு
இனிப்புப் பண்டங்களாக மாறின பாத்ரிங்களைக் கழுவிவிட்ட தண்
னார்தான் புத்தகங்கள் என்றார்கள் 'மோஸ்தர்' விமர்சகர்கள். புத்தகங்
கள் விற்காமல் நின்றுபோனதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை என்றார்கள் விமர்
சகர்கள். ஆனால் மகிழ்ச்சியாகச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த பொதுமக்கள், தங்
களுக்கு என்ன தேவை என்பதை அறிந்திருந்த பொதுமக்கள், சித்திரக்
கதைப் புத்தகங்களை மட்டும் பிழைத்துப்போகட்டும் என்று விட்டு
விட்டார்கள் முப்பரிமாணங்களில் வரும் பாலியல் பத்திரிகைகளையும்
தான். வேறென்ன? இதுதான் விஷயம். மோன்டாக் இதெல்லாம்

அங்கு மேலி க்கிவிடுத்து வரவில்லை. தொடக்கத்தில் கருத்து வெளிப் பாட்டா, பிரகடனமோ, தணிக்கையோ எதுவுமே இருக்கவில்லை, இவ் வளவே இவ்வலை. தொழில்துட்பம், வெகுஜனக் கரண்டல், சிறுபான்மை யினரின் வர்ப்புறுத்தல்—இவையே இந்த மாயஜாலத்தைச் சாதித்துவிட் டன. நள்ள வேளை! இன்று அவற்றின் தயவால், நீ எப்போதும் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடிகிறது—சத்திரத் தொடர்கதைகளையோ, அகக்க காவலுது ஒப்புதல் கதைகளையோ, வலிகப் பத்திரிகைகளையோ படிக்க முடிகிறது."

"சரி, அப்படியானால் தீயனைப்பவர் இதில் எங்கு வருகிறார்?" என்று கேட்டான் மோன்டாக்.

"ஆ அதுவா?" தன்னுடைய கங்கானிஸ் மேல்லிய புனை மூட்டத்தி லிருந்து பிராட்டி முன்புறமாக எட்டிப் பார்த்தார். "இதைவிட எளிமை யாக விளக்கக் கூடியதும் இயல்பானதுமாக வேறென்ன இருக்க முடி யும்? ஆய்வாளர்கள், விமர்சகர்கள், அறிவாளிகள், கற்பனை வளம் மிக்க படைப்பாளிகள் ஆகியவர்களுக்குப் பதிலாக ஓட்டக்காரர்கள், உயரம் தாண்டிபவர்கள், ஓட்டப் பந்தய வீரர்கள், உலோகத் தொழிலாளிகள், பிடுங்கிக்கொள்பவர்கள், பறித்துக்கொள்பவர்கள், பறப்பவர்கள், நீச்சல் வீரர்கள் இவர்களையே கவ்விக்கூடங்கள் உருவாக்கி அனுப்பிக்கொண் டிருந்ததால், 'அறிவுஜீவி' என்ற சொல், ஒரு வகைச் சொல்லுக்கு உண் டான தகுதியைப் பெற்றதாக ஆகிவிட்டிருந்தது. அந்தச் சொல்லுக்கு அந்த அந்தஸ்து கிடைக்க வேண்டியது நியாயம்தான் நமக்குப் பரிச்சயம் இன்றாதவற்றைக் குறித்து எப்போதுமே பயமாகத்தான் இருக்கும் பள்ளிக்கூடத்தில் உன்னுடைய வகுப்பின் நந்த அசாத்தியப் 'புத்திசாலிப்' பையனை சுயச்சீலையைப் போல உட்கார்த்துகொண்டிருக்கும் மற்ற மாணவர்கள் வெறுக்கும்போது, பெரும்பாலும் அங்கப் பையனே எல்லா வற்றையும் மனப்பாடமாக ஒப்பித்து, கேள்விகளுக்கும் பதிலளித்துக் கொண்டிருந்த அங்கப் பையனை நிச்சயமாக உனக்கு நினைவிருக்கும் இல்லையா? பள்ளிக்கூடம் முடிந்த பிறகு அடித்து, இம்சை செய்வதற்கு இத்தப் புத்திசாலிப் பையனைத்தானே எல்லோரும் தேர்ந்தெடுத்தார்கள், இல்லையா? ஆமாம், நிச்சயம் அப்படித்தான் இருந்தது. நாம் எல்லோரும் ஒரே மாடுரியாக இருக்க வேண்டும், எல்லோருமே, அரபியல் சட்டத்தில் இருப்பதைப் போல, சுதந்திரமாகவும் சமமாகவும் பிறப்பதிஸ்லை, ஆனால் எல்லோருமே சமமாக ஆக்கப்படுகிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் மற்ற ஒவ்வொருவரின் பிம்பம், அந்த விதத்தில், எல்லோருமே மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார்கள். ஏனென்றால், தங்களை அவற்றுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்து மதிப்பிட்டலோ, அவற்றுக்கு முன்னால் பயந்து குவிய வைக்கவோ போது மான உயர்நிலைகள் எதுவுமில்லை. ஆகவே, புத்தகம் என்பது பக்கத்து

ன் டின் இருக்கும் தண்டுகள் தீர்ப்பப்பட்ட துப்பாக்கி அமைக்க
கொடுத்து ஜெந்திலி தந்து குணம் நீக்கிவிடு மனிதனின் மனதைத்
தூக்குவிடு நன்கு படிக்க மனிதனின் இலக்காக இருக்கப்போவது யார்
என்று யாருக்குத் தெரியும்? நானா? நான் அவர்களை ஒரு நிமிடம்கூடப்
பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டேன் ஆகவே, கடைசியில், எல்லா வீதிகளும்
முற்றிலும் நெகுப்புப் பற்றிக்கொள்ளாதபடி அமைக்கப்பட்ட பிறகு,
உலகம் முழுவதிலும் (நீ அன்றி அவு சொன்ன அனுமாவும் சரியானதே)
முன்பு பயன்பட்ட தியணைப்பாளர்களுக்குத் தேவையே இல்லாமல
ஆகிவிட்டது மக்களுடைய மனஅமைதியின் பாதுகாவலர்களாக, மற்ற
வர்களைவிடத் தாழ்த்தவர்களாக இருப்போமோ என்கிற நியாயமான,
புரிந்துகொள்ளக் கூடிய பயத்தின் தவிமையமாக இருப்பதற்காக அவர்
களுக்குப் புதிய ஒரு வேலை கொடுக்கப்பட்டது. அதிகாரபூர்வத் தனிக்
கையாளிகள், நீதிபதிகள், உயிர்பரப்பாளிகள், அதுதான் நீ, மோன்டாக்;
அதுதான் நானும்."

தொலைக்காட்சி அறையின் கதவு திறந்தது அவர்களை, புகலில்
பியாட்டியையும் பிறகு மோன்டாகையும் பாடித்தவாறு மில்ட்டோட்
அங்கே நின்றிருந்தான் அவளுக்குப் பின்னால் முழுக்க முழுக்க முரகுகள்,
தண்டோரக்கள், பெரிய ஜாலரக்கள் இவற்றைக் கொண்டு அமைக்கப்
பட்ட இசைக்கேற்ப வெடித்துக்கொண்டும் ஜெபித்துக்கொண்டும்
இருந்த பச்சை, மஞ்சள், ஆரஞ்சு நிற வான வேடிக்கைகளால் அந்த
அறையின் கவர்கள் முழுகடிக்கப்பட்டிருந்தன. அவளுடைய வாய் அசைந்
தது, ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அந்தச் சத்தத்தில் அது
அடிபட்டுவிட்டது.

தன்னுடைய வெளிர்சிவப்பு நிற உள்ளங்கையில் பியாட்டி தன்னு
டைய கங்கானை வேகமாகத் துட்டிவார். ஏதோ நன்கு ஆராய்ந்து
அதனுடைய உள்ளர்த்தம் கண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டிய குறியீடுதான்
அது என்பதைப் போலத் தன் கையிலிருந்த சாம்பலை உற்றுப் பார்த்தார்.

"நம்முடைய நாகரிகம் இவ்வளவு பரந்து இருப்பதால், சிறுபான்மை
யினரைக் கவங்கச் செய்து கொத்தளிக்கவைக்கக் கூடாது என்பதை நீ
புரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக,
நமக்கெல்லாம் என்ன வேண்டும் என்று உன்னையே கேட்டுக்கொள்.
மக்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்க விரும்புகிறார்கள், அதுதானே உன்னம்!
உன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் அதை நீ கேட்டதில்லையா? நான்
மகிழ்ச்சியாக இருக்க விரும்புவதாகத்தான் எல்லோரும் சொல்கிறார்கள்.
சரி, அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக இல்லையா, என்ன? அவர்களை ஏதாவது
செய்தபடி இருக்க வைத்திருக்கிறோம் அல்லவா? அவர்களுக்கு நாம்
கனிப்பை அளிக்கவில்லையா? அவர்கள் உயிர்வாழ்வதே அதற்குத்தான்,

இன்னொரு மகிழ்ச்சிக்காக, வெள்ளைப்பூக்காக? நம்பமுடியாத பண்பாடு அளித்ததற்கு இவரையே வாரி வாரி வந்திருக்கிறது என்பதை, நீ ஓர் புகழ்கொள்ளிக் கான் வேண்டும்."

"அமாம்."

மீண்டும் மீட்டின் சகாப்தங்களில் தந்த அவள் என்ன சொல்கிறாள் என்பதை மோன்டாகன் படிக்க முடிந்தது. அவளுடைய வாயைப் பார்த்து அவள் இறக்க மோன்டாக் முயன்றான். ஏனென்றால், பிரபாட்டியும் நிர்ப்பிரபாட்டியும் அதில் என்ன தென்பட்டது என்பதைப் படிக்கக் கூடும்.

கறுப்பார்களுக்கு Little Black Sambo பிடிக்காது அதை எரித்துவிடு வெள்ளையரை Uncle Tom's Cabin சங்கடப்படுத்துகிறது. அதை எரித்து விடு புலகரினையைப் பற்றியும். நுனாயீஸ் புறநூலையார் பற்றியும் யாதோ ஒரு புத்தகம் எழுதியிருக்கிறாரா? சிகரெட் விரும்பிகள் அபூரூபமான நுகர்வார்களா? அந்தப் புத்தகத்தை எரித்துவிடு சாந்தம், மோன்டாக், அமைதி, மோன்டாக் உஷ்ஷடைய போரட்டத்தை வெளியே தள்ளி அதைவிட நல்லது. எரிபூட்டிக் தள்ளி நமச் சடங்குகள் சோகமாக, இயற்கை வாய்பாடாக இருக்கின்றனவா? அவற்றையும் விலக்கி விடு இறந்த ஐந்தே நிமிடங்களில் மனிதன் பெரும் புலகர்போக்கையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருப்பான். எரிபூட்டிகளுக்கு அழைத்துச் செல்ல நாடு முழுவதும் ஹெளஸ்பாட்டர்கள் இருக்கின்றன இறந்த பத்து நிமிடங்களில் மனிதன் ஒரு சிறிய கறுப்புத் தாசி மட்டுமே. தனிமனிதர்களுக்கான நினைவுச் சின்னங்களைக் குறித்து வாக்குவாதங்கள் வேண்டாம். அவற்றை மறப்போம் எல்லாவற்றையும் எரிப்போம், ஒவ்வொன்றையும் எரிப்போம். நெருப்பு பிரகாசமானது, நெருப்பு கத்தமானது."

மீட்டர்மெட்டுக்குப் பின்னாலிருந்த தொலைக்காட்சி அறையில் வாண வேடிக்கைகள் ஓய்ந்துவிட்டன. அதே சமயத்தில் அவளும் பேசுவதை நிறுத்தியிருந்தாள்; ஆச்சரியமான தற்செயல். மோன்டாக் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்தபடி இருந்தான்.

"பக்கத்து வீட்டில் ஒரு பெண் இருந்தாள்," என்றான் மெதுவாக. "இப்போது அவள் போய்விட்டாள். இறந்துவிட்டாள் என்று நினைக்கிறேன் அவளுடைய முகம்கூட இப்போது எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. ஆனால் அவள் வித்தியாசமாக இருந்தாள் எப்படி—எப்படி அவளைப் போல் ஒரு நகி நிகழ்த்தி நக்கக்கூடும்?"

பிரபாட்டி புன்முறுவல் செய்தார். "சூங்காங்கே, இவை போல நிகழத்தான் செய்யும். க்லாபிஸ் மெக்லென்லாஸ்தானே? அவளுடைய குடும்பத்தைப் பற்றிய தகவல்கள் எங்கள் கோப்பில் இருக்கின்றன. அவர்களை

நாங்கள் கவனமாகக் கண்காணித்தோம். பாரம்பரியமும் சூழலும் வேடிக்கையான விஷயங்கள் வினோதமான எல்லாக் கிழட்டு ஜந்துக்களையும் சில ஆண்டுகளிலேயே ஒழித்துக்கட்ட முடியாது பள்ளிக் கூடத்தில் செய்ய முயல்வதை ஒருவரின் குடும்பச் சூழல் இல்லாமல் ஆக்கவிட முடியும். ஆகவேதான், ஒவ்வொரு ஆண்டும் மழலையர் பள்ளிக்குச் செல்லும் வயதைக் குறைத்துக்கொண்டேவந்திருக்கிறோம்—இப்போது கிட்டத்தட்ட தொடர்ச்சியான நத்தே அவர்களைப் பிடுங்கி எடுத்துச் செல்லும்வரை. அவர்கள் சிகாகோவில் வசித்தபோது மெக்லெல்லான் குடும்பத்தைப் பற்றி எங்களுக்கு நிரூபிக்கப்படாத சில எச்சரிக்கைகள் வந்தன. ஆனால் புத்தகம் எதுவும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. மாமாவைப் பற்றிய தகவல்கள் நல்லதும் கெட்டதுமாகக் கலந்து இருந்தன; சமூக விரோதி, அந்தப் பெண்ணை வெடிக்கக் காத்திருக்கும் வெடி துண்டு, அவளுடைய பள்ளி ஆவணங்களிலிருந்து நான் தெரிந்து கொண்டவரை. அவளுடைய குடும்பத்தினர் அவளுடைய ஆழ்மனதை நன்றாகக் கெடுத்துடுத்தார்கள் என்று நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன், எந்த ஒன்றுமே எப்படி நடந்தது என்று தெரிந்துகொள்ள அவள் விரும்பவில்லை; ஆனால் ஏன் நடந்தது என்று கேட்டாள் நிறையவற்றைக் குறித்து ஏன் என்று தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். இறுதியில் அது ஒருவரை மகிழ்ச்சியற்றவராகத்தான் ஆக்கிவிடும், பாவம், அந்தப் பெண், அவள் இறந்துபோனதே மேல்.”

“ஆமாம், இறந்துவிட்டாள்.”

“அதிர்ஷ்டவசமாக, அவளைப் போன்ற விசித்திரமானவர்கள் அடிக் கடி நேர்வதில்லை. ஆரம்பத்திலேயே, எப்படி அவர்களை முனையிலேயே கிள்ளியெறிவது என்று எங்களுக்குத் தெரியும். ஆணிகளும் மாமும் இவ் வளமல நம்மால் வீதி கட்ட முடியாது, வீதி கட்ட நாம் விரும்பவில்லை யென்றால், ஆணிகளையும் மாத்ஸ்தையும் ஒளித்துவைத்துவிட வேண்டும். அரசியல் சிபாக ஒருவர் வருத்தப்படாமல் இருக்க வேண்டுமென்றால், ஒரு பிரச்சினையின் இரண்டு பக்கங்களையும் அவருக்குக் கொடுத்து, அவரைக் கவலைக்குள்ளாக்காதே, ஒரே ஒரு பக்கத்தை மட்டும் அளி அதைவிடச் சிறந்தது, எதையுமே கொடுக்காமல் இருப்பது போல என்று ஒன்று இருப்பதை அவர் மறக்கம்படி செய்துவிடு. அரசாங்கம் திறமை யற்றதாக, அதிக எண்ணிக்கையில் மேலதிகாரிகளைக் கொண்டதாக, வரிவெறி கொண்டதாக இருந்தால் அதைப் பற்றி மக்கள் கவலைப்படு வதைவிட அதை அப்படியே இருக்க விட்டுவிடு அமைதி. மோண்டாக், மக்களிடையே போட்டிகளை நடத்து, அவற்றில் வெற்றிபெற வேண்டு மென்றால், பெருமளவு பிரபலமாகிவிருக்கும் பாடல் வரிகள், அல்லது மாவட்டத் தலைநகர்கள், அல்லது இயோவா மாவட்டத்தில் போன

வருடம் விளைந்த சோளத்தில் அளவு இவற்றை நன்றாக நாடகம் வைத்திருக்க வேண்டும். அவர்களை உகப்பிவிடாத தாவுகளை அவர்களுக்குள் திணி; ஏகப்பட்ட உதவாக்கரை 'விவரங்க'ளால் அவர்கள் முச்சுமுட்டுவதாக உணரட்டும். ஆனால் இத்தகவல்களின் உதவியால் தாங்கள் 'அதிபுத்திசாலி'களாக இருப்பதாக உணர்வார்கள். அப்போதுதான் தாங்கள் சித்திப்பதாக அவர்கள் நினைத்துக்கொள்வார்கள் தாங்கள் சற்றும் அசையாமலேயே ஓடும் உணர்வைப் பெறுவார்கள் அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பார்கள். ஏனென்றால், அவற்றைப் போன்ற தகவல்கள் மாறுவதில்லை. ஒன்றோடு ஒன்றைப் பொருத்திப் பார்க்க, எளிதில் பிடிப்பில் அடங்காமல் நழுவுத் தத்துவச் சித்தனை அல்லது சமூகவியல் போன்றவற்றை அவர்களுக்குத் தராதே. அது துக்கத்துக்குப் போகும் வழி. சுவர்தொலைக்காட்சி ஒன்றை அக்கக்காகப் பிரித்து மீண்டும் அதை ஒன்றுசேர்க்கத் தெரிந்த எந்த மனிதனும்—இப்போதெல்லாம் பெரும்பாலானோருக்கு அது தெரியும்—தான் மிகுமுகி, தனிமைப் பட்டுப்போனால் ஒழிய, எதற்கும் ஒப்பிட்டுச் சொல்லவோ, சறுக்கு அளவு கோலால் அளந்து பார்க்கவோ முடியாததாக இருக்கும் பிரபஞ்சத்தைச் சறுக்கு அளவுகோலால் அளந்து, மற்றொன்றுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முற்படும் மனிதனைவிட மகிழ்ச்சியாகவே இருப்பான். எனக்குத் தெரியும். நான் அதையெல்லாம் முயன்றுபார்த்திருக்கிறேன்; எப்படியோ ஒழியட்டும். ஆகவே உன்னுடைய மனமகிழ் மன்றங்கள், கேனிக்கை விருந்துகள், உன்னுடைய வீர சாகசக்காரர்கள், மந்திரவாதிகள், உன்னுடைய துணிக்கல் வீரர்கள், ஜெட் கார்கள், மோட்டார் சைக்கிள் ஹெலிகாப்டர்கள், உன்னுடைய பாலியல், போதை மருந்து—இவற்றையெல்லாம் கொண்டுசொ; அதாவது, மேலும்மேலும் தானியங்கி அவிச்சைச் செயல்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட எல்லாவற்றையும், நாடகம் மோசமாக இருக்கிறதா, திரைப்படம் எதையுமே சொல்லவில்லையா, மேடை நாடகம் சத்தில்லாமல் இருக்கிறதா, அப்படியானால் தெரெமின்' ஒலியால் என்னைக் கொட்டு, சத்தமாக, அதிர்வுகளுக்கு எதிர்வினையாக ஸ்பரிசு உணர்வு ஏற்படும்போதுதான் நாடகம் என்னைத் தொடுகிறது என்று நினைக்கிறேன் ஆனால், அதைக் குறித்து நான் கவலைப்படவில்லை. எனக்கு வேண்டியது முழுமையான பொழுதுபோக்கு மட்டுமே."

பியாட்டி எழுத்து நின்றார் "நான் இப்போது போக வேண்டும். சொற்பொழிவு முடிந்துவிட்டது. எல்லாவற்றையும் நான் தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டேன் என்று நம்புகிறேன். நீ முக்கியமாக நினைவில் வைத்

* பியான் தெரெமின் என்பவரால் 1920இல் வடிவமைக்கப்பட்ட இசைக்கருவி. வெவ் வெவ் அலைவரிசைகளில் அதிக வீசு கொண்டு ஒலிவை உண்டாக்குப நூல் கொண்டது. பெரும்பாலும் ராக இசையில் பயன்படுத்தப்படுவது.

நீ நக்க வேண்டியது என்னவென்றால், நீயும் நானும் மற்ற எல்லோரும், நாம்தான் பசுபூச்சியின் புதல்வர்கள்⁵ பிள்ளை இடையடையாக⁶ பாலன் பாடான கருத்துகளால், சித்தனையினால் எல்லோரையும் வந்தக்கூட ஆழ்த்துபவர்களின் சிறிய அடையைய எதிர்த்து நாம் திற்கிறோம், நீயும் தந்தையும் தடுப்பனையோடும் நம் விளக்கம் பகிர்க்குதல்கின்றன. வக்கவர்கள் தளரக் கூடாது. சோகம், வறட்டுத் தத்துவம் இவற்றின் வெள்ளம் நம் உலகை பூழ்கடித்துவிடக் கூடாது நாங்கள் உன்னை நம்பியிருக்கிறோம் இன்று இருப்பதைப் போல பசுபூச்சியாக இருக்கும் இந்த உலகத்துக்கு நீ எவ்வளவு முக்கியம், நாம் எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை நீ உணர்வில்லை என்று நினைக்கிறேன்."

மோண்டாகின் துவண்டுவிட்டி நத்த கையைப் பியாட்டி சுறுக்கினைத் தன்னுடைய வீடே இடித்து விழுத்துகொண்டு, தன்வால் நகர்வும் முடியாமல் இருப்பவனைப் போல மோண்டாக இன்னமும் கட்டிலின் உட்கார்த்திருத்தான், மீட்டரெட் கதவினிருத்து விடகிச் சென்று மறைந்துவிட்டிருத்தான்.

"கடைசியாக ஒரு வார்த்தை," என்றார் பியாட்டி "நியனைப்பவன் ஒவ்வொருவனுக்கும் தன் தொழில் துறைந்தபட்சம் ஒருமுறையாவது ஒரு அரிப்பு ஏற்படும். புத்தகங்கள் என்னதான் சொல்கின்றன என்று யோசிப்பான், அப்படியா, அந்த அரிப்புக்குச் சொரித்துக்கொள்ள வேண்டும், அவ்வளவுதானோ இதோ பார் மோண்டாக, என் பேச்சை நம்பு, ஒருகாலத்தில் நானும் சில புத்தகங்களைப் படிக்க வேண்டியிருந்தது. நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தெரிந்துகொள்வதற்காக, புத்தகங்கள் சொல்வதில் ஒன்றுமில்லை! சொல்சிக்கொடுக்கவோ, நம்பிக்கை வைக்கவோ அவற்றில் ஒன்றுமில்லை. புனைவு எழுத்தாக அவை இருந்தால், நிறுமாக இல்லாதவர்களைப் பற்றி, கற்பனைப் பாத்திரங்களைப் பற்றியதாக இருக்கும். யதார்த்தப் படைப்பாக இருந்தால் இன்னும் மோசம்: ஒரு பேராசிரியர் இன்னொரு பேராசிரியரை மடையன் என்பார், ஒரு தத்துவச் சித்தனையாளர் இன்னொரு தத்துவச் சித்தனையாளரின் தலைமேல் கூவிக்கொண்டிருப்பார், எல்லோரும் இங்குமங்குமாக ஒடிக்கொண்டு, நட்சத்திரங்களை அணைத்து, குரியனையும் இல்லாமல் ஆக்கிவிடுகிறார்கள். என்ன நடக்கிறது என்பது கொஞ்சமும் தெரியாமல் நாம் இருக்க வேண்டியதாகிறது."

⁵ அமெரிக்காவில் 1920களில் பிரபலமாக இருந்த வானொலி தகழ்ச்சி (The Happiness Boys) யை பசுபூச்சி இரண்டு பாடல்கள்

⁶ அமெரிக்காவில் 1920களில் தொடங்கி, பல ஆண்டுகள் பிசுப் பிரபலமாக இருந்த ஜான் கலைஞர்கள் இணை.

“சரி, தியானமாய்வான் ஓதவான் கற்றொழவான், கற்று, ‘தொழுகட்டி’ இவ் வாய்வான், ஒரு பிழைக்காதவன், கவனமுடன் கவன் பி” (தெய்வத் திருமொழி என்ன நடக்கும்?)”

மோண்டாக் தெளிந்தான் திறந்த கதவு கவனமுடன் வாய்வாய்வான் பெரிய கண்ணாக் அவனைப் பார்த்து.

“இயல்பான ஒரு தவறு தவிர்த்தான் மான் ஒன்று தவிர்த்தது,” என்றார் பியாட்டி. “நாங்கள் மீதுமின்றிக் கவனமாய்நிலை, கோமான் வந்தோ கிடையாது தியானப்பவன் இதுமீது, தவறு மான் தெய்வம், அந்தப் பிழை கத்தைத் தன்விடம் வைத்துக்கொள்ள, அழைப்போம், அழைக்கள் அவன் அனைத் கொண்டுநிலைக்களில்லா என்றான், நாம்களை வந்து, அவன்களாக அனைத் கொண்டுநிலைவேயாம், அவ்வாறே.”

“சரிதான்,” மோண்டாகின் வாய் உலர்ந்துவிட்டிருந்தது.

“சரி, மோண்டாக், நீ வேண்டுமானால் இவற்றைத் தெய்வம் கற்றவனாய் அடுத்த அணியுடன் வேலைக்கு வருகிறாயா? ஒதுவேனை, இவற்றை நாம் சந்திப்போமா?”

“தெரியாது” என்றான் மோண்டாக்.

“என்ன?” பியாட்டி சற்றே வியப்படைந்து காணப்பட்டார்.

மோண்டாக் கண்களை மூடிக்கொண்டான். “ஒருவேளை நான் சற்றுத் தாமதமாக வரலாம்.”

“நீ வரவில்லையென்றால் நீ இல்லாதது என்னவோ போலிருக்கும்,” என்றார் பியாட்டி. சிந்தனையில் ஆழ்ந்தபடியே கங்காணைப் பாக்கெட் டில் போட்டவாறு.

நான் இனி ஒருபோதும் போக மாட்டேன், என்று மோண்டாக் நினைத்துக்கொண்டான்.

“சீக்கிரம் குணமடைந்து உடம்பைப் பார்த்துக்கொள்,” என்றார் பியாட்டி.

திரும்பி, திறந்திருந்த கதவு வழியாக வெளியே போனார்.

கறுப்பாக, கருகிய நிறத்திலிருந்த உயர்களுடன், பளபளக்கும் மஞ்சள் கவாலை நிறத்திலிருந்த வண்டு போன்ற தன்னுடைய காரை பியாட்டி ஒட்டிச் செல்வதை மோண்டாக் ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தான்.

தெருவுக்கு மறுபுறமும், தெரு நெடுகிலும் இருந்த மற்ற வீடுகள் எல்லாமே தட்டையான முகப்புக் கொண்டவையாக இருந்தன, முன்பொரு நாள் மதியம், கல்லாசிச் சொன்னாளே, அது என்ன? “முகப்பு தீழ்ந்தடை இல்லாத வீடுகள் முன்பெல்லாம் முகப்புகள் தீழ்ந்தடையுடன் இருக்கும் வீட்டிலிருந்தவர்கள் சில சமயம் அங்கே உட்கார்ந்துகொண்டு,

பேச விரும்பினால் பேசிக்கொண்டும், ஆடும் நாற்காலியில் முன்னும் பின்னுமாக ஆடிக்கொண்டும், பேசும் எண்ணம் இல்லையென்றால் பேசாமலும் இருப்பார்கள். சில சமயங்களில் வெறுமனே அங்கே உட்கார்த்துகொண்டு, எதையாவது யோசித்துக்கொண்டு, அசைபோட்டுக் கொண்டு இருப்பார்கள். முகப்பு நிழற் தடைகள் அழகாக இல்லை என்று கருதியதால் கட்டடக் கலைஞர்கள் அவற்றைக் கைவிட்டுவிட்டார்கள் என்று என் மாமா சொல்கிறார். ஆனால், அறிவுரீதியாக ஒரு நியாயப் படுத்தும் முயற்சி மட்டுமே அது என்கிறார் என் மாமா. அதற்குப் பின்னால் ஒளித்திருக்கும் உண்மையான காரணம் என்னவென்றால், மக்கள் அப்படி உட்கார்த்துகொண்டு, எதுவும் செய்யாமல் நாற்காலிகளில் ஆடிக்கொண்டும் பேசிக்கொண்டும் இருப்பதை அவர்கள் எவருமே விரும்பவில்லை, அது தவறான வளையில் செயல்பட்ட சமூக வாழ்க்கை. மக்கள் அதிகம் பேசினார்கள் சித்திக்க அவர்களுக்கு நேரம் இருந்தது. ஆகவே, அவர்களுடைய முகப்பு நிழற் தடைகளை அகற்றிவிட்டார்கள். பூங்காக்களையும் கூட. வெறுமனே உட்கார்த்து பொழுதுபோக்கப் பூங்காக்கள் இப்போதெல்லாம் இல்லை. அறைகலன்களைப் பாருங்கள். ஆடும் நாற்காலிகளும் இப்போதெல்லாம் இல்லை. அவை தேவை இல்லாமல் சௌகரியமாக இருக்கும். மக்கள் நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து, ஓடியபடி இருக்கும்படி செய்யுங்கள். என் மாமா சொல்வார். இன்னும்... என் மாமா. மேலும். என் மாமா. " அவளுடைய குரல் தேய்த்துகொண்டே போயிற்று.

மோன்டாக் திரும்பி, தன் மனைவியைப் பார்த்தான். தொலைக்காட்சி அறை நடுவில் உட்கார்த்துகொண்டு, அறிவிப்பாளர் ஒருவரிடம் அவள் ஏதோ பேச, அவருக்கு அவர் பதிலளித்துக்கொண்டிருந்தார். "திருமதி மோன்டாக், இது. அது." என்று என்னவோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தார் அவர். மறுபடியும் "திருமதி மோன்டாக்" என்று கூப்பிட்டு, வேறு ஏதோ சொல்லி, அதற்குப் பிறகு இன்னும் வேறு ஏதோ சொன்னார் பொருத்தமான ஒளிக்கூறிப்புகளை இட்டு நீர்ப்புவதற்காக, சில காஸி இடங்களை விட்டுவிட்டு அறிவிப்பாளர் முகம் தெரியாத பார்வை யாளரை நோக்கிப் பேசும்போது, திருமதி மோன்டாகின் பெயரை அந்த இடங்களில், நூறு டாஸர்கள் கொடுத்து அவர்கள் வாங்கியிருந்த 'கன்வெர்டர் அட்டாச்மென்ட்' சாதனம் தானே இயங்கி திரப்பிற்று. அறிவிப்பாளரின் தொலைக்காட்சிப் படிமத்தில், அவருடைய உதடுகளை ஒட்டி மேலே இருந்த இடத்தில், உயிரெழுத்துகளையும் மெய்யெழுத்துகளையும் அழகாக உச்சரிக்க ஒரு பிரதிக்ரேக 'ஸ்பாட்-வேவெக்ஸ்-ஸ்காரம்பெர்' சாதனம் உதவியது அவர் ஒரு தோழர். சந்தேகபில்லாமல், ஒரு நல்ல தோழர்தான். "திருமதி மோன்டாக், இப்போது நேராக இங்கே பாருங்கள்."

அவள் தன் தலையைத் திருப்பினாள். அவள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கவில்லை என்பது தெளிவாக இருந்தபோதிலும்.

மோண்டாக சொன்னான் "இன்று வேலைக்குப் போகாமல் இருப்பதற்கும், நாளை வேலை செய்யாமல் இருப்பதற்கும் அல்லது இனி எப்போதுமே தியானைப்பு நிலையத்தில் வேலை செய்யாமல் இருப்பதற்கும், இவை எல்லாவற்றிற்கும் இடையில் இருப்பது ஒரு எட்டுதான் "

"இந்தாலும் இன்று நீ வேலைக்குப் போகப்போகிறாய். அப்படித்தானே?" என்றாள் மில்ட்டெட்.

"நான் இன்னும் முடிவெடுக்கவில்லை எல்லாவற்றையும் உடைத்து நொறுக்கி, எல்லாவற்றையும் கொன்றுவிட வேண்டும் என்ற மோசமான ஒரு உணர்வுதான் தற்சமயம் என்விடம் இருக்கிறது."

"அத்தக் க நவஸ்து காரை எடுத்து ஒட்டிக்கொண்டு போ."

"இல்லை, வேண்டாம். நன்றி."

"க நவஸ்து காரின் சாவிகள் கட்டிலருகே உள்ள மேஜைமேல்தான் இருக்கின்றன. உனக்கி ருப்பதைப் போல எனக்கு வரும்போதெல்லாம், நான் காலை வேகமாக ஒட்டிக்கொண்டு போக வேண்டும்போல் இருக்கும் மணிக் கத் தொண்ணூற்றைந்து மைல் வேகம்வரை அதை வினாவாக ஒட்டுப்போது குதூகலமான உணர்வு ஏற்படும். சில சமயங்களில், நான் இரவு முழுவதும் ஒட்டிக்கொண்டிருந்துவிட்டுத் திரும்பி வருவேன்; உனக்கு அதைப் பற்றிக் கொடுத்தே இருக்காது உனக்கு வெளியே போய் விட்டால் வேடிக்கையாக இருக்கும் முயல்களும், சில சமயம் நாய்களும் கூட வண்டியில் அடிபடும் க நவஸ்து காரை எடுத்துக்கொண்டு போ."

"வேண்டாம் இப்போது அப்படிச் செய்ய எனக்கு விருப்பமில்லை. என் பிடியைத் தளர்த்தாமல் இந்த விசித்திரமான நிலையிலேயே இருக்க விரும்புகிறேன். கடவுளே, இது என்னைப் பெருமளவு பற்றிக்கொண்டு விட்டது. என்னவென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. தாங்க முடியாத அளவுக்கு மகிழ்ச்சியற்று இருக்கிறேன். பயங்கரக் கோபம் வருகிறது. ஏன் என்று தெரியவில்லை. என் எடை கூடிக்கொண்டேபோவதைப் போல உணர்கிறேன். குண்டாக இருப்பதாக உணர்கிறேன். நான் எதையோ நிறைய சேமித்து வைத்திருந்ததைப் போல உணர்கிறேன். ஆனால் எதை என்று தெரியவில்லை. நான் புத்தகங்களை படிப்பதைக்கூட ஆரம்பித்து விடுவேனோ என்னவோ."

"உன்னைச் சிறையில் அடைத்துவிடுவார்களே, மாட்டார்களா?" என்றோ ஒரு கண்ணாடிச் சுவருக்குப் பின்னால் அவன் இருந்தான் என்பதைப் போல, அவள் அவனைப் பார்த்தாள்.

அவன் கண்ணுடைய உடைகளைப் போட்டுக்கொள்வது தொடங்கினான் படுக்கையறையில் நினைக்கொள்ளாமல் சீபாயவந்துகொண்டிருக்கான். "ஆமாம். அது ஒரு நல்ல யோசனையாகவும் இருக்கும். யானுக்காவது நான் நீங்கிழைப்பதற்கு முன்னால் பியாட்டி சொன்னதைக் கேட்டாயா? அவர் சொன்னதைக் கவனித்தாயா? எல்லாவற்றுகளும் அவருக்குப் பதில் தெரிந்திருக்கிறது. அவர் சொல்வது சரி மகிழ்ச்சி மிகவும் முக்கியம். வேடிக்கைதான் எல்லாமுமே. இதைகளையும் நான் இங்கே உட்காரித்துக்கொண்டு, நான் மகிழ்ச்சியாக இல்லை. நான் மகிழ்ச்சியாக இல்லை என்று எனக்குள்ளேயே சொல்கிக்கொண்டிருந்திருக்கிறேன்."

"நான் மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கிறேன்," மீன்ட் மெட்டின் வாய் முழங்கியது "எனக்கு அதில் பெரியமயம்கூட."

"நான் எனதையே செய்யப்போகிறேன்," என்றான் மோண்டாக். "என்ன வேண்டுகூன் இன்னும் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் பெரிதாக எனதையே செய்யப்போகிறேன்."

"இத்தக் துன்பையைக் கேட்டுக்கேட்டு எனக்கு அலுத்துவிட்டது," என்றான் மீன்ட் மெட். மீண்டும் அறிவிப்பாளனைப் பார்ப்பதற்காக அவ்விடமிருந்து திரும்பியவரே.

கவர்தொலைக்காட்சியின் ஒளிக்கட்டுப்பாட்டுப் பித்தானை மோண்டாக் தோட்டான்; அறிவிப்பாளர் வாயடைத்துப்போனார்.

"மீன்ட்," என்றழைத்த மோண்டாக் சற்று நிறுத்தினான் "எந்த அளவுக்கு இது என் வீடோ, அதே அளவுக்கு உன் வீதம்கூட இதற்கு முன்பேயே நான் உன்விடம் சொல்லியிருக்க வேண்டியது. ஆனால் என்விடமே கூட நான் ஒப்புக்கொண்டிருக்காத ஒரு சங்கதியை உன்விடம் சொல்வதுதான் நியாயம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. கடந்த ஒரு வருஷமாக அவ்வப்போது, ஏதாவது ஒரு முறை, நான் தனியே ஒதுக்கி ஒளித்து வைத்திருந்த ஒன்றை நீ பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன். அதை ஏன் செய்தேன் என்று தெரியாது. ஆனால் செய்தேன். உன்விடம் ஒதுபோதும் சொல்லவில்லை."

தேர்முதுகு கொண்ட நாற்காலி ஒன்றை மோண்டாக் எடுத்து, கூடத்தின் முன்கதவுவரை மெதுவாகவும் சீராகவும் தள்ளிச் சென்று, அதன் மேல் ஏறி, பீடத்தின் இருக்கும் சிவ்வையைப் போல ஒரு கணம் அசையாமல் நின்றான். அவன் காலாக்கடியில் அவன் மனைவி காத்துக்கொண்டிருந்தாள் அவன் எம்பி, தன் கையை நீட்டி, குளிர்சாதனைப் பெட்டியின் கிராதியை இழுத்து, உள்ளே வலதுபுறமாக இன்னும் பின்னாலவரை கையை நீட்டி, மீண்டும் நகரம் உலோகத் தகடு ஒன்றைத் தள்ளி, அங்கிருந்து ஒரு புத்தகத்தை எடுத்தான். அதைப் பார்க்காமலேயே கீழே

வேண்டும் என்பதையும் அவளுடைய முகத்தில் தேடினான். “நமக்கே இது பிடித்திருக்கிறதோ இல்லையோ. இதில் நாம் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறோம். இத்தனை ஆண்டுகளாக நான் உன்விடம் ஒருபோதும் பெரிதாக எதையும் கேட்டதில்லை. ஆனால் இப்போது கேட்கிறேன். மன்றாடுகிறேன். இது போன்ற கழப்பத்தில் ஏன் மாட்டிக்கொண்டோம் என்பதை நாம் எங்கேயாவது ஒரு இடத்திலிருந்து தொடங்கி எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். நீயும் உன்னுடைய மருத்துவனும் இரவுகளும், காள், நான், என்னுடைய தொழில், எல்லாவற்றையுமே உயர்ந்த மனையின் விளிம்பை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். மில்லி. இன்னும் மேலே போக எனக்கு விருப்பமில்லை. இது எளிதான ஒரு விவகாரமாக இருக்காது. மேற்கொண்டு எதையும் நோக்கிப் போவதற்கு இனி நமக்கென்று எதுவும் இல்லை. ஆனால் நம்மிடம் இருப்பவற்றை ஒன்று சேர்த்து, யோசித்து, ஒருவருக்கொருவர் உதவியாக இருப்போம். இப்போது எந்த அளவுக்கு நீ எனக்குத் தேவைப்படுகிறாய் என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. கொஞ்சமாவது நீ என்னை நேரிக்கிறாய் என்றால் இருபத்தினாலு அல்லது நாற்பத்தியெட்டு மணி நேரம் இவற்றையெல்லாம் நீ பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நான் கேட்பதெல்லாம் அதுதான். பிறகு எல்லாம் முடிந்துவிடும், வாக்களிக்கிறேன், எத்தியாம் செய்கிறேன். அப்படியும் இந்த ஏதாவது இருந்தால், இந்த மொத்த கந்தா கோளத்தில் நிராகர ஏதாவது ஒன்று இருக்கலாம், அதை வேறு யாருக்காவது தருவோம்.”

அவள் மேலும் தீவிரமாக இருந்ததால், தன் பிடியிலிருந்து அவளை அவன் விடுவிக்கான் அவளிடமிருந்து விடுவிக்க தொய்த்துபோய், கவரில் உரசிக்கொண்டே சரிந்து, புத்தகங்களைப் பாடிக்கொண்டு அவள் தனையில் உட்கார்ந்ததால் தன்னுடைய பாதம் ஒரு புத்தகத்தின் மேல் பட்டவுடன், அதைப் பார்த்த அவள் தன் பாதத்தை இழுத்துக்கொண்டாள்.

“அன்றிரவில் அந்த முதியவன், மில்லி, நீ அந்த இல்லையே, அவளுடைய முகத்தை நீ பார்க்கவில்லை. அப்புறம், கவாரின், ஒருபோதும் நீ அவளிடம் பேசியதில்லை நான் அவளுடன் பேசியிருக்கிறேன். பியாட்டியைப் போன்றவர்கள் அவளைக் கண்டு பயப்படுகிறார்கள் ஏனென்று எனக்குப் புரியவில்லை. அவளைப் போன்ற ஒருத்தியிடம் ஏன் அவர்கள் அள்ளாடிப் பயப்பட வேண்டும்? நேற்றிரவு என் மனதில், தியணைப் பவர்களின் பக்கத்தில் அவளை இருத்திப் பார்த்தேன். அவர்கள் யாரையுமே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதை நினைவென்று உணர்ந்தேன். அதற்குப் பிறகு என்னையே எனக்குக் கத்தமாகப் பிடிக்கவில்லை தனிர, ஒருவேளை தியணைப்பவர்களையே கொளுத்திவிடுவதே மிகச் சிறந்ததாக இருக்கமென்றுகூட நினைத்தேன்.”

"முட்டைகளைக் குவித்த முனையின் உடைப்பதற்கு ஒத்துக்கொள்
வதைவிட உயிரை விடுவதே மேல் என்று பதினோராயிரம் பேர் பல
குறையங்களில் தினைத்திருக்கிறார்கள் என்று கண்கொட்டப்பட்டிருக்கிறது."

அவனுக்கெதிரே மறுபுறம் மிஸ்டர் ரெட் உட்கார்த்திருந்தான். "அதற்கு
என்ன பொருள்? அதற்கு எவ்வித அபத்தமும் இல்லை! கேப்டன்
பிராட்டி சொன்னது சரிதான்!"

"இதோ பாரு," என்றான் மோன்டாக். "நாம் மறுபடியும் தொடங்கு
வோம், தொடக்கத்திலிருந்து."

• **අනුමාන** 2

အသံသယကင်းစရာမရှိဘဲ အသေခံရပါသည်။

[illegible]

"நாட்டி வாடி வாட் பொறும் தருணக்கதைத் தும்விவரமாகச் சொல்ல நம்மால் முடியாது. சொட்டு சொட்டாக ஒரு பாத்திரத்தை நிரப்பும்போது, அதைத் ததும்பி விழச் செய்யும் துளி ஒன்று கடைசியில் வரும்; அதே போன்று அன்பை வெளிப்படுத்தும் பல நிகழ்வுகளில் இறுதியை நிரப்பித் ததும்பச் செய்யும் ஒன்று இறுதியில் வரும்." "

மனையில் ஒசையைக் கேட்டபடி மோண்டாக உட்கார்த்திருந்தான்.

“அடுத்த வீட்டுப் பெண்ணிடம் இத்த அம்சம் அதுதானா? அதைப் புரிந்துகொள்ள நான் மிகவும் சிரமப்பட்டிருக்கிறேன்.”

"அவள் இறந்துவிட்டாள். தயவுசெய்து உயிருடன் இ சூப்பவர் யாரைப் பற்றியாவது பேசுவோம்."

படபடப்புடன் கூடத்திலிருந்து சனமயலறையரை போன மோண்டாக்
தன் மனைவியைத் திரும்பிப் பார்க்காமல், சனமயலறையின் ஜன்னல்
கதவில் மழை அடிப்பதை வெகுநேரம் பார்த்திருந்துவிட்டு, மங்கிய ஒளி

யின் தந்தை மிகவும் துன்பம் உண்டாகி, பட்டப்படிப்பு அடங்கியதற்காகக் காதலித்தான்.

இவ்வாறு புத்தகத்தை உதந்தான்

“எனக்கு மிகப் பிடித்த விஷயம் - நான்”

கண்களை இடுக்கிக்கொண்டு கவரைப் பார்த்தான் “எனக்கு மிகப் பிடித்த விஷயம் : நான்.”

“அது எனக்குப் புதிதல்ல” என்றான் மீட்டரெட்.

“ஆனால், கலாநினைவுக்குப் பிடித்த விஷயம் தன்னைப் பற்றியது அல்ல. அது எல்லோரையும் பற்றியது. என்னைப் பற்றியது கடந்த பல ஆண்டுகளில் எனக்கு உண்மையாகவே மிகவும் பிடித்திருந்தது அவளைத்தான். எனக்கு நினைவு தெரிந்தவரை நானும் கணக்கிட்டுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டியவன் என்பதைப் போல என்னை நேருக்கு நேர் பார்த்த முதல் நபர் அவள்தான்.” மோண்டாக் அந்த இரண்டு புத்தகங்களைக் கையில் எடுத்தான். “இந்த இரண்டு மனிதர்களும் இறந்து எவ்வளவோ காலம் ஆகிறது. ஆனாலும் அவர்களுடைய சொற்கள் ஏதோ ஒருவிதத்திலாவது கலாநினைவு கிடைக்காட்டுகின்றன என்பது எனக்குத் தெரிகிறது.”

வாசல் கதவுக்கு வெளியே, மழையில், நேசாக ஒரு கிறீஸ் சத்தம்

மோண்டாக் உறைந்துபோனான் மீட்டரெட் கவரில் அழுத்திச் சாய்ந்து கொண்டு சூச்சிரைப்பதைப் பார்த்தான்

“யாரோ—அந்தக் கதவு—கதவுக் குரல் என் யாரென்று அறிவிப்பு செய்யவில்லை—”

“நான் அந்தத் துண்டித்துவிட்டேன்”

வாசல் படிக்குக் கீழே, பெதுவாக, எதையோ தேடி மோப்பமிடும் ஓசை, மின்சார ஆவியை வெளியே விடும் சத்தம்.

மீட்டரெட் சிரித்தான் “அது சாதாரண நாய்தான், அதுதான் அங்கே இருக்கிறது” நான் போய் அதை எட்டி வீரட்டட்டுமா?”

“இங்கேயே இரு.”

அபைத் தவிர்ந்த மழை பெய்கிறது பூட்டிய கதவுக்கடியில் நீல நிற மின்சாரம் வீசுவதன் மனம்.

“நாம் நம் முடைய வேலையைப் பார்ப்போம்,” என்றான் மோண்டாக் அபைதியாக

மீட்டரெட் புத்தகம் ஒன்றைக் காலால் உதைத்தான் “புத்தகங்கள் மனிதர்கள் இல்லை நீ படிக்கிறாய். நான் கற்றுழற்றும் பார்க்கிறேன். ஆனால், இங்கே யாரும் இல்லை”

மின்னணுச் சூரியன ஒன்றின் விசையைத் தட்டி முடுக்கினால் மட்டுமே உயிர்பெற்று அனையாயக் கூடிய கடலின் நீரைப் போலச் சாம்பல் நிறத்தின் உயிரற்று இருந்த கவர்தொலைக்காட்சி அறையை அவன் வெறித்துப் பார்த்தான்.

"இதோ பார்," என்றான் மீல்ட்ரெட். 'என் குடும்பம்' என்பது மனிதர்கள் அவர்கள் என்னிடம் ஏதாவது சொல்லார்கள். நான் சிரிப்பேன், அவர்கள் சிரிப்பார்கள்! தவிர, எவ்வளவு வண்ணங்கள்!"

"ஆமாம், எனக்குத் தெரியும்."

"மேலும், கேட்டன் பிராட்டிக்கு இந்தப் புத்தகங்களைப் பற்றித் தெரிய வந்தால்" அவன் அதை எண்ணிப்பார்த்தான் அவளுடைய முகம் வியப்படைந்து, பிறகு பிடித்துள்ளாகியது. "அவ! இங்கே வந்து விட்டையே! இந்தக் 'குடும்பத்தை'யும் எரிக்கக்கூடும். என்ன கொடுமை! நம்முடைய முதலீட்டை நினைத்துப்பார். நான் ஏன் படிக்க வேண்டும்? எதற்காக?"

"எதற்காக! ஏன்," என்றான் மோன்டாக். "அன்றொரு இரவில், உலகமேயே மிகவும் கொடிய பாம்பு ஒன்றைப் பார்த்தேன். செத்த பாம்பு, ஆனால் உயிர் நடன் இருந்தது அதற்குப் பார்வை இல்லை. ஆனால் பார்க்கும். நீ அந்தப் பாம்பைப் பார்க்க விரும்புகிறாயா? அவசர சிகிச்சை மருத்துவமனையில் அது இருக்கிறது. உன் உடலின் இருந்து அந்தப் பாம்பு வெளியே எடுத்த அத்தனை கழிவுகளையும் பற்றிய அரிக்கையை அங்கே தான் பதிவுசெய்துவதை நக்கிரார்கள்! அங்கே போய் அந்தக் கோப்பைப் படித்துப்பார்க்க விரும்புகிறாயா? 'கை மோன்டாக்' அல்லது 'பயம்' அல்லது 'போர்' என்ற தலைப்பின் கீழ் தேடிப் பார்த்தால் கிடைக்கலாம். நேற்றிரவு எரிந்துபோன வீட்டுக்குப் போக வேண்டுமா? தன் சொந்த வீட்டுக்கே நெருப்பு வைத்துக் காணும். எரிந்துபோன பூதியவனின் எலும்புகளை அந்தச் சாம்பலைக் கிளறித் தேடப்போகிறாயா? கலாரிஸ் மெக் லெல்லாணுக்கு என்ன ஆயிற்று. அவளை நாம் எங்கே தேடுவது? கலக்கிடங்கிலா! கலனமாகக் கேள்!"

தண்டிவிச்ச விமானங்கள் வானத்தில் குறுக்கே பறந்து சென்றன வீட்டுக்கு மேலே, மூச்சிரைத்து முணுமுணுத்துக்கொண்டு, சூரியத்தின் சுற்றிச்சுற்றி வரும் பிரமமாண்ட, கண்ணுக்குப் புலப்படாத விசிறியைப் போல விசிவடித்துக்கொண்டே வானத்தில் குறுக்கே பறந்தன.

"ஆண்டவனே," என்றான் மோன்டாக் "ஒவ்வொரு மணியும் நாசமாயப்போன இந்த விமானங்கள் வானத்தில் எத்தனைதான் போதும்! எப்படித்தான் அந்த நாசமாயப்போன தண்டிவிச்ச விமானங்கள் நம் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு வினாடியும் மேலே ஏறி அங்கே போகின்

றனவே? இதைப் பற்றியெல்லாம் பேச என் யா நமே முன்வருவதில்லை? 2022க்குப் பிறகு, இரண்டு அண்ட ஆயுதப் போர்களைத் தொடங்கி வெற்றி கண்டுவிட்டோம்! நம் வீடுகளில் இவ்வளவு தேனிக்கை கிடைப்பதால்தான் உலகத்தை நாம் மறந்துவிட்டோமா? நாம் இவ்வளவு பணக் காரர்களாக இருப்பதாலும், உலகில் மற்றவர்கள் ஏழைகளாக இருப்பதாலும் நாம் அவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாததாலுமா? சில வதந்திகளைக் கேட்டிருக்கிறேன் உலகம் பட்டினியாகக் கிடக்கிறது. ஆனால் நாம் நன்றாகச் சாப்பிடுகிறோம். உலகம் கடுமையாக உழைக்கிறது என்பதும் நாம் உல்லாசமாக இருக்கிறோம் என்பதும் உண்மையா? அதனால் தான் நாம் இந்த அளவுக்கு வெறுக்கப்படுகிறோமா? பல ஆண்டுகளாக, எப்போதாவது ஒருமுறை இந்த வெறுப்பைப் பற்றிய வதந்திகளைக்கூடக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஏன் என்று உனக்குத் தெரியுமா? எனக்குத் தெரியாது. அது நீச்சயம்! புத்தகங்கள் ஒருவேளை தகையிலிருந்து நம்மைப் பாதி தூய்வரை வெளியே கொண்டு வர முடியும். அதே நாச மாயப்போன பைத்தியக்காரத் தவறுகளைச் செய்வதின்கூட நம்மைத் தடுக்க மட்டுமாவது அவற்றால் முடியலாம்! உன்னுடைய கவர்தொலைக் காட்சியில் வரும் அந்த மடத் தேவடியாள் மகன்கள், அதைப் பற்றிப் பேசி நான் கேட்டதேயிலலை கடவுளே. மில்லி, உனக்கு இதெல்லாம் தெரியவில்லையா? ஒரு நாளைக்கு ஒரு மணி நேரம், இரண்டு மணி நேரம், இந்தப் புத்தகங்களுடன், ஒருவேளை ."

தொலைபேசி மணி அடிக்கது. மிஸ்டரேட் தொலைபேசியை 'டக்' என்று எடுத்தான்.

"ஆவ்" அவன் சிரித்தான். "ஆமாம், இன்றிஷதான் அந்த வெண்ணீறக் கோமாளி வருகிறான்!"

மோன்டாக் சமையலறைக்குப் போய், புத்தகத்தைக் கீழே விட்டெறித் தான். "மோன்டாக்," அவன் சொல்லிக்கொண்டான். "உண்மையாகவே நீ முட்டாள்தான். இனி, இங்கிருந்து எதை நோக்கிப் போகப்போகிறாய்? புத்தகங்களைக் கொடுத்துவிடலாமா. மறந்துவிடலாமா?" மிஸ்டரேட்டின் ஸரிப்பொலிக்கும் மேலே, ஒரு புத்தகத்தைத் திறந்து படிக்கத் தொடங்கினான்.

பாவம், மில்லி, அவன் நினைத்தான். பாவம் மோன்டாக், உனக்கும் அது—ஆனால் உனக்கு எங்கிருந்து உதவி கிடைக்கும். இவ்வளவு காலம் தாழ்த்து எங்கிருந்து உன்னுடைய குழுவைக் கண்டுபிடிப்பாய்?

கொஞ்சம் பொறு கண்களை மூடிக்கொண்டான். ஆமாம், ஒரு ஆண்டுக்கு முன்பு, தான் பார்த்திருந்த பசுமையான பூங்கா தன் நினைவுக்கு வந்ததை உணர்ந்தான். அண்மையில், பல முறை இந்த நினைப்பு

அவ்வளவுக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்த நகரத்துப் புத்தகங்கள் கறுப்புக் கோல். அவை தந்திருந்த ஒரு புத்தகங்கள் அவ்வளவு நகரம் ஏதோ ஒன்றைத் தவிர்த்துப் போகிறதோ இல்லாமல் ஒன்றைத் தவிர்த்துக் கொண்டு இப்போது நினைவுக்கு வந்தது.

அந்த முதியவன் ஓர் அம்சம்வழியை மோலம் வந்தவன் மோலம் மோலம் வான். "மோலம்வான்."

"நான் ஒன்றைச் சொல்லவில்லையோ" என்று குடுங்குமாரன் அந்த முதியவன் கத்தினார்.

"நீங்கள் எதுவும் சொல்லாத படியும் சொல்லவில்லை."

மென்மையான அந்தப் பரணை நிற வளைக்கொண்டிருந்த ஒன்றை மோலம் சற்று நேரம் அவர்கள் உட்கார்த்திருந்தார்கள். பிறகு மோலம் மோலம் வான் வான் பற்றி ஏதோ சொல்ல, அந்த முதியவன் கவனமாக தான் பந்த வளிக்கார் அமைதியான வினோத சந்திப்பு தான் ஒன்றிப்பெற்று ஒரு ஆங்கிலப் பேராசிரியர் என்றும், மோலம்வான் மோலம்வான்வான். ஆகவும் இவ்வளவுதான் நார்பது ஆங்கிலத்துக்கு புறவான், இவ்வளவு, வரலாறு போன்ற கதைத்துறைப் படிப்புக்கான கடைசிக் கல்லாசி ஏதோ படிப்பிற்று. இந்தப் பரந்த உலகில் தான் தாக்கென்றவர்கள் நான் தாக்கவும் அவரே முன்வந்து சொன்னார் அவருடைய மோலம் மோலம் மோலம் மோலம் தவிர்த்துத் தான் ஒருவாறாக நீங்கியவன், வரலாறுகளும் மரங்களையும் பகையான புத்தகங்களையும் பார்த்தபடி வந்த இரக்கம் கடைசிக் இருந்த தரையில் பேரினார் ஒரு மணி நேரம் ஆய்விற்று மோலம் மோலம் ஏதோ சொன்னார்; அது சந்திப்பில் ஒரு கவிதை எவ்வளவு மோலம்வான் உணர்ந்தான் இன்னும் கொஞ்சம் கைரியம் வரப்பெற்று முதியவன், இன்னும் வேறு ஏதோ சொன்னார், அதுவும் ஒரு கவிதை, தன்னுடைய கோட்டின் இடது பக்கெட்டின் மேல் மோலம் தன்னுடைய கையை வைத்துக்கொண்டு, இந்தச் சொற்களையெல்லாம் மென்மையாகச் சொன்னார் கையை நீட்டி எட்டிப் பிடித்தால், முதியவன் கோட்டி விடுத்து கவிதைப் புத்தகம் ஒன்றை எடுக்க முடியும் என்று மோலம் மோலம்வான் தெரியும். ஆனால் அவன் எட்டிப் பிடிக்கவில்லை. அவனுடைய கைகள் முழங்குகின்றன மேல் படித்திருந்தன, உணர்ச்சியற்றும் பயனற்றும். "நான் எந்தப் சொற்களையும் பற்றிப் பேசவில்லை," என்றார் மோலம், "பொருள்களின் அந்தத்துடன் பற்றிப் பேசுகிறேன் இங்கே உட்கார்த்துக்கொண்டு, நான் உயிருடன் இருக்கிறேன் என்ற பிரகடனம் இருக்கிறேன்."

அவ்வளவுதான் நடந்திருந்தது, உண்மையிலேயே, ஒரு மணி நேரத்தினியுடைய, ஒரு கவிதை, ஒரு விளக்கம், பிறகு மோலம்வான் ஒரு தியானப்பா

[illegible]

உயரகல்பம், நீதர் மரபுமொழிபெயர், உயரதரகல்பம் (தொழில்) மன், அந்நாடு வியாபாரம் உயர்

ಈಗ ಕೆಳಗೆ ನೀಡಿದ 'ಮಾ' ನ ಸೂಚನೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿರುವುದು ಗಮನಿಸಿ.

[illegible]

மேலே உள்ள செய்தி அதன் இடத்து அளவு அளவு, மேலேயே நிகழி ம.
கொடுத்தது. மிகவும். அதிர்ச்சி. மிகவும்.

தஞ்சாவூரில் இரண்டாவது தொலைபேரியில் அழைப்பு நிற்காத எண்
கலாபாற் குழந்தையொரு பாலகே படியில் இந்நூல் தொலைபேரியில் ஃபேபரின்
பெயரி பண்ணித் தொகு முறை அழைக்கப்பட்ட நிறகு. சனமான் குறையில்
பேரறிவியல் பேரினம் தஞ்சாவூரில் அண்மையானததை அறிவித்த மோன்
டாக் திண்ண தொகு பெளனத்ததை எதிர்கொண்டான். "ஓ, மின்ட்ர மோன்
டாக்."

“பேராசிரியர் கீபேயர் அவர்களே, உங்கலிடம் நான் விடுத்த மான கேள்வியைக் கேட்க வேண்டும். இந்த நாட்டில் விவிலியத்தின் பிரதிபலிப்புகள் எத்தனை இருக்கின்றன?”

“நீங்கள் எதைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள் என்று எவகூதத் தெரிய வில்லை”

"யதாவது சில பிரதிகளாவது மிஞ்சியிருக்குமா என்று தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன் "

"இது சிதூதப் பொறி' யாரென்று தெரியாமல் நான் தொலைபேசி யில் யாரிடம் வேண்டுகோளாகும் பேச முடியாது."

"ஷேக்ஸ்பியர், பிளேட்டோ மின் பிரதிகள் எவ்வளவு?"

"எதுவுமேயில்லை! என்னைப் போலவே உங்களுக்கும் இது நன்றாகவே தெரியும். எதுவுமேயில்லை!"

ஃபேபர் தொலைபேசியை வைத்துவிட்டார்.

மோன்டாகும் தொலைபேசியைக் கீழேவைத்தான் எதுவுமே இல்லை. பார்க்கப்போனால், தியணைப்பு நிலையப் பட்டியல்கள் மூலமாக அவனுக்குத் தெரியும்தான். ஆனால், எப்படியாவது, ஃபேபரிடமி நந்தே அகைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்பட்டான்.

கூடத்தில் மீல்ட்ரெட்டின் முகத்தில் குதூகலம் நீரம்பியிருந்தது
"ஆஹா! எல்லாத் தோழிகளும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்!"

மோன்டாக் அவளிடம் ஒரு புத்தகத்தைக் காட்டினான் "இது பழைய,
புதிய ஏற்பாடு, தவிர..."

"மறுபடியும் அதை ஆரம்பிக்காதே!"

"உலகத்தின் இந்தப் பகுதியில் இதுவே கடைசிப் பிரதியாகக்கூட
இருக்கலாம்."

"இதை இன்றிரவு நீ திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டும். இல்லையா? உன்
ளிடம் இது இருக்கிறது என்று கேட்டன் பியாட்டிக்குத் தெரியும்,
தெரியாதா என்ன?"

"எந்தப் புத்தகத்தை நான் திருடினேன் என்று அவருக்குத் தெரியும்
என்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆனால் அதற்கு மாற்றாக எதைத் தேர்ந்தெடுப்பது? திரு ஜெஃப்ரீசனைக் கொடுத்துவிடுவதா? திரு. தோரோ
வையா? இவற்றில் மிகவும் மதிப்புக் குறைந்தது எது? நான் மாற்றுப்
புத்தகம் ஒன்றைத் தேர்வுசெய்து, எந்தப் புத்தகத்தை நான் திருடியிருந்தேன் என்பது பியாட்டிக்குத் தெரிந்திருந்தால், இங்கே ஒரு முழு நூலாகமே
இருக்கிறது என்று அவர் ஊகித்துவிடுவார்!"

மீல்ட்ரெட்டின் வாய் கோணியது. "நீ என்ன செய்கிறாய் என்று
பார்த்தாயா? நம்மை அழித்துவிடப்போகிறாய்! யார் உனக்கு முக்கியம்—
நானா, விவிலியமா?" தன்னுடைய சூட்டிலேயே உருகி வழிந்தோடும்
மெழுதப் பொம்மையைப் போல உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த அவள், இப்போது
கூச்சலிடத் தொடங்கினாள்

பியாட்டியின் குரலை அவனால் கேட்க முடிந்தது "உட்கார், மோன்
டாக், கவனமாகக் கேள். மென்மையாக, மலரின் இதழ்களைப் போல
முதல் பக்கத்தைக் கொளுத்து. இரண்டாம் பக்கத்தைக் கொளுத்து ஒவ்வொன்றும் ஒரு கறுப்புப் பட்டாம்பூச்சியாக மாறுகிறது. அழகாக இருக்கிறது, இல்லையா? இரண்டாம் பக்கத்திலிருந்து மூன்றாம் பக்கம் என்று ஒன்றன் பின் ஒன்றாக, புகை—சங்கிலித் தொடராக, எல்லாப் பொய்யான வாக்குறுதிகளையும், இரண்டாம் கை வாயிலாக வரும் எல்லா விதக் கருத்துகளையும், காலத்தில் மக்கிப்போய்விட்ட சித்தனைகளையும் கொளுத்து." அவனுடைய கண்ணுக்கு முன்னால் லேசாக வியர்த்துக் கொண்டிருந்த பியாட்டி உட்கார்ந்திருந்தார்—புயல் காற்றின் ஒரே விச்சில் இறந்துபோன கறுப்பு விட்டில் பூச்சிகளின் கூட்டம் தனாய்க் குப்பையாய்க் கொட்டிக்கிடக்க.

கூச்சலிடுவதை எவ்வளவு விளவாக ஆரம்பித்தாளோ, அதே வேகத்தில் மீல்ட்ரெட் நிறுத்திவிட்டாள். மோன்டாகும் கேட்டுக்கொண்டிருக்க

வில்லை. "இனி ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது." என்றான் அவன் "இன்றிரவு பியாட்டியிடம் அந்தப் புத்தகத்தைக் கொடுப்பதற்கு முன்னால், இதனுடைய நகல் ஒன்றைத் தயார்செய்துகொள்ள வேண்டும் "

"இன்றிரவு 'வெண்ணிறக் கோமாளி' வரும்போது, வீட்டுக்கு என் தோழிகள் வரும்போது நீ இந்த இருப்பாய் அல்லவா?" என்று மில்ட்ரெட் அழுதுகொண்டே கேட்டான்.

முதுகைக் காட்டியபடி கதவருகே மோண்டாக் நின்றான். "மில்லி?"

சிறு மௌனம். "என்ன?"

"மில்லி? 'அந்த வெண்ணிறக் கோமாளி' உன்னை நேசிக்கிறானா?"

பதில் இல்லை.

"மில்லி," தன் உதட்டை நக்கிக்கொண்டே அவன் தொடர்ந்தான், "உன் 'குடும்பம்' உன்னை நேசிக்கிறது, மிகவும் நேசிக்கிறது, இதயபூர்வமாகவும் ஆத்மபூர்வமாகவும் உன்னை நேசிக்கிறது, மில்லி?"

தன்னுடைய பிடரியில் அவனுடைய பார்வை மெல்லப் படிவதை அவன் உணர்ந்தான்.

"இது போன்ற முட்டாள்தனமான கேள்வியை நீ ஏன் கேட்க வேண்டும்?"

அவனுக்கு அழ வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் அவனுடைய கண்களிலும் வாயிலும் எதுவும் நிகழவில்லை.

"வெளியே அந்த நாயைப் பார்த்தால், என் சார்பில் ஒரு உதை விடு," என்றான் மில்ட்ரெட்.

கதவருகே காதுகொடுத்துக் கேட்டுச் சற்றுத் தயங்கினான். கதவைத் திறந்து வெளியே அடியெடுத்து வைத்தான்.

மழை நின்றுவிட்டிருந்தது. நிர்மலமான வானத்தில் சூரியன் அஸ்தமித்துக்கொண்டிருந்தது. தெருவும் புல்தரையும் முகப்பு நிழற்குடையும் வெறுமையாகக் காட்சியளித்தன. நீண்ட பெருமூச்சு அவனிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

கதவை அறைந்து சாத்தினான்.

சுரங்கப் பாதை ரயிலை வந்தடைந்தான்.

நான் மரத்துப்போயிருக்கிறேன். என்று அவன் நினைத்துக்கொண்டான். மரத்துவிட்ட இந்த உணர்வு என் முகத்தில் எப்போது ஆரம்பித்தது? என் உடலிலும்கூட? மண்ணில் புதைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் கண்ணி வெடியை உதைப்பதைப் போல மாத்திரைப் புட்டியை இருட்டில் உதைத்தேனே. அன்றிரவு ஆரம்பித்தது.

மரத்துவிட்ட இந்த உணர்வு போய்விடும். அதற்கு நேரமாகலாம், ஆனால் நான் அதைச் செய்வேன். அல்லது எனக்காக ஃபேபர் அதைச் செய்வார் முன்பு எனக்கி ருந்ததைப் போன்ற பழைய முகத்தையும் பழைய கைகளையும் எங்கேயாவது வந்து யாராவது திரும்பத் தருவார்கள். அந்தப் புன்சிரிப்பு, அந்தப் பழைய எரிந்துபோன புன்சிரிப்பு, அதுவும் மறைந்துவிட்டது என்றும் நினைத்தான். அது இல்லாமல் நான் ஒன்று மில்லை.

எதிர்த் திசையில் கரங்கப் பாதை அவனைக் கடந்து விரைந்துகொண்டிருந்தது சத்தவக் கலர் தரை ஓடு, அட்டக் கறுப்பு, சத்தவக் கலர் தரை ஓடு, அட்டக் கறுப்பு, எண்கள், இருட்டு, இன்னும் அதிக இருட்டு, எல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்தது.

முன்பு ஒருமுறை தன் குழந்தைப் பருவத்தில், வெப்பம் நிறைந்த நிலத்திற்கு கோடைகாலத்தின் மத்தியில் கடற்கரையில் ஒரு மஞ்சள் மணல் மேட்டின் மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு, மோண்டாக சல்லடையில் மணலை நீர்ப்ப முயன்றுகொண்டிருந்தான். "இந்தச் சல்லடையை மணலால் நீர்ப்பிவிட்டால் உனக்குக் காக தருகிறேன்!" என்று பொல்லாத ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் ஒருவன் இவனிடம் சொல்லியிருந்தான் எவ்வளவு வேகவேகமாக மணலை நீர்ப்பினாலும், குடான முணுமுணுப்புடன் அதே வேகத்தில் அது சல்லடையிலிருந்து கீழே கொட்டியது. கைகள் அயர்ந்துவிட்டன. மணல் கொதித்தது, சல்லடை காஸியாக இருந்தது. ஜலலை மாத நடுவில் அங்கே சத்தமில்லாமல் உட்கார்ந்திருந்த அவன் கன்னங்களில் கண்ணீர் வழிந்ததை உணர்ந்தான்.

இப்போது, நகரத்தின் கரங்கப் பாதை வழியே, பாதாள வெற்றிடத்தில் இயங்கும் ரயிலில் உலுக்கப்பட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்த அவனுக்கு, அந்தச் சல்லடையின் பயங்கர தர்க்கதியான உண்மை ஞாபகம் வந்தது. விவிலியத்தைத் தான் நிறந்தபடி வைத்துக்கொண்டிருந்ததையும் தனித்து அவன் கவனித்தான். வெற்றிட உறிஞ்சு-விசை ரயிலில் மக்கள் இருந்தாலும் புத்தகத்தை அவன் தன் கையிலேயே வைத்திருந்தான். அவனுக்கு மடத்தனமான ஒரு யோசனையும் வந்தது. அதிவேகமாகவும், முழுமைமாகவும் படித்துவிட்டால், ஒருவேளை கொஞ்ச மணலாவது சல்லடையிலேயே தங்கிவிடலாம். ஆனால் அவன் படிக்கப்படிக்க, இன்னும் பல விஷயங்கள் வெளிப்பட்டன. அவன் நினைத்தான் இன்னும் சில மணி நேரத்தில் பிராட்டி அங்கு இருப்பார். நானும் இதை அவரிடம் ஒப்படைப்பேன். ஆகவே ஒரு சொற்றொடரைக்கூடத் தவற விடாமல் ஒவ்வொரு வரியையும் மனப்பாடம் செய்ய வேண்டும் தவியாகவே நான் இதைச் செய்யப்போகிறேன்.

புத்தகத்தைக் கண் கைக்காய் இறுகப் பிடித்தான்.

சுரணைகள் முழங்கின.

"டென்ஹாம் பற்பனை."

வாயை மூடு, வாயை மூடு, வாயை மூடு" காட்டுப் புஷ்பங்கள் எப்படி வளருகிறதென்பதைக் கவனித்துப் பாருங்கள்.

"டென்ஹாம் பற்பனை."

"அவை உழைக்கிறது இல்லை, நூற்கிறது இல்லை.—"

"டென்ஹாம்—"

காட்டுப் புஷ்பங்கள் வாயை வளருகிறதென்பதைக் கவனித்துப் பாருங்கள், வாயை மூடு, வாயை மூடு.

"பற்பனை."

புத்தகத்தை வெறித்தாய்வுக் கை விட்டு, பக்கங்களைத் திருப்பி, பார்வை மாற்றுவானாள்? போல அவற்றைத் தா விடப் பார்த்து, ஒவ்வொரு எழுத்தின் வாடி வந்ததையும் கண்களைக் கொட்டாமல் கண்டுபிடித்தாள்.

"டென்ஹாம், டெ...ன்..."

"அவை உழைக்கிறது இல்லை, நூற்கிறது இல்லை.—"

காலைச் சல்லடை வாழிய வெளியேறிய சூடான மணலின் ஆலேச முணுமுணுப்பு.

"டென்ஹாம் செயலாற்றுகிறது."

காட்டுப் புஷ்பங்களைக் கவனித்துப் பாருங்கள், காட்டுப் புஷ்பங்கள், காட்டுப் புஷ்பங்கள்...

"டென்ஹாமின் பல் சுத்திகரிப்பு மகுத்து"

"வாயை மூடு, வாயை மூடு, வாயை மூடு" அது ஒரு மன்றாடல், மோன் டாகை எழுந்து நிரகச் செய்யும் அளவுக்குப் பயங்கரமான அலறல். பைத்தியக்காரத்தனமாக, கோபம் வெடிக்கும் முகத்துடன், உளறிக் கொட்டி, உலித்துவிட்டி நத்த வாயுடன், கைகளில் படபடக்கும் புத்த கத்துடன் இருந்த இந்த மனிதனை முறைத்தபடி ரயிலில் இருந்த மற்ற அதிசெயுற்ற பயணிகள் பின்வாங்கினார்கள். சற்று நேரம் முன்புவரை கூட அங்கே உட்கார்ந்திருந்தவர்கள், டென்ஹாம் பற்பனை, டென்ஹா மின் அர்புதப் பல் சுத்திகரிப்பு மகுத்து, டென்ஹாம் பற்பனை, பற்பனை பற்பனை, ஒன்று இரண்டு, ஒன்று இரண்டு மூன்று, ஒன்று இரண்டு, ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று போய்க்கொண்டிருந்த தாளக்கட்டுக்கு எற்றப்படி தங்களுடைய பாதங்களைத் தட்டிக் கொண்டிருந்தவர்கள் பற் பனை பற்பனை பற்பனை என்ற சொற்களையே லேசாகத் துடிக்கும் வாயு

டன் சொல்லிக்கொண்டிருந்த மக்கள் தகரம், சொம்பு, வெள்ளி, திரோமியம், பித்தளை ஏற்படுத்திய இசையின் பிரமமாண்ட கலையைய, மோஸ்டாகுக்குப் பதிலளிகதம் வகையில் ரயிலின் வானொலிப் பெட்டி மோஸ்டாகின் மேல் வாந்தியெடுத்தது பணிந்து செல்லும்படி மக்கள் தாக்கப் பட்டார்கள், அவர்கள் ஓடவில்லை, ஓடிப் போக இடம் இ ருக்கவில்லை, காற்று மெத்தையில் ஓடும் ரயிலின் அச்ச தரையில் விழுந்தது

"வயல்வெளிகளின் காட்டுப் புஷ்பங்கள் "

"டென்ஹாம்"

"காட்டுப் புஷ்பங்கள் என்று சொன்னேன்"

மக்கள் முறைத்தார்கள்.

"நடத்துநரைக் கூப்பிடுங்கள்"

"இந்த மனிதருக்கு முனை—"

"நால் வியூ நிலையம்!"

ரயில் புன்னைன்று ஒலியுடன நின்றது

"நால் வியூ நிலையம்!" ஒரு கூவல்.

"டென்ஹாமின்." ஒரு கிகிகப்பு.

மோஸ்டாகின் உதடுகள் அசையக்கூட இல்லை. "காட்டுப் புஷ்பங்கள்..."

ரயில் கதவு விசிறிடித்துத் திறந்தது மோஸ்டாக எழுந்து நின்றான், திறந்த கதவு மூடத் தொடங்கியது, அப்போதுதான் மற்ற பயனிகளை யெல்லாம் தாண்டி, மனதுக்குள்ளேயே அவறிக்கொண்டு, கத்தரிப்பதைப் போல மூடிக்கொள்ளும் கதவுகளுக்கிடையே கடைசி நொடியில் தாவிக் குதித்தான். தானியங்கிப் படிக்கட்டுகளைத் தவிர்த்து, வெண்ணிறத் தரை ஓடுகளின் மேல் கரங்கப் பாதை வழியாக ஓடினான் என்னென்றால், தன் கால்களின் அசைவு, கைகளின் வீச்சு, நுரையீரல்களின் மூடி விரிதல் இவற்றை உணர, காற்றில் தன் தொண்டை வறண்டுபோவதை உணர் விரும்பினான் அவனுக்குப் பின்னால் ஒரு குரல் மீதத்து வந்தது. "டென் ஹாம், டென்ஹாம், டென்ஹாம்." பாம்பைப் போல ரயில் சீற்றத் துடன் சத்தமிட்டது. அதனுடைய பொத்தில் ரயில் மறைந்துவிட்டது

"யாரங்கே?"

"நான்தான் மோஸ்டாக."

"உனக்கு என்ன வேண்டும்?"

"என்னை உள்ளே விடுங்கள்."

"நான் ஒன்றைச் செய்யவில்லையா?"

"கடவுளை நான் கவியாக்காண வந்தேன் நன்கிறேன்."

"சகலியை நான் அறியேன்."

"சகலியைச் சொகிறேன்."

முன்கதவு மெதுவாகத் திறந்தது. அதன் ஒளியில் மிக முனையாகவும், மிக நோக்காளாகவும், மிகவும் மீளாண்டுபோயும் காணப்பட்ட ஃபேபர் எட்டிப் பார்த்தார். பல ஆண்டுகளாக விட்ட விட்டு வெளிப்போவதற்கு இக்கவையையே போல அந்த முனையைத் தேர்ந்தெடுத்தான் அவர். மீளாண்டு இக்கவையை வெண்ணிறக் கலா முனையாகவும் கிட்டத்தட்ட ஒரே மாதிரி மாதிரி இருந்தது. அவருடைய வாயின் கை வெண்ணையாக இருந்தது. கண்ணங்களும் முடியும் வெண்ணையாக இருந்தது. கண்ணங்கள் மங்கிப் போய், அவற்றின் தன் திறக்கிலும் இவன் தெரியாத வெண்ணை தென்பட்டது. பிரத, மோண்டாகின் அகத்தகத்த அடியில் இருந்த முனையின் மேல் அவருடைய பார்வை பட்டவுடன், இவ்விதமும் அவர் அவ்வளவு வயதானவராகவும், அப்படியொன்றும் நோக்காளாகவும் காணப்படவில்லை மெதுவாக, அவருடைய பாயம் விளங்கியது.

"மென்மீக்க வேண்டும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது."

மோண்டாகின் அகத்தகத்த அடியில் இருந்த புத்தகத்தைப் பார்த்தார். அவரால் கம்பா இருக்க முடியவில்லை. "அப்படியானால், இது நீஜம் தான்."

மோண்டாக் உள்ளே அடியெடுத்து வைத்தான். கதவு முடியது

"உட்கார்." புத்தகத்தின் நுதல் தன் பார்வையைத் திருப்பினால் அது எங்கே மறைந்துபோய்விடுமோ என்று பயப்பட்டவரைப் போல அவர் பின்னால் நகர்ந்தார் அவருக்குப் பின்னால் படுக்கையறைக் கதவு திறந்த படி இருந்தது. அந்த அறையில் ஒரு மேஜைமேல் சில இயந்திரச் சாதனங்களும் எலக்ட் கருவிகளும் இறைந்துகிடத்தன மோண்டாகின் கவனம் திசை திரும்புவதைப் பார்த்த ஃபேபர் திடீரென்று திரும்பி, படுக்கையறைக் கதவைச் சாத்தி, நடுங்கும் கையில் அதன் கைப்பிடியைப் பிடித்தபடி திரும்புகற்க முன்னால், மோண்டாகை அந்த அறையை நோக்கி ஒரு அவசரப் பார்வையை வீச மட்டுமே முடிந்தது. இப்போது மடியில் புத்தகத்துடன் உட்கார்ந்திருந்த மோண்டாகை நினைக்கொள்ளாமல் அகலக் கண்களால் பார்த்தார். "அந்தப் புத்தகம்—உனக்கு அது எங்கே—?"

"நான் அதைத் திருடினேன்."

முதல் முறையாக ஃபேபர் தன் பார்வையை உயர்த்தி, மோண்டாகின் முகத்தை நோக்கு நேர் பார்த்தார். "நீ எதிரியா?"

"இம்மை," என்றான் மோண்டாக். "என் மனைவி செத்துக்கொண்டிருக்கிறாள் என் சிதேந்தி ஒருத்தி ஏற்கனவே இறந்துவிட்டாள் என்றன பராக இந்நி நக்கக்கடிய ஒரு பெண்மணி எரிக்கப்பட்டு இந்நபத்தி நான்த மணி நோய்கூட ஆகவில்லை எனக்குத் தெரிந்தவர்களில் எனக்கு உதவக்கூடியவர் நீங்கள் ஒருவர்தான் நான் பார்ப்பதற்கு பார்ப்பதற்கு..."

ஃபேபரின் கைகள் அவருடைய முழங்காக்களின் மேல் அரித்துக் கொண்டிருந்தன "நான் பார்க்கலாமா?"

"மன்னியுங்கள்," மோண்டாக் புத்தகத்தை அவரிடம் கொடுத்தான்

"ரொம்ப காலம் ஆகிவிட்டது நான் மகத்தில் சுடுபாடு உடையவன் அல்ல இந்நிதாலும் இதைப் பார்த்தே ரொம்ப காலம் ஆகிவிட்டது" ஃபேபர் பக்கங்களைத் திருப்பினார். நடுநடுவே இங்குமங்குமாகப் படிப்பதற்காக நிறுத்தியபடி "என் நினைவில் இந்நிப்பதைப் போலவே அவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது கடவுளே, இப்போதெல்லாம் நம்முடைய 'கவிதொலைக்காட்சி' அளகளில் எல்லாவற்றையும் எப்படி மாற்றி விட்டிருக்கிறார்கள்? இப்போது, ஏக கிறிஸ்துவம் கடுமபத்தில் ஒருவர். கடவுளுடைய மகனுக்கு நாம் ஆடை அணிவித்திருக்கும் நினைவில்—அல்லது நித்தனைசெய்திருக்கும் நினைவில்—கடவுளேகூடத் தன்னுடைய மகனை அடையாளம் தெரித்துக்கொள்வாரா என்று எனக்கு அடிக்கடி தோன்றும் வழிபடுபவர்களுக்கு கத்தியாவசியத் தேவையான நுகர்பொருள்களில் ஏதாவதொன்றை மறைமுகமாக அவர் உணர்த்திக் கொண்டிருக்காத வேளைகளில், கடவுளே சீனியும் செயற்கைச் சர்க்கரையும் சேர்ந்த சாதாரண மிட்டாய்க் குச்சிதான்." ஃபேபர் புத்தகத்தை முகர்ந்துபார்த்தார் "சாதிக்காய் அல்லது அநீத்ய நாடுகளிலிருந்து வரும் வாசனைப் பொருள்களைப் போல புத்தகங்கள் மறைக்கும் என்று உனக்குத் தெரியுமா? சிறுவனாக இருந்தபோதெல்லாம் அவற்றை முகர்ந்து பார்ப்பது எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். கடவுளே, நாம் அவற்றை இழப்பதற்கு முன், அந்த நாட்களில் எவ்வளவோ அருமையான புத்தகங்கள் இருந்தன." ஃபேபர் பக்கங்களைத் திருப்பினார் "மோண்டாக், நீ ஒரு கோழையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாய். ரொம்ப காலத்துக்கு முன்பேயே, உலகம் போகிற போக்கை நான் பார்த்துவிட்டிருந்தேன் நான் எதுவும் சொல்லவில்லை. 'குற்றவாளிகள்' பேச்சை யாகும் கேட்காமல் இருந்தபோது, வெளிப்படையாக முன்வந்து பேசியிருக்கக்கூடிய குற்றமற்றவர்களில் நானும் ஒருவனாக இருந்தாலும், அப்போது பேசாமல் இருந்ததான் குற்றவாளி ஆகிவிட்டேன் தியணைப்பவர்களைப் பயன்படுத்திப் புத்தகங்களை எரிப்பதற்கான அமைப்பை அவர்கள் நிறுவிய போது, சில முறை உறுதிவிட்டு அடங்கிப்போய்விட்டேன், ஏனென்

றாஸ். அந்த நிலையில் என்னுடன் உறுழுவதற்கும் கத்துவதற்கும் யாரும் இருக்கவில்லை. இப்போது காலம் கடந்துவிட்டது "ஃபேபர் விவிலியத்தை முடினார் "சரி—நீ ஏன் இங்கு வந்திருக்கிறாய் என்று சொல்."

"யாரும இனியும் காது கொடுத்துக் கேட்பதில்லை. தொலைக்காட்சிக் கவர்களுடன் நான் பேச முடியாது. ஏனென்றால் அவை என்னைப் பார்த்துக் கத்துகின்றன என்பதைவிட நான் பேச முடியாது; அவள் அந்தக் கவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள். நான் சொல்வதைக் கேட்பதற்கு எனக்கு யாராவது வேண்டியிருக்கிறது. ஒருவேளை போதுமான அளவு நான் நிறையப் பேசினால், என் பேச்சில் பொருள் இருக்கும். மேலும் நான் படிப்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நீங்கள்தான் எனக்குக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன்."

மோண்டாகின் மெல்லிய, நீலநிறக் தாடைத் துணிகள் இரந்த புகத்தை ஃபேபர் கவனித்துப் பார்த்தார். "நீ எப்படி உலுக்கப்பட்டாய்? நிப்பந்தத்தை உன் கையிலிருந்து பலமாகத் தட்டிவிட்டது எது?"

"தெரியவில்லை மகிழ்ச்சியாக இருப்பதற்குத் தேவையான எல்லாம் நம்மிடம் இருக்கின்றன. ஆனால் நாம் மகிழ்ச்சியாக இல்லை. ஏகோ ஒன்று இல்லாமல் இருக்கிறது. கற்று மற்றும் பார்த்தேன். எனக்குத் திட்ட வட்டமாகத் தேரிந்தவரை காணாமல் போய்விட்டவை இந்தப் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு ஆண்டுகளில் நான் எரித்துவிட்ட புத்தகங்கள் தான் ஆகவே, புத்தகங்கள்தான் காப்பாற்ற முடியும் என்று நினைத்தேன்."

"நீ ஒரு வேட்டிக் கணவுலகவாதி," என்றார் ஃபேபர். "தீவிரம் மட்டுமே இல்லாமல் இருந்தால். இது ஒரு வேடிகையாக இருக்கும். உனக்கு வேண்டியது புத்தகங்கள் அல்ல, மாறாக, ஒருகாலத்தில் அவற்றில் கிடைக்கப்பெற்ற விஷயங்கள்தான் உனக்குத் தேவை. அதே விஷயங்கள் இன்றைய 'கவர்'தொலைக்காட்சிக் 'குடும்பங்கள்'லில் இருக்கக் கூடும். வானொலி மூலமாகவும் தொலைக்காட்சி மூலமாகவும் கணக்கற்ற அதே விவரங்களையும் அதே பிரக்ஞையையும் அளிக்க முடியும். ஆனால், அளிக்கப்படுவதில்லை. இல்லை, இல்லவே இல்லை, நீ தேடிக் கொண்டிருப்பவை புத்தகங்களே அல்ல! அந்த விஷயங்கள் எங்கெல்லாம் இருக்கின்றனவோ அங்கு நந்து எடுத்துக்கொள்: பழைய இரைக்குட்டுகளில், பழைய நண்பர்களிடத்தில், பழைய திரைப்படங்களில், அவற்றை இயற்கையில் தேடிப் பார். அவற்றை உனக்குள்ளேயே தேடிப் பார்த்துக் கற்றுக்கொள்வீடுமோ என்று நாம் பயந்த நிறைய விஷயங்களை நாம் பாதுகாத்து வைத்த பெட்டகங்களில் ஒரு வகைதான் புத்தகங்கள். அவற்றில் மாயம் எதுவும் இல்லை. இல்லவே இல்லை. புத்தகங்கள் எல்லாம்

சொல்கின்றனவோ அதில்தான் இருக்கிறது மாயம்—பிரபஞ்சத்தின் துண்டுகளையெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து நமக்கு எப்படி அளவு ஒரு ஆண்டையத் தைத்துக்கொடுத்திருக்கின்றன என்பதில், உனக்கு அது தெரிந்திருக்க முடியாதுதான். நான் இப்படியெல்லாம் சொல்லும்போது அதற்கு என்ன அர்த்தம் என்பதை உன்னால் நிச்சயமாக இன்னும் புரிந்து கொள்ள முடியாது உள்ளுணர்வுரீதியாக நீ சொல்வது சரி. அதுதான் முக்கியம். இல்லாமல் இருப்பவை மூன்று விஷயங்கள்.

"முதலாவது" இவை போன்ற புத்தகங்கள் ஏன் இவ்வளவு முக்கியமாக இருக்கின்றன என்று உனக்குத் தெரியுமா? என்னவோ, அவற்றுக்கு என்று ஒரு தன்மை உண்டு தனி. தன்மை என்ற சொல்லுக்கு என்ன அர்த்தம்? என்னைப் பொறுத்தவரை, அது கொடுத்த உணர்வுக்கடியது புத்தகத்துக்கு நுண்ணிய துவாரங்கள் உண்டு. அதற்கே உரிய லட்சணங்கள் இருக்கின்றன. புத்தகத்தை நுண்ணோக்கியின் கீழ் வைத்துப் பார்க்கலாம். அந்தக் கண்ணாடிக்கு அடியில் உயிரோட்டம் இருப்பதைக் காண்பாய். முடிவற்ற பெரும் வெள்ளமாக ஓடிகொண்டே இருக்கும் உயிரோட்டம். நுண்ணிய துவாரங்கள் எவ்வளவுக்கு அதிகமாக இருக்கின்றனவோ, காங்குத் தான் ஒன்றின் ஒரு சதுர அங்குலத்தில் நேர்மையாகப் பதிவு செய்யப்பட்ட விவரங்கள் எவ்வளவு அதிகமாக இருக்கின்றனவோ, அந்த அளவுக்கு நீ 'இலக்கியபூர்வமாக' இருப்பாய். இதுதான் என்னுடைய வரையறை. விவரங்களை அளிப்பது, புது விவரங்கள், நல்ல எழுத்தாளர்கள் மனிதர்களின் வாழ்க்கையைப் பெரும்பாலும் தொட்டுவிடுகிறார்கள். சாதாரணமானவிகள் அதன் மேல் அவசரமாகக் கையை ஓட விடுகிறார்கள் மோசமான எழுத்தாளர்கள் அதனுடன் வம்புணர்ச்சி கொண்டு, அதன் மேல் சக்களை மொய்க்கவிடுகிறார்கள்.

"ஆகவே, புத்தகங்கள் ஏன் வெறுக்கப்பட்டு, பயமளிக்கின்றன என்று உனக்குத் தெரிகிறதா? வாழ்க்கையின் முகத்திலுள்ள நுண்ணிய துவாரங்களை அளவு காட்டுகின்றன. நுண்ணிய துவாரங்கள் இல்லாத, உணர்ச்சிகள் இல்லாத, ரோமம் இல்லாத, நினைவைப் போன்ற மெழுகு முகங்கள் தான் வசதியாக இருக்க விரும்பும் மனிதர்களுக்கு வேண்டியிருக்கிறது. நல்ல மனவியையும், செழிப்பான கரிய மண்ணிலும் வளர்வதற்குப் பதிலாக, மற்ற மலர்களை உறிஞ்சி நசிர்வாரும் மலர்களின் காலத்தில் நாம் இருக்கிறோம். மிக அழகாக இருக்கும் வாணங்கள்கூட பூமியின் வேதியியலின் துத்துதான் கிடைக்கின்றன. எனினும், கழற்சியை யதார்த்தத்திற்குக் கொண்டுவந்து பூடிக்காமல் மலர்களையும், வாணங்களையும் உணவாகக் கொண்டு, நாம் வளர முடியும் என்று நினைத்துக்கொள்கிறோம். ஹெர்தின்ஸ், அண்டாய்ஸ் பற்றிய கதை தெரியுமா? தனையின் கால்களை நன்றாகப் பிடித்திருக்கும் வரையில் அண்டாய்ஸ் என்ற

ராகுஷ மலயுத்த வீரனின் வனிமை நம்ப முடியாத அளவுக்கு இருந்தது. ஆனால் நெறர்குலில் அவனை வேரோடு பிடுங்கி அந்தரத்தில் நிறுத்திய போது அவன் எளிதில் அழிந்துவிட்டான். இந்தக் காலத்தில், இந்த நகரத்தில், இந்தப் புராணக் கதையில் நமக்கு அவசியமானது எதுவும் இல்லையென்றால், நான் ஒரு முற்றிய பைத்தியமாகத்தான் இருப்பேன் ஆகவேதான். நமக்குத் தேவை என்று நான் குறிப்பிட்ட முதல் அம்சம் இதுதான்: தன்மை, தகவலின் தொட்டுணரும் தன்மை."

"இரண்டாவது?"

"ஓய்வு நேரம்."

"ஓ, அதுவா, பணியிலிருந்து ஓய்வு நேரம் நமக்கு நிறைய இருக்கிறதே?"

"பணியிலிருந்து ஓய்வு நேரம், சரிதான். ஆனால் சிந்தனை செய்வதற்கான நேரம்? மனிக்கு நூறு மைல் வேகத்தில் காரை ஓட்டிக்கொண்டிருக்காதபோது, ஆபத்தைத் தவிர வேறெதையும் நினைத்துப்பார்க்க முடியாத அந்த அகர வேகத்தில் நீ காரை ஓட்டிக்கொண்டிருக்காதபோது, ஏதோ ஒரு விளையாட்டை விளையாடிக்கொண்டோ அல்லது நான்கு கவர்தொலைக்காட்சியருடன் வாக்குவாதம் செய்ய முடியாத அறையில் உட்கார்ந்துகொண்டோ இருக்கும்போது, ஏன்? தொலைக்காட்சியர் ஒரு 'நிஜம்', உடனடியாகக் கிடைக்கிறது, அதற்கு ஒரு பரிமாணம் இருக்கிறது. நீ என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை உனக்குச் சொல்லி, அதை உன் மண்டைக்குள் அடறிக்கொட்டுகிறது. அது சரியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அவ்வளவு சரியாக அது தோன்றுகிறது. தன்னுடைய முடிவுகளை நோக்கி உன்னை அது அவ்வளவு அவசரமாக வீரட்டிவிடுவதால், "இது என்ன மடத்தனம்?" என்று எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கக்கூட உன் மூளைக்கு நேரம் இருப்பதில்லை."

" 'குடும்பம்' மட்டும்தான் 'மனிதர்கள்'."

"என்ன சொல்கிறாய்?"

"புத்தகங்கள் 'உண்மையானவை' அல்ல என்கிறாள் என் மனைவி."

"நல்ல வேளை, ஆண்டவனுக்கு நன்றி. புத்தகங்களை நீ முடிவிட்டு, 'கொஞ்சம் பொறுங்கள்' என்று சொல்ல முடியும். அவற்றை உன் பிடியில் வைத்திருக்க முடியும். ஆனால் கவர்தொலைக்காட்சி அறையில் ஒரு முறை விளையாடப் பதித்துவிட்ட எந்த ஒருவரால் தன்னைச் சுற்றி வளைத்துக்கொள்ளும் இடுக்கிப் பிடியிலிருந்து பிய்த்துக்கொண்டு வர முடிந்திருக்கிறது? நான் இஷ்டப்பட்ட வடிவத்தில் உன்னை அது வளர்த்துவிடுகிறது! உலகத்தைப் போலவே நிஜத் தன்மை கொண்ட ஒரு குழல் அது. அது உண்மையாக ஆகி, அதுதான் உண்மை என்றும்

ஆகிவிடுகிறது. தர்க்கத்தால் ஒரு புத்தகத்தை வலுவழிக்கச் செய்ய முடியும். இவ்வளவு அறிவும், எதையும் எளிதில் நம்பிவிடாத குணமும் எனக்கு இருந்தபோதும், முப்பரிமாணத்தில் வண்ணமயமாக இருக்கும் நூறு-இசைக் கருவிகள் கொண்ட சிம்ஃபனிக் குழுவுடன் வாதம் செய்யவோ அல்லது நம்ப முடியாத அந்தச் சுவர்தொலைக்காட்சி அறைகளுக்குள் இருக்கவோ, அவற்றின் ஒரு பகுதியாக ஆகவோ என்னால் ஒருபோதும் முடிந்ததில்லை. வெண்ணிறக் காரை பூசிய நான்கு சுவர்கள் மட்டுமே என்னுடைய சுவர்தொலைக்காட்சி அறை. இதோ இங்கே பார் " இரண்டு சிறிய ரப்பர் அடைப்பான்களை எடுத்து நீட்டினார். "ஜெட் வேகப் பாதாள ரயில் வண்டிகளில் பயணம் செய்யும்போது என்னுடைய காதுகளுக்காக."

"டென்ஹாம்-ன் பற்பசை; அவை உழைக்கிறது இல்லை; நூற்கிறது இல்லை" என்றான் மோன்டாக். "எதை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம்? புத்தகங்களால் உதவ முடியுமா?"

"அத்தியாவசியமான மூன்றாவது ஒன்றும் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டால்தான். நான் ஏற்கனவே சொன்னபடி முதலாவது, தகவலின் தன்மை. இரண்டாவது, அதை ஜீரணிக்கத் தேவையான ஓய்வு நேரம். மூன்றாவது: இவை இரண்டின் உறவினிருந்து நாம் கற்றுக்கொண்டதன் அடிப்படையில் செயல்பாடுகளை மேற்கொள்ளும் உரிமை. மிக வயதான ஒரு முதியவரும், வெறுப்படைந்துவிட்டிருக்கும் ஒரு தீயனாசப்பவரும் இவ்வளவு காலம் தாழ்ந்து இந்த விளையாட்டில் ஏதாவது செய்ய முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. ."

"என்னால் புத்தகங்களைத் தேடிப் பிடிக்க முடியும்."

"நீ ஆபத்தைத்தான் மேற்கொள்கிறாய்."

"சாலதில் சிறந்த அம்சமே அதுதான்: இழப்பதற்கு நம்மிடம் எதுவும் இல்லாதபோது நமக்குப் பிடித்த எந்த ஆபத்தையும் மேற்கொள்ளலாம்."

"இதோ, சுவாரஸ்யமான ஒன்றை நீ சொல்லியிருக்கிறாய்" ஃபேபர் சிரித்தார். "அதை எங்கேயும் படித்திருக்காமலேயே!"

"புத்தகங்களில் எல்லாமே இப்படித்தான் இருக்குமா? ஏதோ மனதில் பட்டதைச் சொன்னேன்!"

"இன்னும் நல்லது. எனக்காகவோ அல்லது பிறருக்காகவோ, ஏன் எவருக்காகவுமே, குறிப்பாக உனக்காகவோ கூட இதை நீ சிந்தித்துப்பார்த்திருக்கவில்லை."

மோன்டாக் முன்னோக்கிக் குவிந்தான். "புத்தகங்கள் உண்மையில் மதிப்பு வாய்ந்தவையாகவே இருக்கின்றன என்றால், நாம் ஏதாவது ஒரு

அச்சகத்தை வைத்துச் சில கூடுதல் பிரதிகளைப் பெறலாமே என்று எனக்கு இன்று மதியம் தோன்றியது—”

“நாமா?”

“நீங்களும் நானும்.”

“இல்லை. முடியாது.” ஃபேபர் திமிர்ந்து உட்கார்த்தார்.

“என் திட்டத்தைச் சொல்லக் கொஞ்சம் விடுங்கள்—”

“உன் திட்டத்தை நீ சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும் என்றால், நான் உன்னைக் கிளம்பிப் போகச் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்.”

“ஆனால், உங்களுக்கு இதில் அக்கறை இல்லையா?”

“நான் மேற்கொள்ளும் முயற்சியால், எரிக்கப்படும் நீலைக் தத்தான் உன்னுடைய பேச்சு என்னைக் கொண்டு போயவிடுமென்றால், அக்கறை இல்லாதான். தீயணைப்பவர்கள் என்ற அமைப்பையே எப்படியாவது எரிக்க முடியும் என்றால்தான் நான் உன்னுடைய பேச்சை ஒருவேளை கேட்கலாம். கூடுதலான புத்தகங்களை அச்சடித்து நாடு முழுவதிலும் உள்ள தீயணைப்பவர்களின் வீடுகளில் ஒளித்துவைக்க ஏற்பாடு செய்து, அதன் மூலம் தீ வைப்பவர்களிடையே சந்தேகத்தை விதைக்கலாம் என்று நீ யோசனை சொல்வதானால், சபாஷ் என்பேன்!”

“வேண்டுமென்றே அவர்களுடைய வீடுகளில் புத்தகத்தைப் பதுக்கி வைத்து, அபாய மனியை ஒளித்து, தீயணைப்பவர்களின் வீடுகள் எரிவதைப் பார்க்க வேண்டும். அதுதானே நீங்கள் சொல்வது?”

ஃபேபர் புருவங்களை உயர்த்தி, புது மனிதர் ஒருவரைப் பார்ப்பதைப் போல மோஸ்டானைப் பார்த்தார். “நான் வேடிக்கையாகச் சொன்னேன்.”

“முயன்றுபார்க்கத் தகுதி வாய்ந்த திட்டமாக இதை நீங்கள் கருதினால், அது பயனளிக்கக் கூடும் என்ற உங்கள் பேச்சை நாம் நம்பத்தான் வேண்டும்.”

“இது போன்றவற்றுக்கு யாரும் உத்தரவாதம் அளிக்க முடியாது! பார்க்கப்போனால், தேவையான அத்தனை புத்தகங்களுமே நம்மிடம் இருந்த பிாதுகூட, எம்பிக் குதித்து மாய்ந்துவிட எல்லாவற்றையும்விட மிக உயர்ந்த மலை விளிம்பைத் தேடுவதிலேயே குறியாக இருந்தவர்கள் தானே நாம்! ஆனால், நமக்கும் இளைப்பாறிப் புத்துணர்ச்சி பெற சிறிய அவகாசம் கவண்டியி் தக்கிறது. நமக்கு அறிவும் வேண்டியிருக்கிறது ஒருவேளை, ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, எம்பிக் குதித்து மாய்த்துக்கொள்ளக் குன்றுகளின் விளிம்புகளையே தேர்ந்தெடுப்போமோ என்னவோ நாம் எப்போத்ப்பட்ட கழுதைகள். மடையர்கள் என்பதை நமக்கு நினைவூட்டவே புத்தகங்கள் இருக்கின்றன போராசர்

சேரின் படை அகன்ற தீழ்நகராலையில் அணிவதத்துப் போதும்போது, 'சேர், நீயும் ஒருநாள் இறந்துவிடுவாய்' என்று அவருடைய காதில் கிகிகெத்த மெய்க்காப்பாளரைப் போலத்தான் புத்தகங்களும், நம்மால் எல்லா இடங்களுக்கும் ஒடித் தீர்ய முடியாது: பேச வேண்டிய எல்லோருடனும் பேச முடியாது; பார்க்க வேண்டிய நகரங்களையெல்லாம் பார்க்க முடியாது. நம்மில் பெரும்பாலானோருக்கு நேரமோ, பண வசதியோ அல்லது அதனளை நண்பர்களோ இல்லை. நீ தேடிக்கொண்டிருப்பவை எல்லாமே, மோண்டாக், இந்த உலகத்தில் இருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றில் தொண்ணூற்றொன்பது சதவீதத்தை ஒரு சராசரி மனிதன் புத்தகம் ஒன்றில் பார்த்து அறிந்துகொள்வதுதான் ஒரே ஒரு வழி. உத்தரவாதங்களைக் கொடுத்தே, ஒரு நபர், ஒரு இயந்திரம் அல்லது ஒரு நூலகம் போன்ற ஏதாவது ஒன்றில் நீ பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்று எதிர் பார்க்காதே. உன்னால் முடிந்த அளவு உன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள், அதையும் மீறி நீ பூழ்க்கிட்ட நேர்ந்தால், கரையை நோக்கித்தான் நீ போய்க்கொண்டிருந்தாய் என்ற பிரக்ஞையுடன் இறந்து விடு "

ஃபேபர் எழுத்து அறையில் குறுக்கும்நெடுக்தமாக நடக்கத் தொடங்கினார்.

"அப்படியானால்?" என்று மோண்டாக் கேட்டான்

"உண்மையாகவே நீ தீவிரமாக இருக்கிறாயா?"

"முற்றிலுமாக "

"நானே இந்த யோசனையைச் சொல்வதானாலும், மறைந்திருந்து கொஞ்சம்கொஞ்சமாகக் கொல்வதற்கான திட்டம்தான் இது " தன்னுடைய படுக்கையறைையை நோக்கி ஃபேபர் பதற்றத்துடன் பார்வையை வீசினார். "நாடு முழுவதும் தீயணைப்பு நிலையங்கள் எரிவதை, தேசத்துரோகத்தின் விளைச்சல் நிலங்களான அலை அழிக்கப்படுவதைப் பார்ப்பது... தன்னுடைய வாலையே சலமாண்டர் மிருகம் விழுங்குகிறது! ஆ, கடவுளே!"

"எல்லா இடங்களிலும் உள்ள தீயணைப்பவர் வீடுகளின் பட்டியல் என்னிடம் இருக்கிறது. ஒருவிதத் தலைமறைவு இயக்கத்தின் உதவியுடன்—"

"மனிதர்களை நம்பிவிட முடியாது. அதுதான் மோசமான விஷயம். உன்னையும் என்னையும் தவிர இன்னும் வேறு யார் நெருப்பு வைப்பார்கள்?"

"உங்களைப் போன்ற பேராசிரியர்கள், மாஜி எழுத்தாளர்கள், வரலாற்றாசிரியர்கள், மெய்யியலாளர்கள் இல்லையா..."

"இறந்துவிட்டவர்கள் அல்லது அந்தக் காலத்தவர்கள் "

“எவ்வளவுகதெவ்வளவு வயதானவர்களோ அவ்வளவுகவ்வளவு நல்லது, அவர்கள் கவனிக்கப்பட மாட்டார்கள் அவர்களை உங்களுக்கு டஜன் கணக்கில் தெரியும், ஒப்புக்கொள்ளுங்கள்”

“உலகத்தைப் பற்றிய பிரக்ஞை மிகப் பெரும் அளவில் இருக்கும், பிரான்டெஸ்கோ அல்லது பெர்னார்ட் ஷா அல்லது ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களில் நடிப்பதையே வட்டுவிட்டிருக்கும் நடிகர்கள் மட்டுமே பலர் இருக்கிறார்கள் அவர்களுடைய கோபத்தை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் மேலும், நார்பது ஆண்டுகளாக ஒரு வரினையக்கூட எழுதியிருக்காத வாலாற்றாசிரியர்களின் தேர்வையான கோபாவேசத்தையும் நாம் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும் உண்மைதான், சித்திப்பதற்கும் வாசிப்பதற்கும் வகுப்புகளைக்கூட நாம் நடத்தலாம்”

“ஆமாம்!”

“ஆனால் அது விளம்புகளில் கொடுப்பதாக மட்டுமே இருக்கும், கலாச்சாரம் முழுவதும் ஆக்கிரமிக்கப்பட இருக்கிறது எனும்புக்கூட்டை உருக்கி, அதை மீண்டும் வார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. கடவுளோ, அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் சூடி, கீழே வைக்கப்பட்டுவிட்ட புத்தகத்தை மீண்டும் எடுப்பதைப் போன்ற எவிய வீஷயம் அல்ல இது, நொபெல்பிரைஸ்டும், தியணைப்பவர்கள் உண்மையிலேயே தேவையில்லை, படிப்பதை மக்கள் தாங்களாகவே நிறுத்திவிட்டார்கள் உள்ளைப் போன்ற தியணைப்பவர்கள் அவ்வப்போது கட்டடங்களை எடுத்து ஒரு சர்க்கஸ் வேலை செய்கிறீர்கள், அழகான அங்கத்திற்கொழுந்தைப் பார்ப்பதற்குக் கூட்டம் கூடுகிறது, ஆனால் அது ஒரு சிறிய உபநிசுழ்ச்சி மட்டுமே, எல்லாவற்றையும் கட்டுத்தன் வைத்திருக்க அப்படியொன்றும் தேவையானதும் அல்ல, இப்போதெல்லாம் கிளர்ச்சியானவர்களே இருக்க வேகு சிலரே விரும்புகிறார்கள், அந்த மிகச் சிலரிலும் என்னைப் போன்ற பெரும்பாலானோர் எளிதில் பயந்துவிடுகிறார்கள், ‘வேஷ்ஷ்ஷ் கோமாளி’யைவிட வேகமாக உன்னால் நடனமாட முடியுமா, ‘திரு. கிம்மிக்’ அல்லது கவர் தொலைக்காட்சி ‘குடும்பத்தினரை’விட உரக்கக் கத்த முடியுமா? அப்படி உன்னால் செய்ய முடிந்தால், நீ போதும் வழியில் வெற்றி கிடைக்கும், மோண்டாக், எப்படிப் பார்த்தாலும் நீ ஒரு மடையன், மக்கள் கனிப்படைவதில் ‘மும்பாயாக இருக்கிறார்கள்.”

“தற்கொலை செய்துகொண்டு கொலைசெய்து”

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த நேரம் முழுவதும் துண்டுலீக் விமானம் ஒன்று சிழுத்தத் திசையை நோக்கி நகர்ந்துகொண்டே இருந்தது, ஆனால் இப்போதுதான் இரவு நேரம் பேசுவதை நிறுத்தி, அந்தப் பிரம்மாண்ட ஜெட் ஒளி தங்கள் உடலுக்குள் குடுங்கியதை உணர்ந்தார்கள்

"பொறுத்தது, மோண்டாக் 'கவ' தொண்டைக்கா மிக் குதிரையாகவான்' போய் பிடித்துவாடினா வந்தி நாற்பனை நாட்களாக ஜென்/ஜென்' பகல் கண்ணைத் தாண்டி விடத்து எந்தது கொண்டடி நகரத்து அந்தக் கழியின் விசையிலிருந்து விவகி நில்."

"அது பொடித்துக் கொழிந்தது அங்கே 'மேலு மார்பானது தாமதமாக இருக்க வேண்டுகிறேன்."

"என்ன? பின் னை சொற்கோள் கா' இரண்டுகளா? ன் திரைக்க கவ்வைக் கோல்கோய்க்கின் எவக்த நினைவின் குத்திற்று எவற்று சொல்லவா? மணி குவிடம் திரிய குவையம் மன்னி வந்தது' பிழைத்திடுதா'வன்களாக்த நினைவு படுத்துவா? அவர்கள் ஓதுவர் மேல் ஓதுவர் விவியாடி மாதர் தக் தேவையான கற்களையர் பொறுக்கிக்கொண்டிருக்க இரண்டாகள் மோண்டாக், வீட் டுக்குப் திரா. மோய்' படு நீ ஹு அணியணை' மோண்ட தான் எவ்வளவு மாறுத்து. கவந்திக்குள் கந்திச்சுந்தி வந்துகொண்டிருந்தா நில் மன்னுடைய கனடிக் கவந்தை எவ் விவாடிக்கொய்?"

"இனிமேல் என்ன நடக்கும் என்பதைப் பற்றி மங்களுக்குக் கவனம் இல்லையா?"

"நான் மிகவும் கவனப்பட்டு, தொத்துமோய் இருக்கிறேன் "

"ஆக, நீங்கள் எனக்கு உதவ மாட்டீர்கள்?"

"குட் ஹட், குட் ஹட்."

மோண்டாகின் கைகள் விவிவியத்தைப் பற்றி எடுத்தன. அவன் கைகள் என்ன செய்தன என்பதைப் பார்த்து அவனே வியப்படைந்ததைப் போலக் காணப்பட்டான்.

"இதை உங்களுக்காகவே வைத்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறீர்களா?"

ஃபேபர் சொன்னார்: "என்னுடைய தலையைக் கொடுக்காவது இதை எடுத்துக்கொள்ளத் தயார்."

மோண்டாக் அங்கேயே நின்றபடி, அடுத்து நடக்கப்போவதற்காகக் காத்திருந்தான். இரண்டு பேர் சேர்ந்து ஒரே வேலையை ஒன்றாகச் செய்வதைப் போல, அவனுடைய இரண்டு கைகளும் தாமதமே புத்தகத்தி லிருந்து பக்கங்களைக் கிழிக்கத் தொடங்கின. புத்தகத்தின் முதல் வெற்றுத் தாளையும், பின்னர் முதல பக்கம், அடுத்து இரண்டாம் பக்கம் என்று அந்தக் கைகள் கிழித்தன.

"முட்டாளே, என்ன செய்கிறாய்!" அடி வரங்கியவரைப் போல ஃபேபர் துள்ளி எழுந்தார். மோண்டாகின் மேல் சாய்ந்தார். மோண்டாக் அவரைத் தடுத்தவிட்டு, தன்னுடைய கைகள் தொடர்ந்து செயல்பட விட்டான். இன்னும் ஆறு தாள்கள் தரையில் விழுத்தன. அவற்றைப்

பெரியகல் புகழ்க்கும் கண்ணகியாக அமைந்த காவேரி நகர் காவேரிநகர்
கூட்டினான்.

"வேண்டாம், அப்படித் தொழுகோ" என்று முன்னால்

"என்னையார் கடுக்க முடியும் தான் ஒரு வேண்டாவாறான் என்னால்
உங்களை கடுக்க முடியும்"

அவ்வாறு பார்த்தவையு நீண்ட முன்னால் "நீ அப்படித் தொழுக
மாட்டாய்."

"என்னால் முடியும்"

"அக்கப் புகழ்கும் அமைதியைக் கெட்டுக்கொடுக்க" முன்பு எவரும் அல்லது,
வாய் துடிக்க, கையால் ஒரு தாக்காவதில் அப்படித் தர" அப்படியே
"என்னால் இவ்வழி தோன்றான் யார் தொழுக தான் ஒரு வேண்டாவாறு
என்ன?"

"நீங்களுக்கும் என்ன தான் கற்றுக் கொடுத்த வேண்டாம்"

"சரி, செய்யுறேன், சரி, செய்யுறேன்."

மேலாட்டாக புகழ்க்குமாறு கீழே வைக்கவும் தோன்றும் பார்த்துத்
கொண்டிருக்க புகழ்க்கும் கண்ணகியின் அருகில் அருகில் அருகில்
பிட்டு, கருக்கவ்வை தக்கவ்வை மாற்றுவதும்

கையால் துக்கக்கூட தந்து விட்டுத் தொழுகவ்வைத் தோன்றும் கண்ணகியின்
கூட்டினார்.

"மேலாட்டாக, உன்னிடம் கொடுத்த பாவம் இதுதான்"

"கொடுத்தம், தாறுவறு, தாறுவறு தாறுவறு, என்ன?"

"அதைக் கொண்டுவர தாறுவறு அருகிலுள்ளதும் முன்னால், என்ன
நாடைய கருதார் மனை, அப்பிட்டுக் கொடுத்த புகழ்க்கும் கண்ணகியின்
தெரியும் ஒரு புகழ் அனையாவதிக் கொடுக்கக்கூட வந்தவருக்கு எடுத்து,
'அக்கவ்வைத் தந்து ஒத்தவ்வை தாடக இவ்வகியும்' என்று பார்த்து
ததை ஒது ஒரு பாணவவ்வைக் கொடுக்கக்கூடவ்வை என்னவது தான்
பார்த்த தாறுவறுவ்வை அது புகழ்க்கும் கருவிய வெள்ளத்தில் தருகி ஒது
ஒரு அழகிய பனிக்கூட்டித் திணைவ்வைப் போல எப்படி இதுதான் அது
செய்தித்தான்கள் பிரம்பாவ்வை விட்டும் புகழ்க்குவ்வைப் போல இவ்வ
கொண்டிருக்கவ்வை என்ன திணைவ்வை தக்கவ்வை அனை திணைவ்வை
தும் என்று ஒருவரும் விதாறுவ்வைவ்வை, அனை இவ்வகியவ்வைப் பார்த்த
உணர்வ்வை காமவெறி பிடிக்க தக்கவ்வைவ்வை, வாரித்தில் புகழ்
முடிபியையவும் பற்றி பட்டுமே படிக்கும் பக்கவ்வைப் பெற்றி தாறு
தனக்கு எவ்வளவு அனையவ்வை இதுதான் என்னவ்வைப் பார்த்த அனைய
கம், உங்களுடைய தெருப்பு விபுக்கவ்வைக் கொண்டி அருகில் வைப்பவ்வை

வாயை இறுக்கிக்கொண்டு, ஒரு வழியாக முச்சை வெளியே விட்டார்.
“மோன்டாக்...”

இறுதியில் அவர் திரும்பி, சொன்னார், “என்னுடன் வா, பார்க்கப் போனால், என் வீட்டிலிருந்து நீ வெளியேறிப் போக விட்டிருந்திருப் பேன், நான் ஒரு கோழையான, வயதான முட்டான்.”

ஃபேபர் படுக்கையறைக் கதவைத் திறந்தார். அதற்குள் இருந்த சிறிய அறைக்கு மோன்டாகை அழைத்துச்சென்றார். அங்கே குவியலாக இருந்த நுண்ணிய முடி போன்ற கம்பிகள், மிகச் சிறிய கம்பிச் சுருள்கள், உருளைகள், ஸ்படிகங்கள் இவற்றுக்கு நடுவே பல உலோகக் கருவிகளும் ஒரு மேஜைமேல் இருந்தன.

“இதெல்லாம் என்ன?” மோன்டாக் கேட்டான்.

“என்னுடைய பயங்கரக் கோழைத்தனத்துக்குச் சான்றுகள். இவ்வளவு ஆண்டுகளாக, என் கற்பனையின் உதவியால் படிமங்களைச் சுவர்களில் வீசி எறித்துக்கொண்டே தனியாக வாழ்த்துவிட்டேன். மின்னணுப் பொருட்களைக் குடைந்துகொண்டிருப்பதும், வானொலி ஒலிபரப்பில் ஏதாவது செய்துகொண்டு இருப்பதும் என்னுடைய பொழுதுபோக்கு. தன்னுடைய நிழலுக்குள்ளேயே வாழ்த்துகொண்டிருந்த புரட்சி ஆர்வத்தை நிறைவு செய்யும் வேட்கையாகவே என்னுடைய கோழைத்தனம் இருந்ததால் இதை உருவாக்க நான் உந்தப்பட்டேன்.”

022 எண் தோட்டாலின் அளவே இருந்த ஒரு சிறிய பச்சை நிற உலோகப் பொருளை அவர் பொறுக்கியெடுத்தார்.

“இதையெல்லாம் நானே காசு கொடுத்து வாங்கினேன்—எப்படி? வேளையிழந்த, ஆபத்தான அறிவுஜீவியின் இறுதிப் புகலிடமான பங்குச் சத்தையின் பத்தயம் வைத்து விளையாடித்தான். வேறெப்படி? ஆகவே, நான் சத்தையின் சுதாடினேன், இவற்றையெல்லாம் உருவாக்கினேன். காத்திருந்தேன். வாழ்நாளில் பாதி முழுவதும் யாராவது என்னிடம் வந்து பேசுவார்கள் என்று நடுங்கியபடியே காத்திருந்தேன் நான் யாரிடமும் பேசத் துணியவில்லை. அன்றொரு நாள் பூங்காவில் நாம் ஒன்றாக உட்கார்த்திருந்தபோது, என்றாவது ஒருநாள் நீ என்னைப் பார்க்க வருவாய் என்று எனக்குத் தெரிந்திருந்தது—நெருப்புடனா, நட்டபுடனா என்றுதான் எளிதில் ஊசிக்க முடியவில்லை. இந்தச் சிறிய பொருள் என்னிடம் பல மாதங்களாகவே தயாராக இருந்தது. ஆனாலும், நான் கிட்டத்தட்ட உன்னைப் போக விட்டுவிட்டேன். எனக்கு அவ்வளவு பயம்!”

“கிளீ சூசல் வானொலிக் கருவி ஒன்றைப் போல அது இருக்கிறது.”

"இன்னும் ஒரு படி மேலே! அது கேட்கும்! மோன்டாக், உன் காதில் அதை நீ பொருத்திக்கொண்டால், நான் சௌகரியமாக வீட்டுக்குள் உட்கார்ந்துகொண்டு, பயத்துவிட்ட என் எலும்புகளுக்கு வெதுவெதுப்பை அளித்து, தீயணைப்பவர்களின் உலகத்தைப் பற்றிக் கேட்டறிந்து, பகுத்து ஆராய்ந்து, எனக்கு ஆபத்து இல்லாத வகையில் அந்த உலகத்தின் பல லீனங்களைக் கண்டுபிடிப்பேன். தேன் கூட்டில் பாதுகாப்பாக இருக்கும் ராணித் தேனீ நான் நீ ஆண் தேனீயாக, நடமாடும் காதாக இருப்பாய் போகப்போக, நகரத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பல விதமான மனிதர்கள் கேட்டுக்கொண்டும், மதிப்பீடு செய்துகொண்டும் இருக்கும் வகையில் காதுகளைப் பொருத்திவைக்க என்னால் முடியும். ஆண் தேனீக்கள் இறந்துவிட்டாலும், நான் இன்னமும் வீட்டில் பாதுகாப்பாக, பெருமளவு சௌகரியமாகவும் மிகக் குறைந்த அளவே அபாயத்தை எதிர்கொண்டும் இருப்பேன். நான் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாகச் செயல்படுகிறேன், எவ்வளவு வெறுக்கத்தக்கவனாக இருக்கிறேன், பார்த்தாயா?"

அந்தப் பச்சை நிறத் தோட்டாவை மோன்டாக் தன்னுடைய காதில் வைத்துக்கொண்டான். அதே போன்ற ஒரு சிறிய பொருளை முதியவர் தன்னுடைய காதுக்குள்ளும் பொருத்திக்கொண்டு, தன் உதடுகளை அசைத்தார்.

"மோன்டாக்!"

அந்தக் குரல் மோன்டாகின் தலைக்குள் ஒலித்தது.

"நீங்கள் பேசுவது எனக்குக் கேட்கிறது."

முதியவர் சிரித்தார். "உன் குரலும் பிரமாதமாகக் கேட்கிறது" ஃபேபர் கிகிகித்தார். ஆனால் அந்தக் குரல் மோன்டாகின் தலைக்குள் தெளிவாக ஒலித்தது "உன்னுடைய நேரம் வந்தவுடன் தீயணைப்பு நிலையத்துக்குப் போ. நான் உன்னுடன் இருப்பேன் கேப்டன் பியாட்டி சொல்வதை நாம் இருவரும் சேர்ந்து கேட்போம். அவரும் நம்மிடையே ஒருவராகவும்கூட இருக்க முடியும். கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம் அவரிடம் சொல்வதற்காகச் சில விஷயங்களை நான் உலக்கு அளிப்பேன். ஒரு நல்ல காட்சியை அவருக்கு நிகழ்த்திக் காட்டுவோம். என்னுடைய இந்த மின்னணுக் கோழைத்தனத்துக்காக நீ என்னை வெறுக்கிறாயா? உன்னுடைய தலை துண்டிக்கப்படும்போது நீ பேசுவதைக் கேட்பதற்காக என்னுடைய இந்தப் பாழாய்போன காதுகளுடன் போர் முனைக்குப் பின்னால் இருந்துகொண்டு, இந்த இரவில் உன்னை வெளியே அனுப்பிவிட்டு நான் இங்கே இருக்கிறேன்."

"நாம் எல்லோருமே செய்வதைச் செய்துகொண்டிருக்கிறோம்," என்றான் மோன்டாக். விவிசியத்தை முதியவர் கையில் கொடுத்தான் "பார்க்

கலாம். எனக்குப் பதிலாக வேலைக்கு வேறொருவரை அனுப்ப முயல்
கிறேன். நானை—”

“அந்த வேலையில்லாத அச்சிடுபவரை நான் போய்ப் பார்க்கிறேன்.
ஆமாம்; அதையாவது என்னால் செய்ய முடியும்.”

“குட் னைட், பேராசிரியரே.”

“குட் னைட் அல்ல நான் உன்னுடன் இரவு முழுவதும் இருப்பேன்.
உனக்குத் தேவைப்படும்போது அரிப்பு மிகக் ஒரு கொகவாக உன்னை
டைய காதில் குறுகுறுத்தபடி ஜனம், இப்போதைக்கு குட் னைட்,
வெற்றி கிட்டட்டும்.”

கதவு திறந்து, முடியது, மீண்டும் உலகத்தைப் பார்த்தபடி, மோன்டாக்
இருண்ட வீதிக்கு வந்தான்.

அன்றிரவு, வானத்தில் போர் தயாராகிக்கொண்டிருப்பதை உணர்
முடிந்தது. மேகங்கள் விகிதச் சென்று திரும்பி வந்த வீதம், எதிர்க்களின்
வட்டத் தகடுகளைப் போன்ற லட்சக்கணக்கான நட்சத்திரங்கள் மேகங்
களின் மத்தியில் நீங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் போலத் தோன்றிய வீதம்,
வானமே நகரத்தின் மேல் வீழ்ந்து அதைச் சுண்ணாம்புத் தூளாக
மாற்றி, நிலாவும் ஒருவிதச் சிலப்புத் தீயில் எரிந்துவிடும் என்ற உணர்வு,
இம்மாதிரியான உணர்வுகளைத்தான் அந்த இரவு அளித்தது.

பாதாள ரயில் நிலையத்திலிருந்து, தன்னுடைய பாக்கெட்டில் பணத்
துடன் மோன்டாக் நடந்து வந்தான். (ரோபோட் ஊழியர்களின் உதவி
யுடன் இரவு முழுவதும் திறந்திருக்கும் வங்கிக்கு அப்போதுதான் போய்
வந்திருந்தான்.) நடக்கும்போது, தன்னுடைய ஒரு காதில் ஒலித்துக்
கொண்டிருந்த கிளிஞ்சல் வானொலியைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.
“நாங்கள் ஒரு பத்து லட்சம் பேரை ஒன்றுதிரட்டியிருக்கிறோம். போர்
மூண்டால் துரித வெற்றி நமக்கே...” குரலுக்கு மேலே சடாலென்று
பாய்ந்த இசை வெள்ளத்தில் குரல் மறைந்துபோய்விட்டது.

“ஒரு கோடிப் பேரை ஒன்றுதிரட்டியிருக்கிறார்கள்” ஃபேபரின் குரல்
அவனுடைய இன்னொரு காதில் கிசுகிசுத்தது. “ஆனால் பத்து லட்சம்
என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அதுதான் இன்னும் மகிழ்ச்சியாக இருக்
கும்.”

“ஃபேபரா?”

“ஆமாம், என்ன வேண்டும்?”

“நான் சித்தனை எதுவும் செய்யவில்லை. என்னிடம் சொல்லப்பட்
பிருப்பதை மட்டும் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். எப்போதும்போல
போய்ப் பணம் கொண்டுவர என்நீர்கள். கொண்டுவந்திருக்கிறேன்.

உண்மையில் நானாகவே அதை யோசித்துப்பார்த்தே நிக்கவில்லை. எல்லா வற்றையும் நானாகவே யோசித்துச் செய்வதை எப்போது ஆரம்பிக்கப் போகிறேன்?"

"நீ சற்று முன்பு சொன்னபடி பார்த்தால், ஏற்கனவே ஆரம்பித்து விட்டாய். நான் சொல்வதை நீ நம்பித்தான் ஆக வேண்டும்."

"நான் மற்றவர்களை நம்பினேன்!"

"ஆமாம், நாம் எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறோம் என்றும் பார் இன்னும் கொஞ்ச காலத்துக்குக் கண்களை மூடியபடி நீ பயணம் செய்ய வேண்டும் இதை, என் கரங்களைப் பிடித்துக்கொள்"

"நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று என்விடம் சொன்னால் மட்டுமே போதுமென்றால், நான் கட்சி மாற வேண்டியதில்லை. நான் அப்படிச் செய்வதென்றால், மாற வேண்டியதற்குக் காரணம் எதுவும் இல்லை."

"நீ ஏற்கனவே புருஷாஸியாகிவிட்டாய்!"

நடைபாதையில் தன் வீட்டை நோக்கித் தன்னுடைய கால்கள் இட்டுச் செய்வதை மோன்டாக் உணர்ந்தான் "பேசிக்கொண்டே இருங்கள்"

"நான் உனக்குப் படித்துக் காட்டட்டுமா? உன் நினைவில் பதியும் வகையில் நான் படிப்பேன் தினமும் இரவில் ஐந்து மணி நேரத்தான் தாங்குகிறேன். செய்வதற்கு எனக்கு எதுவும் இல்லை ஆகவே, நீ வீரும் பினாக் இரவில் நான் படித்துக்கொண்டே உன்னைத் தாங்கச் செய்வேன் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது யாராவது காநில் கிசுகிசுத்தார்கள் என்றால், தாங்கும்போதுகூட அறிவைப் பெற்றுத் தக்க வைத்துக்கொள்ள முடியும் என்று சொல்கிறார்கள்"

"ஆமாம்."

"இதோ" இரவில் அந்த நகரத்தில் வெகு தொலைவில் புத்தகத்தின் பக்கம் ஒன்று நி நப்பப்படும் மெல்லிய கிசுகிசுப்பு.

"யோபுடைய சரித்திரம்."

மோன்டாக் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தபோது, வானத்தில் நிலா மேலேறிக்கொண்டிருந்தது. அவனுடைய உதடுகள் சொக அசைத்தன.

இரவு ஒன்பது மணிக்கு, மோன்டாக் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த போது, வாசல் கதவின் மணி யோசை கூடத்தில் அலறியது. வெளாவியஸ் எரிமலை வெடிப்பில்லி நுத்து தப்பித்து ஒடும் உன்னரவாசியைப் போல, கவந்தொனைக்காட்சி அறையில் நுத்து பிள்ட்டோட் ஓடி வந்தான் திருமதி ஃபெல்ப்ஸும் திருமதி பெவக்ஸும் வாசல் கதவு வழியாக நுழைந்து, கைகளில் 'மார்டினி' மதுக்கொப்பையைப் பிடித்தபடி எரிமலையின்

வாய்க்குள் மறைத்துப்போனார்கள். மோண்டாக் சார்மிநினைவு திறந்து வாய் ஆராய் கிண்கிணி ஓலையை எழுமையும் எப்படி கக்கியவான் ஒரு ராட்சசக் கொங்கு விளக்குக் கொங்குப் போல அவர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களுடைய 'செஷையி' துணைச் சிவிரங்குவின ஒளி வீட்டின் கவர்கள் வழியாக வருவதை அவன் பார்த்தான். அங்கு திவ்விய சக்தங்கனையும் மீறி அவர்கள் ஒருவையொருவர் பார்த்துக் கருகிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

குன்றுடைய வாயில் இன்னமும் உலவ்வை வைத்துக்கொண்டு கவர் தொலைக்காட்டி அரை வாகனில் மோண்டாக் சிவிரான்.

"எல்லோரும் அழகாக இல்லை!"

"ஆமாம்."

"நீ மிக நன்றாக இ ரக்கிராய். மில்லி!"

"ஆமாம்."

"எல்லோரும் பிரமாதமாக இ ரக்கிரார்கள் "

"பிரமாதமாக!"

மோண்டாக் அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

"பொறுமை." ஃபேபர் கிககிகத்தார்.

"நான் இங்கே இருக்கக் கூடாது." கிட்டத்தட்ட தனக்குத் தானே கிககிகத்துக்கொண்டான் மோண்டாக் "பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு உங்களுடைய வீட்டுக்கு நான் வந்துகொண்டிருக்க வேண்டும்."

"போதுமான நேரம் நானைக் கு இருக்கிறதே ஐக்கொதை!"

"இந்த நீகழ்ச்சி அற்புதமாக இல்லை!" மில்ட்டெட் கத்தினான்.

"அற்புதம்."

அங்கிருந்த ஒரு கவர்த திரையில் பெண்ணொருத்தி ஆரஞ்சுப் பழ ரசம் குடித்துக்கொண்டு, அதே சமயம் சி தித்துக்கொண்டும் இருந்தாள். ஒரே சமயத்தில் எப்படி இரண்டையும் ஒன்றாக அவளால் செய்ய முடிந்தது என்று மோண்டாக் பைத்தியக்காரத்தனமாக நினைத்தான். மற்ற கவர்களில், மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்த அதே பெண் வயிற்றில், புத்துணர்ச்சியூட்டும் அந்தப் பானம் தன்னைக் குறுக்கிக்கொண்டு அவளுடைய ஆனந்தமான வயிற்றுக்குப் பயணம் செய்வதை ஊடுகதிர் படம்பிடித்துக் காட்டியது! திடீரென்று அந்த அறை ராக்கெட்டில் கிளம்பிப் பயணம் செய்து மேகங்களுக்குள் சென்று, எலுமிச்சைப் பச்சைக் கடலுக்குள் பாய்ந்தது. அங்கே சிவப்பு, மஞ்சள் நீற மீன்களை ஒரு நீல திற மீன் விழுங்கிக்கொண்டிருந்தது ஒரு தீமிஷம் கழித்து. பிரம்மாண்ட சிவப்

“ஆமாம்” என்றால் மில்லி. “கவலைப்படுவதையெல்லாம் பிட்டரே படட்டும்.”

“இறந்துபோவது எப்போதுமே வேறொருவருடைய கணவர் என்று சொல்வது வழக்கம்.”

“அதையும் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். எனக்குத் தெரிந்து போரில் கொல்லப்பட்டு இறந்துபோனவர் என்று ஒருபோதும் எவரும் இறந்ததில்லை. கட்டடங்களின்ருந்து குதித்து இறந்துவிட்டவர்களா, ஆமாம். அது உண்டு. போன வாரம் க்லோரியாவின் கணவரைப் போல, ஆனால் போரில் இறந்தவர்களா? இல்லை. கிடையாது.”

“போரினால் இல்லை,” என்றாள் திருமதி ஃபெல்ப்ஸ். “எதுவாக இறந்தாலும் பிட்டரும் நானும் எப்போதும் சொல்வோம். கண்ணீர்விடக் கூடாது. அதைப் போல வேறெதுவும் கூடாது என்று. எங்கள் இருவருக்குமே இது மூன்றாவது திருமணம். நாங்கள் சுதந்திரமாகவே இருக்கிறோம். சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் எப்போதுமே சொல்லிக்கொள்கிறோம். அவர் சொல்லியிருக்கிறார், நான் கொல்லப்பட்டு விட்டால் நீ பாட்டுக்கு உன் வழியில் போ. அழாதே, மீண்டும் திருமணம் செய்துகொள். என்னைப் பற்றி நினைக்காதே.”

“ஆமாம். இப்போது குரூபகம் வருகிறது.” என்றாள் மில்ட்ரெட். “உங்கள் வீட்டுச் சுவர்கொலைக்காட்சியில் நேற்றிரவு க்லாரா டோலின் ஐந்து நிமிடக் காதல் கதையைப் பார்த்தீர்களா? அதாவது, அந்தப் பெண் என்ன செய்தாளென்றால்—”

மோன்டாக் ஒன்றும் சொல்லாமல், முன்பொருமுறை தான் குழந்தையாக இந்தப்போது விசித்திரமான தேவாலயம் ஒன்றுக்குப் போய் அங்கிருந்த புனிதர்களின் முகத்தைப் பார்த்ததைப் போல, இந்தப் பெண்களின் முகத்தைப் பார்க்கப்படி நின்றுகொண்டிருந்தான் அந்தப் புனிதர்களின் அவன் பேசிக்கொண்டு. தேவாலயத்தில் வெகு நேரம் நின்று கொண்டிருந்தாலும், அந்த மதத்தைச் சேர்த்தவனாக இருக்க முயன்றாலும், அந்த மதத்தைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள முயன்றாலும், அந்த இனிய வழிபாட்டுக் தூபத்தையும் அந்த இடத்தின் தூசியையும் தன்னுடைய நுரையிரட்களுக்குள்ளும், அதன் மூலம் தன்னுடைய இரத்தத்துக்குள்ளும் கிரகித்துக்கொண்டு, பிங்கான் கண்களும் மாணிக்கச் சிவப்பு உதடுகளும் கொண்ட வண்ணமயமான ஆண், பெண்களின் உள்ளத்தத்தைப் பற்றி அக்கறை கொண்டு நெகிழ்ச்சி அடைய முயன்றாலும், அந்த ஜீவஸ்களின் எளமல் முகங்கள் பொருளற்றவையாகவே அவனுக்கு இருந்தன. அங்கு எதுவுமே இருக்கவில்லை, எதுவுமே: வேறெதோ பல்பொருள் அங்காடியில் உலாவுவதைப் போல, அவ்விடமிருந்த பணம் வினோதமாகவும்

.அந்த இடத்தில் பரவாற்றாகவும், அவை தந்த மாய், கண்ணாய்புக காசா. களிமைய இவற்றைத் தொடர்பு பார்த்தபோது அவனுடைய வேட்கை தீவனமற்றும் இத்தகைய அனாதைப் போலவே அவன் தன் வீட்டுக் கூடத் திறையோடும் உணர்ந்தான். அவனுடைய கண்களுக்கு முன்னால் நாற்காலியில் வளைந்து தெளித்துக்கொண்டு சிகரெட்டுகளைப் பற்றவைத்துப் புனைய உலக்கிக்கொண்டும், வெயிலில் சுட்டுப் பொகங்கிய முடியைத் தொட்டுக்கொண்டும், இவனுடைய பார்வை பட்டே தீப்பற்றிக் கொண்டுவிட்டதைப் போல ஞாபித்த தங்களுடைய வீரல் நகங்களைப் பரிசீலித்துக்கொண்டும் இருந்த இத்தகைய பெண்கள் இடையே, மௌனத்தினால் அவர்கள் முகம் பேயறைத்ததைப் போலக் காணப்பட்டது தன்னுடைய கடைசி வாய் உணவை மோஸ்டாக விழுங்கும் சக்தியை எழுத்தபோது முன்புறம் சமந்தார்கள் ஜா வேகத்தில் அவன் முக்கவிடுவதைக் கேட்டார்கள் கைகள் திடுத்துபோய்த் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் ராட்சசர்களின் வெளியிய புருவங்களைப் போல இருந்தன அந்த அறையில் மூன்று வெற்றிச் சுவர்கள் முறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அந்த மூன்று புருவங்களையும் தொடரல் வீரல் ரூபிகளில் விபரிப்பவையின் லேசான உப்பை உணர் முடியும் என்று மோஸ்டாக நினைத்தான். இறுக்கமடைந்து குழிக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பெண்களிடையே, அவர்களைச் சுற்றி நிலைய மௌனத்தின், கேட்பு எவ்வளவுக்குத் துறைவாக ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்ததெனக்கேள் அந்த வியர்வை பெருகிக் கொண்டிருந்தது எந்தச் சமயத்திலும் சடசடக்கும் 'புன்'னென்ற சத்தம் அவர்களிடமிருந்து கிளம்பி வெடிக்கலாம்.

மோஸ்டாகின் உதடுகள் அசைந்தன.

"நாம் ஏதாவது பேசுவோமே."

அந்தப் பெண்கள் நடுங்கி வெறித்துப் பார்த்தார்கள்

"உங்கள் குழந்தைகள் நன்றாக இருக்கிறார்களா, திருமதி ஃபெல்ப்ஸ்?" என்று அவன் கேட்டான்.

"எனக்குக் குழந்தைகள் இல்லையென்று உங்களுக்குத் தெரியுமே! ஆண்டவனுக்கே தெரியும். கலாதீனத்துடன் இருக்கும் யாருமே குழந்தை பெற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்று!" என பதிலளித்தாள் திருமதி ஃபெல்ப்ஸ், ஏன் இந்த மனிதரிடம் தான் கோபமாக இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றி அவளுக்குக் சற்று தீர்மானமாகத் தெரியாமலேயே

"நான் அப்படிச் சொல்ல மாட்டேன்," என்றார் திருமதி பெளல்ஸ். "நான் சீசேரியன் அறுவைச் சிகிச்சை மூலம் இரண்டு குழந்தைகள் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன். குழந்தை பெற்றுக்கொள்வதற்காக அறுபளிக் கும் எல்லா வேதனைகளாலும் எதற்குப் பயனும் இல்லை உலகத்தில்

கொள்ளப் பாரி 'கோம். அவர் கொள்வதில் ஒரு வார்த்தைகூட எங்கே துக்
கே' கது அப்படித் தவறிய போய்க் கேட்க 'கொற்களோ' எங்கே துப் புரி
யவே இல்லை."

"பேஷா, கொம்பா குணதி. அளவு மறைத்துப் வசையில் உடுத்திக்
கொள்ளாவிட மாட்டாய் விவ்ஸா. நீ நோப்டுக்கு அமோக வெற்றி
கிடைத்ததில் விசாரிப்பீனா. அவர்களுடைய பெயர்கள்கூட இவருக்குச்
சமூகமாக இருந்திருக்கின்றன. பத்து தொழில்கள் விவ்ஸா நீ நோப்டில் என்ற
பெயரை ஏதாவது 'கோம' என்று பெயரது. நீ ஒப்பிட்டுப்பாருங்கள்.
கேட்கல் முடிவு எவ்வளவு இருக்க முடியும் என்று உங்களுக்குத் புரி
யும்."

"நாசமாய்ப்போகா" என்று கத்தினான் மோண்டாக். "தேறாகைப்
பற்றி கோ. கோரினாப் பற்றி கோ உங்களுக்கு என்ன தெரியும்?"

"என் தெரியாது? அது மாதங்களுக்கு முன்பு அவர்களைச் சுவர்
தொலைக்காட்சியில் பார்த்தோமே. ஒருவர் தன் மூக்கை தோண்டிக்
கொண்டே இருந்தார்: எங்கே அது பறங்கு எரிச்சலாட்டியது."

"ஓரி. நீ நோண்டாக் அவர்களே." என்றான் திருமதி ஃபெல்ப்ஸ்.
"அது போன்ற ஒரு மனிதருக்கு நாங்கள் வாக்களிக்க வேண்டும் என்கிறீர்களா?"

ரிஸ்ட் டெட்டிஸ் முகத்தில் மலர்ச்சி தோன்றியது. "மோண்டாக், பேசா
மல் இங்கிருந்து போய்விடு. எங்களைப் பதற்றப்படுத்தாதே."

-ஆனால், அங்கிருந்து போன மோண்டாக் உடனடியே தன் கையில்
ஒரு புத்தகத்துடன் திரும்பி வந்தான்.

"மோண்டாக்!"

"நாசமாய்ப்போகா எல்லாம் நாசமாய்ப்போகா!"

"அங்கே என்ன வைத்திருக்கிறீர்கள்? அது புத்தகம்தானோ இப்போ
தெல்லாம் எல்லாவித விசேஷப் பரிசீலனையும் தொலைக்காட்சி மூலம்
அறிக்கப்படுகிறது என்றுதான் நினைத்தேன்." திருமதி ஃபெல்ப்ஸ் கண்
களைக் கொட்டினாள். "தேயனைப்பவர்களுக்கான கையேடுதானே அது?"

"கையேடா. அட ஆண்டவனே!" என்றான் மோண்டாக். "இது
கவிதை."

"மோண்டாக்," ஒரு கிசுகிப்பு.

"என்னைத் தனியாக இருக்க விடுங்கள்!" தன்னைச் சுற்றி வட்டமிட்ட
ஒரு பெரிய ஆர்ப்பரிப்பு. கூச்சல், டிண்டாண்டாப்பு இவற்றுக்கு மத்தியில்
தான் கழன்றுகொண்டிருப்பதாக மோண்டாக் உணர்ந்தான்.

"மோன்டாக். கொஞ்சம் பொறு. வேண்டாம் "

"அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்பார்களா? இந்தப் பிசாக்கள் மற்ற பிசாக்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்வதைக் கேட்டார்களா? மக்களைப் பற்றியும், தங்கள் குழந்தைகளைப் பற்றியும், தங்களைப் பற்றியும் அவர்கள் உளறுவதையும், தங்களுடைய கணவர்கள், போர் இவற்றைப் பற்றி எப்படிப் பேசிக்கொள்கிறார்கள் என்பதைக் கேட்கும்போது, ஆண்டவனே! இங்கே நின்றுகொண்டிருக்கும் எவ்வளவு அதை நம்பவே முடியவில்லை."

"எத்தப் போரைப் பற்றியும் நான் ஒரு வார்த்தைகூட சொல்லவில்லை, தெரிந்துகொள் ளுங்கள்," என்றாள் திருமதி ஃபேல்பஸ்.

"கவிதையைப் பொறுக்கவரை, நான் அதை வெறுக்கிறேன்," என்றாள் திருமதி பெளல்ஸ்.

"கவிதை எதையாவது ஒருமுறையாவது கேட்டது உண்டா?"

"மோன்டாக்," ஃபேயர்ன் சொல் அவனை உரசிச் சென்றது. "நீ எல்லாவற்றையும் கேட்டுத்துவிடப்போகிறாய், வாயை மூடு, முட்டாளே!"

மூன்று பேசுபவரும் எழுந்து நின்றார்கள்.

"உட்காருங்கள்!"

அவர்கள் உட்கார்த்தார்கள்

"நான் விட்டுக்கொடுக்கப் போகிறேன்," நடுங்கிக்கொண்டே சொன்னாள் திருமதி பெளல்ஸ்.

"மோன்டாக், மோன்டாக், தயவுசெய்து சொல், என்ன செய்யப் போகிறாய்?" என்று மன்றாடினார் ஃபேயர்.

"உங்களுடைய அந்தச் சிறிய புக்கத்திலிருந்து எங்களுக்காக ஒரு கவிதை படிப்பீர்களா?" திருமதி ஃபேல்பஸ் தனவையை ஆட்டினாள். "அது கவராய்மமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன் "

"அது சரியல்ல," என்று புலம்பினாள் திருமதி பெளல்ஸ். "நாம் அப்படியெல்லாம் செய்யக் கூடாது."

"மோன்டாகைப் பாருங்கள், அவர் கவிதை படிக்க விரும்புகிறார், எனக்கு அது நன்றாகத் தெரிகிறது. நாம் அமைதியாக அதைக் கேட்டோமென்றால், அவர் மனநிறைவு அடைந்துவிடுவார், அதற்குப் பிறகு நாம் நம் வேலையைப் பார்க்கலாம்." தங்களைச் சுற்றியிருந்த கவர்களின் வெறுமையை நோக்கி அவள் பதற்றத்துடன் தன் பார்வையை விசினாள்.

"மோன்டாக், நீ இப்படியே தொடர்வதானால் நான் தொடர்ஸ்பத் துண்டித்துவிடுவேன். நான் உன்னை விட்டுப் போய்விடுவேன் " கரு

வென்று அவனுடை யாகாதி அடித்தாய் "இதனாக் கண்ண பையன், எதை
சேஷிக்கப்போகிறாய்?"

"அவர்களைப் பார்ப்பதற்கு வேண்டும். அதுதான் என் நோக்கம். தங்
களை அநியாயக் கதியில் வைக்கப் பார்ப்பதற்கு வேண்டும்."

மீண்டும் செல் வெற்று வெளியை வெறுத்துப் பார்த்தான் "கை, பாரி ம்
சீ பேசுகிறாய்?"

வெள்ளி மணி ஒன்று அவனுடைய ஏனையைத் துள்ளித்தூ "மேன்
டாக், மேன், தப்பிக்க ஒது ஓடு வந்தாய். இதை ஒது விளையாட்டு என்று
சொல்லி ஏடி மறைத்துவிட்டு, மனக்குப் புத்தி செலுத்தப்போகவில்லை
என்று பாராங்கு மேல் பிறகு—கவனி இ நக்கும் சிபுட்டிக்குள் புத்த
கத்தைத் தாக்கி மறைத்துவிட்டு."

இதை மேலும் கதையும் தானிடமின் மேல் எதிர்த்தெய்தியிருந்தான்.
"தொழுகுமே, அவ்வொரு ஆண்டும் திரைக்காட்சிகள் அந்தக் காலப்
புத்தகம் ஒன்றை விட்டுக்கொண்டுவிட்டு, அது எவ்வளவு மடத்தன
மானது என்பும், அவை போன்றவை எப்படி எல்லோரையும் பதற்ற
மாட்டையி் செய்து, பித்துப் பிடிக்கவைக்கும் என்றும் தங்கள் தடுப்பத்
தெரிந்தக்காலட்ட அனுமதிக்கப்படுவார்கள் எல்லாற்றன்றும் எப்படிப்
போட்டுக் குரப்பிற் தக்கிறார்கள் என்பதன் மாதிரி ஒன்றை நமக்குப்
படித்துக்காட்டி, ஆகவே இம்மாதிரியான தப்பையை நம்முடைய மன
டைத்துள் போட்டுக்கொண்டு ஒருபோதும் நாம் அடைபிக்கொள்ள
வேண்டியதே இல்லை என்று காட்டுவதுதான் மேன்டாக் அளிக்கப்
போதும் வியப்பு, சிந்தனை, கண்ணோ?"

மேன்டாக் அந்தப் புத்தகத்தைத் தன் கையில் வைத்துக் கசக்கினான்.

"ஆமாம்" என்று சொல்."

அவனுடைய வாய் கிழிப்பின் வாயைப் போல அசைத்தது:

"ஆமாம்."

மீட்டெட் சிந்திப்படியே புத்தகத்தைப் பிடுங்கினான் "இதோ
இதைப் படித்துப்பா தங்கள். வேண்டாம், அது வேண்டாம் நீ உரக்கப்
படிக்க வேடிக்கையான அந்த ஒன்று இதோ இங்கே இருக்கிறது தேய்
கமே, உங்களுக்கு ஒரு வார்த்தைகூடப் புரியாது கெக்கெ-பக்கெ'
வென்று இருக்கும். சரி, ஆய்ம்ப் மேன்டாக், அதைப் பக்கத்தைப் படி."

நிறந்திருந்த அந்தப் பக்கத்தை அவன் பார்த்தான்

* ஒன்றன் சிறுதன் அவனுடைய காதில் கேட்கப் படபடத்தன
"படி."

"அதன் மறைப்பு என்ன, தப்பட்டு?"

"பிபாவர் கடற்கரை." அவனுடைய உதடுகள் மரத்துவிட்டிருந்தன
 "இப்போது தனது தெளிவான குரலில் படி, மெதுவாக."

அறை வெப்பத்தில் தகித்துக்கொண்டிருந்தது. அவன் ஒரே அளவாக
 இருந்தான். ஒரே பன்மையாக இருந்தான். வெறுமையான ஒரு பாலைவனத்
 தின் மத்தியில் மூன்று நாற்காலிகளில் அவர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.
 திருமதி ஃபெல்ப்ஸ் தன்னுடைய ஆடையின் விளிம்பை நேர்செய்யும்
 வரையிலும், திருமதி பெல்ப்ஸ் தன்னுடைய விரல்களைத் தன் முடியில்
 லிசுத்து எடுக்கும் வரையிலும் காத்திருந்து, பக்கவாட்டில் மாற்றிமாற்றி
 அசைத்தவாறு மோஸ்டாக் நீண்டிருந்தான் தொடக்கத்தில் அழங்கியும்,
 தடுமாறிக்கொண்டும், படிக்கத் தொடங்கிய அவன் தான் ஒரு வரியி
 லிருந்து இன்னொரு வரிக்குப் போகப்போக, சற்றுநேரம் வெளிப்பாட்டு
 பாலைவனத்தைக் கடந்து, வெண்ணையை நோக்கி, அந்தப் பிரம்மாண்ட
 வெப்ப வெறுமையில் உட்கார்ந்திருந்த மூன்று பெண்களையும் கற்றிக்
 கொண்டு ஒலித்துச் சென்றது அவனுடைய குரல்.

நர்ப்பிக்கைக் கடல்

முன்போதிகாலத்தில் நர்ப்பித் துறப்பியது

உருண்டையான பூமியின் கரையம்

கருப்புக் கட்டிய பிரகாசமான டிராபுகளாய்.

இப்போது என் காதுக்கு எட்டுவதோ

இரவுக் காற்றின் முச்சுள் இணைத்து உள்வாங்கி,

பாத்த, இரண்டா, பிரம்மாண்டமான கரையின் வழியே

உருகின் மூடப்பயாத அக்கிக் கொப்புளங்களிற் றிட

ஒலிக்கும் கடல் சாகமாய், நீண்ட, அடங்கி ஒலிக்கும் உறுமல்
 மட்டுமே.

நாற்காலிகள் அந்த மூன்று பெண்களுக்குக் கீழே முன்கிணை. மோஸ்டாக்
 உரக்கப் படித்து முடித்தான்:

அன்பே, நான் ஒருவருக்கொருவர்

விகவாசமாக இருப்போம்

வகைவகையாக, மிக அழகாக, மிகப் புதிதாக

நம் மூன் கனவுப் பிரதிபலனாக வெளிப்போக

தோன்றும் இந்த உலகம்.

உண்மையே உலகம் மகிழ்ச்சியற்று, அன்புற்று,

ஒளியற்று, நீர்மயமற்று, அமைதியற்று

வளக்கு நயமாணியற்றது இருக்கிறது.

நாமே இவ்வுலகம்

பாராட்டத்தின், தர்மத்தின் குழப்பமாவ
அவர்களுக்கின்
குறியைச் சேவைகள் இந்நிலை மாற்றிக்கொண்டிருக்கும்
அந்தக் கருத்தும் பாலைவனத்தில்.

திருமதி ஸ்பெல்பென் அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

பாலைவனத்தில் நடுவிலிருந்த மரங்களின் அவசரமாய் அழுகை பல
மாவனத்திற் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள் அவசரமாய் முகம் தன் வடி
வத்தை அழுகையில் நகரிக்கொண்டிருந்தது அவளது தோற்றத்தால்
குழம்பிப்போய், அவளின் கொடாமல் அவர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்
அவள் அடக்க முடியாமல் விகம்பிக்கொண்டிருந்தாள். மோண்டாக் கூட
ஆச்சரியத்தில் அதிர்ந்துபோய் இருந்தாள்.

"சக, சக," என்றான் மிட்ரெட். "ஒன்றும் ஆகிவிடவில்லை, கலாரா,
இதோ பார் கலாரா, அழுவதை நிறுத்து கலாரா, உனக்கு என்ன
ஆயிற்று?"

"எனக்கா?—எனக்கு..." திருமதி ஸ்பெல்பென் விகம்பிக்கொண்டிருந்
தாள். "தெரியவில்லை, தெரியவில்லை, எனக்குச் சுத்தமாக எதுவும்
தெரியவில்லை, ஒ..."

திருமதி பெளல்ஸ் எழுந்து நின்று, மோண்டாகை வெறித்துப் பார்த்
தாள் "பார்த்தீர்களா? எனக்குத் தெரியும், இதைத்தான் நான் நினைத்துக்
காட்ட விரும்பினேன்! இப்படி நடக்கும் என்று எனக்கு ஏற்கனவே
தெரியும்! நான் எப்போதும் சொல்லியிருக்கிறேன், கவிதையும் கண்ணீ
ரும், கவிதையும் தற்கொலையும், அழுகையும் மோசமான உணர்வுகளும்,
கவிதையும் நோயும், இந்த உணர்ச்சிச் சிக்கல்கள் எல்லாம் இப்போது,
எனக்கு இது நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டது. நீங்கள் மோசமாவவர், திரு.
மோண்டாக், மோசமானவர் "

ஸ்பெல்பெர் சொன்னார்: "இப்போது..."

மோண்டாக் திரும்பி, கவரினிருந்த திறப்பை நோக்கி நகர்ந்து, மித்
தனை விளிம்பு கொண்ட ஓட்டை வழியாக, தயாராக எரிந்துகொண்
டிருந்த கவாலைகளுக்குள் புத்தகத்தைத் தானே போடுவதை உணர்ந்
தான்.

"மடத்தனமான சொற்கள், மடத்தனமான சொற்கள், மோசமாகப்
புண்படுத்தும் மடத்தனமான சொற்கள்," என்றான் திருமதி பெளல்ஸ்.
"மனிதர்கள் ஏன் மனிதர்களையே புண்படுத்த விரும்புகிறார்கள்? உனக்கு
தில் போதுமான வன் இல்வையா, இது போன்ற விஷயங்களைக் கொண்டு
இன்னும் அவர்களை நோக்கித்தான் வேண்டுமா?"

"கூடா. இதைப் பார் க்கா...". அவளுடைய புதுத்தை இழுத்துக் கொண்டு மீட்டெட்டு "இதை மகிழ்ச்சியாக இருப்போம். வா. இந்த 'நடுப்பக்கம்' இப்போது புதிதாகிவிடுவோம். உம். ஆகட்டும் இப்போது மீட்டெடு. மகிழ்ச்சியாக இருப்போம். அபூவதை நிறுத்து. ஜாஸியாக இருப்போம்."

"வேண்டாம்." என்றான் திருமதி பெளக்ஸ். "நான் நேராக விட்டுக் கொடுப்பேன். என் விட்டையும், 'நடுப்பக்கம்' பார்க்க வருவதாயின் நல்லது. ஆனால் என் வாழ்நாளின் இனிமேல் இந்தத் தியணைப் பாலின் அபத்தியக்கார விட்டுத் தரிப்பும் ஒரு நேரம் வாழட்டேன்."

"விட்டுக்குப் போங்கள்," போவதாக மொனொலோகி அவளை உற்றுப் பார்த்தான். "விட்டுக்குப் போம், விவாகரத்து செய்துவிட்ட உங்களுடைய முதல் கணவனையும், ஜென் மொனொலோகி இறந்துபோன இரண்டாவது கணவனையும், அவ் கணவன் கட்டுக்கொண்டு இறந்த புன்றா வது கணவனையும் பற்றி எண்ணிப்பாடுங்கள், விட்டுக்குப் போய் நீங்கள் கொஞ்சம் கொண்டு. ஒரு டஜன் கண்களையெல்லாம் பற்றி எண்ணிப்பாடுங்கள், விட்டுக்குப் போய் இவை எல்லாவற்றையும், பாழாய்ப்போன உங்களுடைய சிசோரியன் சிசுக்களையும், உங்களுடைய துணிச்சலை வெறுக்கும் உங்களுடைய குழந்தைகளையும் எண்ணிப்பாடுங்கள். விட்டுக்குப் போய் இவையெல்லாம் எப்படி நடந்தன என்றும், இவற்றைத் தடுத்து நிறுத்த நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள் என்றும் நினைத்துப்பாடுங்கள். விட்டுக்குப் போங்கள், விட்டுக்குப் போங்கள்! உங்களைக் கீழே தள்ளி, கதவுத் தாப்பால் உதைத்துத் தள்ளுவதற்கு முன்னால்," என்று கத்தினான்.

கதவுகள் அடித்துச் சாத்திக்கொள்ள, வீடே வெறுமையாக மாறியது. தொலைக்காட்சி அறைச் சுவர்களில் அழுக்கான பலியின் நிறம் படந்திருக்க, அதைத் தாங்களால் வாசிலையில் மோண்டாக தனியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

தனியானறையில் நிர் கொட்டியது தூக்க மாத்திரைகளை மீட்டெட்டுத் தள்ளுகின்ற உலுக்கிப் போட்டுக்கொண்டிருந்தது அவனுக்குக் கேட்டது.

"முட்டாள் மோண்டாக, முட்டான், முட்டான், அட ஆண்டவனே, முட்டான் மோண்டாக..."

"வாயை மூடுங்கள்!" காதுக்குள்ளேயே நுத்து பச்சைத் தோட்டாளை இழுத்துத் தன் பக்கக்கெட்டில் திணித்துக்கொண்டான்.

அது கனமாகச் சரரர்த்தது. "முட்டான், முட்டான்."

அவன் வீடு முழுவதும் நெடி, புத்தகங்களை மீட்டெட்டுத் தள்ளிக் கொண்டு பெட்டிக் கப்பல்கள் அடுக்கி வைக்கி நிற்காள் என்பதைக் கண்டு மிடிந்தான் சில கணாமல் போய் நிற்க, வீடு முழுவதும் வெறுமையாக.

கொண்டாமகொண்டாமாக, ஒவ்வொரு துறலாகப் பிரித்து வைக்கும் அவ ஶ்ஞைய வேலையை அவன் கொட வகிவிட்டி ருந்தான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். ஆனால் இப்போது அவனுக்குக் கோபம் இல்லை. அயர்ந்து போயும் கண்ணைக் குறித்துக் துயம்பிப்போயும் மட்டுமே இ ருந்தான் புத்தகங்களை விட்டிவ் புழக்கடைத்து எடுத்துச்சென்று, பக்கவாட்டு வேலிக்கருகில் இ ரந்த புத்தகங்கடையே ஒளித்து வைத்தான் இன்றிரவு மட்டும்தான். இன்னும் வேறொருவனு எரிக்கும் வேலையை அவன் செய்ய முனைவதற்கு முன்வான், என்று தன் மனதில் நினைத்துக்கொண்டான்.

நீண்டும் வீட்டுக்குள் வந்தான் "நிண்டோட்" இருட்டாக இருந்த படுக்கையறையின் வாசலில் நின்று அழைத்தான் எவலிதச் சத்தமும் இல்லை.

வெளியே, புத்தகவையைக் கா த்து தன்னுடைய வேலைக்குப் போதும் வழியில் கவரின் மெக்லெக்லெவின் வீடு எவ்வளவு இருண்டு, ஆள் அளவும் இல்லாமல் இருந்தது என்று பாப்பதைத் தவிர்க்க முயன்றான்..

தான் செய்துவிட்டி ரந்த பயங்கரத் தவறினால் முற்றிலும் தவித்து விடப்பட்டி ருந்ததால், இரவில் அவனுடன் பேசக்கூடிய மென்மையான, பழகிய தானி ருந்து கிடை க்கப்பெறும் கதகதப்பின், பரவின் தேனவையை உணர்ந்தான் ஏற்கனவே, தறுகிய சில மணி நேரத்திலேயே ஃபேபரை வாழ்தான் முழுவதுமே தனக்குத் தெரிந்தி ருந்ததைப் போல அவனுக்குத் தோன்றியது இப்போது அவனே இரண்டு பேர் என்று அவனுக்குத் தெரிந்தது. அதாவது, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தான் மோண்டாக், தனக்கு ஒன்றுமே தெரிந்தி ருக்கவில்லை. தான் ஒரு முட்டாள் என்பதைக்கூட அறியாக, ஆனால் அப்படி இருக்கக்கூடுமோ என்று சந்தேகப்பட்ட மோண்டாக், தன்னுடன் பேசிய முதியவரும், நீண்ட பயணத்தின் துமட்டுப் முச்சினைப்புடன் நகரத்தின் ஒரு கோடியில் நுத்து மறுகோடிவரை உறிஞ்சி இழுத்துச் சென்ற ரயிலில் தன்னுடன் பேசிய முதியவரும் அவனேதான் என்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்தது. இனி வரவிருந்த நாட்களில், வானத்தில் நீலா இல்லாத இரவுகளிலும், வானத்தின் நுத்து பூமியின் மேல் பிரகாசமான ஒளி வீசிய நீலா இரவுகளிலும் இந்த முதியவர் இத்தப் பேச்சைத் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே இருக்கப்போகிறார்—சொட்டுசொட்டாக, கல் கல்லாக, சில்லு சில்லாக, கடைசியில், அவ்ஶ்ஞைய மனம் ஒருவழியாக நிரம்பி வழியும்; அவன் இவியுட மோண்டாகாக இருக்க மாட்டான் இதை அந்த முதியவர் சொன்னார், உறுதியளித்தார், வாக்குத் தத்தார் இனி அவன் மோண்டாகும் ஃபேபரமாக, நெருப்பும் நீரமாக இருந்து, பிறகு ஒருநாள் அவை எல்லாம் கலந்து, மெல்லிய தண்ணாகி மௌனமாகச் செயல்பட்ட பின்வான் அங்கே நெருப்பு இருக்காது, நீரும் இருக்காது, வைன் மட்டுமே இருக்கும்

தனித்துவியான, எதிர்மறையான இன்பமில் தந்து எவ்வாறாக ஒன்று பின்னொரு நாள் அவன் அந்த முட்டாளனைத் திருப்பிர மயத்தா முட்டாளனை இனங்கண்டு கொள்வான் இப்போதே கூட, நான் நீண்ட பயணத்தின் தொடக்கத்தை, விடைபெறுதலை, முன்பு தந்த தானிலிருந்து விலகிச் செல்வதை உணர்ந்தான்.

வெப்ப ஆவி துழங்க பாதாள ரயில் நிலையத்திலிருந்து திசைணைப்பலர்களின் உலகத்தை நோக்கி வெளிவரப் போது. இந்த நடு இடவில் முதலில் அவனைத் திட்டியும், பிறகு அவனைச் சமாதானப்படுத்துகிறும் கருவண்டாக ஒலித்த அந்த முதியவரின் மொல்லிய குரலையும், தூக்கக் கலக்கக் கொகளின் பங்காத்தையும், நுண்ணிய வேலைப்பாடு மிக்க முணுமுணுப்பையும் கேட்பது அவனுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

"இரக்கப்படு மோண்டாக், இரக்கம், அவர்களுடன் போய் பேசி நரசிக்காதே; சற்று முன்பு வராகூட அவர்களில் ஒருவனாக நீ இருந்திருக்கிறாய். எல்லாம் இப்படியே நான் ஒடிக்கொண்டிருக்கும் என்ற பெரும் நம்பிக்கையில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் தொடர்ந்து ஒடிக்கொண்டே இருக்கப்போவதில்லை. பிரபஞ்ச வெளியில் அழகான நெருப்பை ருட்டி, பெரிதாகக் கொழுத்துவிட்டெரியும் எரிகல்தான் இவையெல்லாம் என்பதோ, என்றாவது ஒருநாள், அதுவும் தனையில், விழுந்தே ஆக வேண்டும் என்பதோ அவர்களுக்குத் தெரியாது. நீ பார்த்ததைப் போலவே அந்தக் கொழுந்தை, அந்த அழகிய நெருப்பை மட்டுமே அவர்கள் பார்க்கிறார்கள்.

"மோண்டாக், வேர்க்கடலையின் தோலைப் போல நொறுங்கிவிடும் தங்களுடைய ஏழம்புகளைப் பராமரித்துக்கொண்டு, பயந்தபடி வீட்டிலேயே முடங்கியிருக்கும் முதியவர்களுக்குக் குறைகளும் உரிமை இல்லை. ஆனால் ஆரம்பிக்கும்போதே எல்லாவற்றையும் கிட்டத்தட்டக் கொண்டு விட்டாய் கவனமாக இரு நாள் உன்னுடன் இருப்பேன். நினைவிருக்கட்டும், அது எப்படி நடந்தது என்று எனக்குப் புரிகிறது உன்னுடைய கள்ளுடித்தனமான ஆவேசம் என்னை உத்வேகப்படுத்தியது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஆறா, எவ்வளவு இளமையாக நான் உணர்ந்தேன்! ஆனால் இப்போது—நீ உன்னையே முதியவனாக உரை வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன் என்னுடைய கோழைத்தனத்தில் ஒரு பகுதி உனக்குள் இன்றிரவு வடிக்கப்பட வேண்டும். அடுத்த சில மணி நேரத்துக்கு, கேப்டன் பியாட்டியை நீ சந்திக்கப்போது, ஓசையின்றி அவரைச் சுற்றி வா, உன் சார்பில் அவர் செல்வதை நான் கவனம் விட்டு, நீ இளமையை நான் அறிந்துணர் விடு, உயிர்ப்பிழைத்திருப்பதுதான் நம் வெற்றிகளான ஒரே வழி, பாவம், அந்த மூடப் பெண்களை மறந்து விடு."

"பல ஆண்டுகளாக இன்னாத வகையில் இப்போது அவர்களைப் போல மடையச் செய்துவிட வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்," என்றான் மேலாண்டாக். "நீ நமசி ஸீயோஸ்பன் அபுகனாகப் பார்த்துது எனக்கு, அதிசயியளித்தது. ஒடுவேனா, அவர்கள் சொல்வது சரியாக இருக்கலாம், எனதுயரோ எதிர்கொள்ளாமல் ஒடிக்கொண்டே, உண்மையாக இருப்பதே மேலானதாக இருக்கலாம். தெரியவில்லை, நான்குபை நற்றவாளி என்று சொல்கிறேன்—"

"கூடாது அப்படி சொல் கூடாது போலே இன்னமும் இருந்து மென்றால், உங்கட்கில் அப்படி நினைப்பவரால், நம்மது அப்படியே உள்வாசமாக இருங்கள் எனப்போல் ஆனால், மேலாண்டாக், நீ சமசுரணாக, தியணைப்பவராக இருப்பதற்காகத் திரும்பிப் போகக் கூடாது உங்கட்கில் என்னாபே சரியாக இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது."

மேலாண்டாக் துக்கு வியர்க்குது.

"மேலாண்டாக், கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாயா?"

"என்பாதங்கள்," என்றான் மேலாண்டாக், "என்னால் அவற்றை நகித்து முடியவில்லை என்னையே நான் கேவலமாக உணர்கிறேன் என்பாதங்கள் நகர முறுக்கின்றன!"

"கேள், கொஞ்சம் தீதானதாக இரு," என்றார் முதியவர் மென்மையாக "புரிகிறது, எனக்குப் புரிகிறது தவறுகள் செய்துவிடுவோமோ என்று பயப்படுகிறாய். பயப்பாடாதே தவறுகளும் பயனளிக்க முடியும். நான் இளைஞனாக இருத்தபோது, என்னுடைய அநியாயமையை மற்ற மனிதிகளிடமிருந்து தவிர்த்தேன். அவர்கள் என்னைக் குச்சியால் அடித்தார்கள் நான் நாற்பது வயதை அடைத்தபோது, என்னுடைய மழுங்கிய கருவி நன்றாகத் திட்டப்பட்டது. வெட்டுவதற்கு ஏற்ற விதத்தில் கூர்மையாக ஆகிவிட்டிருந்தது உன்னுடைய அநியாயமையை ஒலித்து வைத்தாயென்றால் யாதும் உன்னை அடிக்கவும் மாட்டார்கள், நீ கற்றுக்கொள்ளவும் மாட்டாய் ஆகவே, இப்போது உன் கால்களை நகாத்திக் தியணைப்பு நிலையத்துக்குள் போ இப்போது நாம் இடம் டையி, இவ்வுயும் நாம் கவித்தவர்கள் அல்ல, நமக்கிடையே எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாமல் வெவ்வேறு கவித்தொலைக்காட்சி அறைகளில் பிரிக்கப்பட்டு இருப்பவர்கள் அல்ல பிரயாட்டி உன்னைத் து நவிப் பார்த்துப்போது உனக்கு உதவி கேவைப்பட்டாக், நான் இங்கேயே உன்னுடைய செவிப்பணறியில் உட்கார்த்தபடி தற்புகளை எடுத்துக்கொண்டிருப்பேன்."

முதலில் தன்னுடைய வலது பாகமுட, பிறகு இடது பாகமும் அவை வதை மேலாண்டாக் உணர்ந்தான்.

"முதியவரே, என்னுடைய மேலே இருங்கள்," என்றான்

அந்த இயந்திர வேட்டைநாய் போய்விட்டி ர்த்தது. அதனுடைய கூண்டு காஸியாக இருத்தது. தியனைப்பு நிலையம் கவர் ப பூச்சின் மௌனத்தில் இ ர்த்தது. ஆரஞ்சு நீற சலமாண்டர் வண்டி தன் வயிற்றில் மண்ணொண்ணொயுடன் தூங்கிக்கொண்டிருத்தது; அக்வி-ஏவுதழாய்கள் அதன் பக்கவாட்டில் ஒன்றுடன் ஒன்று சுருண்டு இருத்தன. மோன்டாக் அந்த அமைதியிலுடே நடந்துபோய், பித்தளைத் தூணைத் தொட்டு, இருட்டில் வழக்கியபடி மேலே ஏறிப் போனான்—வெறுமையான நாய்க் கூண்டைத் திரும்பிப் பார்த்தபடி. இதயம் படபடத்து, ஒரு கணம் நின்று, மீண்டும் படபடக்க. இப்போதைக்கு, அவனுடைய காதில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு சாப்பல் வண்ண விட்டிலாக மட்டுமே ஃபேபர் இருந்தார்.

மேல்தளத்தில் பித்தளைத் தூண் வரும் ஓட்டையின் அருகே காத்துக் கொண்டு. ஆனாலும் காத்துக்கொண்டிருக்காததைப் போல முதுகைத் திருப்பிக்கொண்டு பியாட்டி நின்று நுத்தார்

“இதோ,” என்றார் அவர் சீட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தவர்க ளிடம். “எல்லா மொழிகளிலுமே முட்டாள் என்று அழைக்கப்படும் வினோதமான ஒரு பிராணி இங்கே வந்திருக்கிறது.”

உள்ளங்கை மேல் நோக்கி இருக்க, வெகுமதியை வேண்டித் தன் கையை ஒரு பக்கமாக அவர் நீட்டினார் அந்தக் கையில் மோன்டாக் புத்தகத்தை வைத்தான் அதன் தலைப்பைக்கூடப் பார்க்காமல் துப்பைத் தொட்டியில் அந்தப் புத்தகத்தை பியாட்டி விரியெறிந்து சிகரெட் ஒன் றைப் பற்ற வைத்தார். “‘ஒளவு ஞானம் மட்டுமே உள்ளவர்கள் சிறந்த முட்டாள்களாக இருக்கிறார்கள்’ நல்வரவு, மோன்டாக், உன்னுடைய காய்ச்சல் மறைந்து, நோயும் குணமாகிவிட்டதால் எங்களுடனேயே இருப்பாய் என்று நம்புகிறேன். சீட்டு விளையாட்டுக்கு ஒரு கையாக நீ உட்காருகிறாயா?”

அவர்கள் உட்கார்ந்த பிறகு சீட்டுகள் குலுக்கிப் போடப்பட்டன தன்னுடைய கைகளில் படித்தி ர்த்த கற்றத்தை பியாட்டியின் பார்வை யில் அவன் உணர்ந்தான். தன்னுடைய விரல்கள் ஏதோவொரு தீங் கிழைத்து விட்டு இப்போதும் கம்மா இருக்காமல், பியாட்டியின் எரி சாராயச் சுவாலை போன்ற முறைப்பின் முன் அசைந்துகொண்டே பாக் கெட்டுக்கள் மறைத்தும், ஓயாமல் அனைந்துகொண்டும் எதையாவது பொறுக்கிக்கொண்டும் ஒரு ஃபேபர்ரெட்⁷ விலங்கைப் போல இருப்பதை உணர்ந்தான் பியாட்டி அவற்றின் மேல் லேசாக மூச்சு விட்டாலே போதும், தன்னுடைய அந்தக் கைகள் தொய்ந்துபோய், பக்கவாட்டில்

⁷ உருமையான மூக்கையும் சற்று நீளமான உடனையும் கொண்ட நூ விலங்கு வகையையும் மயக்கனையும் வேடனா யிடப் பயன்படும்

நிதும்பி. மீண்டும் நிறைவென்று கண்ணை வாயை மூடிக் கொண்டு இருந்துவிடுமோ என்றும், குண்டுவண்டிய மீதி வாய் நான் மடிவதும், குண்டுவண்டிய கோட்டின் வாயை மூடிக் கொண்டு மறைக்கப்பட்டிருப்பதைத் துணிவிட்டு மோ என்றும் நினைத்தான் எவ்வென்றான். இதை எகுகளிக் கொண்டு, குண்டுவண்டிய மீதி வாய் மூடுவதற்கு இவ்வாயை, கண்களாகவே மொழிபட்டன. முதன்முதலில் ஹோம். சூன். சேஷ்கண்டியா புத்தகங்களைத் தூக்கி எறியும்போது அவ ணுவண்டிய குண்டுவண்டிய மண்டி இதை எகுகளிக் கொண்டு வெளியிட்டது. இப்போது. இதை நினைவாக நினைவாக இதை கறை படிந்த எகுகளிகளாகவே இது மண்டியப் போக இதை எகுகள் கொன்றன

அவ்வாயை மீதுக்குண்டு இவ்வாயை முறை விளையாட்டின் நடுவே மோண்டாக் கொண்டு எகுகளிக் கொடுவதற்காகக் கடிப்பதற்குப் போக வேண்டியிருந்தது. திரும்பி வந்தவுடன் நான் எகுகளை மோண்டாக்கியில் மறைத்துக்கொண்டான்

பிரபாட்டி சிந்தித்தார். "உன் எகுகள் பாவனையில் படுப்படி இருக்காட் டும். மோண்டாக். உன்னை நாங்கள் நம்பவில்லை என்பதில்லை. புரிந்து கொள், ஆனால்—"

எல்லோரும் சிந்தித்தார்கள்

"நல்லது." என்றார் பிரபாட்டி. "நெருக்கடி மடித்துவிட்டது. எல்லாம் நலம். திசை தப்பி ஓடிய ஆதி மந்தைக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டது நாம் எல்லாருமே சில சமயங்களில் மந்தையை விட்டு விலகிச் செல்லும் ஆதி கள்தான் கூட்டிக்கூழித்துப் பார்த்தால், உண்மைதான் உண்மை என்று நாம் உரக்கச் சொல்லியிருக்கிறோம். உண்மைதான் எண்ணங்கள் துணை யாக வரும் எவருமே தனித்து இருப்பதில்லை என்று நமக்கு நாமே உரக் கச் சொல்லிக்கொண்டோம். 'இனிமையாகச் சொல்லப்படும் அறிவு இனிமையான உணவு' என்றார் சரி சிபிசிப் சி.வி. 'இவைகளைப் போன்றவை சொற்கள் / எங்கெல்லாம் அவை அடர்ந்திருக்கின்றனவோ / அங்கெல்லாம் தென்படுவது அரிது / பொருள் சொந்த பழங்கள்,' அவைக் ஸாண்டர் போப். நீ அதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய். மோண்டாக்?"

"தெரியவில்லை."

"ஜாக்கிதை." என்று தொலைவில், வேறொரு உலகத்திலிருந்து சிக கிசுத்தார் சிபிபார்.

"அல்லது இதைப் பற்றி? 'அனாதை அறிவு ஆபத்தானது / 'பிரியன்' ஊற்றிலிருந்து நன்றாகக் குடி அல்லது கவைக்காதே / சிறு பிட்டுகள் முனைக்குப் போதையேற்றும் நிறையக் குடித்தால் மீண்டும் தெளிவு பிறக்கும்'—போப் அதைக் கட்டுரையில் இதில் உண்மையான நிலைப்பாடு எங்கே இருக்கிறது?"

கொடுத்தது. 'என்னை உன்னை வாயடைத்துப் போகச்செய்கிறேனா?' என் றேன். நீயோ, 'அறிவுதான் சக்தி' என்றும், 'ராட்சச மனிதனின் தோள் மீது இரத்தம் தள்ளினால்தான் அந்த மனிதனைவிட வெகு தூரம்வரை பார்க்க முடியும்' என்றும் அவறினாய். கடைசியில் என் தரப்பை நிறைவு செய்யும் வகையில் அபூர்வ சாத்தத்துடன் நான் சொன்னேன். 'ஒரு உருவகத்தை நீரூபணமாகவும், பெரிய வார்த்தைகளின் பொழினைப் பிரதான உண்மைகளின் ஊற்றாகவும், தன்னை ஒரு தீர்க்கதரிசியாக வும் கருதும் மடமை நம எவ்வோருக்குமே உடன்பிறந்த குணம்' என்று பிரொஞ்சக் களி நிர் போஸ் வாலெரி சொல்லியிருக்கிறார்."

மோண்டா துக்கத் துமட்டுவதைப் போலத் தடைகற்றியது. தன்னு டைய புதுவங்கள், கண்கள், சூக்த, உதடுகள், முகவாய், தோள்கள், தூக்கிய வாகன இவற்றின் மேல் இரக்கம்வற்றி அடிக்கப்படுவதைப் போல உணர்ந்தான் "இல்லை, வாயை அடுங்கள், எல்லாவற்றையும் குழப்பு கி நீங்கள், நிறுத்துங்கள்" என்று கத்த வி நம்பினான் பியாட்டி தன்னுடைய உவகமான வீரர்களை மோண்டாகின் மணிக்கட்டைப் பற்றிக்கொள் வதற்காக நீட்டினார்.

"அட ஆண்டவனே, நாடி எப்படித் துடிக்கிறது! உன்னைத் தவறாக என்னிவிட்டேன், அப்படித்தானே, மோண்டாக்! அட, ஏக பிரானே, போருத்த அடுக்க நான் இருப்பதைப் போல உன்னுடைய நாடித் துடிப்பு இருக்கிறதே. சங்குகள், மணியோசை இவைதான் இல்லை! நான் இன்னும் கொஞ்சம் பேசட்டுமா? உன்னுடைய பிரண்ட பார்வை எனக்குப் பிடிக்கி இருக்கிறது. எவ்வாறிலி, இங்கியன், ஆங்கில இலக்கியம், இதெல்லாம் நான் பேசுவேன். அற்புதமான ஒருவ்த ஊமைச் சொல் லாடல், வில்லி!"

"மோண்டாக், கொஞ்சம் தாக்குப் பிடி!" அந்த விட்டில் பூச்சி மோன் டாகின் காதில் உரசியது. "அவர் குட்டையைக் குழப்புகிறார்!"

"ஆ, நீ ரொம்ப அதிகமாகப் பயந்துவிட்டாய்," என்றார் பியாட்டி. "ஏனென்றால், ஒவ்வொரு வாதத்திலும் உன்னைத் தோற்கடிக்க நீ நம்பி யிருந்த அதே புத்தகங்களை எனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள் றும் ஒரு பயங்கர வேலையைச் செய்துவிட்டேன்! புத்தகங்கள் எப்பேர்ப் பட்ட நுரோடுகளாக இருக்க முடியும்! அவை உன்னை ஆதரிப்பதாக நினைக்கிறாய், ஆனால் அவை உனக்கு எதிராகத் திரும்பிவிடுகின்றன. உற்றவர்களும் அவற்றைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும். நீயோ பந்த புதர்க்காடு ஒன்றில், பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், பெயரடை போன்ற வற்றின் ஒழுங்கற்ற தவியலுக்கு இடையே திக்தத் தெரியாமல் இருந்தாய். என் கணவின் பூபுவில் அந்த சகமான்டர் வண்டியுடன் நான் அங்கே

வந்து 'என்னுடன் வருகிறாயா?' என்று கேட்டேன். நீ வண்டியில் ஏறிக்கொண்டாய், பேராசைந்தமான் சாத்தத்துடன் அமைதியில் தியானப்படுத்தியவையத்துக்குப் போனோம். எல்லாம் படிப்படியாகக் குறைத்து அமைதியடைந்துவிட்டது "பியாட்டி. மோண்டாகின் மணிக்கட்டைத் தளர்த்தி, அவனுடைய கை மேஜைமேல் துவண்டு விழும்படி செய்தார். "இனிதே முடிபவை எல்லாம் இனிதே."

மௌனம். வெண்ணீரக் கல்லில் செதுக்கிவைக்கப்பட்டதைப் போல மோண்டாக் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுடைய மண்டை ஒட்டுக்குள் விழுந்த கடைசி சுத்தியலின் எதிரொலி. இதைப் போன்ற எதிரொலி ஓய்வதைக் கேட்பதற்காகக் காத்துக்கொண்டு ஃபேபர் உட்கார்ந்திருந்த கருமையான குகைக்குள் மெதுவாக ஓய்ந்து அடங்கியது. பிறகு, மோண்டாகின் மனதில் கிளம்பியிருந்த தூசி ஓய்ந்து படிந்துவிட்ட பிறகு, ஃபேபர் மெதுவாகத் தொடங்கினார். "எல்லாம் சரி, நான் சொல்ல வந்ததை பியாட்டி சொல்லிவிட்டார். அதை நீ உள்வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். அடுத்த சில மணி நேரத்தில் என் பங்குக்கு நான் சொல்ல வேண்டியதையும் சொல்வேன். நீ அதையும் உள்வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். இரண்டையும் எடைபோட்டு, எந்தப் பக்கம் குதிப்பது, அல்லது விழுவது என்ற முடிவை நீதான் எடுக்கப்போகிறாய். ஆனால், அது என்னுடையதாகவோ, கேப்டன் பியாட்டியினுடையதாகவோ இல்லாமல், உன்னுடைய முடிவாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். உன்னைமக்கம், சுதந்திரத்துக்கும் பயங்கர எதிரியான, பெரும்பான்மையினரின் திரண்ட, சற்றும் அசைந்துகொடுக்காத மந்தையைச் சேர்ந்தவர் பியாட்டி என்பதை நினைவுகொள். எவ்வளவு பயங்கரமானது, இந்தப் பெரும்பான்மையின் கொடுங்கோன்மை! மீட்டுவதற்கு நம் எல்லோரிடமும் அவரவரின் இசைக்கருவி இருக்கிறது. ஆனால் எந்தக் காதால் அதைக் கேட்பது என்பதைத் தெரிந்துகொள்வது உன் பொறுப்பு."

ஃபேபருக்குப் பதிலளிக்க மோண்டாக் தன் வாயைத் திறந்தான். ஆனால், அப்போது நிலைய மணி அடித்ததால் மற்றவர்கள் முன்னிலையில் இந்தத் தவறைச் செய்வதில்லாது தப்பித்தான் கூரையில் நுத்த அபாயமணி ஒலித்தது அறையின் மறுகோடியிலிருந்து அபாய அறிவிப்புத் தொலைபேசி முகவரி ஒன்றைத் தட்டச்சுச் செய்யும் 'டக்-டக்' சத்தம் கேட்டது. ஒரு கையில் சிட்டுகொண்ட, மிகைப்படுத்திய நீதானத்துடன் தொலைபேசியை நோக்கி நடந்த பியாட்டி, பொறியின் வந்த அறிக்கை முடிந்தபின் அந்தக் காதுதத்தை உருவி எடுத்தார். சட்டென்று அதைப் பார்த்த அவர், தன்னுடைய பாக்கெட்டில் அதைத் திணுத்துக்கொண்டார். நீ நம்பி வந்து உட்கார்ந்தார் மற்றவர்கள் அவரைப் பார்த்தார்கள்.

"இவ்வினும் சரியாக நிற்பது தொடிகள்தான். அதற்குள் உங்களுடைய பணத்தையெல்லாம் நான் எடுத்துக்கொண்டுவிடுவேன்." என்றார் பிராட்டி. மகிழ்ச்சி பொங்க.

மோன்டாக் தன்னுடைய சிட்டுகளைக் கீழே வைத்தான்

"அசதியாக இருக்கிறதா. மோன்டாக்? ஆட்டத்தினின்று விலகிக் கொள்கிறாயா?"

"ஆமாம்."

"கொஞ்சம் பொறு. ஒரு சின்ன யோசனை. நாம் இந்த ஆட்டத்தைப் பிறகு முடிக்கலாம் சிட்டுகளைக் கவிழ்த்து வைத்துவிட்டு. நம்முடைய சாதனங்களைத் தயார்செய். மடமடவென்று சூகட்டும்." பிராட்டி மீண்டும் எழுந்தார். "மோன்டாக், உன்னைப் பார்த்தால் என்னவோ போல் இருக்கிறதே? நீ மீண்டும் காய்ச்சலில் படுத்துவிடுவாய் என்று நினைக்க எனக்குப் பிடிக்கவில்லை -

"எனக்கு ஒன்றும் ஆகாது."

"நீ பிரமாதமாகவே இருப்பாய். இது ஒரு விசேஷமான அழைப்பு. உடனே வா. வாய்ப்பை விடாதே!"

அவர்கள் மேல்தோக்கி எம்பி. ஏதோ தங்களுடைய கால்களுக்குக் கீழே பொங்கிவரும் பிரம்மாண்ட அலையினின்று தப்பிக்க உதவும் இறுதி வாய்ப்பைப் போலத் தோன்றிய பித்தளைத் துளைப் பற்றி னார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு ஏமாற்றமளிக்கும் வகையில் அந்தப் பித்தளைத் துண் இருளை நோக்கி. நச்சு வாயு வெடிப்புடன் இரு பாலும், உறிஞ்சுண்டாக கிணையுடன் உயிப்புக் கொள்ளத் துடித்துக் கொண்டிருந்த டிராகனுக்கு அவர்களைச் சறுக்கியபடியே இட்டுச் சென்றது!

"ஹே!"

இடி முழக்கம், சங்கொலி, டயர்களின் அதிர்வு, ரப்பரின் கிறீச்சிடல், பளபளக்கும் பித்தளைத் தொட்டியில் ராட்சதன் வயிற்றிலுள்ள உணவைப் போலக் குலுங்கும் மண்ணெண்ணெய்—இவற்றுடன் அவர்கள் தெருமுனையில் திரும்பும்போது, வண்டியின் பளபளக்கும் கிராதியினின்று விரல்கள் அகிர்த்து விடுபட, தளிர்ந்த காற்றில் அவை நடுங்க, காற்றின் விசை தலைமுடியைப் பின்புறமாக இழக்க, மோன்டாகின் பற்களிடையே காற்று விசிலடித்தது அவனோ தன்னுடைய வீட்டுச் சுவர்தொலைக்காட்சி அறையின் தியான் விளக்குகளின் ஒளி வெள்ளத்தில், தானியங்களை அடித்து விடக்கூடிய பிறகு பீதமி நுத்த உமியைப் போல இருந்த பெண்களைப் பற்றியும், அவர்களுக்குப் போய்த் தான்

மடத்தனமாகப் புத்தகத்தைப் படித்துக்காட்டியதைப் பற்றியும் ஓயாமல் நினைத்துக்கொண்டிருந்தான் பீச்சாங்குழலாஸ் தன்னீரை அடித்துப் பெரும் நெருப்பை அணைக்க முயல்வதைப் போல எவ்வளவு அறிவற்ற, பைத்தியக்காரத்தனமான செயல்! ஏற்கனவே இருப்பதினிருந்து வேறொரு ஆக்ரோஷத்துக்கு இட்டுச்செல்லும் ஒருவித ஆக்ரோஷம். ஒரு கோபத்துக்குப் பதிலாக இன்னொரு கோபம். ஒரேயடியாக உணர்ச்சிவசப்படுவதை நிறுத்திவிட்டு சாந்தமாக, உண்மையிலேயே சாந்தமாக எப்போது அவன் மாறப்போகிறான்?

"இதோ போய்க்கொண்டிருக்கிறோம்!"

மோன்டாக் நிமிர்ந்து பார்த்தான். பியாட்டி பொதுவாக ஒருபோதும் வண்டியை ஓட்டுவதில்லை. ஆனால் அன்றிரவு, சலமாண்டர் வண்டியைத் திருப்பங்களில் வேகமாகத் திருப்பி, வண்டியின் இன்னிங், அந்தப் பித்தளை எண்கள் இவற்றுக்கு மேல், காற்றை முழுவதுமாக உள்ளுக்கு இழுத்துக்கொண்டு பறந்துகொண்டிருந்த கரிய பெரும் வெளவாலோ அவர் என்று நினைக்கும் விதத்தில் மழைக்கோட்டு போல இருந்த தன்னுடைய பிரம்மாண்ட நீண்ட அங்கி முதுகுக்குப் பின்னால் காற்றில் படபடக்க வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

"மோன்டாக், உலகத்தை மகிழ்ச்சியாக வைத்திருப்பதற்காக இதோ நாம் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம்!"

வெளிர்சிவப்பு திறத்தில் பளபளத்துக்கொண்டிருந்த பியாட்டியின் கண்ணங்கள் அந்த இரலின் இருளில் மின்னின, அவர் ஆவேசமாகப் புன்னகைத்தார்.

"இதோ, வந்துவிட்டோம்!"

சலமாண்டர் வண்டி தன்னிடமிருந்த மனிதர்களை அவர்கள் சறுக்கிய படியும், தட்டுத் தடுமாறிக் குதித்தபடியும் வெளியே எறிந்தது. மோன்டாகின் விரல்களின் பிடியிலிருந்த ஜிம்ஸிட்ட, பளபளக்கும் கிராடிகளின் மேல் அவனுடைய கோபமான கண்களின் பார்வை பதிந்தது.

என்னால் இதைச் செய்ய முடியாது, என்று நினைத்துக்கொண்டான் இன்று இடப்பட்டிருக்கும் பணியை நான் எப்படி மேற்கொள்வது, எல்லாவற்றையும் எப்படி நான் எரித்துக்கொண்டே இருப்பேன்? இந்த இடத்துக்கு என்னால் போக முடியாது.

இதுவரை தான் விரைந்து வந்த காற்றின் மனம் தன் மேல் வீச, பியாட்டி மோன்டாகின் பின்னால் இருந்து சொன்னார் "சரி, வா, மோன்டாக்."

பாகம் 3

கவாலையின் பிரகாசம்

அங்கு நடக்கப்போதும் கேலிக்கைக்காவ ஏற்பாடுகளை வேடிக்கை பார்ப்பதற்காகத் தெரு தெருகளும் வீட்டுக் கதவுகள் திறக்கப்பட்டு, விளக்குகள் மின்னின் இன்னும் ஏற்று நேரத்தில் தீப்பந்தங்களைத் தூக்கி யெறித்து நெருப்பை விழு வதும் சாகச விளையாட்டுகள் நடக்கப்போதும் பிரதான வட்டத்தில், தங்களுக்கு முன்னால் இருக்கும் வீட்டை பியாட்டியும் மோண்டாகும் பார்த்தார்கள் வறட்டுத் திருப்தியுடன் ஒருவரும், கண்களை நம்ப முடியாமல் மற்றவரும்.

“சபாஷ்,” என்றார் பியாட்டி, “இப்போது நீ சாதித்துவிட்டாய். பழைய மோண்டாக சூரியனுக்கு மிக அருகில் பறக்க விரும்பி, இப்போது பாவம், தன் இரக்கைகள் எரிந்த பிறகு ஏன் என்ற வியப்பில் இருக்கிறார். வேட்டைநாயை உன்னுடைய இரப்பிடத்திற்கு நான் அனுப்பியபோதே மறைபுகமாக நான் தெரிவித்திருக்கவில்லையா?”

மோண்டாகின் முகம் மாத்துப்போய் எவ்வித உணர்ச்சியும் இல்லாமல் இருந்தது; தன் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் பிரகாசமான மலர்கள் வரம்பாக அமைந்த இரண்ட இடத்தை நோக்கி, கல்லில் செதுக்கப்பட்ட உருவம் ஒன்றைப் போலத் தன் தலை திரும்புவதை உணர்ந்தான்.

பியாட்டி உறுமினார் “அட கஷ்டமே, அத்தச் சிறிய முட்டாளின் அன்றாட வழக்கத்தைப் பார்த்து நீ ஏமாந்துவிடவில்லையே, சொல், ஏமாந்துவிட்டாயா? மலர்கள், பட்டாம்பூச்சிகள், இலைகள், சூரிய அஸ்த மனங்கள், அட சே! அவசூடைய கோப்பில் இவை எல்லாமே இருக்கின்றன தொலைத்தேன், என் குறி தப்பவில்லை! உன் முகம் பேயறைத் தாற்போல இருக்கிறது சில மெல்லிய புற்களும், பிறை நிலவும், என்ன குப்பை! அவற்றை வைத்துக்கொண்டு அவளால் உருப்படியாக என்ன தான் செய்ய முடிந்தது?”

நிலவென்று இருந்த டிராகனின் தடுப்புக் கம்பிகளின் மேல் உட்கார்ந்து தலையை இடதுபுறம் அரை அங்குலமும், வலதுபுறம் அரை அங்குலமும் அசைத்தபடி இருந்தான்—இடம், வலம், இடம், வலம், இடம்.

“எல்லாவற்றையும் அவள் கவனித்தாள். அவள் யாருக்கும் எதுவும் செய்யவில்லை. எல்லோரையும் தங்கள் போக்கில் விட்டபடி மட்டுமே அவள் இருந்தாள்.”

“தங்கள் போக்கிலா, நாசமாய்ப்போக! அவள் உன்னைச் சுற்றிச்சுற்றி வந்து உன்னை அரித்தாள். இல்லையா? அதிர்ச்சியுற்ற தோரணையில், நான்-உன்னைவிட-உன்னதமானவள்-பார்! எனும்படியான மௌனத்துடன், மற்றவர்களிடம் குற்ற உணர்வைத் தூண்டும் திறமை ஒன்றும் மட்டுமே இருந்த ‘என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே’ என்ற ரகத்தில் ஒருத்தி. அட கடவுளே, தூக்கதகிழ்ச்சுட ஒருவரை வியர்க்கச் செய்யும் நள்ளிரவில் எழும் ஆரியனைப் போல் கிளம்புகிறார்கள் அவர்கள்.”

முன்வாசல் கதவு திறத்தது. முன்புற நடைபாதையை ஒட்டியபடி கருவண்டு-டாக்கி ஒன்று ‘புஸ்’ என்ற ஒலியுடன் வந்த அதே சமயத்தில், கனலில் தாவிப் பற்றிகொள்பவளின் இறுக்கத்துடன் கையில் பெட்டி ஒன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு படிகளில் ஒடியபடி இறங்கி வந்தாள் மில்ட்டுரெட்.

“மில்ட்டுரெட்!”

பவுடர் அப்பிய முகத்துடன், உதட்டுச் சாயம் இல்லாததால் வெறுமை யாக இருந்த லாயுடன், உடனையும் வீழைப்பாக வைத்துக்கொண்டு அவள் அவனைக் கடந்து ஓடினாள்.

“மில்ட்டுரெட், அபாய அறிவிப்பு மனியை நீ ஒலிக்கவில்லையே?”

காத்துக்கொண்டிருந்த கருவண்டு-காரில் பெட்டியைத் தூக்கி யெறித்து, வண்டியில் ஏறி, “ஐயோ பாவம், இந்தக் குடும்பம், பாவம், இந்தக் குடும்பம், ஐயோ எல்லாம் போய்விட்டதே, இப்போது எல்லாம் போய்விட்டது.” என்று முணுமுணுத்தபடியே உட்கார்த்தாள்.

அந்தக் கார் சிறிப் புறப்பட்டுத் தெருவின் மறு கோடியை அடைந்து, மனிக்கு எழுபது மைல் வேகத்தை எட்டி, மறைத்துபோயிற்று, பிராட்டி மோன்டாகின் தோளைப் பிடித்து இழுத்தார்.

வளைவுகளால் ஆன கண்ணாடி, நீலைக்கண்ணாடி, முக்கோணப் படி கங்கள் ஆகியவற்றால் ஆன கனலின் பாகங்கள் சிதைந்து விழுவதைப் போல ஏதோ நொறுங்கியது, புரிபடாத இன்னுமொரு புயலால் திருப்பி விடப்பட்டதைப் போல மெல்ல நகர்ந்த மோன்டாக். தன்னுடைய சக ஊழியர்கள் எட்டோன்மேனும் பிளாக்கும், காற்றோட்டத்துக்கு உதவும் வகையில் ஜன்னல்களின் கண்ணாடிகளை நொறுக்குவதற்காகக் கோடா லியை விசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான்.

ஜில்லிட்ட கறுப்புத் திரையின் மேல் மண்டையோட்டுச் சின்னம் போன்ற விட்டில் பூச்சியின் உரசல். "மோன்டாக், ஃபேபர் பேசுகிறேன் நான் பேசுவது கேட்கிறதா? என்ன நடக்கிறது?"

"எனக்கே இந்த மாதிரி நடந்துகொண்டிருக்கிறது" என்றான் மோன்டாக்.

"என்ன குரூமான ஆச்சரியம்," என்றார் பியாட்டி. "இப்போதெல்லாம் தனக்கு எதுவுமே ஒருபோதும் நேராது என்று எல்லோருக்குமே தெரிந்திருக்கிறது. எல்லோரும் முற்றிலும் நிச்சயமாக இருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் இறப்பார்கள். நான் வாழ்த்துகொண்டே இருப்பேன். பின்விளைவுகளோ, பொறுப்புகளோ எதுவுமே இருக்காது ஆனால் அவை நிச்சயம் உண்டு. அதைப் பற்றியெல்லாம் நாம் பேச வேண்டாம், சரியா? பின்விளைவுகள் நம்மை எட்டிப் பிடிக்கும்போது காலம் தாழ்த்துவிடுகிறது. இல்லையா மோன்டாக்?"

"மோன்டாக், நீ அங்கிருந்து ஓடிப்போய்விட முடியுமா?" என்று கேட்டார் ஃபேபர்.

மோன்டாக் நடத்தான். ஆனால் சிமெண்ட் தரையிலேயோ அல்லது இரவின் புத்தரையிலேயோ தன் பாதங்கள் படுவதை அவனால் உணர முடியவில்லை. பியாட்டி தனக்கு அருகிலிருந்த தீபூட்டியைச் சொடுக்கினார். அதனுடைய சிறிய ஆரஞ்சு நிறச் சுவாலை ஆர்வம் மிகுந்த அவருடைய பார்வையைத் தன்பால் ஈர்த்தது.

"நெருப்பில் அவ்வளவு அற்புதமாக என்னதான் இருக்கிறது? எந்த வயதிலுமே நம்மை அதன்பால் ஈர்ப்பது எது?" பியாட்டி அந்தச் சுவாலையை ஊதி அணைத்துவிட்டு, மீண்டும் பற்ற வைத்தார். "அதன் ஓயாத சலனம்; மனிதன் கண்டுபிடிக்க ஆசைப்பட்டு, கண்டுபிடிக்காமலே போய் விட்ட ஒன்று. அல்லது, கிட்டத்தட்ட நீர்த்தரம் எனும்படியான சலனம். அதை அப்படியே போகவிட்டால் நம் வாழ்நாள் முழுவதையுமே எரித்து விடும். நெருப்பு என்பது என்ன? அது ஒரு புதிர் மூலக்கூறுகள், உராய்வு என்றெல்லாம் அறிவியலாளர்கள் புரியாத பாஷையில் என்னவோ சொல்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு இதைப் பற்றி உண்மையில் எதுவும் தெரியாது. அதனுடைய உண்மையான சிறப்பு என்னவென்றால் அது பொறுப்புகளையும் விளைவுகளையும் அழித்துவிடுகிறது பெரிய சுமையாக ஏதாவது பிரச்சினை இருக்கிறதா. அதைக் காளவாய்க்குள் தூக்கியெறி. இப்போது மோன்டாக், நீ ஒரு சுமை. உன்னை என் தோள்களிலிருந்து நெருப்பு கசைதமாக, துரிதமாக, நிச்சயமாகத் தூக்கி விட்டு விடும். அழகிப்போக எதுவும் மிஞ்சி இருக்காது, அது ஒரு உயிர்ப்பறி. அழகியல் சிதையாது, நடைமுறைக்கேற்றது."

புண்புணர்த்தல் அவ்வடைவிட்டார் தரக்களாலும், சிதற்க்கிடக்கும் கண்ணாடித் தாங்களாலும் அந்த இரவு வேளையில் வினோதமாக ஆக்கப் பட்டனர். இந்த விசித்திரமான விட்டை இப்போது பார்த்துக் கொண்டு போண்டாக அங்கே நின்றான், அட்டைகள் பிய்த்துபோய், அண்ணா பறவையின் சிறகளைப் போலத் தரையில் தெறி மிக அற்பமாக, அவற்றைக்கூடக் கவலைப்படுவதற்குக்கூட வாயக்கற்ற அற்பப் புத்தகங்களைப் பார்த்தான்—கறுப்பு அச்சு, பழுப்பெறிய காசுதம், பிய்த்து விட்ட கட்டு இவற்றைத் தவிர வேறெதுவும் இல்லாத புத்தகங்களை.

மீட்டென், தச்சுமமாக அவன்தான் புத்தகங்களை அவன் தோட்டத் தில் ஒளித்துவைத்தான் அவன் பார்த்து, அவற்றை உள்ளே கொண்டு வந்த நக்க வேண்டும் மீட்டென், மீட்டென்.

"போண்டாக, இந்த வேளையைத் தவியாக நீ மட்டுமே செய்ய வேண்டும் என்று ஆணைப்படுகிறேன். மண்ணெண்ணெய், நெருப்புக் குச்சி இவற்றால் அல்ல, கொஞ்சம்கொஞ்சமாக, தீப்பத்தக் கணையை விசி இது உன் விதி. தீயே நுப்புரவு செய்."

"போண்டாக, உன்னால் ஓட முடியாதா, ஓடிப் போய்விடு!"

"முடியாது," என்று கத்தினான் போண்டாக திக்கதியாக, "அந்த வேட்டைநாய் வேட்டைநாய் இருப்பதால் முடியாது!"

அவன் சொன்னது சிபிப்பதற்குக் கேட்டது. தன்னிடம்தான் சொல்லி றான் என்று நினைத்த பியாட்டிக்கும் கேட்டது. "ஆமாம், அந்த வேட்டை நாய் இங்கேதான். இந்தச் சுற்றுவட்டாரத்தில் எங்கேயோ இருக்கிறது. ஆகவே நீ எவ்வளவு செய்ய முயலாதே. தயாரா?"

"தயார்," போண்டாக தீப்பத்தக் கணையின் பாதுகாப்புக் கொக்கியை விதிவீத்தான்.

"தீயை எழுட்டு!"

உரகம் வாயுடன் பெரும் தீப்பந்து ஒன்று வெளியே பாய்ந்து புத்தகங்களை நக்கச் சுவைத்து அவற்றைச் சுவரின் மேல் தூக்கியடித்தது படுகனையற்றவர்கள் நுழைத்த அவன் இரண்டு முறை நெருப்பைப் பாய்ச்சினான். அங்கே இருந்த இரட்டைப் படுக்கைகள் அடக்க முடியாத தழுவும் புண்புணுப்புடன் அவன் நினைத்ததைவிட அதிகமாகவே உஷ்ணத்தையும் ஆவேசத்தையும் ஒளியையும் கொண்டிருந்த தீயில் பற்றியெரிந்தன அங்கே நந்த நாற்காலிகள், மேஜைகள், சாப்பாட்டு அளையில் நந்த வெள்ளி உபகரணங்கள், பிளாஸ்டிக் தட்டுகள் இவை எல்லாவற்றையும்—நாளையே அவனை மறந்துவிடக்கூடியவனும், ஏற்கனவே வெளியேறிச் சென்ற அவனை மறந்துவிட்டவனும், சிளிஞ்சல் போடியோ குண்டிலும் தனக்களையும் கொட்டித்தீர்ப்பதைக் கேட்டபடி

முப்பது கூட்டம் வீடுகளுக்குள் முடங்கிக்கொண்டது சர்க்கன் காட்சி யின் பெரும் கூடாங்கள் கீத்துண்டுகளாகவும் உடைசல்களாகவும் சீர்த்து காட்சி சூற்றாக முடிவுக்கு வந்துவிட்டது.

திப்பந்தக் கணையையப் பற்றிய நந்த தளர்த்த கைகள், வியர்வையில் தளர்த்த பெரும் திஷ்களாக அக்துள்கள், கீத்துகள் படிவம் அப்பியிருந்த முகம் இவற்றுடன் மோண்டாக அங்கே நின்றுநுத்தான். அவனுக்குப் பின்னால், இ நட்டில், அள்குவாத்தின் நந்து கணன்றுகொண்டிருந்த ஒளி தங்கள் முகத்தில் லோக விழ, மற்ற தியணைப்பாளிகள் கரத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மோண்டாக இரண்டு மூன்று பேசுக் கொடங்கி, கடைசியில் ஒரு வழியாகத் தன் எண்ணக்கைச் சீரமைத்துக்கொண்டான்.

"அபாய அந்விப்பு மனியை என் மனைவியா ஒளித்தாள்?"

பியாட்டி தளையசைத்தாள் "ஆனால், அதற்கும் முன்பே அவளுடைய தோழிகள் அபாய அந்விப்பு மனியை ஒளித்திருந்தனர் நான் அதை அப் போது பொருட்படுத்தவில்லை. எப்படியும் ஏதோ ஒருவிதத்தில் உலகத்து இப்படி தேர்ந்திருக்கும் கவிதையை அந்த மாநில சாளமாகவும், சுதந்திர மாகவும் தீ படிக்கது சுத்த மடத்தனம். பெரிய மனுஷத் தோரணையுடன் இ நப்பவன்ன் முட்டாள்தனமான செயல் அது கவிதை வர்கள் சில வற்றை ஒரு மனிதனிடம் கொடுத்துவிட்டால் போதும், தான்தான் எல் லாப் படைப்புகளுக்கும் அரசன் என்று நினைத்துக்கொள்வான் உன்னு டைய புத்தகங்களின் உதவியுடன் நீர் மேல் நடக்க முடியும் என்று நீ நினைக்கிறாய் பார்க்கப்போனால், அவை இல்லாமலே உலகம் நன்வெடி யாகவே தன் போக்கில் போதும். அவை உன்னை எங்கே கொண்டுவந்து விட்டிருக்கின்றன பார். உதடுவரை சுகதி என் கண்டுவிடாமல் அந்தச் சுகதியை நான் கிளறினால், நீ முழுகிவிடுவாய்."

மோண்டாகினால் அளைய முடியவில்லை. நெருப்புடன் ஒரு மிகப் பெரிய திஷ்குகம் ஏற்பட்டு விட்டை அது தளமட்டமாகிவிருந்தது. அதற்கடியில் மீட்டொட் இ நத்தான். அவனுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் இ நத்தது. அவனால் அளைய முடியவில்லை அந்த திஷ்குகம் இன்ன மும் அவனுக்குள் அதிர்ந்துகொண்டும், விழுந்துகொண்டும், நதிங்கிக் கொண்டும் இ நத்தது; அசதி, திகைப்பு, கோபம் இவற்றின் பெரும் களையினால் முழங்காள்கள் பாதி மடங்கிய நிலையில், கையசை சற்றுப் தூக்கமலேயே பியாட்டி தன்னை அடிக்க அனுமதித்துக்கொண்டு அவன் நின்றுநுத்தான்.

"மோண்டாக், ஏ மடையா, மோண்டாக், சரியான முட்டாள்தான், நீயு மாகவே நீ ஏன் இப்படி யெல்லாம் செய்தாய்?"

மோன்டாக் காநில் அது விழவில்லை. மிகத் தொலைவில் இ ருந்தான். தன் எண்ணங்களுடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். கரும்புகை பூசிய, உயி ரற்ற இந்த உடலை மட்டும் ஆவேசமாக அனையும் இன்னொரு முட டாளுக்கு முன்னால் ஆடிக்கொண்டிருக்க விட்டுவிட்டு, அவன் போய் விட்டிருந்தான்.

"மோன்டாக், அங்கி ருந்து போய்விடு." என்றார் ஃபேபர். மோன்டாக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

பியாட்டி அவன் தலையில் போட்ட ஒரு அடியில் அவன் கழன்று பின் சென்றான். ஃபேபரின் நால் கிகிகிக்கும் கத்திக்கொண்டும் இ ருந்த அந்தப் பச்சை நிறத் தோட்டா நடைபாதையில் விழுந்தது. பியாட்டி இளித்துக்கொண்டே அதைத் தாஸியெடுத்தார். பாதி உளளையும் பாதி வெளியேயும் இருக்கும்படி தன் காநில் அதைப் பிடித்துக்கொண்டிருந் தார்.

தொலைவிருந்த தரல் தன்னை அழைப்பதை மோன்டாக் கேட் டான் "மோன்டாக், உனக்கு ஒன்றும் ஆகிவிடவில்லையே?"

அந்தப் பச்சைத் தோட்டாவின் குரலை நிறுத்திய பியாட்டி அதைத் தன் பாக்கெட்டில் திணித்துக்கொண்டார். "அப்படியானால்—நான் நினைத்ததைவிட இங்கே ஏதோ கூடுதலாகவே இருக்கிறது. நீ தலை யைச் சாய்த்து எனையோ கேட்பதை நான் பார்த்தேன். கிளிஞ்சல் வானொலிச் சாதனம்தான் வைத்திருந்தாயோ என்று நான் முதலில் நினைத்தேன் ஆனால் அதற்குப் பிறகு நீ சாமர்த்தியமாக மாறியபோது, எனக்கு வியப்பாக இருந்தது நாங்கள் இதுனுடைய கவடைப் பின் தொடர்ந்து, உன் நண்பரைச் சந்திப்போம்."

"இல்லை, கூடாது!" என்றான் மோன்டாக்

மோன்டாக் திப்பந்தக் கணையில் பாதுகாப்புக் கொக்கியை விடு வித்தான். பியாட்டி உடனேயே மோன்டாகின் வீரல்களை நோக்கிப் பார்வையை வீசினார். அவருடைய கண்கள் சற்று விரிந்தன அவற்றின் வியப்புணர்ச்சியைப் பார்த்த மோன்டாக், தன்னுடைய கைகள் அப்ப டிப் புதியதாக என்னதான் செய்துவிட்டன என்று பார்ப்பதற்காக அவ னும் அவற்றைப் பார்த்தான். பல நாட்கள் கழித்து அதை நினைவு கூ ரும்போது, கொலை செய்வதற்கான இறுதி உந்துதலைத் தனக் களித்தது அதே கைகள்தானா அல்லது அந்தக் கைகள் பியாட்டியிடம் தோற்றுவித்த எதிர்வினையா என்று அவனால் ஒருபோதும் அறுதியிட டுச் சொல்ல முடிந்ததில்லை. திவச்சரிவில் உருண்டு, அவனைத் திண்டா டலேயே அவனுடைய காதுகளில் இறங்கிய கடைசி இடியோசை.

தண்ணால் முடிந்த மீசைக் கவர்த்தியான இளம்பெய்யை இம்முறை
பயாட்டி செய்தார் "சரிதான், நம் பேச்சைக் கேட்பதற்கு - ஆள் சேர்த்து
இது ஒரு தலை உத்த துப்பாக்கி முனையின் ஒரு மல்குதான் படக்க
உன்னுடைய பேச்சைக் கேட்கும்படி வற்புறுத்து பேசுத் தளைய இத்த
முறை அது என்னவாக இது குக்கப்போகிறது. தடுமாற்றக்கொண்டிருக்கும்
பெரிய மனுஷர், நீ என்மேல் ஏன் கொஞ்சம் பயனாகக் கொட்டிக் கூடாது.
'உன்னுடைய மீட்டல்களைக் கண்டு பயம் எதுவுமில்லை, கொடியன்,
ஏனென்றால் தேர்மை என்ற என் கவர்த்தியாக இது நம்பதான். நான்
சென்றே மதிக்காத வெற்றிக் காற்றைப் போல - அவை என்னைக் கடந்து
செல்கின்றன' இது எப்படி இருக்கிறது. அரை துறைப் படிப்பாளியே,
உம், ஆகட்டும், வீரனாய் இது - மேலும் தனக்கு தேர்த்து ஒரு அடி
எடுத்து வைத்தார்.

"நாம் ஒருபோதும் சரியானவற்றை எரிக்கவில்லை" என்று மட்டுமே
மேலாண்டாக் சொன்னான்

"என்னிடம் அதைக் கொடுத்துவந்து, மேலாண்டாக்," என்றார் பயாட்டி,
உறைந்துவிட்ட புன்முறுவலுடன்

அடுத்து, அவர்மேல் மேலாண்டாக் தீவ நெருப்பை விட்டால் பொழுத்
ததில், பயாட்டி இன்னும் மானிட உருவமே தெரிந்த அடையாளமே
இல்லாமல் புல தனையில் துடிக்கும் கவாடையாகக் கத்திக்கொண்டும்
உளறிக்கொண்டும் இரத்த தென்செட்டைப் போல், கூச்சலும் திப்பிழம்
பாக மட்டுமே இருந்தார். பழுக்கக் காய்ந்த அடுப்பில், வாய் நிறைய
இருக்கும் எச்சில் வேகமாக வந்து அடிக்கும்போது, ஒரு ராட்சதக் கறுப்பு
நத்தைமீன் மீது உப்புத் தூளைக் கொட்டுவதால் அது கொப்பளித்து
நுளர்த்து, மஞ்சள் நுளையில் பொங்கும்போது எழும் 'உள்'என்று
சிறும் ஒள் எழுந்தது. மேலாண்டாக் தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு, கத்திக்
கத்திக் கைகளால் காதுகளை இறுக மூடிக்கொள்ள முயன்று, சத்தத்தைத்
துண்டித்துவிட்டப் போராடினான். பயாட்டி இப்படியும் அப்படியுமாக
மாறிமாறித் துள்ளி, கடைசியாக, கருகிவிட்ட மெழுகுப் பொடிமையைப்
போலத் தனக்குள்ளேயே சுருண்டு ஒளை எதுவும் எழுப்பாமல் விழுந்து
விட்டார்.

மற்ற இரண்டு தியணைப்பாளர்கள் அசையவே இல்லை

திப்பந்தக் களையைய எறிவதற்காகக் குறிபார்க்கும்வரை தன்னுடைய
துடிட்டல் உணர்வை அடக்கிக்கொண்டான் "திருப்புகள்"

வேந்த இறைச்சியைப் போன்ற வெள்ளிய முகங்களுடனும், வயிற்
தோடிய விசர்வையுடனும் அவர்கள் திருப்பினார்கள், அவர்களுடைய
கனையின் படியாக அவர்களுடைய தலைக் கவசங்கள் விழுப்படி அடித்து.

அவர்களைத் தங்கள் மீதே சிந்தித்து விழிப்பாக்கலாம். அவர்கள் விழுந்தார்கள். விழுந்தவர்கள் அசையாமல் கிடந்தார்கள்.

காற்றில் அடித்துவாப்பட்ட படிக்க ஏற்றை இவை.

அவன் கிரும்பியபோது இயற்கை வேட்டை நாய் அங்கே இருந்தது.

நீழவில்லுத்து கிளையர். புன்களையில் பாதி குளம் வந்துவிட்டிருந்தது. அது அவன் இருக்க இடமையே தோங்கிச் சந்திரன் புகழில் அடித்துப் பெரிய அடக்கியான கருத்தாய்ப்பல் திறப் புறம்-மேகத்தைப் போல ஊசலாடுப் காவலுத்துடன் அவைத்து வந்துகொண்டிருந்தது.

இறுதியாக மேலெழும்பி. ஒரே காவலில் மேலாடையில் தலைகீழ் மேல் பூண்டி உயரகில் நுத்து கீழே வந்து, சிவந்திக் காவல்கள் நீண்டு, தன்னுடைய பித்தாகை ஊசியின் ஆகிரோஷமான ஒற்றைப் பல்லைச் சட்டென்று விடுவித்தது. அந்த உலோக நாயைக் கற்றி, மந்திரி, நீல, ஆகாச நிற இடங்கள் கொண்ட ஒரு அற்புதப் பூங்கொத்தைப் போல இருந்த தெருப்பு மருத்துவன் அதைப் பிடித்து, புதியதொரு கவசத்தை அதர்த மேலாட்டாக அணிவித்த அதே நேரத்தில் அது அவன்மேல் மோதி, திப்பத்தக் கணையுடன் அவனையும் சேர்த்து பத்து அடி தொலைவில் நுத்த மாச்சின் தலையிட்டு தாக்கியெறித்தது. நெருப்பு அந்த வேட்டை நாயை ஆகாயத்தில் தூக்கியடித்து, உலோகத்தினால் ஆன எலும்பு மூட்டுகளை வெடிக்கச் செய்தது. தளையிலேயே பிணைக்கப்பட்ட வாணத்தைப் போல ஒரு பெரிய சிவப்பு நிற ஓட்டத்தில் அதனுடைய உள்உறுப்பு களை வெளியேறச் செய்வதற்கு முன், அந்த நாய் தன்னுடைய காத்களால் துழாவி, அவனுடைய ஒரு காலைப் பற்றி, ஒரு கணம் ஊசியைச் செலுத்தியது. பாதி உயிருடன் இருந்த அது காற்றில் தன் அங்கங்களை ஆட்டியபடியே இறந்துபோவதைப் படுத்தவாறே மோண்டாக் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இன்னும் அவன்மேல் பாய்ந்து அவனுடைய காத் சதையில் ஏர்களைவே வேலைசெய்துகொண்டிருந்த மருத்து ஊசியை டுழுவதுமாக ஏற்றி பூடிக்க அந்த மிருகம் இப்போதும் விரும்பியதைப் போலத் தோன்றியது. மனக்குத் தொண்ணூறு மைல் வேகத்தில் விளாந்துகொண்டிருந்த காரின் முன்பகுதி முழங்காளில் மட்டும் இடித்து மாறு கடைசி நாடியில் தன் காலை இழுத்துக்கொண்டதைப் போன்ற பயத்தையும் ஆகவாசத்தையும் அவன் உணர்ந்தான். எழுத்து நிற்க பயப்பட்டான். மயக்க மறந்து ஏற்றப்பட்டிருக்கும் காலுடன் எழுத்து காலுன்றி நிற்க முடியாமல் போய்விடுமோ என்று பயந்தான். மாத்து விட்டிருக்கும் ஒன்றுக்கும் தடையப்பட்டு மாத்துவிட்ட உணர்வின் மாத்தல்... ..

சரி, இனிமேல்...

காசியாகிலிட்ட தெரு. பழைய நாடக மேடைக் காட்சி அமைப்பின் ஒரு பகுதியைப் போல எரிந்துபோய் நுக்கும் வீடு, இந்நிள் மற்ற வீடுகள், இங்கே வேடடைநாய். அங்கே பியாட்டி. இன்னொரு இடத்தில் மற்ற இரண்டு தீயணைப்பாளர்கள், தவிர சைமான்டர் வண்டி...? அந்தப் பெரிய இயந்திரத்தை வெறித்துப் பார்த்தான் அது அழிந்துபோக வேண்டும். அதுவும்.

சரி. நான் எங்க அளவுக்கு மோசமாக இருக்கிறேன் என்று பார்ப்போம். என்று திணைத்தான் எழுந்து நிம். பெதுவாக, மெதுவாக... ஆ அப்படித்தான்.

அவன் தின்றான் அவனுக்கு ஒரே ஒரு கால்தான் இருந்தது தெரிந்ததாக எதோ ஒரு பாவச் செயலுக்கான பரிசுமமாகத் தான் கமந்து சென்ற எரிந்த பைன் மரக்கட்டையைப் போல இருந்தது மற்றொரு கால். தன்னுடைய உடனின் கனம் அதன் மேல் விழுந்தபோது. கெண்டைக் கால் வழியே வெள்ளி மணிகள் மழைபோல பொழிந்து முழங்கால் வழியே வெளியேறின. அவன் அழுகான் சிககிரம், சிககிரம் ஆகட்டும். இங்கேயே நீ இருக்கக் கூடாது!

சில வீடுகளின் நுத்து விளக்கு வெளிச்சம் மீண்டும் தெருவின் பாய ஆரம்பித்தது. அது இப்போது நடந்து முடிந்த நீகழ்வுகளாலா அல்லது சண்டை ஓய்ந்து நிலைய அசாதாரண மெளனத்தாலா என்பது மோன் டாக்ரத்தின் தெரியவில்லை. மோசமான கால் பிஸ்தங்கியபோது அதைப் பிடித்துக்கொண்டும். பேசி முன்கி, கத்தி அதற்குக் கட்டளைகளைப் பிறப்பித்தபடியும். இப்போது அவனுக்கு அத்தியாவசியமாக இருக்கும் போது அது சரியாக இயங்க வேண்டும் என்று திட்டியும். மன்றாடியும் இடிபாடுகளுக்கிடையே தொண்டிக்கொண்டே போனான் இருட்டில் திறைய பேர் கூப்பாடு போட்டுக்கொண்டும் கத்திக்கொண்டும் இருப்பதைக் கேட்டான். வீட்டின் பின்புறத்தை அடைந்து, சிறிய சத்துக்கு வந்தான். பியாட்டி. இனி நீங்கள் ஒரு பிரச்சினை அல்ல என்று தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டான் பிரச்சினையை எதிர்த்துக்கொள்ளாதே. எரிந்துவிடு என்று நீங்கள் எப்போதும் சொல்வீர்கள் ஆகவே, இப்போது நான் இரண்டையுமே செய்துவிட்டேன் போய்வா நங்கள். கேப்டன்!

இந்நிள் அந்தச் சிறிய சத்து வழியே தடுமாறிக்கொண்டே போனான்

தின்னுடைய கானக சிழி எவக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் துப்பாக்கித் துண்டு காசில் வெடித்ததைப் போல உணர்ந்தான். தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டான் நீ ஒரு பூட்டான், மோசமான பூட்டான், அசிக்கமான பூட்டான், மடையன், அசிக்கமான மடையன், மோசமான மடையன், பூட்டான், கெடுகெட்ட பூட்டான், இவருள்ள அசிக்கத்தைய

பார், எந்த துடைக்கும் துணி எங்கே, இந்த அலங்கத்தைப் பார், என்ன செய்யப்படுகிறாய்? கர்வம், நாசமாய்ப்போக, போதாக்குறைக்கு முன் கோபம், நீ எல்லாவற்றையும் கெடுத்துவிட்டாய், ஆரம்பத்திலிருந்தே என்லோர் மேலும், உன் மேலும் வாதம் செய்கிறாய். ஆனால் எல்லாமே ஒரே சமயத்தில், எல்லாமே ஒன்றை மேல் ஒன்றாக, பிராட்டி அந்தப் பெண்கள், மிட்டொட், க்ளாரிஸ், எல்லாமே, இருந்தாலும் சொல்வதற்கு உனக்குச் சாக்கு எதுவுமில்லை. முட்டாள், கேடுகெட்ட முட்டாள், போய் சரணடைந்துவிடு

இன்னும், எகெல்லாம் முடிவுடைய, அதையெல்லாம் காப்பாற்று வோம், இன்னும் என்ன நின்றுவிடுகிறோம், அதைச் செய்வோம் எடுத்துத்தான் ஆக வேண்டுமென்றால், இன்னும் சிலவற்றை நம்முடன் எடுத்துச்செல்வோம்.

தோட்டத்தில் வேலி அருகே, அவன் விட்டுச் சென்றிருந்த இடத்திலேயே சில புத்தகங்களைப் பார்த்தான் மிட்டொட், இறைவன் அவனைக் காப்பாற்றுவதாக, சில புத்தகங்களை விட்டுவைத்திருந்தான் அவன் வைத்த இடத்திலேயே ஒளிந்தபடி இன்னும் நான்கு புத்தகங்கள் இருந்தன, இரவின் பல கால்கள் கூக்குரலிட, பிரகாசமான ஒளிக் கற்றைகள் கற்றிச்சுற்றி வந்தன இன்னும் சில சலமாண்டர் வண்டிகள், அவற்றின் இன்னிச்சுகள்தான் தொலைவில் காண்போம், காவலர் ஊர்திகள் தங்க ளுடைய சங்குகளை ஒளிக்கப்படி நகரில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

அந்த நான்கு புத்தகங்களையும் எடுத்துக்கொண்ட மோன்டாக், குறுகிய சந்து வழியே தத்தித்தத்தி, தூக்கித்தூக்கிப் போட்டு, தத்தியபடி, ஏதோ திடீரென்று அவனுடைய தலை துண்டிக்கப்பட்டு உடல் மட்டும் அங்கேயே கிடப்பதைப் போலக் கீழே விழுந்தான் விழுந்த இடத்திலேயே, சரணாக் கற்களமீது, கண்டாடித்தனமாக முகத்தைப் புதைத்து, கால்களை மடக்கி, விம்மிக்கொண்டே கிடந்தான்.

பிராட்டி சாக விரும்பினார்.

அவனுடைய அழகைக்கும் நடுவில் உண்மை அதுதான் என்று மோன்டாக் துக் தெரிந்தது பிராட்டி சாக வேண்டும் என்று விரும்பியிருந்தார் அங்கே கம்மா நின்றுகொண்டு, தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள முயலாமல், வெறுமனே தமாஷ்செய்துகொண்டும், உகப்பிவிட்டுக்கொண்டும் நின்றார் என்று அவன் நினைத்தான்; அந்த நினைப்பே அவனுடைய விமயகால அழகி நிறத்தி, முச்சு விட சிறிது அவகாசம் அளித்தது ஆயுதம் தாங்கிய ஒருவன் தன்னைச் சுற்றி நடந்து வருவதைக் கண்டு கொள்ளாமல், உயிரோடு பிழைத்தி நப்பறாக வாயை மூடிக்

கொண்டு இருப்பதற்குப் பதிலாக, மற்றவர்களுக்குக் கோபம் நலவக் கேறும்வரை அவர்களைப் பார்த்துக் கதத்யும், கிண்டல்செய்துகொண்டும், பிறகு, சாவை எந்த அளவுக்கு அவர் தேடிப்போய் நக்கிறார் என்பது எவ்வளவு வியப்பாக இருக்கிறது!

சற்றுத் தொலைவில், ஓடும் கால்களின் ஒசை

மோண்டாக எழுந்து உட்கார்த்தான். இங்கிருந்து வெளியேறிவிட வேண்டும், சரி, ஆகட்டும், எழுந்திரு, எழுந்து நீய், நீ வெறுமனே உட்கார்த்துகொண்டே இருக்க முடியாது! ஆனால் அவன் இன்னும் அழுது கொண்டே இருத்தான். முதலில் அழுது முடிக்க வேண்டும், அது கொஞ்சம்கொஞ்சமாக நீன்றுகொண்டிருந்தது. அவன் எவளையும், கொல்ல வேண்டும் என்று விரும்பவில்லை, பியாட்டியையும் கூடத்தான் அவருடைய சதை அவரை இறுகப் பற்றி, அமிலம் ஒன்றில் முக்கியெடுத்ததைப் போலச் சநங்கியது. வாயடைத்து நீன்றான் புல்தரையில் அசையாமல், படபடத்து மடித்துக்கொண்டிருந்த பியாட்டியையும், தீபபந்தத்தையும் பார்த்தான். தன் மணிக்கடடைக் கடித்துக்கொண்டான், மண்விக்க வேண்டும், மண்விக்க வேண்டும், கடவுளே மண்விக்க வேண்டும்.

அவன் நடத்த எல்லாவற்றையும் ஒருவாறு புரிந்துகொள்ள முயன்றான், குறுகிய அந்தச் சில நாட்களுக்கு முந்தைய வழக்கமான பழைய வாழ்க்கை நியதிக்குத் திரும்பிப் போக முயன்றான் சல்லடைக்கும் மண வுக்கும், டென்ஹாமின் பற்பளை, விட்டில் பூச்சிக் குரல்கள், மிம்மிவிப பூச்சிகள், அபாய மணி அறிவிப்புகள், அதைத் தொடர்ந்து வெளியே போனது—இந்தக் கடந்த சில குறுகிய நாட்களில் நிறையவே நடத்துவிட்டன, நீச்சலமாக, ஒரு வாழ்தான் முழுவதற்குமே.

குறுகிய சத்துக்கு முன்னால் கால்கள் ஓடும் சத்தம்.

"எழுந்து நீய்," தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டான், "அட கஷ்டமே, எழுந்து நிலவாங்கன்!" என்று தன் கால்களிடம் சொல்லிவிட்டு, பிறகு நீன்றான். அவனுடைய வளிகள் முட்டியில் அறையப்பட்ட ஆணிகளாக, பிறகு எதயல் ஊசிகளாக, பிறகு சட்டையில் குத்திக்கொள்ளும் சாதாரண ஊசிகளாக மாறின; பின்னர் ஒரு ஐம்பது முறை தத்திக் குதித்து, வேலியினிருந்த சிறுசிறு சிலாம்புகள் தன் கைகளில் நிரம்பியிருக்க, கொதிக்கும் நீரை யாரோ அந்தக் கால்மீது பீச்சியடித்ததைப் போல அந்தக் குத்துவளி மாறியது. ஒருவழியாக அந்தக் கால் அவனுடைய சொந்தக் காலாக ஆகிவிட்டது ஓடும்போது, 'லோடலோட' வென்று இருந்த அவனுடைய கணுக்கால் உடைந்துவிடுமோ என்று பயந்துகொண்டிருந்தான். இப்போது இரவின் இருளை முழுமையாக உள்ளிழுத்துக்கொண்டு, வெளியே முச்சாக அதை வெளியே விட்டுக்

கொண்டிருந்ததால், எல்லாவிதக் கருவையும் பெரும்கையாக அவனுள் இருக்க, சீரான கதியில் விளம்பி அவன் ஓடினான். புத்தகங்களைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஃபேபரை மனிதில் நினைத்துக்கொண்டான்.

உருகி, ஆனி விளம்பிக்கொண்டிருந்த தாருக்கு மத்தியில் பெயரோ அடையாளமோ இல்லாத நிலையில் ஃபேபர் அங்கே இருந்தார். அவன் ஃபேபரையும் எரித்துவிட்டான் அந்தச் சிறிய பச்சை நிறக் குப்பிக்குள் காப்பான் பூச்சியைப் போலக் கட்டுப் பொகங்கி, தாரால் ஆன தரை நாண்களால் இழுத்துக் கட்டப்பட்ட எலும்புக் கூடாக மட்டுமே இருந்த மனிதரின் சட்டைப் பாக்கெட்டுக்குள் திணிக்கப்பட்டுத் தொலைந்து போய்விட்ட ஃபேபர் உண்மையிலேயே இறந்துவிட்டார் என்று அவன் நினைத்தபோது அவன் நிம்மென்று அகிச்சியடைந்தான்.

அவர்களை நீ எரி. இல்லாவிட்டால், உன்னை அவர்கள் எரித்துவிடுவார்கள் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்தான் இந்தத் தருணத்தில், எதுவுமே அவ்வளவு எளிதாகத்தான் இருந்தது.

தன்னுடைய பாக்கெட்டுக்குள் துழாவினான், பணம் அங்கேயே இருந்தது. குளிர்ந்த இருண்ட காலை வேளையில் அந்த நகரம் தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்ளும் வழக்கமான கிளிஞ்சல் வானொலி இன்னொரு பாக்கெட்டில் இருந்தது.

"காஸ்துறை அறிவிப்பு காணவில்லை—நகரில் தப்பியோடிக்கொண்டிருக்கும் குற்றவாளி கொலையும் தேசவிரோதக் குற்றங்களும் செய்தவன் பெயர் 'கை மோன்டாக் தொழில்' தியணைப்பவன் இதற்கு முன் கடைசியாகப் பார்த்த..."

குறுகிய சந்தில் ஆறு கட்டடங்களைக் கடந்து ஒரே சீராக அவன் ஓடினான். பத்துத் தடங்கள் அகலத்தில், ஆளற்ற பெருஞ்சாலையில் அந்தச் சந்து கொண்டிப்பாய் விட்டது. உயரத்திலிருந்து விளக்குகளின் கண் கூகம் வேள்வையான பிரகாசத்தில் படகுள் இல்லாத, உறைந்துவிட்ட நதியைப் போல அத்தப் பெருஞ்சாலை இருந்தது; அதைக் கடக்க முயன்றால் மூழ்கிவிட நேரும் என்று அவனுக்குப் பட்டது. அவ்வளவு விசாலமாக, அவ்வளவு பரந்து இருந்தது, குறுக்கே ஒடும்படி தனக்கு அழைப்பு விடுத்த, காட்சியமைப்பு எதுவுமற்ற பிரம்மாண்ட மேடை; கண் கூகம் ஒளி வேள்ளத்தில் எளிகில் அவனைப் பார்த்து, எளிதில் அவனைப் பிடித்து, எளிதில் அவனைக் கொல்ல உதவும் மேடை.

கிளிஞ்சல் வானொலி காதுகளில் முணுமுணுத்தது.

"தப்பித்து ஒடிக்கொண்டிருக்கும் மனிதன் எங்கே நென்படுகிறான் என்று கவனமாகப் பாருங்கள். தப்பித்து ஒடிக்கொண்டிருக்கும் மனிதன்

எங்கே தென்படுகிறான் என்று கவனமாகப் பாருங்கள்... தனியாக ஓடும் மனிதன்... கவனம்..."

மோஸ்டாக் நிழலில் ஒதுங்கினான். நேர் எதிரே பெட்ரோஸ் நினை யம் ஒன்று இருந்தது. ஒரு பெரிய பீங்கான் பவிக்கட்டி ஒளிர்த்துகொண் டிருக்க, இரண்டு வெள்ளி நிற வண்டுக் கார்கள் பெட்ரோஸ் நிரப்பிக் கொள்வதற்காக வந்து நின்றன. ஓடாமல் மெதுவாக நடந்து, அகலமான அந்தப் பாதையின் துறுக்கே பதற்றமில்லாமல் போக விரும்பினான், அதற்கு அவன் கத்தமாக, பார்க்கும்படியாகத் தோன்ற வேண்டும். தன் பாதையில் தொடர்ந்து போவதற்கு முன்னால், முகம், கை கால் கழுவி, தனையை வாரிக்கொண்டால் இன்னும் சற்றுப் பாதுகாப்புடன் போக முடியும், ஆனால் எங்கே போவது...?

ஆமாம், நான் எங்கே ஓடிக்கொண்டிருக்கிறேன்? என்று நினைத்தான்.

எங்குமின்னல போவதற்கு இடமிருக்கவில்லை, ஆதரவளிக்க நண்பர் இல்லை, உண்மையிலேயே, ஃபேபரைத் தவிர பார்க்கப்போனால் உள் ளுணர்வினால் உந்தப்பட்டு அவன் ஃபேபரின் வீட்டை நோக்கித்தான் ஓடிக்கொண்டிருந்தான் என்பதைப் பின்னர் உணர்ந்தான் ஆனால் ஃபேப ரால் அவனை ஒளித்து வைக்க முடியாது; அதற்கு முயல்வதே கூடத் தற்கொலைக்குச் சமமாக ஆகிவிடும். இருந்தபோதிலும், சில நிமிடங்களுக் காகவாவது அவரைப் பார்க்கப் போவான் என்று அவனுக்குத் தெரியும். உயிர் பிழைத்திருக்கக் தனக்கிருந்த திறமையில் தற்போது வேகமாகத் திடுத்துகொண்டுவந்த நம்பிக்கை என்ற எரிபொருளை நிரப்பிக்கொள் ளப் பொருத்தமான இடம் ஃபேபரின் வீடுதான் ஃபேபரைப் போல ஒரு மனிதர் இந்த உலகில் இருந்தார் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வாவது விரும்பினான். உடல் என்ற கட்டில் அடைத்து வைக்கப்பட்டு எரிந்துபோய் அங்கேயிருந்த இன்னொரு உடலைப் போல அல்லாமல், உயிருடன் இருந்த அந்த மனிதரைப் பார்க்க விரும்பினான். தவிரவும், தன் வழியில் தான் ஓடிப்போய்விட்ட நிறகு, இன்னும் செலவுக்குத் தன் வீட்டமிருந்த பணத்தை ஃபேபரிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும். கிராமப் புறதகின் திறந்த வெளிக்குச் சென்று, நதியிலோ அதற்கு அருகிலோ அங் கது நெடுந்தொடையை ஒட்டிய வயல்களிலோ, தனதுகளிலோ வாழலாம்.

வானத்தில் கழன்றுகொண்டிருந்த பெரிய குறுகுறுப்பொளி ஒன்று அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கச் செய்தது.

காவல்துறை ஹெலிகாப்டர்கள் அவ்வளவு தொலைவில் கிளம்பிக் கொண்டிருந்ததால் காய்ந்த டாண்டியன் மலரின் சாம்பல் நிற இதழ் களை யாரோ பலமாக ஊதுவிட்டிருந்ததைப் போலத் தோன்றியது. அன்று எமல்களுக்கு அப்பால், நீச்சயமின்றி, இங்குமங்குமாக இரண்டு

டஜன் ஹெலிகாப்டர்கள் இலையுதிர் காத்தில் வீசப்படைத்த பட்டாம் பூச்சிகளைப் போல அடைத்தன. பின்னர் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக, இங்கு மங்குமாக டமாடென்று தரையில் இறங்கி, சிறிய கார்களாக மாறி, அகன்ற தெருக்களைப் பிளவதுபோல் அங்கு இங்கும் நகர்ந்து, சிறிச் சிட்டுக்கொண்டும், அல்லது திடீரென்று உயரத் தாவத் தங்களுடைய தேடலைத் தொடர்ந்துகொண்டும் இருந்தன.

இதோ இங்கே ஒரு பெட்ரோல் நிலையம். அதன் ஊழியர்கள் வாயுக் கையாளிகளைக் கவனிப்பதில் ஈடுபடாமல் இருக்கிறார்கள். நிலையத்தின் பின்புறமாக வந்த மோண்டாக், ஆய்கள் குளியலறையில் நுழைந்தான். வானொளிக் தாள் ஒன்று அங்கு நகர்ந்திருப்பது கவர் ஊடாகக் கேட்கும் வகையில், "போர் அறிவிக்கப்பட்டுவிட்டது" என்றது வெளியே குழாய் வழியாக பெட்ரோல் செலுத்துபட்டுக்கொண்டிருந்தது. வண்டிக் கார்களில் இருந்தவர்கள் கங்குகுத்துள் பேசிக்கொண்டிருக்க, ஊழியர்களும் கார் இன்ஜின், பெட்ரோல், செலுத்தப்பட வேண்டிய பணம் இவற்றைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். வானொளியின் சாவ தானியம் அறிவிப்பின் அதிர்ச்சியைத் தனக்குள் உணர் மோண்டாக் முயன்றாலும், முடியவில்லை. அவனுடைய கோப்பில் இடம்பெறுவதற்குப் போர் இன்னும் ஒன்று அல்லது இரண்டு மணி நேரம் காத்திருக்க வேண்டும்.

சத்தம் எதுவும் எழாமல் தன் முகத்தையும் கைகளையும் கழுவிக்கொண்டு ஏதோ போதம்படி துண்டால் துவட்டிக்கொண்டான். குளியலறையின் நுழைவு வெளியே வந்து, கதவைக் கவனமாகச் சாத்திவிட்டு, இருள்குத்துள் நடந்து போனான். இறுதியாக மீண்டும், ஆளரவமின்றி இருந்த அகன்ற சாலை யின் ஓரத்தில் வந்து நின்றான்.

அவன் விளையாடி வெற்றிபெற வேண்டியிருந்த பெளலிங் விளையாட்டுத் தடம் குளிர்ந்த காலைப் பொழுதில் அங்கே இருந்தது. அடையாளம் தெரியாத சில கோள்களும் சில பெயரற்ற பலிகளும் வருவதற்கு இரண்டு நிமிடங்களுக்கு முன்பாக இருக்கும் களத்தின் பரப்பைப் போல அந்த அகன்ற சாலை சுத்தமாக இருந்தது. பரந்த அந்த கான்கிரீட் நதியின் மேலேயும், சுற்றியும் இருந்த காற்று மோண்டாகின் உடலினின்று கிளம்பிய வெதுவெதுப்பில் நடுங்கியது. தன்னைச் சுழற்றி, நகர்ந்த உலகம் முழுவதையும் தன் உடல் வெப்பம் எப்படி அதிர்ச்சி செய்தது என்பதை உணர்ந்தான் என்பதே நம்ப முடியாமல் இருந்தது. இரனில் ஒளி நம் ஒரு இலக்காக அவன் இருந்தான், அவனுக்கு அது தெரிந்திருந்தது. அதை உணர்ந்தான் அவனுடைய சிறிய நடைப் பயணத்தை இப்போது அவன் தொடங்க வேண்டும்.

ரூன்று பெரிய கட்டடங்களைத் தாண்டியதும் சில கார் விளக்குகள் பளிச்சிட்டன. மோண்டாக் மூச்சை நன்றாக இழுத்துப் பிடித்தான். தன்னுடைய தெஞ்சில தணல் விகம் கீகளாக அவனுடைய நுரையீரல்கள் இருக்கன. ஓடியதால் அவனுடைய வாய் வறண்டுவிட்டிருந்தது. ரத்தத்தில் நோய்ந்த இரும்பைப் போலத் தொண்டையில் ஒரு கலை, துருப் பிடித்த எல்காகப் பாதங்கள்.

சரி, அதோ, அந்த விளக்குகளை எப்படிச் சாமாளிப்பது? நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், அந்த வலதுக் கார்கள் எவ்வளவு விளையில் இதுவரை வரக்கூடும் என்று கணிக்க வேண்டும். எதிர்ப் பக்கம் நடைபாதையின் விளிம்பு எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது? கிட்டத்தட்ட நூறு கஜம் போலத் தோன்றியது. நூறாக இல்லாமலும் இருக்கலாம். அப்படியே இருக்கும் என்று வைத்துக்கொள்வோம். மெதுவாக, சாவகாசமாக நடந்தால் அவ்வளவு தூரம் நடந்து போக முப்பது அல்லது நாற்பது தொடிகள் ஆகலாம். அந்தக் கார்கள்? அவர்கள் கிளம்பிவிட்டால் அந்த மூன்று பெரிய கட்டடங்களைப் பதிலைந்து தொடிகளில் கடத்துவிடுவார்கள் ஆகவே, பாதி தூரம் கடத்து போன பிறகு அவன் ஓட ஆரம்பித்தான்.

அவன் புகளில் வலது காலை எடுத்து வைத்துப் பிறகு இடது காலை யும், மீண்டும் வலது காலையும் எடுத்து வைத்தான் காலியாக இருந்த சாலையில் நடந்தான்.

சாலை முற்றிலும் காலியாக இருந்தாலும்கூட பாதுகாப்பாகக் கடக்க முடியும் என்பது நிச்சயமில்லைதான் ஏனென்றாக, நான்கு பெரிய கட்டடங்களுக்கே அப்பாளி நுந்து மேட்டில் ஏறி வரும் கார் ஒன்று ஒரு மனிதர் மீது, அவர் பன்னொன்று முறை மூக்கவிடுவதற்குள், ஏறி அவரைக் கடந்து சென்றுவிடக்கூடும்.

எடுத்து வைக்கும் எட்டுகளை எண்ணப்போவதில்லை என்று முடிவு செய்தான். இடது புறமோ, வலது புறமோ திரும்பிப் பார்க்கக்கூட இல்லை தனைக்கு மேலே இருந்த விளக்குகளின் ஒளி நண்பகல் சூரியன் அளவுக்கு வெளிச்சம் அளித்தபடியும், எதையும் மறைக்க முடியாமலும், அதே அளவுக்குத் குடாகவும் இருந்தது.

அவனுக்கு வலது புறத்தில் இரண்டு பெரிய கட்டடங்களுக்கே அப்பாள் கார் ஒன்றின் வேகம் அதிகரிக்கப்படும் சத்தம் கேட்டது. திரும்பும் வசதி கொண்ட கார் விளக்கு முன்னும்பின்னுமாக அசைந்து கிடொன்று மோண்டானைக் கண்டுபிடித்தது.

போய்க்கொண்டே இரு.

மோண்டாக் சற்றுத் தடுமாறினான். புத்தகங்களை இறுகப் பற்றி, உறைந்துபோகாமல் இருக்கக் கண்ணைத் தயார்செய்துகொண்டான் உள்

வண்ணவின் உத்துகளில் சில துரிகைகள் எடுத்து வணங்கி, ஏழ், பன்னா, சத்தமாகத் தனக்குத் தானே பேசிக்கொண்டு, மீண்டுமே சாண்டவனாக நடக்க ஆரம்பித்தான். இப்போது அவன் சாண்டவன். பந்த, தாண்டவத்து விட்டி நுத்தான், ஆனால் வேகத்தில், அங்கு, அங்கு, வண்டிக் காதி எழுநின் இன்னும் பொருளாக உறுப்பாய்.

காவல்துறையினர்தான், தீட்சயமாக அவர்கள் என்னவாப் பார்த்துக் காள் ஆனால் மெதுவாக, இப்போது பொதுவாக, அவைகளாக, ஓர் பதே, பார்க்காதே, எதைப் பற்றியும் கவனம்மா உவனவாப் போல் இருந்து, ஆமாம் அப்படித்தான், நட. நி....

அந்த வண்டிக் காதி வினாத்துக்கொண்டிருந்தது வண்டிக் காதி கட்டி, தது, வண்டிக் காதி வேகத்தில் காடிபாய் வண்டிக் காதி பழங்காய் வண்டிக் காதி இடியாக பழங்காய் வண்டிக் காதி சாண்டவன் தந்த மேலாகப் பறந்து வந்தது வண்டிக் காதி பாண்டவக் காதி பழங்காய் துப்பாக்கியில் தந்து கடப்பட்டதைப் போல், தேயே, கவனம் சத்தத்துடன் பறந்து வந்துகொண்டிருந்தது. மணிக்கு 120 னால் வேகத்தில், வந்தது அன்று தரைந்தபட்சம் 130 னால் வேகத்தில், மேலாக நட காண் களை இறுகிக்கொண்டான் வினாத்துக்கொண்டிருந்தது வண்டிக் காதி, களின் வெப்பம் தன்னுடைய கண்ணங்களை மூடி, இவர்களுடைய துடிக்க வைத்து, தன் உடல் பழங்காய் தந்தும் உடல் வினாண்டவா வெளி யேற்றிக்கொண்டிருந்ததைப் போல அவனுக்குத் தென்பட்டது.

அவன் பூட்டாள்தனமாக முன்னுயிரின்னுமாகத் தயக்கம், கவனம் இழுத்துவைத்து, தனக்குத் தானே பேச ஆரம்பித்து, நிரொன்று துருதி, ஓடத் தொடங்கினான் கால்களைத் தன்னால் முடிந்த அளவு எட்டிப் போட்டு, மீறிக் கொண்டிருந்தது. மறுபடியும் நீட்டி, மீறிக் கொண்டிருந்தது, பின்னுக்கு இழுத்து, மீண்டும் நீட்டி, மீறிக் கொண்டிருந்தது, பின்னுக்கு இழுத்து... அட கடவுளே புத்தகம் ஒன்றைக் கீழே நுழை விட்டுவிட்டான், வேகத்தைக் குறைத்தான். கிட்டத்தட்ட கீழ்நாடிகளால், பிறகு மனம் மாறி முன்னோக்கி வினாத்தான், காங்கிட்டு வெறுமையில் சுத்திக்கொண்டு, ஓடும் இரைத்தப் பின்னால் வண்டிக் காதி நுத்தது, இரு நூறு, நூறு அடிகளுக்கு அப்பால், தொண்டவாறு, என்னவது, எப்போது அடிகளை இடுக்க, மேலாக நடக்கு நுதினாக்க, கைகளை விடுக்கொண்டு, கால்களை உயர்த்தி நீட்டிக் கீழே கொண்டிருந்தது, காதி இன்னும் அந்தே, அந்தே, ஒவ்வொருபடி அழைக்க, பளிச்சிடும் அதன் ஒளியை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதற்காகத் தனையை அட்புய அவனுடைய கண்கள் மூடிக் கடைத்து கசின, இப்போது வண்டிக் காண் அதன் ஒளியை விடங்கி யது, இப்போது அது அவன்பேல் பாய்க்க ஒளி வெள்ளமாக மட்டுமே

இருந்தது: ஒரே சத்தம். ஒரே இரைச்சல். இப்போது—கிட்டத்தட்ட அவன் மேலேயே!

தடுமாறிக் கீழே விழுந்தான்.

தொண்டிதென் எல்லாமே முடிந்துவிட்டது!

ஆனால் விழுந்தது எல்லாவற்றையும் வேறு விதமாகத் திருப்பிவிட்டது அவனை எட்டிப் பிடிப்பதற்கு ஒரு கண நேரத்துக்கு முன்னால். அந்த முட்டு வண்டிக் கார் ஓடித்துக் கொண்டிருந்தும்பிவிட்டது அங்கிருந்து போய்விட்டிருந்தது. கணவனாக நம்புற வைத்துத் தரையோடு தரையாக மோண்டாக் கிடந்தான். வண்டிக் காரின் நுந்து வெளிப்பட்ட நிலநீறக் கழிவுப் புனையுடன் சிறிப்பனைகள் அவன் இருந்த திசையை நோக்கி வந்தன.

தனையை ஒட்டி அவனுடைய வலது கை நீண்டிருந்தது. தன் கையை அவன் உயர்த்திப் பார்க்கும்போது அவனுடைய நடு விரலின் நுனி முடிந்த இடத்தில். ஒரு அங்குலத்தில் பதினாறு பங்கு தூரத்தில் அவனைக் கடத்துபான கார் டயரின் அடையாளம் தெளிவற்ற கறுப்புக் கோடாகத் தென்பட்டது. எழுந்து நின்றபோது, நம்ப முடியாத வியப்புடன் அந்தக் கறுப்புக் கோட்டைப் பார்த்தான்.

அது காவல்துறை வண்டி இல்லை என்று நினைத்தான்.

அகன்ற அந்தத் தெருவைப் பார்த்தான். இப்போதுதான் அவனுக்குத் தெளிவாயிற்று காருக்குள் விசிலடித்துக்கொண்டும், கத்திக்கொண்டும், கூச்சளட்டுக்கொண்டும் பல வயதிலும், பன்னிரண்டு முதல் பதினாறு வரை இருக்கலாம். ஆண்டவனுக்குத்தான் வெளிச்சம், இருந்த சிறுவர்கள் அசாதாரணமான காட்சியொன்றை, அபூர்வமாக மனிதன் ஒருவன் தெடுஞ்சாலையில் நடந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்து. தப்பியோடிக் கொண்டிருக்கும் மோண்டாக் அவஸ்தான் என்பது தெரியாமல், 'அவன் மேல் மோதுவோமா' என்று மட்டும் பேசிக்கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். இரவில் ஐதூறு அல்லது அறுநூறு மைல் தூரம் நிலவொளியில், தனித்த காற்று 'முகத்தில் அடிக்க, சில மணி நேரம் காரில் விளைந்து, விடியும்போது உயிர் நடனோ அல்லது உயிரில்லாமலோ, திரும்பி வருவதோ அல்லது வராமல் போய்விடுவதோதான் அவர்களுடைய வீர சாகச விளையாட்டு

கழிப்பட்டுத் தூசியில் இளவழம் அதிர்ந்து, காயமுடைந்த அவனுடைய கண்ணத்தை வந்த, சற்றே சாயத்திருந்த மோண்டாக்கு அவர்கள் தன்னைக் கொன்றுவிட்டிருக்கக்கூடும் என்று தோன்றியது கத்தியாக எந்தவிதக் காரணமும் இல்லாமலே அவர்கள் என்னைக் கொன்றிருப்பார்கள்.

தொண்டின் தந்தைபாளை விளியடிவனா நடந்துகொண்டே இருந்தும்படி தன் காக்கைளப் பணிக்குக்கொண்டே நடந்தான். இவ்வந்த பூத்தகங்களை எப்படியோ பொறுக்கியெடுத்திருந்தான். தான் குவித்து தாகலோ, அவற்றைத் கொட்டாகலோ அவற்றுக்கு நினைவில் இல்லாத தன் கையிலிருந்து தனக்குப் புரியாத போக்கி வினையாட்டுச் சீட்டுகளைப் போல அவற்றை ஒரு கையிலிருந்து இன்னொரு கைக்கு மாற்றியபடி இருந்தான்.

கல்பினைக் கொண்டது அவர்களாக இருக்கலாமோ என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

அவன் தின்றான். அவனுடைய மனம் மீண்டும் அலையே உரக்கச் சொன்னது.

கல்பினைக் கொண்டது அவர்களாக இருக்கலாமோ என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

கத்திக்கொண்டே அவர்களுக்குப் பின்னால் ஓட விருமபின்பா.

கண்களில் நீர் வடித்தது.

தனையோடு ஓட்டிப் படுக்கதுதான் அவனைக் காப்பாற்றியிருந்திருக்கிறது. மோண்டாக் படுத்திருந்ததைப் பார்க்க ஓட்டுகர், காரி போன வேகத்தில் படுக்கிருக்கும் உடனின் மேல் ஏற்றினால் அது அத்தக் காரையே கவிழ்த்துவிட்டு அகிலிருந்தவர்களை வெளியே தாக்கியெறிந்துவிடக் கூடிய சாத்தியக்கூறைத் தன் உள்நாணியை மூலம் உணர்ந்திருந்தார் நிமிர்ந்து நிற்கும் ஒரு இலக்காக மோண்டாக் இருந்திருந்தான். ?

மோண்டாக் தக்க மூக்கத் திறையது.

அகன்ற சாளரில் வெகு தூரத்துக்கு அப்பால் தான் ஒரு பெரிய கட்டடங்களைத் தாண்டி வந்திக் கார் வேகத்தைக் குறைத்து, இரண்டு சக்கரங்களால் திரும்பி இப்போது சாளரின் எதிர்த் திசையில் சாய்வாக வேகத்தை அதிகரித்து விளங்குது.

ஆனால் மோண்டாக் அங்கிருந்து போய்விட்டிருந்தான். எந்தச் சந்திப்பாதுகாப்பை நாடி நீண்ட பயணம் ஒன்றை மேற்கொண்டிருந்தாலோ அங்கே மறைத்துவிட்டான். ஒரு மளியா அல்லது ஒரு திரிஷுத்துக்கு முன்பா? வந்திக் கார் விளங்குது சாளரின் மையப் பகுதிக்குச் சற்றுக்கீக் கொண்டே வந்து கற்றிலும் சிரிப்பலைகளைக் கிளப்பியபடி போய்விட்டதைத் திரும்பிப் பார்த்தது. அந்த இடவில நடுங்கியபடி அவன் இருந்தான்.

இதனிலேயே இன்னும் கொஞ்ச தூரம் போன பிறகு தொண்டின், இன் வரப்போதும் நீண்ட பனிக் காசுகளை முதல் பனிக்வுகள்கள் விழுவதைப் போல வெகிகாப்டர்கள் இறங்குவதைப் பார்த்தான்.

அந்த வீடு அமைதியாக இருந்தது.

வீட்டின் பின்புறமாக, இரவின் கனகத சாத்தின் நனைத்து, டப்டிபடி என். கோஜா மலர்களின் குத்தும் ஈர மண்ணின் நுத்தும் கிளம்பிய வாசனையிணை தே ஊர்த்தபடி மோண்டாக வீட்டை தெருங்கினான் பின்புறமிருந்த இரைக் கதாவைத் தொட்டான். அது மூடப்படாமலிருந்ததைப் பார்த்தான், உள்ளே நழுவினான், உன்னிப்பாகக் கேட்டபடி நிழற்கதையின் கீழ் நடந்தான்.

திருமதி ப்ளாக், நீங்கள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? என்று நினைத்தான். இது சரியில்லைதான். ஆனால் உங்களுடைய கணவர் மற்றவர்களுக்கு இதைத்தான் சொல்கார். ஆனால் ஒருபோதும் அதைக் குறித்துக் கேளவி கேட்கவோ, வியாபடையவோ, கவலைப்படவோ இல்லை. இப்போது நீங்கள் தியானப்பபவ! ஒருவரின் மனைவியாதலால், சற்றும் யோசிக்காமல் உங்கள் கணவர் இதுவரை எரிந்திருந்த வீடுகளுக்குப் பதிலாக, அவர் புண்படுக்கிய மக்களுக்குப் பதிலாக, இப்போது உங்களுடைய முறை, உங்களுடைய வீடு

வீட்டிலிருந்து பதில் இல்லை.

புத்தகங்களை அவன் சமையலறையில் ஒளித்து வைத்துவிட்டு, வீட்டிலிருந்து மீண்டும் பின்புறச் சத்துக்கு வந்து திரும்பிப் பார்த்தான்; வீடு இருளில் அமைதியாக உறங்கிக்கொண்டிருந்தது.

நகரத்தின் குறுக்கே போன வழியில், கிழிந்த காசிகுத் துண்டுகளைப் போல ஹெலிகாப்டர்கள் வானத்தில் படபடத்துக்கொண்டிருக்க, இரவு நேரம் என்பதால் மூடியிருந்த ஒரு கதையில் வாசலில் இருந்த தொலை பேசிக் கூண்டிலிருந்து அபாய அறிவிப்பைத் தொலைபேசி மூலமாகச் சொன்னான். பிறகு தியானப்பு நிலையச் சங்குகள் ஒலியெழுப்பி அறை, சலமாண்டர் வண்டிகள் வர, திரு. ப்ளாக் வேலைக்குப் போயிருக்கும் போது அவருடைய வீட்டை எரித்து, அவருடைய மனைவி அந்தக் காலை வேளையில் நடுங்கியபடி நின்றுகொண்டிருக்க, தெருப்பில் எரிந்து கூரை விடுபட்டுக் கீழே தெருப்பில் விழுவதற்காகக் காத்துக்கொண்டு இரவின் குவிர்காற்றில் மோண்டாக நின்று நுத்தான். ஆனால், தற்சமயம் அவன் இன்னும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

"சுட் னைட், திருமதி ப்ளாக்," அவன் நினைத்துக்கொண்டான்

"ஃபேபர்!"

இன்னொரு தட்டல், கசக்கப்பு, நீண்ட காத்திருத்தல் ஒரு நிமிஷத்துக்குப் பின் ஃபேபரின் சிறிய வீட்டுக்குள் ஒரு சிறிய விளக்கு மின்னியது இன்னுமொரு இடைவெளிக்குப் பிறகு, பிங்கதவு திறந்தது.

ஃபேபரும் மோஸ்டாதும் அரை வெளிச்சத்தில் ஒருவரையொருவர் பார்த்தபடி, மற்றவர் உயிரோடு இருப்பதை இருவருமே நம்பாததைப் போல, இருந்தார்கள் ஃபேபர் முதலாவதாக நகர்ந்து தன் கையை நீட்டி மோஸ்டாகைப் பிடித்து உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு, அவனை உட்கார் வைத்து, திரும்பிப் போய் வாசலில் நின்று உன்னிப்பாகக் கேட்டார். தொலைவில் சங்குகளின் ஒலி தேய்ந்து மறைந்தது. அவர் உள்ளே வந்து கதவுகளை மூடினார்.

மோஸ்டாக் சொன்னான்: "நான் ஆரம்பத்திலிருந்தே முட்டாளாக இருந்துவிட்டேன். நிறைய நேரம் இங்கே இருக்க முடியாது. நான் போகு மிடம் ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும்."

"தூறத்தபட் சம் சரியான விஷயங்களுக்காகத்தானே நீ மடையவாக இருந்திருக்கிறாய்," என்றார் ஃபேபர். "நீ இறந்துவிட்டாய் என்றே நான் நினைத்தேன். நான் உனக்குக் கொடுத்த ஒலிக் குப்பி—"

"எரிந்துவிட்டது."

"கேப்டன் உன்விடம் பேசியதைக் கேட்டேன். திடீரென்று எந்தச் சத்தமும் வரவில்லை. உன்னைத் தேடிக்கொண்டு நானே வெளியே வர விருத்தேன்."

"கேப்டன் இறந்துவிட்டார் அந்த ஒலிக் குப்பியைக் கண்டுபிடித்து விட்டார். உங்கள் குரலைக் கேட்டார். அதன் மூலத்தைத் தேடவிருந்தார் நான் தீப்பந்தக் கணையை எறித்து அவரைக் கொன்றுவிட்டேன் "

ஃபேபர் உட்கார்த்தார், சற்று நேரம் பேசவில்லை.

"கடவுளே, இதெல்லாம் எப்படி நடத்தது?" என்றான் மோஸ்டாக். "ஒரு இரவில் எல்லாமே நன்றாக இருந்திருக்கிறது. உடனேயே நான் பூழ்கிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறேன். எவ்வளவு முறை ஒருவன் பூழ்கி, பின்னரும் உயிருடன் இருக்க முடியும்? என்னால் மூக்க விட முடியவில்லை. அங்கே பியாட்டி இறந்துவிட்டார், ஒருகாலத்தில் அவர் எனக்கு நண்பர், அதோ, மில்லியும் போய்விட்டான், அவள் என் மனைவி என்று நினைத்தேன், இப்போது எனக்குத் தெரியவில்லை. வீடு முழு வதும் எரிந்துவிட்டது, எனக்கு வேலை போய்விட்டது. நான் ஒடிக் கொண்டிருக்கிறேன், வழியில் நியணைப்பவன் ஒருவன் வீட்டில் புத்த கத்தைத் திட்டமிட்டு வைத்துவிட்டேன். ஏகவே, ஒரே வாரத்தில் என்ன வெல்லாம் செய்துவிட்டேன்!"

"நீ என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைத்தான் செய்தாய். ரொம்ப காலமாகவே இது நடக்கவிருந்தது."

"ஆயாம், நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். நம்புவதற்கு வேறெதுவும் இல்லையென்றால், நடக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே

காத்துக்கொண்டிருந்தது. மெய்யாகவே என்னால் அதை உணர முடிந்தது. எவ்வளவு வேகமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தேன் ஆனால் எவ்வளவு மனமாலாகவும், வேறொருவரை மெய்யும் பொய்க்கொண்டிருந்தேன் கூட வராது. இதெல்லாமெல்லாம் அங்கேயேயாக இருந்திருக்கிறது ஆனால் உடல் கொடிப்பைப் போல, அது என்னிடம் தென்படவில்லை இதோ, நான் இப்போது உங்கள் வாய்க்காலையையும் குறுபடியாக்கிக்கொண்டிருக்கிறேன் அவர்கள் என்னைப் பின்தொடர்ந்து இங்கே வரலாம்."

"பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இப்போதுதான் நான் முதல்முறையாக உயிர்த்துடிப்பை இப்போது உணர்கிறேன்," என்றார் ஃபேபர். "ஒரு வாய்க்காலையாக மெய்யாகவும் பொய்க்காலையாகவும் இருக்க வேண்டுமோ அதை இப்போது மெய்யாகவும் உணர்கிறேன் கொஞ்ச நேரமாக இருந்தால் நான் பயமில்லாமல் இருக்கிறேன் ஒருவரையாக இப்போது சரியான ஒன்றையே செய்கிறேன் என்பதால் இருக்கலாம். மோசிக்காமல் அவசரமாக ஏதோ செய்துவிட்டு மனம் புண்ணால் கோழியாகத் தோன்றக் கூடாது என்பதாலும் இருக்கலாம் என் தோக்கத்தில் தோல்வியடைவதை வெளிப்படையாக்கி, பின்னும் பயப்படாமல் இருக்க இதைவிட வன்முறையான வற்றையுமே நான் செய்ய வேண்டியிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன், உன் திட்டங்கள் என்ன?"

"ஒடிக்கொண்டே இருப்பதுதான்."

"போர் நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்று உனக்குத் தெரியுமா?"

"கேள்விப்பட்டேன்."

"ஆண்டவனே, இது வேடிக்கையாக இல்லை?" என்றார் முதியவர். "நமக்கு நம்முடைய பிரச்சினைகளே இருப்பதால், போர் அவ்வளவு தொலைவில் இருப்பதைப் போலத் தோன்றுகிறது."

"யோசிக்க எனக்கு நேரம் இல்லை." மோண்டாக நூறு டாலர்களை வெளியே எடுத்தான் "இது உங்களிடம் இருக்கட்டும். நான் போன பிறகு, உங்களுக்கு உபயோகமாக இருக்கும் எப்படி வேண்டுமானாலும் இதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்."

"ஆனால்—"

"நான் நன்பகலுக்கு முன் இரத்துவிட்டால் இதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்."

ஃபேபர் தலையை ஆட்டினார் "முடிந்தால் நீ ஆற்றை தோக்கிப் போவது நல்லது. அதன் போக்கிலேயே போ, உனக்கு வெளியே செல்லப் பழைய இருப்புப்பாதையைப் பார்த்தால் அதைத் தொடர்ந்து போ சாலைப்போனாக, இங்கு காலத்தில் எல்லாமே ஆதாய மார்க்கமாகப்

போவதால் பல தடங்கள் கைவிடப்பட்டாலும் இ ருப்புப்பாளைகள் இன் னும் அப்படியே இருக்கின்றன. துருப்பிடித்து, கிராமப்புறங்களில் பரவ லாக இங்குமங்கும நாடோடி முகாம்கள் இருப்பதாக நான் கேள்விப் பட்டேன், நடமாடும் முகாம்கள் என்று சொல்வார்கள். தவிர, கவன மாகப் பார்த்தால், பழைய ஹார்வர்டு பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரிகள் பலர் இந்த இடத்துக்கும் லாஸ் ஏஞ்சலெஸ்ஸுக்கும் இடையே இருப்புப் பாளை நெடுகிலும் தென்படுவார்கள். அவர்களில் பலர் நகரங்களில் தேடப்படும் துரத்தப்பட்டும் இருப்பவர்கள். அவர்கள் பிழைத்து உயிருடன் தான் இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அப்படி நிறைய பேர் இல்லை, அவர்களின் பின்னால் ஒடி, துரத்திப் பிடிக்கும் அளவுக்கு ஆபத்தானவர்களாக அவர்களை அடக்க நடவடிக்கை என்றே தோன்று கிறது. அவர்களிடையே கொஞ்ச காலம் தங்கியிருந்து பிறகு சேன்- லூயிஸில் எலிஸ்டன் தொடர்புகொள் ஓயவுபெற்ற அச்சிடுபவர் ஒரு வனாக சந்திக்க இன்று காலை ஐந்து மணிப் பேருந்தில் நான் புறப் படுகிறேன்; நானும் ஒருவழியாக வெளியுறகுக்கு வருகிறேன். இத்தப் பணம் நல்ல காரியத்துக்குப் பயன்படுத்தப்படும் நன்றி. கடவுள் அருள் உனக்குக் கிடைக்கட்டும். கொஞ்ச நேரம் தூங்க வேண்டுமா?"

"நான் ஒடிப்போவதே மேல்."

"இரு. பார்ப்போம்."

அவர் அவசரமாக மோண்டாகை படுக்கையறைக்கு அழைத்துப் போய், அங்கு நத்த சட்டம் போட்ட படம் ஒன்றை அப்புறப்படுத்தி அஞ் சல் அட்டை அளவே இருந்த தொலைக்காட்சித் திரை ஒன்றைக் காட்டி வார் "நான் எப்போதுமே இதுபோல மிகச் சிறியதாக ஒன்றை விரும்பி னேன், நடக்கும்போது எடுத்துச்செல்ல முடிந்த ஒன்று, தேவைப்பட்டால் என் உள்ளங்கையில் மூட முடிந்த ஒன்று, சத்தம் போட்டு எதுவும் என்னை அடக்கக் கூடாது, பூதாகாரமாக பெரிதாக எதுவும் இருக்கக் கூடாது. ஆகவேதான், இதோ பார்." அதைச் சொடுக்கினார்.

"மோண்டாக்" என்றபடி அந்தத் தொலைக்காட்சி சாதனம் ஒளி பாய்ச் சியது "மோண்டாக்". ஒரு குரல் அத்தப் பெயரை எழுத்துக்கூட்டிச் சொல் ள்ற்று, "கை மோண்டாக். இன்னும் ஒடிக்கொண்டிருக்கிறார், காவல்துறை ஹெலிகாப்டர்கள் வானில் வேறொரு மாவட்டத்திலிருந்து ஒரு புதிய இயந்திர வேட்டைநாய் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது—"

மோண்டாகும் ஃபேபரும் ஒருவனாயொருவர் பார்த்துக்கொண்டார் கள்

"—இயந்திர வேட்டைநாய் ஒரு உராயும் தவறியதில்லை புகல்புறை துப்பரியும் சோதனையில் அது சடுபடுகாப்பட்டதில் தந்து இந்த அந்

புதக் கண்டுபிடிப்பு ஒரு தவறுகூடச் செய்ததில்லை. இன்றிரவு, தன்னை டைய இலக்கை நோக்கி வேட்டைநாய் போக ஆரம்பித்ததில்லி. நந்து அந்த ஹெலிகாப்டர் காமேரா மூலம் கண்காணிகதும் வாய்ப்புக் கிடை த்ததைக் குறித்து எங்கள் தொலைக்கூட்சி அமைப்பு பெ நுழை கொண்டிருது—"

ஃபேபர் இரண்டு கண்ணாடி டம்ளர்களில் விஸ்கியை சலுற்றினா.

"நமக்கு இது தேவைப்படும்."

அவர்கள் குடித்தார்கள்.

"—பகதாயிரம் மனிதர்களிடையே இ நுக்கும் பக்தாயிரம் விதமான மணங்களை, இயந்திரத்தை மாற்றி அமைக்க வேண்டிய அவசியம் இல் லாமலேயே, இயந்திர வேட்டைநாய் மோப்பம் பிடித்து அடையாளம் கண்டுகொள்ளும் அளவுக்கு நுண்ணுணர்வு கொண்டது அதனுடைய நாகி!"

ஃபேபரின் உடலில் ஒவ்வொரு அங்கமும் நடுங்கியது. தன் வீட்டைச் சுற்றி நோட்டம் விட்டார்—கவர்கள், கதவு, கதவின் குமிழ், இப்போது மோன்டாக் உட்கார்த்தி நுக்கும் நாகரகாவி அத்தப் பார்வையை மோன் டாக் கவனித்தான். அவர்கள் இ நுவ நுமே வேகமாக வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தார்கள்; தன் நாகித்துவாரங்கள் வி விடை வதைப் போல உணர்ந்த மோன்டாக். தன் பாதையின் கவடைக் கண்டறிய முயன்றான். அந்த அறையின் கழுவில் தான் வந்த பாதையை முகர்த்துணரும் திறன் திட ரென்று அவனுடைய நாகிக்கு ஏற்பட்டது. கண்களுக்குப் புலப்படா விட்டாலும் பெரிய கொத்து விளக்கின் அலங்கார மணிகளைப் போல அவன் கையின் வியர்வை கதவின் குமிழிலிருந்து தொங்கியது: எல்லா வற்றுக்கும் உள்ளே, வெளியே, சுற்றிலும் வியாபித்தி நுத்த அவன் ஒருவித ஒளிரும் மேகமாக, கவாசப்பகையே மிண்டும் இயலாமல் செய்துவிட்ட -ஆலியாக இ நுத்தான் அந்த ஆவியின் மூச்சுக்காற்றினாலும், ஒடிக்கொண் டி நுத்த மனிதனின் வாடையினாலும் அத்தப் பேனையத் தன்னைடைய உட லுக்குள்ளே இ டுத்துக்கொண்டு மாகபட்டுவிடுவோமோ என்ற பயத்தில் ஃபேபரும் தன்னுடைய மூச்சை இ டுத்துப்பிடித்துக்கொண்டிருந்ததை அவன் பார்த்தான்.

"—அந்த இயந்திர வேட்டைநாய் தி விபத்து நடந்த இடத்தில் இப்போது ஹெலிகாப்டரில் நுந்து இரங்கிக்கொண்டிருக்கிறது!"

மிகச் சிறிய அத்தத் தொலைக்காட்சித் தினையில், எரிந்த வீடும் மக்கள் கூட்டமும் நுணியால் சூடப்பட்ட. ஏதோ ஒன்றும் காணப்பட்டன, கோமாளித்தனமான ஒரு மகனாப் போல வானத்தில் நுந்து ஒரு ஹெலி காப்டர் வெளிப்பட்டது.

அப்படியானால் அவர்கள் தங்கள் விளையாட்டை ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். என்று நினைத்தான் மோன்டாக். இந்த சர்க்களை நடத்தப்பட்டாக வேண்டும். அடுத்த ஒரு மணியிலேயே போர் தொடங்குவதாக இருந்தாலும்...

அத்தக் காட்சியினால் கவரப்பட்டு, நகர விரும்பாமல் அதைப் பார்த்தான் தனக்குத் தொலைவில். தன்னுடன் தொடர்பு இல்லாததைப் போலத் தோன்றியது. தன்னிடமிருந்து விலகித் தனியாக நீகழும் ஒரு நாடகம். பார்ப்பதற்கு அற்புதமானது. விசித்திரமான மகிழ்ச்சிக்குக் குறைவே இல்லாதது. இதெல்லாம் எனக்காகத்தான் என்றுகூட நினைக்கலாம். கடவுளே. இவ்வுரு நடப்பதெல்லாம் எனக்காக மட்டுமே.

அவன் மட்டும் விருப்பினால் கூடக் கொஞ்ச நேரம் இங்கே இருக்கலாம். இந்த வேட்டை முழுவதையும்—சத்துகள் வழியாக, சாலைகளைக் கடந்து, ஆவரலமற்ற அகன்ற வீதிகள் வழியாக, நிறைய விளையாட்டுத் திடல்களைத் தாண்டி, அவ்வப்போது விளம்பர இடைவேளைகள்தான். இன்னும் சில சத்துகள் வழியாக ஓடி, ப்ளாக் தம்படிகளின் எரிந்துகொண்டிருக்கும் வீடுவரை—அடுத்தடுத்த துரித கட்டங்களாக, தொடர்ந்து திரையில் பார்க்கலாம். இறுதியாக ஃபேபரும் அவனும் உட்கார்த்துகொண்டிருக்கும் வீட்டுக்கு வந்து, அவர்கள் குடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது அத்தக் கடைசித் தடயத்தையும் மோப்பம்பிடித்து, மெல்ல அசைத்து நெருங்கும் சாலைப் போலச் சறுக்கியபடி அந்த மிஸ்வேட்டைநாய் ஜன்வலுக்கு வெளியே வந்து நிற்குபவரை மோன்டாக் விரும்பினான். அதற்குப் பிறகு எழுந்து ஜன்னல்வரை போய், தொலைக்காட்சித் திரையில் ஒரு கண் வைத்துக்கொண்டே ஜன்வலைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்து, திரும்பிப் பார்த்து. தன்னை அவர்கள் நாடகப்படுத்துவதை, விவரிப்பதை, வெளியுலகிலிருந்து பார்க்கப்படும் காட்சிப் பொருளாகப் பிரகாசமான சிறிய தொலைக்காட்சித் திரையில் தான் மாற்றப்படுவதைப் பார்க்க முடியும். மற்ற சுவர்தொலைக்காட்சியில் வாழ்க்கையில் உள்ள அளவுகள் லேசிய, பல வண்ணங்களில், கச்சிதமான பரிமாணங்களுடன், புறவயதோக்குடன் பார்க்கத் தகுதியான நாடகம் தவிர. நித்திர மறதியில் தான் ஆழ்வதற்கு ஒரு கணம் முன்பு. தங்கம் வீட்டு வரவேற்பறைகளில் பெரிய சங்கொலியுடன் இத்தப் பெரிய விளையாட்டை, வேட்டையை, ஒற்றை மனிதன் பங்கேற்கும் கொண்டாட்டத்தைப் பார்க்க அழைக்கப்பட்டிருந்த தொலைக்காட்சிப் பிரிய குடிமக்களின் நிரூபிக்காகத் தான் ஊசி தத்திக் கொல்லப்படுவதையும் துரிதமாகக் கூர்த்து கவனித்தால் அவனேகூடப் பார்க்கலாம்.

சொற்பொழிவு நிகழ்த்த அவனுக்கு நேரம் இருக்குமா? பத்து, இருபது அல்லது முப்பது மில்லியன் மக்கள் கண்ணொடுக்க அந்த இயந்திர

வேட்டைதாய் அவனைப் பிடிக்குமபோது, தன்னைப் பிடிக்காத பிடிவாதமும் ஒரே ஒரு வாக்கியத்தோடு அல்லது ஒரு வாக்கியத்தோடு கருக்கமாகச் சொல்ல, இயற்கை வேட்டைதாய் தன்னைப் பிடிக்காத தாடைகளில் அவனைக் கவ்விக்கொண்டு, தொலைவில் அற்புதமாகக் கொஞ்சம்கொஞ்சமாகத் தெய்வம் பிறையும், அதற்குக் காட்சியைத் தன்மையாக இடுத்து இயங்கிய காபெரிய பிடிக்காதும் பிறதும் வெகு தொல்பாலைமயமான்களின் தன்மையின் தீர்தம்படியாகச் சொல்ல அவனின் முடியமா? என்ன அவர்களுள் பிடிக்காதவை மறைந்திருப்பதாய் வைத்து உகப்படி அளவுக்கு ஒரே ஒரு சொல்லின் அல்லது மிகக் குறைந்த சொற்களின் அவனின் என்னதான் சொல்ல முடியும்?

“அதோ,” என்று கிசுகிசுத்தார் சீயோபார்.

இயற்கையின் அளவையும், மீதம் அல்லாமலும், உயர்த்த இல்லாமலும், உயர்ந்த இல்லாமலும் வெளிப்படுத்த திறனின் பளபளத்தும் கொண்டு அதோ ஒன்று வெறிகாட்டித் தந்து மிகவும் வெளியே வந்தது இன்றும் புதைவந்துகொண்டிருந்த மேய்ந்தாடின் வீட்டின் இடிபாடுகளாக நகில் அது வந்துநீருக, அவன் வீட்டுச் சென்றிருந்த கிப்பத்திக் கண்ணையச் சில ஆட்கள் வேட்டைதாயின் மூக்கருகில் வைத்தார்கள் ‘ச’ என்ற நீண்ட அதிர்வு, ‘கனிக்’ ஒரே, முனகல்.

மேய்ந்தாடிக் எழுத்து நீன்று மீதுமிருந்த வீச்சினையக் குடித்தான், “நேயர்க்கிட்டே இப்படி நடத்தத்தெற்கெல்லாம் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்”

“எதைப் பற்றிச் சொல்கிறாய்? நான்? இந்த வீட்டா? எனக்கு இதைச் சொல் தேவைதான் ஒடிவீடு, தயவுசெய்து அவர்களை நான் இங்கே பிடித்து தாமதப்படுத்துகிறேன்—”

“பொறுங்கள், அவர்களிடம் நீங்கள் பாட்டிக்கொள்வதில் எந்தப் பயனும் இல்லை, நான் போன பிறகு, நான் தொட்ட இந்தப் படுக்கை வீர்ப்பை எரித்துவிடுங்கள் வரவேற்புறந்தபுற்காசினையக் கவரின் பொருத்தப்படபித்தும் எரிபூட்டில் போட்டு எரித்துவிடுங்கள், அவர்களைக் களையும் கதவுக் துழைகளையும் எரிசாராயகதான் குடைத்துவிடுங்கள் தொலைக்காட்சியறைத் தனாக் கம்பளத்தை எரித்துவிடுங்கள் எல்லா அறைகளிலும் தனித்தனியே பெட்டியைப் பூவுவீச்சின் இயக்கம், புதிதாகச் சொல்லி நத்து உங்களிடம் இருந்தால் வீடு பூவுவதுப் பாடியாய், அவை துவை பொய்யங்கள் பிறகு, புக்கனாயின் நீர் தெளிமயத்தைப் பூவுவது மாகத் தீர்த்து விடைச் சுற்றிப் பக்கவாட்டில் தான் பாயக்கங்கள் தீர்வெய்தும் பக்கம் இருக்கா, இங்கே சில பக்கவாட்டில் காய்களை எப்படியும் நாய் அழித்துவிடலாம்”

ஃபேபர் அவன் கையைக் குலுக்கினார் "நான் இதெல்லாமே செய்கிறேன் வாழ்த்துகள். நாம் இருவரும் நல்ல ஆரோக்கியத்துடன் இருந்தால், அடுத்த வாரமோ அதற்கடுத்த வாரமோ, செயின்ட் ஜூயிளில் என்னுடைய தபால் பெட்டியில் தொடர்புகொள். இந்த முறை செனிக்கருவி வழியாக உன்னுடன் வர என்னால் முடியாமல் போனதற்கு வருந்துகிறேன் இருவருக்குமே அது சௌகரியமாக இருந்தது ஆனால் நான் கண்டு பிடித்த சாதனம் போதுமானதாக இல்லை. அதைப் பயன்படுத்த வேண்டிய அவசியம் எனக்கு வரும் என்று நான் ஒருபோதும் நினைக்கவில்லை. என்ன முட்டாள்தனமான கிழவன்! முன்னியோசனையே இல்லை. முட்டாள்தான், முட்டாள்தான். இப்போது உன் காதுகளில் பொருத்துவதற்கேற்ற மாதிரியான பச்சைத் தோட்டா இன்னொன்று என்னிடம் இல்லை. சரி, இப்போது கிளம்பு."

"கடைசியாக ஒரு விஷயம். சிக்கிரம் ஆகட்டும். பயணப் பெட்டி ஒன்றை எடுத்து, அதில் மிக அழுக்கடைந்த உங்களுடைய துணிகளையும், கோட்-ஆட்டையும், எல்லாம் மிக அழுக்காக இருந்தால் மிக நல்லது. ஒரு சட்டை. பழைய காலணிகள், காலுறைகள்... இவற்றால் நிரப்புகள்."

ஃபேபர் போய் ஒரு நிமிடத்தில் திரும்ப வந்தார். கெட்டி அட்டையினாலான அந்தப் பெட்டியைப் பசை நாடானைக் கொண்டு இறுக அடினார்கள் "ஃபேபரின் கடத்த கால வாடையை இதற்குள் போட்டு வைப்பதற்குத்தான்," என்றார் ஃபேபர், அந்த வேலையினால் வியர்வை சொட்டச் சொட்ட.

பெட்டியின் வெளிப்புறத்தில் மோஸ்டாக் கொஞ்சம் விள்கியதைத் தெளித்தான் "இரண்டு வேவ்வேறு வாசனைகளை அந்த வேட்டைநாய் ஒரே சமயத்திலே மோப்பம் பிடிக்கக் கூடாது. மீதமுள்ள இந்த விள்கியை நான் எடுத்துக்கொள்ளலாமா? இது எனக்குத் தேவைப்படும் கடவுளே, இது வேலை செய்யும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்"

அவர்கள் மீண்டும் கைகுலுக்கிவிட்டு, கதவைத் தாண்டிப் போகும் போது தொலைக்காட்சியைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள் வேட்டைநாய்தன் பாதையில் போய்க்கொண்டிருந்தது. வட்டமிடும் ஹெளஸ்பாட்டர் காமெராக்கள் பின்தொடர, மௌனமாக, மௌனமாக, இரவின் சூழலை மோப்பம் பிடித்தபடி முதல் சந்து வழியாக இப்போது அது ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

"போய்வருகிறேன்"

பாதி காலமாக இருந்த பெட்டியுடன் மோஸ்டாக் பின்புறக் கதவு வழியாக ஓரையின் ஒடினான் அவனுக்குப் பின்னால் புத்தனைக் தீர்

தெளிக்கும் சாதனம் வேகமாக இயங்கி, இரவில் வேகமாக மழையாகப் போய் பெய்யத் தொடங்கி பிறகு கன மழையாக மாறி விட்டது. இந்நேரமும் இருந்த பாணிகளில் கொட்டி, வடிகால் வழியாக நீர் கழிவதைச் சொன்னது. இந்த மழையில் சில தீர்த்துவிடுகளை மழைநீர் தெளித்துக்கொண்டான். பூங்காவின் விடை கூறுவதைக் கேட்கும் போது அவனுக்குத் தோன்றியது. ஆனால் தீவிரமாகத் தெரியவில்லை.

விட்டிவிட்டு விட்டு வெகு வேகமாக ஆற்றை நோக்கி ஓடினான்.

மோண்டாக் ஓடினான்.

வேட்டை நாய் உணர்ச்சியற்று, உயிரற்று, இளைப்பாறிக் கால்களால் போய் விளாந்து வந்ததை அவன் உணர்ந்தான். புற்களை அரைக்காமல், ஜன்னல் கதவுகளை அடித்துக்கொள்ளச் செய்யாமல், கூர்ந்து போதும் போது நடைபாதையில் இளைகளின் திரைகளால் அரைக்காத இளைப்பாறிக் கால்க் காற்றைப் போல வேட்டைநாய் உணர்வதைத் தொடர்வதை உணர்வதையே மௌனத்தை அந்த வேட்டைநாய் தானே கூப்பிட்டு வந்துகொண்டிருந்ததால். நாய் பூபுவதும் மக்கள் தங்கப்பிடி இறுக்கத்தை அதிகரிக்கும் மௌனத்தை உணர்ந்தார்கள் இறுக்கம் அதிகமாகக் கொண்டே வருவதை உணர்ந்த மோண்டாக் ஓடினான்.

ஆற்றுக்குப் போதும் வழியில், மூச்சு வாங்கிக்கொள்வதற்காகவும், தூக்கத்தில் எழுப்பிவிடப்பட்ட வீடுகளில் மங்கலாக வெளிச்சம் தென்பட்ட ஜன்னல்கள் வழியாகப் பார்ப்பதற்காகவும் நின்றுள்ள உள்ளே தொலைக்காட்சியறைச் சுவர்களால் பார்த்துக்கொண்டிருந்த நீட்டி வங்களைப் பார்த்தான், சுவர்களில் தோன்றியும் மறைந்தும், தோன்றியும் மறைந்தும் அந்த வேட்டைநாய். ஒரு தீயோன் வாயு மூச்சு, சிலந்தி கொண்டிருந்தது இதோ. இப்போது, எல்லாம் தெரியும். ஓக் பார்க் வழியாக ஃபேபரின் வீட்டுக்குச் செல்லும் சந்தில்.

அதைக் கடந்து போ, மோண்டாகின் மனம் எண்ணியது. நிற்காதே, போய்க்கொண்டே இரு, திரும்பி உள்ளே போகாதே.

தொலைக்காட்சியறைச் சுவரில், இரவின் ஆழத்தில், விட்டைச் சுற்றி நிதி தெளிக்கும் சாதனத்தின் இயக்கத்துடன் இருந்த ஃபேபரின் வீடு.

வேட்டைநாய் நின்று, உதறிக்கொண்டு.

கூடாது! மோண்டாக் ஜன்னல் விளம்பரம் பார்த்துக்கொண்டு நின்று. இந்தப் பக்கம்! இதோ!

பிரோகேன் மயக்க மூலம் ஒன்றியம் மூலம் வெளிப்பாடு, உள்ளே போய் ஒரு வேட்டைநாயின் தாக்கத்தை இழக்கப்பட்டு மறைவதற்கு முன்னால் கவனத்தில் ஒருவரைக் கவனிப்பது தெள்ளிய ஒரு துளி. அந்த ஊரின் தீர்த்து சித்தியது.

எனவாய் நெய்யை இச்சுப் பற்றியதைப் போல மேதாண்டாக் யுக்தை
இய்த்துப் பிடித்துக்கொண்டான்.

மெட்ராடாய் கிறிஸ்தி. கிறிஸ்தின் வீட்டில் கத்து விளக்கி மீண்டும் சத்துக்குள் இறங்கிப் போயிற்று

பேரன்டாக 4ம் பீடத்து வரல்க்கைத் தேர்தலைப் பரிந்துரைப்பதில் நியமனம் செய்யப்பட்டிருக்கின்ற தேர்தலுக்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற விலக்குகளைக் கண்டு விட்டமேதே துணைக் கூட்டத்தினால் பேரன்

[illegible]

இந்தக் காலத்தில் ஸ்டீட்ஸ்மன்ஸ் நகரம், அங்கே ஆவி உலகத்துடன் தொடர்பு கொள்வதற்காக நடத்துகொண்டிருந்த கூட்டத்தில் நகரம் குறிப்பிடப்படாத போலிக்ரீத் கைவாயா உத்துகைகளைக் தானே அளித்துக் கொள்வதற்காக உரக்கச் சத்தமொன்று நாளையாழிபாடு அவன் தான் அங்கே நகரம் போய்விட்டானே ஓர் சந்து, கெ. சந்து, தெ. பி. சந்து, ஆர். சந்து என்பனம் காண உயிர்க்கி, கி.பி. கொண்டுவிந்து, உயிர்க்கி, கி.பி. கொண்டுவிந்து ஒடிக்கொண்டிருந்தும் இரண்டு கோடி மோண்டாதான், இ.தே. விரைவில், கா.பி. ராக்கன்ஸ் பார்ஸையில் அவன் பட்டுவிட்டான். அந்தக் காலத்து மேளவத் திரைப்படங்களில் குறித்துக் குறித்து ஒடும் போலிஸ், சி. நட்டிகள், தூத்துப்பலர்கள், தூத்துப்படுபலர்கள், வேட்டையாடுபலர்கள், வேட்டையாடப்படவை போன்றவற்றைப் போல ஒடிக்கொண்டிருந்தும் இரண்டு கோடி மோண்டாதான், பல ஆயிரம் தடவை அவன் பார்த்திருந்த படங்களைப் போல அவனுக்குப் பின்னால் மேளவராக் தூத்துத் தூத்துத் இரண்டு கோடி வேட்டைநாய்கள் எல்லாக் தொலைக்காட்சி அறைகளிலும் எதிரொளித்து, பின்னியர்ட்ஸ் மேளவயின் மூன்று பி. நகரவாச பகவங்களில் பந்து மோதிக் திருப்பிச் செல்வதுபோல, வலது கவரின் நந்து நதிச்சுவர்த்து, நதிச்சுவரின் நந்து இடது கவர்த்து, வலது, நதி. இ. து கவர்கள், மீண்டும் காணோம். பின்னர் மறைந்துவிட்டன.

சின்னத்தின் வரலாற்றை மொட்டைக் கட்டுங்கள் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்

"எம்மன் டெரிங் பத்தியன் இந்நகர மக்கள் அனைவரையும் காவுத் துறையின் வெள்ளிதோள் ஒவ்வொரு தெருவிலும், ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இந்நகர ஒவ்வொருவரும் பங்குகொளையா பங்குகொளையா,

ஒரு ஜன்னலையோ திறந்துவைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அந்த ஒரு நீட்டித்துக் கொண்டும் தரும் வீடுகளின் நத்து பார்த்துக் கொண்டே இரத்தால், ஒர்பவன் தப்பிக்க முடியாது தயாரா!"

உண்மையான இதை ஏன் அவர்கள் முன்வையே சொந்திருக்க வில்லை இத்தனை ஆண்டுகளாக இந்த விளையாட்டை ஏன் முயன்று பார்க்கவில்லை? எல்லோரும் எழுந்து, எல்லோரும் வெளியே அவனைத் தவறவிடவே முடியாது! இரவில் நகரத்தின் தனியாக ஓடும் ஒரே மனிதன், கால்களின் சக்தியைக் காட்டும் ஒரே மனிதன்!

"பத்துவரை எண்ணப்போகிறோம்" ஒன்று, இரண்டு" நகரமே எழுந்திருப்பதை அவன் உணர்ந்தான்.

"மூன்று."

நகரம் தன் ஆயிரக்கணக்கான கதவுகளை தோக்கித் திறம்பியதை அவன் உணர்ந்தான்.

வேகம், இன்னும் வேகமாக! கால் மேலே, கால் கீழே!

"நான்து."

தேழ் வழியே தாங்கிக்கொண்டே அசைத்துசென்ற மக்கள்

"ஐந்து."

கதவுக் குமிழிகளின் மேல் அவர்கள் கையை அவன் உணர்ந்தான்!

ஆற்றின் மனம் துண்டையாகவும், கெட்டியான ஒரு மழையைப் போலவும் இரத்தம் ஓட்டத்தினால் அவனுடைய தொண்டை எரிந்து துருப்பிடித்து, கண்களின் நத்து நீர் வெளியேறிக் கண்கள் உலர்ந்துவிட்டிருந்தன உரக்கக் கத்தினான். அந்தக் கத்தலே அவனைப் பலமாக உந்தி, கடைசி நூறு கஜங்களுக்கு அவனைத் தூக்கியெறிய வேண்டும் என்பதைப் போலக் கத்தினான்.

"ஆறு, ஏழு, எட்டு!"

ஐந்தாயிரம் கதவுகளின் குமிழிகள் திருப்பப்பட்டன

"ஒன்பது!"

கடையெயாக இரத்த வீடுகளின் விசையைத் தாண்டி, அடர்த்தியாக ஓடிக்கொண்டிருந்த கருமைக் குழிச் செல்லும் இறக்கத்தின் ஓடினான்

"பத்து!"

கதவுகள் திறந்தன.

பல ஆயிரக்கணக்கான முகங்கள் உற்றுநோக்குவதைக் கற்பனைசெய்து பார்க்கான்—திடீரெனில், சந்துகளில், வானத்தில், இரைச்சினைகளுக்குப் பின்னால் நத்த முகங்கள் வெளிநிரப்பாய், இரவின் பயத்துவிட்ட முகங்

கல், மீனப்பாக்க கண்களில் கதறு வாய்ப்புப் பாய்க் கும் சாய்பன் திறநிதகங்
கணைப் போன், சாய்பன் திறநிதகங் கணைகதறுப்போன் கணைகதறுடன் இரத்த
புகங்கன், புகங்கன் பாகதுப்போன் சனக வழியாக எட்டிப் பார்த்த
கொன்றிய தாக், கதறுப் கொன்றிய எண்ணங்கதறுப் கொண் புகங்கன்

ஆவான், அவன் ஆற்றா வந்தடை ததுவிட, தன்

காளான் கொப் திர்பார்க்கான், ஆறு உணையாகான் என்று உறுதிசெய்து
கொள்வதாகாக நீள் இரங்கி, இந்நாய்கன் ஆறு கணை முற்றியமாகக்
கணைகதறுவிட்டு, கண்ணையா மடலில், வகங்களில், காளங்களில், கணையின்
விளையாமல் கொள்கதறுக்கொண்டான், கொள்கான் அனகத் தடித்துவிட்டு,
புகங்கன் விட்டுக்கொண்டான் பிரக, சிப்பெயரில் பழைய ஆடைகள்,
காளங்களில் இவற்றை அணிந்துகொண்டான், தண்ணைய ஆடைகள்
அணைக்கையுப் ஆற்றில் தாக்கியெயர்ந்து அவை அடித்துச் செல்லப்படு
வனகப்பார்க்கான் பிரக, பெட்டியைத் தாக்கிக்கொண்டு ஆற்றில் இரங்கி,
கால் பாடாக ஆறம்வரை நடந்து போய், பின்னர் இருளில் அடித்துச்
செல்லப்பட்டான்.

ஆற்றில் போக்கில் முன்னாறு கறு திரம் அவன் போன பிறகுதான்
வேட்டைநாய் ஆற்றை வந்தடைந்தது தனைக்கு மேலே பெரிய, சத்த
மான விசிற்கதறுடன் ஹெனிகாப்டர்கள் வட்டமிட்டுக்கொண்டி நத்தன
ஒளிப்புயல் ஒன்று ஆற்றைத் தாக்கியது, மேகங்களைப் பிளந்துகொண்டு
வெளிப்பட்ட சூரியனைப் போல இரத்த பெரும் ஒளிப் பிரகாசத்தின்
மேன்மடாக் திருநாள் பாய்த்தான் ஆற்றின் போக்கில், இன்னும் சற்று
திரம் இரந்தான் இடித்துச்செல்லப்படுவதை உணர்த்தான், பிறகு அந்த
விளக்குகள் நீலத்தை நோக்கித் திரும்ப, வேறு ஏதோவொரு தடயத்
தைக் கண்டுபிடித்துவிட்டதைப் போல ஹெனிகாப்டர்களும் நகரத்தை
நோக்கித் திரும்பின, அவை போய்விட்டன, வேட்டைநாய் போய்
விட்டது, இப்போது இரந்தனையெல்லாம் குளுமைபான ஆறு, நகரம்,
விளக்குகள், விட்டல் இவற்றுக்கப்பால், எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால்,
திடீரென்று திவ்விய அமைதித் துழுவின் மிகத்துகொண்டி நத்த மேன்
மடாக்

தனக்குப் பின்னால் ஒரு நாடக கோடையையும் சில நடிக்கனையும்
விட்டுவிட்டு வந்ததைப் போல அவன் உணர்த்தான் ஆவிகளுடன்
கொட்புகொளையும் ஒரு மடபெரும் கூட்டக்கையும் முணுமுணுத்துக்
கொண்டி நகரம் ஆவிகளையும் விட்டுவிட்டு வந்ததைப் போல அவன்
உணர்த்தான் தண்ணைப் பயழறுத்திய தீரூரின்மை ஒன்றிலிருந்து விளகி,
புதிதாக இரந்தகாலேயே தீரூரற்றதைப் போலத் தோன்றிய யதார்த்த
தத்துக்குச் சென்றுகொண்டி நத்தான்.

இதனால் ஆற்றங்கனாகள் இந்நபுரமும் நடிவிக் கொண்டிருக்க, மனைகளுக்கிடையே இருந்த கொம்புறுத்துக்குள் போய்க் கொண்டிருந்தான். பண்ணிறெண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு முதல் பழையதாக, நிரசக்கரங்கள் கழுவும் பெரும் உள்வலத்தைப் போல நட்சத்திரங்கள் அவனுடைய தளைக்கு மேலே வந்தபடி இந்நகரம் நட்சத்திரங்களிலால் ஆன பெருந்திான் ஒன்று வானத்தில் உருவாகி அவன் மீத்தறி அவனை நகக்க மீட்டுவதைப் போலத் தோன்றியது.

மல்லாந்து அவன் மிகக்கபோது, பெட்டியில் தீர் நிமிப்பி, அது முழுவிட்டது: நிழல்களாக காணல் சிற்றுவண்டியாகவும், நீரானியை மதிய உணவாகவும், ஆவிகளை இவ்விஷம் உட்கொள்ளும் மக்களிடமிருந்து விலகி அதற்கு ஆறு மீதமாகவும் சாவதானமாகவும் ஒடிக்கொண்டிருந்தது ஆறு நீலம்; சொகரியமாக அவனை எந்திக்கொண்டு, இந்த மாதத்தை யும் இந்த ஆண்டையும் பல ஆண்டுகள் கொண்ட வாழ்தான் முழுவதையும் எண்ணிப்பார்க்கத் தேவையான அவகாசத்தை ஒருவழியாக அவனுக்குக் கொடுக்கது தன் இதயத் துடிப்பின் வேகம் குறைந்துகொண்டுவருவதைக் கேட்டான் அவனுடைய சித்தனையும் இரத்தத்துடன் சேர்ந்து கொதிப்பதை நிறுத்தியது.

வானத்தில் தீவா இப்போது தாழ் இருந்ததைப் பார்த்தான் அங்கே இருக்கிறதே தீவா, அதற்கு ஒளியை அளிப்பது எது? சூரியன்தான், சந்திரமேல்லை. சூரியனுக்கு ஒளியை அளிப்பது? அதனுடைய அக்னியே தான். சூரியனும் தன் வேலையைச் செய்துகொண்டே இருக்கிறது, ஒவ்வொரு நாளும், எரிந்துகொண்டு, எரிந்துகொண்டு, சூரியன், காலம், சூரியனும் காலமும் எரிந்துகொண்டே, ஆறு அவனை மெதுவாகத் தாடைட்டியபடி கொண்டுசென்றது. எரிந்து கொண்டே சூரியனும் பூமியின் தக்தம் ஒவ்வொரு கடிகாரமும் எல்லாம் சேர்ந்து அவனுடைய மனதில் ஒரமித்து ஒன்றாயின. நிலத்தில் நீண்ட காலமும், ஆற்றில் கொஞ்ச நேரமும் மிகந்த பிறகு, இனி மீண்டும் எதையும் ஒருபோதும் ஏன் எரிக்கக் கூடாது என்பதைத் தெரிந்துகொண்டான்.

சூரியன் தினமும் எரிந்தது, அது காலத்தை எரித்தது, உலகம் ஒரு வட்டப்பாதையில் வீழ்ந்து, தன்னையே அச்சாகக் கொண்டு கழல, அவனிடமிருந்து எந்த உதவியையுமே வேண்டாமல் காலம் தன் போக்கில் ஆண்டுகளையும் மனிதர்களையும் எரிப்பதில் மும்முரமாக இருந்தது. ஆகவே, நியனைப்பவர்களுடன் சேர்ந்து அவனும் எல்லாவற்றையும் எரித்தால், மேலும் சூரியனும் காலத்தை எரித்தால், எல்லாநீர் எரிந்து கொண்டிருக்கின்றன என்றுதான் பொருள்.

இவர்களில் யாராவது ஒருவர் எரிப்பதை நிறுத்த வேண்டும், சூரியன் நிறுத்தாது, அது நிச்சயம் ஆகவே, அதைச் செய்ய வேண்டியது மோஸ்

டாக்டர், சில மணி நேரத்துக்கு முன் அவனுடன் சேர்ந்து வேலை செய்த வர்களாகவும்தான் இந்நகர வேண்டும் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. எல்லாவற்றையும் எரியாமல் எங்கேயாவது தனியாக எடுத்துவைத்துப் பாதுகாக்கும் வேலை தொடங்கப்பட வேண்டும். பாதுகாத்துப் பத்திரமாக வைத்திருப்பதை யாராவது செய்ய வேண்டும். ஏதோ ஒரு வகையில், புத்தகங்களாகவோ, இசைக்குட்டுகளாகவோ, மக்களின் தலைகளுக்கும் இன்னையோ, பாதுகாப்பாக இந்நகரம் பட்சத்தில் எப்படி வேண்டுமானாலும், கறையால், ராம்பாஷப் பூச்சி, துடி, உகர்த்து பொடியாதல் இவற்றின் நுழையும், திகுதுச்சி வைக்கி நகரம் மனிதர்களிடமிருந்தும் காப்பாற்றப்பட்டு, எல்லா விதங்களிலும் எல்லாப் பரிமாணங்களிலும் உலகம் முழுவதிலும் எரிவது நடந்துகொண்டே இந்நகரது திப்பிடிக்காத ஆள் பெஸ்டானை நெய்பவர்களின் கூட்டமைப்பு தன் வேலையை ஆரம்பிக்க வேண்டிய தருணம் இதுதான்.

தன்னுடைய குதிகால் தரையில் இடித்து, கூழாங்கற்களையும் பாறைகளையும் தொடடு. மணலில் உராய்வதை அவன் உணர்ந்தான். ஆறு அவனைக் களையை நோக்கி ஒதுக்கியிருந்தது.

கண்களோ ஒளியோ இல்லாமல், ஒழுங்கான வடிவம் எதுவுமில்லாமல், நீர்நீர் நம்பாமல், தனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்த புற்கள் திறந்த மனைகள், காடுகளினூடே பல ஆயிரம் மைல்களுக்கு நீண்டு போய்க் கொண்டிருந்த அங்கப் பிரம்மாண்ட கரிய உருவத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

கடமான அந்த நீரின் போக்கில் நுழை வெளியே எழுந்துவரத் தயங்கினான். வேட்டைநாய் அங்கே இருக்கலாம் என்று எதிர்பார்த்தான். திடீரென்று நெருங்காப் பரின் பளத்த காற்றில் மரங்கள் வேகமாக வீசக்கூடும்.

ஆனால் தளைத்த மேசை வழக்கமான இலையுதிர் காலக் காற்று மட்டுமே வீசிக்கொண்டிருந்தது. இன்னொரு ஆற்றைப் போல வேட்டைநாய் ஏன் ஒடிக்கொண்டிருக்கவில்லை? தேடல் ஏன் உட்புறமாகத் திரும்பியது? மேட்டாகக் காற்றுக் கேட்டான் எதுவுமில்லை.

மீள், அவன் திணைத்துப்பார்த்தான். இதோ, இங்கே இருக்கும் இத்தக்கிராயப்புறம், உன்னிப்பாகக் கேள்! எதுவுமே இல்லை. இத்தனை அமைதி. மீள், இதை நீ எப்படி எதிர்கொள்வாய்? வானை பூடுங்கள், வானை பூடுங்கள் என்று கத்துவாய்? மீள், மீள் அவன் சோகத்தில் ஆழ்ந்தான்.

மீள் இங்கேயில்லை, வேட்டைநாயும் இங்கேயில்லை. ஆனால் நோனாவின் நுழைவாய் காயாத மைக்கோவில் வானை மேட்டாகக்

நிலத்தின் மீது இரப்பதை உணர்க்கியது. நீலமின்மையின் எழு நிலை
கருத்துப் பின்னாக், தொளைக்காட்சியற்றச் சுவர்களுக்கு அப்பால்,
தகனாச் சூழ்ந்த நக்தம் தகா அகழிக்கு அப்பால், எங்கேயோ பகக்கள்
புள்ளை மேயும என்றும், நண்பகளில் வெறுவெறுப்பான துண்ட களில்
பன்றிகள் அமிழ்ந்தி நக்தம் என்றும், மலைச்சரிவில் வெண்ணீர்த் செம்
மறியாடுகளுக்குப் பின்னால் நாய்கள் குளாத்துக்கொண்டி நக்தம் என்
றும் அவன் தெரிந்துகொண்ட துண்டைய இவப் வயதின் அரிய தேரங்
கள் ஒன்றில் அவன் பாக்கி நக்த பண்ணை ஒன்று அவனுக்கு அப்பகம்
வந்தது

சுதும் நிலாக்கு தெரிந்தாளைகளின் நக்த விலகி, அளமறியான
பண்ணை விட்டுத் தப்பிவினாக், கடத்துப்பாய்விட்டி நக்த வநுடங்களின்
ஒளியைப் போலத் துளைத் மேலே கற்றிக்கொண்டி நக்த பழைய காற்
றானைக்குக் கீழே இ நக்த குவிமையாவ் கொட்டின் புது வைக்கோளில்
தூங்கியதை இங்கி நக்த வைக்கோளின் வானையும, நீல சைவப்பும்
இப்போது தினைவட்டின அப்போது தொளைவித் நக்த வந்த மீ நகங்
களின், பூச்சிகளின், மரங்களின் ஒளையையும், சிறு அசைவுகள், சை
சைப்புகள் இவற்றையும் இரவு முழுவதும் கேட்டவாறு ம.யாத்கின் நக்த
வைக்கோல் பரளின் படுத்தி நக்தான்

இரவின் பரணுக்கடியில் காலடியானையைப் போல ஏதோ ஒன்று
அவனுக்குக் கேட்கக்கூடும் என்று அவன் மனம் தினைக்கும். அவன் சற்று
பயத்து எழுந்து உட்காருவான் அந்த ஒசை தாப போதும் அவன் மீன்
டுப் படுக்கப்போய், இரவின் வெகு தேரம் கழித்துப் பரளின் ஜன்னல்
வழியாகப் பண்ணை விட்டில் விளக்குகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அணை
வதைப் பார்ப்பான்—விளக்கு வெளிச்சமில்லாத ஜன்னல் ஒன்றில் தன்
கூத்தனைப் பின்னிக்கொண்டிருக்கும் அரகாள இளம் பெண் ஒருத்தி
வந்து உட்கா நம்வளை அவளைப் பார்ப்பது சீரமமாக இருந்தாலும் அவ
ளைய புகம் தவறுடைய இப்போதைய கடந்த காலத்தில் எப்போதோ
பார்த்த பெண்ணின் முகத்தைப் போல இருக்கும், வானினையை பூன்
கூட்டியே அறிந்தி நக்தவன், ஒருமுறை கூட மீளினிப்புக்கியால் எரிக்
கப்படாதவன், முகவாயில் டாண்டிலியன் மளின் மகாநதம் ஒட்டிக்
கொண்டால் அதற்கென்ன பொருள் என்பதைத் தெரிந்துவைக்கி நக்த
வன் பிறகு, அவன் அந்தக் கதகதப்பான ஜன்னலின் நக்த விலகி, மாடி
யின் தகா வெளிச்சத்தின் வெண்மையில் இ நக்த அன்றைய மீன்டுப்
தென்படுவான் அதன் பிறகு, சாவின் ஒசையாகத் கொடுவானத்துக்கு
அப்பால் வானத்தை இரண்டு கறுப்புத் துண்டங்களாகப் பிரித்து, தினை
வியானங்களின் ஒளையின் பின்வனியில், விடியலின் மெல்லையான
தந்தகின் நக்த தப்பி, புரீயன் விளிம்புக்கு அப்பால் இ நக்த வினைக்கு

மாண புதிய நட்சத்திரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே, மறைவாகவும் பந்திரமாகவும் அவன் பரணில் படுத்தி நுப்பான்

முழுக்கமுழுக்கக் கிராமப்புற இளவன கதகதப்பான வாடைகளும் காட்சிகளும் அவனை இளைப்பாற்றித் தூங்க வைத்திருந்ததால் காலை யில் இன்னும் தூங்க வேண்டும்போல அவனுக்குத் தோன்றாததோடு, தன் கண்கள் அகல விட்டுநுப்பதையும், வானைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்ட போது அதில் அனாதையான புன்முறுவல் இருப்பதையும் உணர்வான்.

தனியே பண்ணையின் வைக்கோல் பரணில் படிக்கட்டுக்கு அடியில் நம்ப முடியாத ஒரு விஷயம் அவனுக்காகக் காத்திருக்கும். தான் பயப் படும் சுகந்தைப் பற்றிய முழுப் பிரக்ஞையுடன், அதிகாலையின் வெளிச்சிலப்பு வெளிச்சத்தில் படிகளில் மிகக் கவனமாக இறங்கி வந்து அந்தச் சிறிய அர்புகத்துக்கு முன்னால் நின்று, அதைத் தொடுவதற்காகக் குவிவான்.

படிக்கட்டுக்கு அடியில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு டம்ளர் குஞ்சை மாண புதிய பால், சில ஆப்பின் பழங்கள், பேரிக்காய்கள்.

தற்சமயம் அவன் விரும்பியிருக்கக்கூடியவை எல்லாம் இவைதான். இதைப் பிரம்மாண்ட உலகம் தன்னை ஏற்றுக்கொண்டு, தான் சித்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய அனைத்தையும் பற்றி யோசிக்கத் தேவையான நீண்ட அவகாசம் அவனுக்குக் கிடைக்கும் என்பதற்காக ஏதாவது ஒரு அறிகுறி.

ஒரு டம்ளர் பால், ஒரு ஆப்பின், ஒரு பேரிக்காய்.

ஆற்றினி தந்து வெளியே வந்தான்.

நிலம் அவனை நோக்கி விரைந்தது, ராட்சச அலையைப் போல. இரு னும், கிராமப்புறத்தின் தோற்றமும், அவனுடைய உடலைச் சிஸ்ஸிட்டுப் போக வைத்த காற்றில் மிகுந்து வந்த லட்சக்கணக்கான வாடைகளும் அவனை அழத்தின இருளும் ஒலியும் வாசனைகளும் கவந்த அலைச் சுருளுக்கடியில் காழில் ஒரு பேரோசையோடு விழுந்தான். கழன்றான் கொழுந்து விட்டெறியும் எரிசுற்களைப் போல நட்சத்திரங்கள் அவ னுடைய பார்வையின் மீது பொழிந்தன. மீண்டும் நீரில் குதித்து, இன் னும் தொலைவில் வேறெங்கேயாவது, தான் எதுவும் செய்யாமல் தன்னை அந்த ஆறு பாதுகாப்பாகக் கொண்டுபோய் விட வேண்டும் என்று விரும்பி னான். சிறு வயதில் ஒரு முறை அவன் நீர்க்குச் சென்றபோது, அதுவரை தன் திணைவில் தான் பார்த்திராத ஒரு பேரலை எங்கிருந்தோ வந்து மோதி, அடர்பச்சை இருளிலும் உப்பு மணனிலும் தன்னை அழுத்தி, வாயிலும் மூக்கிலும் கடல் நீர் எரிச்சலைழுட்டி வயிற்றைக் கலக்கிக் குமட்டியதால்

தான் அவரீய அந்த திணத்தை. மேலெழும்பு வந்த இந்நாட நிலம் அவனுக்கு நினைவூட்டியது ஏகப்பட்ட தி.

ஏகப்பட்ட நிலப்பரப்பு!

அவனுக்கு முன்னால் தென்பட்ட இருண்ட கவரின் ஒரு கிசுகிப்பு ஏதோ ஒரு உருவம் உருவதின் நடுவில் இரண்டு கண்கள் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் இடம். அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த காடு

வேட்டைநாய்!

இவ்வளவு நோம் ஒடி. விளைந்து, வியர்த்துக்கொட்டி, பாதி முழுதிப் போய், இவ்வளவு தூரம் வந்து, இவ்வளவு கடுமையாகப் போராடி, பாதுகாப்பாக இருப்பதாக எண்ணி, நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் நிலைப் பரப்புக்கு வந்து, கடைசியில் இதைப்பா பார்க்க வேண்டும்.

வேட்டைநாய்!

எந்த ஒரு மனிதனாலும் தாங்க முடியாத ஒரு சோதனை இது என்பதைப் போல மனஉளைச்சலுடன் கூடிய கடைசி அவரல் ஒன்று மோன் டாகிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

அந்த உருவம் அதிர்ந்து ஓடியது. கண்கள் மறைத்துவிட்டன காய்ந்த இலைக் குவியல்கள் காற்றில் பறந்து பொழிந்தன

அந்த வனாந்தரத்தில் மோன்டாக் தவித்திருந்தான்

ஒரு மான் அங்கப் பிராணியிடமிருந்து வெளிப்பட்ட கனமான மூச்சு, இரத்தம் இவற்றுடன் பலமான கஸ்தூரியின் மணத்தைப் போன்ற வாசனையையும் முகர்த்தான்; அவனுடைய கண்களுக்குப் பின்னால், இதயத்தின் துடிப்புக்கேற்ப அவனை நோக்கி மரங்கள் ஓடிவந்து, விளகி, ஓடிவந்து, விளகிப் போய்க்கொண்டிருந்த இந்த மாபெரும் இருளில் ஏலக்காய், பாசி, 'ராக்லீட்' மகரந்தங்கள் கெந்த வாசனை.

தளையில் லட்சக்கணக்கான இலைகள் இருந்திருக்க வேண்டும், சூடான கிராப்பு, வெதுவெதுப்பான தாசி இவற்றின் மணம் கெந்திருந்த ஒருவித வறண்ட நதியில் காலைத் தோய்த்தபடி நடத்தான் மேலும். பிற மணங்கள்! இரவில் பெரும்பாலும் நிலவின் ஒளி பட்டதால் பசுமையாக, குளிர்ச்சியாக, வெண்மையாக இருந்த நிலப்பரப்பு முழுவதிலும் நறுக்கிய உருளைக் கிழங்கின் மணம் வீசியது. ஊறுகாய் புட்டியின் ரத்த வநம் மணமும், சாப்பாட்டு மேஜைமேல் இருக்கும் கொத்தமான் போன்ற பார்ஸனியின் மணமும் வீசியது. ஜாடியில் இருக்கும் கடுகுப்

* ராக்லீட் அமெரிக்காவின் காணப்படும் காய்களை வாலாழ்த்தும் மரத்திலுள்ள நீர்ப்பிடினை

பணையைப் போன்ற மென்மையான பஞ்சுப் பருத்தி அந்தக் கிளிக்கு, தொட்டிகளில் தந்து வரும் 'காபேஷெஷ' மளிகையை வந்த வாரணையுடன் இரத்தது. அவன் வகையை மென் தந்த கிளி கொண்டு வந்தபோது, துள்ளித் தடவுவதைப் போல ஒரு தாவரம் அவற்றுள் மிக வகையாகத் தா விடாது அவற்றுள் ம விளக்கின் அநிப நுரத்தின் மணம் விழியாது.

தன்றாக கவனித்துக்கொண்டு தன்மலம் ஞானிவாந ப்ரணயமும் சூத சோதி சோத்து அந்த நிலங்களை உண்டா இடம் இடம், திகிலின் எல்லா விவரங்களும் அவை தெய்வா தீபம் அவற்றுக்குள் கொழியும் இரத்த விண்ணை அவற்றுக்குள் தீபம் மலம் கொண்டுமாதிரி தெய்வத்தின் அநிக மாகவே இங்கே இரத்தம் தெய்வத்தின் மென்மையான மென்மையான இங்கே இருக்கும்.

இவைகளின் மீதும் அவைகளுக்கு மத்தியில் தட துத்தியாதி நடந்து போவதன்

வினாக்கள் தவிர்த்துத் தடுவோ பரிசுமயம் ஒன்று

அவற்றுடைய காவில் பட்ட ஏதோ ஒன்று மென்மையான ஒள்குத்து.

இந்தப் பக்கம் ஒரு கடிது தாதுக்கும், அங்கப் பக்கம் ஒரு கடிது தாதுக்கு மாகத் தவிர்த்து விடப்படத் தடவினான்.

இதப்படிப்பாமை

நகரத்தின் தந்து வெளிதே வந்து, தீவப்பரப்பின் மேல் து நப்பிடித்துப் போய், காடுகள், மரங்களினூடாக ஆற்றின் அருகில் இப்போது வகைப் பட்டிருக்கும் இரப்பப்பாமை.

அவன் எங்கே போவதென்றாலும் இதோ இதுதான் பாசை மூட்டிகள் வரீயாக, மணங்கனம் உணர்வுகளும் வரீயாகவாக இரத்தும் ஏரிகள் வரீயாக, திகில்கத்தபடி விழிய இவைகளின் மத்தியில் அவன் தொட்டுப் பார்த்துத் தன் காவைக்கடியின் உணர்வுகடிய ஒரே ஒரு பொருள், இவற்றுள் கொஞ்ச காலத்துக்குத் தவிர்த்துத் தெய்வப்படுத்தி மயமாகியது இங்கே இருந்தது.

பாசையின் தொடர்ந்து நடந்தான்.

தன்மலம் தீவத்தின் மூடியாக ஒரு உணர்வையையப் பற்றி வரீயாகத் திட தொன்று தான் இவ்வளவு தீவமாக இரத்தான் என்ற அவற்றுக்கே விடப்படாத இரத்தம் மென்மையான காவத்தில், அவன் இப்போது நடந்துகொண்டிருந்த இடத்தில் தவிர்த்துத் தடவினான்.

அவன் மலம் கொத்துக்குப் பிறகு தவிர்த்துத் தடுக்கப்பட்ட, தவிர்த்துத் தடவினான் மலம் மூடியாகவாகத் தடுக்க—மலம் வரீய இரத்தான் தடுக்கப்பட்ட

பலவித ஐயங்களால் தீர்ப்பளித்த காவுகள். முட்களும் காட்டு இலைகளும் வறுபடுதலையிராம்புகளுடனான கால்கள இவற்றைக் கறித்த—
முடிப் பிரக்ஷை-நடிவன் இந்நிப்பாளை வழியாகக் கவனமாகச் சென்ற
போது, தவறாத முன்னால் தெரப்புச் கவனலை ஒன்று தெரிவதைப்
பார்த்தான்.

கண் கிமிட்டுவதைப் போல அந்தச் கவனலை மறைத்துபோய் மீண்டும்
தோன்றியது. கண் விடும் ஒரு புள்ளி அந்த தெருப்பை அணைத்து
விடுவோமோ என்று அவன் பயத்து நின்றான். ஆனால் தெருப்பு அங்
கேயோதான் இரங்கது. அவன் வெகு தொலைவில்லிந்து ஜாக்கிரதை
மனமோடு அங்கு தெருங்கியான். அங்கு வெகு அருகில் வருவதற்கு
அவனுக்குப் பிடித்ததட்ட படுவதைத் திட்டி வந்தவரை அவன்
மறைமலர் தந்து அங்குப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான் அந்தச் சிறிய
சைனம். வெண்ணையடிச் சிவப்பு நிறமும் கலந்து, அவனைப் பொறுத்தவரை
முற்றிலும் மாறுபட்ட பொருளைத் தந்த வினோதமான தெருப்பு.

அது எரிக்கவில்லை, கதகதப்பு அளித்தது.

அதன் கதகதப்பு நாடிப் பல கைகள் இந்நிப்பைப் பார்த்தான்
இந்நிப்பின் மறைத்துவிட்டதால் புணங்கள் இல்லாத கைகள் கைகளுக்கு
மேலே புகங்கள், தெருப்பின் ஒளியினால் மட்டுமே அசைத்து எழும்பி
பிளுக்பிளுகென்று இரங்களைத் தவிர மற்றபடி சைனமற்று இரந்த
புகங்கள் தெருப்பு இரந்த மாதிரித் தோற்றமளிக்கும் என்பது அவனுக்குத்
தெரிந்திருக்கவில்லை. தான் எடுத்துக்கொள்வதைப் போலவே அது
கொடுக்கவும் செய்யும் என்று தன் வாழ்தாளில் அவன் எண்ணிப்பார்த்த
தெரு இல்லை அதனுடைய மணம்கூட வித்தியாசமாக இரங்கது.

எவ்வளவு நேரம் அப்படி நீன்றிருந்தான் என்று அவனுக்கே தெரி
யாது ஆனால் தெருப்பினால் கவரப்பட்டுக் காட்டிலிந்து வந்த ஒரு
பிடுகத்தைப் போலத் தான் இந்நிப்பாக. முட்டாள்தனமாக ஆனால்
மனத்துக்குப் பிடித்த, ஒரு பிரக்ஷை அவனுக்குள் இரந்தது நேரமுட
கண்ணாடிக் கண்களும் கம்பலியும் நீண்ட மூக்கும் தலம்பும் கொண்ட
உயிரினமாக, வெட்டிக் தரையில் போட்டால் இடையுதிர் காலைதைப்
போல வாடையளிக் தும் இரக்கழம்கொம்புகளும் கொண்ட உயிரினமாக
அவன் இரத்தான் அங்கே வெகு நேரம் அவன் நின்றான், கவனலையின்
கதகதப்பான சடசடப்பைக் கேட்டுக்கொண்டே.

அங்கு நந்த தெருப்பை மெளனம் கழித்திருந்தது. அங்கு நந்த ஆட்க
ளின் புகங்களில் அந்த மெளனம் இரங்கது. அவகாசமும் இரங்கது.
மரங்களக்கடியிலுந்நிப்பித்துக்கொண்டிருந்த இந்நிப்பானையருகே
உட்கார்ந்து, உட்கருகைப் பாப்பதற்கு, காய்ச்சியபித்து வடிவம் கொடுப

பதற்காக நெருப்பின் நடுவே அவர்கள் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் இரும்பைப் போன்றது இந்த உலகம் என்பதைப் போல, அதைக் கண்ணெதிரே திருப்பித்திருப்பிப் பார்ப்பதற்குப் போதுமான அவகாசம் இருந்தது. வித்தியாசமாக இதை நெருப்பு மட்டுமல்ல, மௌனமும்தான். உலகத்தில் இருந்த அனைத்திலிடமும் அக்கறை கொண்டிருந்த பிரத்தியேகமான அந்த மௌனத்தின் திசையில் மோன்டாக் நகர்த்தான்.

பிறகு, சில குரல்கள் ஒலிக்கத் தொடங்கின. அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் குரல்கள் என்ன சொல்லிக்கொண்டிருந்தன என்று அவனால் கேட்க முடியவில்லை. ஆனால், அந்த ஒளி எழும்பி மெல்ல இறங்கியது. அந்தக் குரல்கள் உலகை உற்றுப் பார்த்துப் புரட்டிப் போட்டன; அந்த நிலமும், மரங்களும், ஆற்றை ஒட்டிச் சென்ற இருப்புப் பாதையின் முடிவிலிருந்த நகரமும் அவற்றுக்குத் தெரிந்திருந்தன. அந்தக் குரல்கள் எல்லாவற்றையும் பற்றிப் பேசின; அந்தப் பேச்சின் கதி, சலனம், இடைவிடாமல் கிளறப்பட்ட ஆர்வம், அவர்களிடம் தென்பட்ட வியப்பு இவற்றிலிருந்து அவர்களால் பேச முடியாதது எதுவுமே இருக்காது என்று அவனுக்குப் புரிந்தது.

அதன் பிறகு, அந்த ஆட்களில் ஒருவர் நிமிர்ந்து, முதல் முறையாகவோ அல்லது ஒருவேளை ஏழாவது முறையாகவோ, அவனைப் பார்த்தார் மோன்டாகைக் குரல் ஒன்று அழைத்தது.

"பரவாயில்லை இப்போது நீங்கள் வெளியே வரலாம் "

மோன்டாக் நிழலுத்தன் பின்லாங்கினான்

"பரவாயில்லை," என்றது குரல். "இங்கே நீங்கள் தாராளமாக வரலாம்."

ஆழ்ந்த நீல நிற டெவிம் கால்சட்டையும்கோட்டும் ஆழ்ந்த நீல நிறச் சட்டையும்கூட அணிந்து அங்கே உட்கார்ந்திருந்த வயதான ஐந்து ஆண்களையும் நெருப்பையும் தோக்கி மோன்டாக் மெதுவாக நடந்தான். அவர்களிடம் என்ன சொல்வது என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

"உட்கார்ந்தவர்களே, கொஞ்சம் காப்பி குடிக்கிறீர்களா?" என்றார், அந்தச் சிறிய குழுவின் தலைவரைப் போலத் தோன்றிய ஒருவர்.

மெல்லிய தகரத்தால் ஆன மடக்குக் கோப்பை ஒன்றில் ஆவி பறக்கும் காப்பியை ஊற்றி, அவனுக்கு உடனே கொடுக்கப்படுவதைப் பார்த்தான் அந்த மெதுவாகச் சப்பிக் குடித்தபோது மற்றவர்கள் ஆர்வத்துடன் அவனைப் பார்ப்பதை உணர்ந்தான் அவனுடைய உதடுகள் சுட்டுவிட்டன. ஆனால் இதமாக இருந்தது அவனைச் சுற்றியிருந்த முகங்களில் தாடி வளர்ந்த தந்தாலும் அது கத்தமாகப் பராமரிக்கப்படமுடிகிறது, அவர்களுடைய கைகள் கத்தமாக இருந்தன. வித்தியாசம் ஒருவரை

வாழ்வார்ப்பணகப் போல வாழ்ந்து நின்ற அவர்கள் மீண்டும் உட்கார்த்தார்
கள் போய் ரக் மெழுவாகக் காப்பியைக் குடித்தான்

"நன்றி. மிக்க மிக்க நன்றி." என்றான்

"மெழ்ச்சி மோண்டாக். என் பெயர் கராஞ்சர்" நிறமற்ற திடவம் இ. இந்த
நிறிய 11' 14 ஆண்டை அவர் நீட்டினார். "இதையும் குடித்துவிடுங்கள்
உங்களுடைய விவரணையில் வேதியியல் அடையாளத்தை இது மாற்றி
விடுப இன்னும் அவர மணி நேரத்தில் வேறு இரண்டு பேரைப் போன்ற
வாளை உங்கள்மேல் இருக்கும். வேட்டைநாய உங்களுக்குப் பின்னால்
வந்துகொண்டிருக்கான். 11' 14 முடிவடைதபுப் காலி செய்வது மிகவும்
தயக்கம்."

காப்பியை அந்தத் திரைத்தை மோண்டாக் குடித்தான்

"காட்டுப் பூனையில் துர்நாற்றம் உங்களிடம் விகம். ஆனால் அது
பரவாயில்லை," என்றார் கராஞ்சர்.

"உங்களுக்கு என் பெயர் தெரிந்திருக்கிறது" என்றான் மோண்டாக்.

தெருவின் அருகே, மின்னகத்தில் இயங்கும் சிறிய தொலைக்காட்சிப்
பெட்டியைத் தலையாசைத்துக் காட்டினார். "துரத்தலை நாங்கள்
தொடர்ந்து பார்க்குக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆற்றின் தென்புறத்தில் நீங்கள்
வந்தடைவிர்கள் என்று கண்க்கிட்டோம். காட்டில் ஓடிவந்து, குடி
போதையில் இருந்த மாணைப் போல ஆற்றில் நீங்கள் பாய்க்கது காதில்
விழுந்தபோது, எப்போதும் செய்வதைப் போல நாங்கள் ஒளிந்துகொள்ள
விட்டை ஹெலிகாப்டர் நகரத்தை நோக்கித் திரும்பிப் பறந்தபோது,
நீங்கள் ஆற்றில் இருந்த தப்பீர்கள் என்று ஊகித்தோம். அதில் ஒரு
தமாஷ் இருக்கிறது. துரத்தல் இல்லும் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. வேறு
திசையில் என்றாளுங்கூட."

"வேறு திசையில்லா?"

"பார்ப்போமே."

கராஞ்சர் தொலைக்காட்சியை முடுக்கினார். சிறிதாக்கப்பட்டு, எளி
தாகக் கைக்கு கை மாறி, கழலும் வண்ணங்களும் ஓட்டமும் நீர்ப்பிய
அந்தக் காட்சி கொடிய கனவாக இருந்தது. குள் ஒன்று அவறியது.

"நகரத்தின் வடக்குப் பகுதியில் துரத்தல் தொடர்ந்துகொண்டிருக்
கிறது! காவல்துறை ஹெலிகாப்டர்கள் தீவிரச்சாலை 87ஐயும். எம்ம்
க்கோவர் பூங்காவையும் சுற்றிவளைக்கின்றன!

கராஞ்சர் துளையை அடைத்தார் "அவர்கள் நடிக்கிறார்கள் ஆற்றக்கு
வந்தபோது உங்களை அவர்கள் தவறவிடும்படி செய்துவிட்டார்கள். அவர்
களாக் ஊத ஒப்புக்கொள்ள முடியாது இன்னும் கொஞ்ச நேரமாகும்

பார்வைபாளர்களைத் தக்க வைத்துக்கொள்ள முடியும் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். இந்த நிகழ்ச்சி சட்டென்று முடிவுக்கு வர வேண்டும், உடனே! அந்தப் பாழாய்ப்போன ஆறு முழுவதிலும் தங்கள் தேடலை அவர்கள் தொடங்கினால் இரவு முழுவதும் அது நீடிக்கும். ஆகவே, எல்லாவற்றையும் உமாலென்று முடிக்க பஸ்கடா ஒன்றை மோப்பப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கவனிப்புங்கள். அடுத்த ஐந்து நிமிடங்களில் மோண்டாகை அவர்கள் பிடித்துவிடுவார்கள்!"

"ஆனால், எப்படி—"

"பார்த்துகொண்டே இருங்கள்."

ஹெலிகாப்டர்ன் அடிவயிற்றில் சுற்றிக்கொண்டிருந்த காபெரா ஆளரவமற்ற ஒரு தெருவை நோக்கித் திரும்பியது.

"அதைப் பார்த்தீர்களா?" க்ராப்சர் கெசிகத்தார் "அது நீங்களாக இருக்கப்போகிறீர்கள். அந்தத் தெருவின் கோடியில் இருப்பவரிடம் முடைய இரை காபெராவின் பார்வை எப்படித் தவிர்க்குமா பார்த்தீர்களா? நாடகம் கட்டமைக்கப்படுகிறது திகிலுற்ற எதிர்பார்ப்பு. தொலைதூரப் படப்பிடிப்பு தற்சமயம், உலாவுவதற்காக யாரோ ஒரு அப்பாவி வீட்டினி ருந்து வெளியே வந்திருக்கிறான் அரிதான ஒன்று. அபூர்வமான நிகழ்வு இவனைப் போன்ற வினோதமான எளிய இனக்குகளின் பழக்கங்களைப் பற்றிக் காவல்துறைக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று நினைக்கிறீர்கள். காலை வேளையில் சும்மா எந்தக் குறிக்கோளும் இல்லாமலே அல்லது குடகம் வாததனாலோ உலாவ வருபவர்கள் எப்படி இருந்தாலும் பல மாதங்களாக, வருடங்களாகக் காவல்துறையினர் அவனைக் கண்காணித்துவந்திருக்கிறார்கள். இது போன்ற தகவல்கள் எப்போது கைகொடுக்கும் என்றுகூடத் தெரியாது. தற்சமயம் பயன்படுத்திக் கொள்ள உண்மையிலேயே அது மிகவும் செளகரியமாக அமைத்துவிட்டது. மானம் போகாமல் இருக்கும். அட கடவுளே, அங்கே பாருங்கள்!"

நெருப்பதகை இருந்தவர்கள் முன்புறமாகக் குவிந்தார்கள்.

திரையில் ஒருவன் ஒரு முனையில் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தான் திடீரென்று. பார்வைச் சட்டத்துக்குள் இயந்திர வேட்டைநாய் முன்னோக்கிப் பாய்ந்தது ஹெலிகாப்டர் விளக்குகளிலிருந்து பாய்ச்சப்பட்ட ஒரு டஜன் பிரகாசமான ஒளித்தூண்கள் கூண்டுபோல அந்த மனிதனைச் சூழ்ந்தன.

தூரிலிருந்து சுத்தியது. "அதோ மோண்டாக்! தேடல் முடிந்தது!"

கையில் புனைந்துகொண்டிருந்த சிகரெட்டுடன் அந்த அப்பாவி மனிதன் திரும்பித் திரும்பி அந்த வேட்டைநாயை, அது என்னவென்று தெரியாமல், முறைத்துப் பார்க்கான் அவனுக்கு அது தெரியாமலேயே

கூட இரத்தி நக்கலாய் வானத்துதாயும், அளவிக் கொம்படி நக்கலாய் நக்கலாய்
யும் நிமிர்ந்து பார்த்தான் காமெராவின் வியக்கக்கூடிய அழகுடன் இரத்த
தாள கதி, காலப் பிரக்ஞை இவற்றுடன் வேட்டைநாய் போலெழும்பி
கதித்தது. அதனுடைய ஊசி வெளியே நீண்டது என்னோ நனை யக்கவந்த
தையும் கவரும் வகையில் சற்று நேரம் அநாதத்தில் இரத்தது—பளியின்
முகத்தில் தென்பட்ட பெரும் திடுகுற்ற பார்வைவையாயும், ஆளவையற்ற
இரத்த தெருவையாயும், இவக்கை நோக்கிப் பறக்கும் குண்டைப் போன்ற
அந்த எஃகு மிருகத்தையும் நகரம் முழுவதும் பரந்திருந்த பார்வைவையாளர்
கள் அனைவரும் ரிசுக் போதுமாய் கால அவகாசம் அளிப்பதைப்
போல.

"மோண்டாக், அலையாதே!" என்றது ஒரு தாய், வானத்தினி ருந்து.

பளியின் மேல் வேட்டைநாய் விழுந்த அதே சமயத்தில் காமெராவும்
அவன்மேல் இறங்கியது இரண்டுமே அவனை ஒரே சமயத்தில் அண்டத்
தன் இறுக்கமான சிவத்திப் பிடி ஒன்றில் வேட்டைநாயும் காமெராவும்
அவனை இறுகப் பற்றின. அவன் அலறினான், அலறினான், அலறி
னான்.

இருட்டடிப்பு.

நிசப்தம்.

இருட்டு.

அபையியினுடே மோண்டாக் கக்கி, திரும்பிக்கொண்டான்

நிசப்தம்.

அதற்குப் பிறகு, முகங்களில் எவ்வித உணர்ச்சியும் காட்டாமல்
நெருப்பைச் சுற்றி ஆட்கள் உட்கார்ந்திருக்க, சற்று நேரத்துக்குப் பின்
இருண்ட தினையில் அநீனிப்பாளர் சொன்னார். "தேவன் முடித்தது.
மோண்டாக் இரத்துவிட்டான்; சமூகத்துக்கு எதிரான குற்றத்துக்குப் பரி
லாங்கப்பட்டுவிட்டது."

இருள்.

"இப்போது ஹோட்டல் லக்ளீஸ் இரத்தும் 'ஸ்கை ரூம்' அரங்கத்துக்கு,
'விடியலுக்குச் சற்று முன்' என்ற அரை மணி நேர நிகழ்ச்சிக்காக உங்
களை அழைத்துச்செல்கிறோம்"

க்ராக்ரூசர் அதை அனைத்தார்.

"அந்த மனிதனுடைய முகத்தில் மேல் பார்வை தவிரும்படியாக அவர்
கள் காட்டவில்லை அதை நீங்கள் கவனித்தீர்களா? அது நீங்கள் தானா
என்று உங்களுடைய மிகச் சிறந்த குணங்களாகூடச் சொல்ல முடி
யாது வேண்டுமென்றே அதைக் கவனத்துப்போட்டு மீக்களைக் கற்ப

ஸைககு விட்டுவிட்டார்கள் நாசமாய்ப்போக." அவர் கிகிகித்தார், "நாசமாய்ப்போக".

மோன்டாக் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனால், நடத்ததைப் பற்றி நினைத்து நடுங்கியபடியே கறுப்புத் திரையில் அவனுடைய பார்வை அசையாமல் இருந்தது.

க்ராஞ்சர் மோன்டாகின் புஜத்தைத் தொட்டார். "இறந்தவர் உலகிலிருந்து மீண்டு வந்தவரை வரவேற்கிறோம்." மோன்டாக் தலையசைத்தான். க்ராஞ்சர் தொடர்ந்தார். "இனி நீங்கள் எல்லோரையும் தெரிந்து கொள்ளலாம் இவர் ஃபிரெட் க்ளெமென்ட். கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகம் அனுசக்திப் பொறியியல் கல்லூரியாக மாறுவதற்கு முன் தாமஸ் ஹார்டி இருக்கையில் முன்னாள் பேராசிரியர், மற்றவர் லாஸ் ஏஞ்சல்சில் கன்போர்னியா பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வந்த முனைவர் சிம்மன்ஸ். ஆர்டெகா யி கேஸேயைப் பற்றிய அறிஞர்; பேராசிரியர் வெஸ்ட், கொலம்பியா பல்கலைக்கழகத்தில் சில வருடங்களுக்கு முன்னால், பழங்காலத் துறையாக இப்போது ஆகிவிட்ட ஒழுக்கநெறித் துறையில் பணியாற்றியிருக்கிறார். இதோ, அருட்தந்தை படோவர், முப்பது வருடங்களுக்கு முன் சில சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தியவர், தன்னுடைய சொந்தக் கருத்துகளைச் சொன்னதற்காக ஒரே வாரத்தில் தன் விகிதாசனத்தை இழந்துவிட்டவர், இப்போது சில நாட்களாக எங்களுடையே இருக்கிறார். என்னைப் பற்றி 'கையுறையில் வீரர்கள்: தனிமனிதனுக்கும் சமூகத்துக்கும் இடையேயான ஒழுங்கான உறவு' என்ற புத்தகம் எழுதியிருக்கிறேன் இதோ, நான்! நல்வரவு, மோன்டாக்!"

"நான் உங்களோடு சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடியவன் இல்லை." என்றான் மோன்டாக், கடைசியில் மெதுவாக. "நான் முழுக்கமுழுக்க முட்டாளாகவே இருந்திருக்கிறேன்."

"எங்களுக்கும் அது பழக்கமானதுதான். நாங்கள் எல்லோருமே சரியான தவறுகளைச் செய்தோம். இல்லையென்றால் நாங்கள் இங்கு வந்திருக்க மாட்டோம். வெவ்வேறு தனிமனிதர்களாக இருந்தபோது, எங்களிடமிருந்ததெல்லாம் பெருங்கோபம்தான். பல வருடங்களுக்கு முன் என்னுடைய புத்தக அலமாரியை எரிக்க வந்த தீயணைப்பாளரைத் தாக்கினேன். அன்றிலிருந்தே ஒடிக்கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் எங்கு நடவீசே விடுவீர்களா, மோன்டாக்?"

"ஆமாம்."

"உங்களால் என்ன அளிக்க முடியும்?"

"எதுவுமில்லை. 'பிரசங்கி'யில் ஒரு பகுதி என்னிடம் இருந்தது என்று நினைக்கிறேன். 'வெளிப்பாடு'யின் விசேஷத்தின் கொந்தம். இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இப்போது அதுகூட இல்லை."

"'பிரசங்கி' இருந்தால் நன்மதுதான் எங்கே இருந்தது?"

"இங்கே" என்று மோண்டாக தன் நனைவுகளைத் தோட்டுக் காட்டினான்.

"அப்படியா?" கராத்தர் சிரித்துத் தலையை ஆட்டினார்.

"அதிலென்ன தவறு? அது சரியாகையா?" என்று அவ் மோண்டாக

"சரி என்று சொல்வதற்கு ஒரு படி மேலே கச்சியம்" கராத்தர் அருட்தந்தையை நோக்கித் திரும்பினார். "நம்மிடம் 'பிரசங்கி' இருக்கிறதுதான்"

"ஒரே ஒருவரிடம் யங்ஸ்டெளவில், ஹாரிஸ் எல்பவரிடம்"

"மோண்டாக்," கராத்தர் மோண்டாகின் தோளை இறுகப் பற்றினார். "நடக்கும்போது ஜாக்கிரதையாக இருங்கள் உங்கள் சடல்களுளைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுங்கள். ஹாரிஸ்கு ஏதாவது ஆகிவிட்டதென்றால், நீங்கள்தான் பிரசங்கி. இந்தக் கடைசி ஒரு நிமிடத்தில் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவராக ஆகிவிட்டீர்கள்!"

"ஆனால் எனக்கு மறந்துவிட்டதே!"

"இல்லை. எதுவுமே ஒருபோதும் தொலைத்துப்போவதில்லை. நினைவுத் தளைகள் உதிர்ந்து விழுமாறு செய்ய எங்களுக்குத் தெரியும்."

"ஆனால், நினைவுபடுத்திப்பார்க்க நான் முயன்றி தக்கிறேன்."

"முயல வேண்டாம். நமக்குத் தேவையானபோது அது தானாக வரும். புனைப்படம் போன்ற நினைவுகள் நம் எல்லோருக்குமே உண்டு. ஆனால் அதில் நமக்குத் தேவையானவையாக இருக்கும் விவரங்களையெல்லாம் எப்படித் தடுத்துவைப்பது என்று கற்றுக்கொள்வதிலேயே வாழ்நாள் முழுவதையும் கழித்துவிடுகிறோம். இங்கே இருக்கும் திரு. சிம்மன்ஸ் இருபது வருடங்களாக இதைக் கறித்து ஆய்வு செய்துவருகிறார். நாம் ஒரு முறை படித்துவிட்டிருக்கும் எதையுமே நினைவுக்குக் கொண்டுவர உதவும் வழி முறை ஒன்று இப்போது எங்களிடம் இருக்கிறது. மோண்டாக், என்றாவது ஒருநாள் ப்ளேட்டோவின் 'குடியரசு' படிக்க உங்களுக்கு விருப்பமா?"

"திச்சயமாக!"

"நான்தான் ப்ளேட்டோவின் 'குடியரசு' மார்கஸ் ஆரெனியஸ் படிக்க வேண்டுமா? சிம்மன்ஸ்தான் மார்கஸ்."

"வணக்கம்" என்றார் சிம்மன்ஸ்.

"வணக்கம்" என்றான் மோண்டாக்.

" 'கவிவரின் பயணங்கள்' என்ற திய அரலியல் புத்தகம் இ ருக்கிறதே. அதன் ஆசிரியர் ஜோனாதன் ஸ்விஃப்ஸ்ட் இ தோ நீங்கள் சந்திக்க வேண் டும். இந்த இன்னொருவர்தான் சார்லஸ் டார்வின், அதோ, அவர் ஷோபனெர், இவர், ஐன்ஸ்டீன், என்னுடைய பக்கத்தில் இருக்கிறாரே இவர், திரு. ஆஸ்பெர்ட் ஷ்வைட்ஸர், உண்மையிலேயே மிகவும் கவி வாண தத்துவச் சிந்தனையாளர் மோண்டாக், இங்கே இ ருக்கும் நாங்கள் எல்லோருமே முறையே அரிஸ்டோ ஃபெனஸ், மகாத்மா காந்தி, கௌதம புத்தர், கன்ஃபியூஷியஸ், தாமஸ் ஸ்வ பீகாக், தாமஸ் ஜெஃப்ரீஸன் தவிர, விங்கன்கூட நாங்களோதான் மத்தேயு, மாற்கு, லூகா, யோவான்."

எல்லோருமே சக்தமின்றிச் சி ரித்தார்கள்.

"இது சாத்தியமில்லை" என்றான் மோண்டாக்.

"சாத்தியம்தான்," என்று சிரித்தபடி பதிலளித்தார் க்ராஞ்சர். "நாங்க ளும் புத்தகங்களை எரிப்பவர்கள்தான் புத்தகங்களைப் படித்துவிட்டு எரித்துவிடுவோம். அவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுவிடுமோ என்ற பயத்தில். நுண்பட முறையும் பயனில்லாமல் இருந்தது; நாங்களோ ஓயாமல் பயணம் செய்துகொண்டி ருந்தோம். நுண்படத்தைப் புதைத்துவைத்து விட்டுப் பிறகு கிருமியி லா நாங்கள் வீரும்பவீஸ்லை, கண்டுபிடிக்கப் பட்டுவிட்ட சாத்தியக்கூறு இருக்கவே செய்தது. யாரும் பார்க்கவே, சந்தேகப்படவே முடியாத இடத்தில், எங்களுடைய வயதான தலை களுக்கும் அவற்றைப் பாதுகாத்து வைப்பதே சிறந்ததாகப் பட்டது கொஞ்சம் வரலாறு. இலக்கியம், சர்வதேசச் சட்டம், பைரன், டாம் பெய்ன், டாக்ரீயுவெல்லி அல்லது ஏக கிறிஸ்து இவையாக நாங்கள் எங்கோ நபே இ ருக்கிறோம். எல்லாமே இங்கே இ ருக்கிறது. எங்களுக்கோ நேரமாகுகொண்டிருக்கிறது. போர் தொடங்கிவிட்டது. ஆக மொத்தம், நாங்கள் இங்கே இ ருக்கிறோம். நகரம் அங்கே இ ருக்கிறது, தன்னுடைய ஆயிரக்கணக்கான வண்ணங்களை அணித்துக்கொண்டு. நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள், மோண்டாக்?"

"நான் தியணைப்பவர்களின் வீட்டில் புத்தகங்களை ஒளித்துவைத்து, அபாய அறிவிப்பு மணியை ஒலித்து எனக்குத் தோன்றிய வழியிலேயே கண்முடித்தனமாகப் போனேன் என்று நினைக்கிறேன் "

"எதைச் செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்தீர்கள். நாடு முழுவதும் அவ்வாறு நடந்தி ருந்தால், பிரமாதமாக அது பயனளித்தி ருக்கும். ஆனால் நாங்கள் கையாண்ட வழி எளிமையானது. மேலும் சிறந்ததென்றுகூட நாங்கள் கருதுகிறோம். நாங்கள் செய்ய விரும்புவதெல்லாம் நமக்குத் தேவைப்படக்கூடிய அறிவு அனைத்தையும் பழகடையாமல் பந்தி ராகப் பாதுகாத்து வைப்பதே இதுவரை யானையும் உகப்பிவிட வே

கேட்பாண் டார் செய்யலோ நாங்கள் கொட்டவில்லை என்னென்றால், நாங்கள் அழிந்துவிட்டோம் அரிவு செய்துவிட்டோம். ஓர் வேளை நிரந்தரமாகவே எங்களுக்கு உரியதாய் பாலியில் நாங்கள் உத்பாண் குடிமக்கள், பாலிய இ ருப்பப்பாணிகள் வழியே நடக்கிறோம், இவ்வில் மனைப் பகுதிகளில் உறங்குகிறோம். நகர மக்களும் எங்களை எங்கள் போகுகள் வீட்டுவீடுகிறார்கள் எப்போதாவது எங்களை நிறுத்தி, கேடுகிறார்கள் ஆனால் துறம் கமத்தும்படி எங்களிடம் எதுவும் இ ருப்பதில்லை, எளிதாக வளைத்து கொடுக்கும், நெகிழ்வான. துண்டு துண்டாக இ ருக்கும் அமைப்பு எங்களுடையது எங்களிடையே சிலர் முகத்திலும் வீரல் கோகுகளிலும் ச ருபாற்று அறுவைச் சிகிச்சை செய்துகொண்டிருக்கிறோம். இப்போது பயங்கர வேலை ஒன்று எங்களுக்கு இ ருக்கிறது. உடனே போர் தொடங்கி, அதே வேகத்தில் வேய முடிந்தும் விடுவதற்காகக் காத்திருக்கிறோம். இது மகிழ்ச்சியான ஒன்று அல்ல; ஆனால், எதுவும் எங்கள் கட்டுப்பாட்டில் இல்லை. வனாதரத்தில் தால் எழுப்பிக்கொண்டிருக்கும் வினோதமான சிறுபான்மையினராக நாங்கள் இ ருக்கிறோம். போர் முடிந்த பிறகு, இந்த உலகத்துக்குக் கொஞ்சம் பயனுள்ளவர்களாக நாங்கள் இருப்போம்."

"அப்போது நீங்கள் சொல்வதை அவர்கள் கேட்பார்கள் என்று நினைக்கிறீர்களா?"

"இல்லையென்றால் நாங்கள் வெறுமனே காத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான். புத்தகங்களை எங்களுடைய குழந்தைகளுக்கு நாங்கள் சொல்லிக்கொடுப்போம், செலி வழியாக; தங்கள் முறைக்கு குழந்தைகள் மற்றவர்களுக்காகக் காத்திருப்பார்கள். இந்த முறையில் நிறையவே தொலைந்துபோய்விடக்கூடும் தான் ஆனால் மக்களைக் கேட்கச் செய்ய நம்மால் முடியாது. நேரம், வரும்போதுதான் அவர்கள் வழிக்கு வருவார்கள், என்ன நடந்தது என்றும், தங்கள் காலத்தில் ஏன் உலகம் வெடித்துச் சிதறியது என்றும் வியந்தபடி இது இப்படியே தொடராது."

"இப்படி எத்தனை பேர் இருக்கிறீர்கள்?"

"சாலைகளிலும் கைவிடப்பட்டிருக்கும் இ ருப்பப்பாணிகளிலும் ஆயிரக்கணக்கானோர் இன்று இருக்கிறார்கள், வெளித்தோற்றத்துக்குப் பரதேசிகளாகவும் உள்ளே தூலகங்களாகவும். ஆரம்பத்தில், இவையெல்லாம் திட்டமிட்டுச் செய்யப்படவில்லை ஒவ்வொருவரிடமும் தன் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டிய புத்தகம் ஒன்று இருந்தது, நினைவில் வைத்திருந்தார்கள் பிறகு, திட்டத்திட்ட இருபது ஆண்டுகள் என்று சொல்லும்படியான காலத்தில், பயணம் செய்துகொண்டே இருந்த நாங்கள் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக்கொண்டு, நெகிழ்வான கூட்டு அமைப்பு ஒன்றை உருவாக்கி ஒரு திட்டம் தீட்டினோம் நாங்கள்

ஒன்றும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவர்கள் இல்லை என்பதை, பண்டிதத் தனமாக இருக்கக் கூடாது என்பதை எங்களுடைய மனம் உணர்ந்தது. அடித்து இரகதவதுதான் மிகப் பெரிய, பக்கியம் என வணங்கப்படும் இரகதது; உலகத்தினிருக்கும் வேறு எவ்வாறும்விட மிகவுயர்ந்தவர்களாக எங்களை நாங்களே நினைத்துக்கொள்ளக் கூடாது புத்தகங்களுக்கும் போடப்படும் அட்டைகளைவிட நாங்கள் ஒன்றும் உயர்ந்தவர்கள் அல்ல, அதைவிட வேறு எவ்வித முக்கியத்துவமும் இல்லாதவர்கள். எங்க ளில் சிலர் சிறிய மனங்களில் வலிப்புறம் கீழ்க் கிளையில் தேர்தோளில் 'வாஸ்டன்' புத்தகத்தில் முதல் அக்கியாயம், பொய்ச் பரிசுத்தம் விவரண பண்ணையில் இரண்டாவது அக்கியாயம் இவ்வளவு என், இரண்டாம் படிஸ் ஒரு சிறிய உயர், இரத்தகியோடு மெட்ராஸ் வலிப்புறங்கள், எந்தக் குண்டுப் ஒருபோதும் அந்த மனம் மெட் விழாது. அங்கே மெட்ராஸ் ரண்ட் ரள்ளன் என்ற ஒரு மனிதரின் கட்டுரைகள் படிவதும் இதில் சிற்றன். அந்த மனத்திற் போய், பக்கங்களைப் படிப்பது மிகுந்தது. ஒவ்வொருவரிடமும் எவ்வளவு பக்கங்கள் கவி, எதோவொரு வந்தம், என்றாவது ஒருதான் போர் முடிந்த பிறகு, புத்தகங்கள் மீண்டும் எழுதப்படும். ஒருவர் பின் ஒருவராக எல்லோரையும் அழைத்து அவர்களுக்குத் தெரிந்தவற்றை ஒப்பிக்கச் சொல்லி, அவற்றையெல்லாம் அச்சில் ஏற்றவும்—மீண்டும் ஒரு இருண்ட சகாப்தம் வந்து, எல்லா வற்றையும் மறுபடியும் முதலிலிருந்து தொடங்க வேண்டியிருக்கும் காலம் வந்தவரை அதுதான் மனிதனிடம் இருக்கும் அற்புதமான அப்சம். தான் செய்வது மிக முக்கியமானது என்றும், செய்யத் தகுதி வாய்ந்தது என்றும் அவனுக்குத் தெரியும் என்பதால் இவை எல்லாவற்றையும் மீண்டும் தொடங்காமல் கைவிடுமளவுக்கு அவன் ஒருபோதும் உயர்ந்த மீழப்பதோ கசப்படைவதோ இல்லை."

"இன்றிரவு நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம்?" என்று கேட்டான் மோண்டாக்.

"காத்தி நப்போம்," என்றார் காராஞ்சர் "எதற்கும், ஆற்றின் போக்கு வேலே இன்னும் கொஞ்ச தூரம் தள்ளிப் போவோம்."

தெருப்பின் மேல் புழுதியையும் குப்பையையும் போட்டார்.

மற்றவர்கள் கை கொடுத்தார்கள், மேலும் அதும் உதவினான். அங்கே, அத்தக் காட்டில் எல்லா மனிதர்களின் கைகளும் இயங்கின, ஒன்றாகச் சேர்த்து தெருப்பை அணைக்க.

நட்சத்திரங்களின் ஒளியின் கீழ் ஆறறுக்கத்தில் அவர்கள் நின்று நின்றார்கள்

நீர்க் காப்புச் செய்யப்படாத தன் கைக்கடிகாரத்தின் ஒன்றும் பூட்
களை மோண்டாக் பார்த்தான் ஐந்து. காலை ஐந்து மீண்டும் ஒரு
மணியில் கழிந்துவிட்ட ஒரு ஆண்டு. ஆற்றின் அக்கரைக்கப்பால்
காத்திருந்த விடியல்.

"நீங்கள் ஏன் என்னை நம்ப வேண்டும்?" என்றான் மோண்டாக்
இருளில் ஒரு மனிதர் நகர்த்தார்.

"உங்களுடைய பார்வையே போதுமானது. அண்டையில் உங்களை
நீங்களே கண்ணாடியில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவில்லை. தவிரவும், எங்க
ளைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக இது போல விவாகத் துரத்தி எங்களைத்
தொல்லை செய்யும் அளவுக்கு அந்த நகரம் எங்களைப் பற்றி அக்கறை
கொள்ளவும் இல்லை. நலைக்குள் கவிதைகளை வைத்துக்கொண்டு அலை
யும் மிகச் சில பைத்தியக்காரர்களால் அவர்களுக்குப் பிரச்சினை இல்லை;
அது அவர்களுக்குத் தெரியும், எங்களுக்குத் தெரியும், எல்லோருக்குமே
தெரியும். மக்கள் பெரிய அளவில், மாக்னா கார்டாவையும் அரசியல்
சாசனத்தையும் மேற்கொள் காட்டிக்கொண்டு அலையாதவரை எல்லாமே
சரிதான். அளையும் அவ்வப்போது மேற்பார்வை செய்யத் தியணைப
பவர்களே போதுமானவர்களாக இருந்தார்கள். இல்லை, நகரங்கள் எங்க
ளைத் தொத்தரவு செய்வதில்லை. இதைத் தவிர, நீங்கள் சோகமாகக்
காணப்படுகிறீர்கள்."

ஆற்றங்கரை ஓரமாகத் தெற்கு நோக்கி நகர்த்தார்கள் அந்த மனிதர்
களின் முகங்களைப் பார்க்க மோண்டாக் முயன்றான். நெருப்பின் வெளிச்
சத்தில் கோடுகளுடனும் சோர்த்தும் காணப்பட்ட பூதிய முகங்களை
அவர்களுடைய முகத்தின் தப்பித்தவறிக்கூடத் தேன்படாக ஒரு பிர
காசத்தை, உறுதியை, எதிர்காலத்தை வெல்லதற்கான அறிதிறையைத் தேடி
வான் தங்களுக்குள்ளே இருக்கும் நெருப்பினால் விளக்குகள் பிரகாசிப்
பதைப் போல, தாங்கள் சேமித்து வைத்திருந்த அறிவினால் அவர்க
ளுடைய முகங்கள் கொழுந்துவிட்டு மினுமினுகும் என்று ஒருவேளை
அவன் எதிர்பார்த்திருக்கலாம். ஆனால், எல்லா வெளிச்சமும் அவர்கள்
மூட்டியிருந்த நெருப்பினிருந்து வந்ததுதான். நீண்ட தூரம் ஓடி, நீண்ட
தேடலைச் செய்து, நல்லவையெல்லாம் அழிக்கப்படுவதைப் பார்த்து,
இப்போது காலம் கடந்து, கேளிக்கையெல்லாம் முடிந்த பின் விளக்கு
களை ஊதியணைப்பதற்காகக் காத்திருப்பவர்களிலிருந்து இவர்கள் வேறு
பட்டுக் காணப்படவில்லை. தங்கள் தலைகளுக்குள் சேமித்து வைத்
திருப்பவையெல்லாம் வரவிருக்கும் ஒவ்வொரு எதிர்கால விடியலையும்
இன்னும் பரிசுத்தமான பிரகாசத்தில் ஒளிரச் செய்யும் என்பதைத் தறித்த
எவ்வித நிச்சயமும் இல்லாமல் இருந்தார்கள். தங்களுடைய சாத்தமான

கண்களுக்குப் பின்னால் இரத்த கோப்பில் புத்தகங்களில் பக்கங்கள் பிரிக்கப்படாமல். வரலாற்றுக் கால ஆண்டுகளில் வாழ்க்கையாளர்களுக்காக—கந்தமான விளக்காடல் மீண்டும். அழகான விளக்காடல் சிலருமாக இரத்த வாழ்க்கையாளர்களுக்காக—காதுக்குக் கொண்டு நத்தன என்பதைத் தவிர வேறெதையும் பற்றி அவர்கள் தீர்மானமாக இருக்கவில்லை.

அவர்கள் நடத்துபொய்க் கொண்டு நத்தபொது. மோண்டாக் தன் கண்களை இடுக்கிக்கொண்டு ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அந்த முகங்களைப் பார்த்தான்.

"அட்டைமையாவது ஒரு புத்தகத்தை மதிப்பிடாதே" என்று யாரோ சொன்னார்.

ஆற்றில் போக்கிளையோ நுத்துபொது அவர்கள் எல்லோரும் சேக்க மில்லாமல் சிரித்தார்கள்.

பெரிய கிழிச்சிடும் ஒன் கேட்டது. அவர்கள் நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்கு வெகு நேரத்துக்கு முன்பேயே நகரத்தின் ஹெட் விமானங்கள் போய் விட்டிருந்தன. ஆற்றுக்கு பறுமும் வெகு தொலைவில். இப்போது வெறும் மங்கிய ஒளியின் பட்டுமே இருந்த நகரத்தை மோண்டாக உற்றுப் பார்த்தான்.

"என் மனைவி அங்கே இருக்கிறாள்."

"இதைக் கேட்க வந்ததற்காக இருக்கிறது அடுத்த சில நாட்கள் நகரங்களுக்கு நல்ல நாட்களாக இருக்கப்போவதில்லை." என்றார் கராஞ்சர்.

"அவள் இல்லாமல் நப்பதை நான் உணராமல் இருப்பது வினோதமாக இருக்கிறது. எதைப் பற்றியும் நான் அதிகமாக அக்கறை கொள்ளாதது வினோதமாக இருக்கிறது." என்றான் மோண்டாக். "அவள் இருந்து விட்டாலும்கூட நான் சோகமாக இருக்க மாட்டேனோ என்னவோ என்பதையும் மற்ற முன்புதான் உணர்ந்தேன் அது சரியில்லை என்னிடம் ஏதோ கோளாறு இருக்கிறது."

மோண்டாக் நடப்பதற்காகப் புத்தகளை ஒதுக்கிவிட்டுக்கொண்டு அவனுடைய கையைப் பிடித்துக் கூடவே நடந்து வந்த கராஞ்சர் சொன்னார். "இதோ பாருங்கள், நான் சிறுவனாக இருந்தபோது என்னுடைய தந்தை இருந்துவிட்டார். அவர் ஒரு சிற்பி. மற்றவர்களுக்கு அளிப்பதற்கென்றே பெருமளவு தேசத்தைத் தன்பால் வைத்திருந்த அன்பான அவர், எங்கள் ஊரில் நந்த சேர்மையர் கக்கும் செய்வதற்கு உதவினார். எங்களுக்காக விளையாட்டுச் சாமான்களைச் செய்து கொடுத்த அவர். பல உட்கருக்களாக விரிவடையக் கண்டான் வாழ்தாளில் செய்திருந்தார் அவருடைய கைகள் எப்போதும் நுநுது நுவின்று எகாவது செய்தபடி

இருக்கும் அவர் இறங்கப்போது நான் அவருக்காக அரவின்னை என்றும், மாறாக அவர் செய்த எல்லாவற்றையும் நினைத்துநான் அடிதேன் என்றுத் திடீரென்று எனக்கு உணர்ந்தது. மீண்டும் அவற்றையெல்லாம் அவர் செய்ய மாட்டார், மீண்டும் பாதுகாணி ஒன்றைச் செய்துக்க மாட்டார், வீட்டின் பின்சட்டின் புறாக்களை வளர்க்க எங்களுக்கு உதவ மாட்டார், தனக்கே உரித்தான வகையில் வயலினை இசைக்க மாட்டார், தண்ணீரைய பாணியில் வேடிக்கைக் கதைகளைச் சொல்ல மாட்டார் என்பதற்காகவெல்லாம் அடிதேன் எங்களில் ஒருவராக அவர் இருந்தார். அவர் இறங்கப்போது அவருடைய செயல்பாடுகள் எல்லா மும் ஒத்துவிட்டன அவரைப் போலவே அவற்றையெல்லாம் செய்ய வேறு எவரும் இயக்கவில்லை. தனிகதன்மை வாய்ந்தவர் முக்கியமான ஒரு மனிதர். அவர் இறங்க போகதில் தந்து நான் ஒருபோதும் மீள வில்லை. அவர் இறந்துவிட்ட பிறகு என்னைன்ன பிரமாபரமான சிற்ப வேலைகளெல்லாம் உயர்பெராமல் இருக்கின்றன என்று நான் அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு உலகத்தில் இல்லாமல் போய்விட்ட நகைச்சுவைக் கதைகள் எத்தனை, அவருடைய கை எப்போதும் இல்லாமலேயே திரும்ப கூட்டுத்தார் பறந்து வரும் புறாக்கள் எத்தனை! உலகத்தை அவர் வடிவமைத்தார். உலகத்துக்குப் பல விஷயங்களை அளித்தார். அவர் இறந்த போது பல எட்சக்கணக்கான மீட்டியமே விஷயங்களை இழந்து இந்த உலகம் தவாலாகிவிட்டது."

மோண்டாக் அமைதியாக நடந்தான் "மில்லி, மில்லி," என்று கிகிகித்தான், "மில்லி!"

"என்ன?"

"என் மனைவி என் மனைவி, பாவம் மில்லி, மில்லி ரொம்பப் பாவம், என்னால் எதையும் நினைவுபடுத்திப்பார்க்க முடியவில்லை. அவளுடைய கைகளை நினைத்துப்பார்க்கிறேன். ஆனால் அவை எதையும் செய்து கொண்டிருப்பதை என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. அவளுக்குப் பக்க வாட்டில் இருபுறமும் அவை வெறுமனே தொங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன, அல்லது அவளுடைய மடியில் படுத்தி நுக்கின்றன, அல்லது அந்தக் கையில் சிகரெட்டு இருக்கிறது. ஆனால், அவ்வளவுதான் "

மோண்டாக் திருமதி, பார்வையை விசினான்

நகரத்துக்கு நீ என்ன கொடுத்தாய், மோண்டாக்?

சாம்பல்

மற்றவர்கள் தங்களுக்குள் என்ன கொடுத்துக்கொண்டார்கள்?

வெறுமையை.

கரமத்தையும் மோண்ட மது வ திருநாள் பார்த்து அது தீர்ந்து போது எல்லா தும் தங்கவந்தும் பிழையால் வலையவையது என் னுந் தோல்வ வேண்டும் என்று என் தாத்தா சொல்லினார் ஒரு துறவரை அப்பது ஒரு புத்தகம் அல்லது ஒரு ஒலியை அல்லது ஒரு வீதி அல்லது தான் வட்டாங்கி ஒரு கவர் அல்லது தான் தயாரித்த ஒரு தோட்டக் காவலன்கள் அல்லது தான் வளர்த்த ஒரு தோட்டம் வதோ ஒரு வலையத்தில் தங்கவ வலையங்கள் தொடப்பட்ட ஏதோ ஒன்று இருந்தால், தங்கவ வலையத்திற்குப் பிறகு ஆன்மா மோவதற்கென்று ஒரு இடம் இருந்தும்: தங்கவ தான் மரத் தையோ அல்லது ஒரு புத்தொடியையோ தங்கவ பார்த்துப் போது தங்கவ அங்கே இருப்பீர்கள் தங்கவ தோட மகவைய எந்த ஒரு விஷயமும் என் னது அல்லது எதுவாக இருந்ததோ அவை தங்கவ தங்கவ வலைய எடுத்ததில் தங்கவளைப் மோண்ட ஒன்று அபர்த்து வலைய தங்கவ வலைய மோண்டிதிகள் என்பது முக்கியம் அல்ல பழமை மோண்டியே வெள் றுவலையத்தும் தன் மையான தோட்டக்காரனாகும் இதை மோண்ட வலையத்தின் மையான கையின் வலையத்தின்மேல் இருக்கிறது என்பது என் தாத்தா பழம் வெள் றுவலைய இல்லாமலே இருக்கிறதற்காக ஒன்று அங்கிருக்கிறது: ஆனால் தோட்டக்காரன் வலையம் முடிவதும் அங்கே இருப்பான்."

கரமத்தர் வலையம் அடைந்து ஒரு வலைய மோண்டி. "ஹிஸ்டரி ஆன்டு கனகத் தன் ஒரு பிறை என் தாத்தா V-2 ராக்கெட் திரைப்படங்களை எவர்தக் காட்டினார் அன்றுதான் காணன் தமையிலிருந்து எழுப்புவதை இருந்து மைல் உயரத்திலிருந்து எப்போதாவது பார்த்திருந்தீர் களா? காட்டுவெளி கற்றிலும் இருக்க அது வலையத்தின் வலையத்தின் போல இருக்கும், அவ்வளவே.

"என்னுடைய தாத்தா கமர் பன்விரெண்டு றறை V-2 படத்தை ஒட்டிப் பார்த்திருப்பார் இதன் பூமியில் நமக்குக் கொந்தும் இடமே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும், நாம் காட்டுவெளியில்தான் உயிர் பிழைத்திருக்கிறோம் என்பதையும், நாம் அப்படியொன்றும் உயர்த்த லீவராதி அல்ல என்பதை உணர்த்துவதற்கு அது நம்மீது நன் புகளை விட்டோ அல்லது கடலை ஏவிவிட்டோ அந்த இடத்தைத் திரும்ப எடுத்துக்கொள்ள முடியும் என்பதையும் நமக்கு நினைவுபட்ட. நம் நகரங்கள் இன்னும் தாராளமாகப் பகமைக்கும் வெட்டவெளிக்கும். காட்டுவெளிக்கும் இடம் தர வேண்டும் என்று அவர் விதும்பினார். இரவு நேரங்களில் காட்டுவெளி நமக்கு எவ்வளவு அருகிலிருக்கிறது என்பதை நாம் மறந்துவிடும்போது, ஒருநாள் அது தெருங்கிவந்து நம் மையப் பிடித்துக்கொள்ளும் என்றும் தாத்தா சொல்வார். ஏனென்றால், அது எவ்வளவு பயங்கரமானது, தீரமானது என்பதை நாம் மறந்து விட்டிருந்திருப்போம் இப்போது புரிகிறதா?" கரமத்தர் மோண்டானைப்

பார்த்துத் திரும்பினார். "தாத்தா இறந்து இத்தனை வருடங்கள் ஆகி விட்டாலும் என்னுடைய மண்ணையோடடைத் தூக்கிப் பார்த்தீர்களென்றால், ஆண்டவனே, அவருடைய பெருவிரல் ரேகையின் அச்சுகள் பெரிய வரப்புகளைப் போல என்னுடைய மூளையின் மடிப்புகளில் தென்படும். அவர் என்னவத் தொட்டிருக்கிறார் முன்பே நான் சொல்லியிருந்ததைப் போல அவர் ஒரு சிற்பி. 'ஸ்டேடஸ் கோ' என்னும் ரோமானியனை⁹ நான் வெறுக்கிறேன்" என்று அவர் என்விடம் சொன்னார். "உன் கண்களை வியப்பினால் நிரப்பு. அடுத்த பத்து நொடிகளில் இறந்துவிடப்போகிறவனைப் போல் வாழ். உலகத்தைப் பார். ஆலைகளில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு விலை கொடுத்து வாங்கப்படும் எந்தக் கணவையும்விட அற்புதமானது அது. உத்தரவாதத்தையோ பாதுகாப்பையோ கேட்காதே. அப்படி எந்த ஜீவராசியும் இருந்ததேயில்லை. அப்படி ஏதாவது இரந்தாள் நான் முழுவதும் மரத்தின் நுந்து தலைசீழாகத் தொங்கிக்கொண்டு. வாழ்நாள் முழுவதையுமே தூங்கியே கழிக்கும் பெரிய 'ஸ்லாப்' வம்சத்தைச் சேர்ந்ததாகத்தான் அது இருக்கும். அதை ஒழித்துக்கட்டு மரத்தை உலக்கி. அந்தப் பிராணி தன் பிரஷ்ட பாகத்தில் விழும்படி செய்' என்பார் அவர்."

"அங்கே பாருங்கள்" கத்தினான் மோன்டாக்.

அந்தக் கணத்திலேயே போர் தொடங்கி, முடிந்தும் விட்டது.

சற்று நேரம் கழித்து, மோன்டாகைச் சுற்றி இருந்தவர்களால் தாங்கள் உண்மையிலேயே எதையாவது பார்த்திருந்தார்களா என்று சொல்ல முடியவில்லை. ஒருவேளை வாஸத்தின் ஒளியும் சலனமும் கவந்த சிறு மின்னல் சிறு மட்டுமாக இருக்கலாம் ஒருவேளை குண்டுகளும் விழுந்திருக்கலாம்: ஒரு கண சிமிட்டலில் பத்து அல்லது ஐந்து அல்லது ஒரு மைல் உயரத்திலிருந்து, வாஸத்திலிருந்து மாபெரும் என ஒன்று விதைகளைத் தூவியதைப் போலப் பயங்கர வேகத்தில் மிதந்து வந்த குண்டுகளாக, அதிபயங்கர வேகத்துடனும் அதே நேரத்தில் திடீரென்று மாறிய நிதானத்துடனும் சற்று நேரத்தில் தங்களுக்குப் பின்னால் விட்டு வந்திருந்த நகரத்தின் மீது பொழிந்த குண்டுகளாக இருக்கலாம். மணிக் குறுத்தாயிரம் மைல் வேகத்தில் பறந்துகொண்டிருந்த ஹெட் லிமானம் அந்தக் குண்டுவிசை விமானிவிடம் எப்போது இலக்கைக் குறித்து அறிவித்ததோ, அப்போதே குண்டுவிசை என்பதும் முழுமையாக முடிந்திருந்தது. புல் வெட்டும் கத்திரிக்கோலின் மெல்லிய கிற்ச்சிடும் ஒலியாகப் போர் முடிந்துவிட்டிருந்தது குண்டுகளை விடுவித்த கணத்திலேயே அது முடிந்து விட்டது வரலாற்றின் பேசப்படும் காலம் என்று சொல்லத்தக்க, குண்டு

⁹ இரக்கும் நிலையிலேயே என்ற போதில் கொண்ட லத்தின் சொற்றொடர் ஒரு ரோமானியனாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறது.

விக்ககம் முதலாய் அந்த மூன்று வினாடிக்களில், எதிரிகளின் கம்பங்கள் கண்ணாறுகளுக்கும் புலப்படாத கோட்டாக்களையப் போல—கண்ணாறுக்குப் புலப்படாத கண்ணாறுகளில் துள்ளி விழுகதுடன் ஆதிவாய்களால் நம்ப முடியாமல் இத்தகைய கோட்டாக்களையப் போல—கண்ணாறுக்குப் புலப்படும் மண்ணாறுகள் கருநிலை மரம் துறப்பவரை போய்விட்டிருந்தன. இத்தந்தாலும் இத்தகைய கண்ணாறு நெடும்வெள்ளித் துறை. வெள்ளேறு விதமாக அனைத்து மரமும் விழுகிறது. காற்றில் பித்திரியடிக்கும் இத்தகைய தண்ணையோ பார்த்து விளம்பரம் மிகிறது; தண்ணையாய் மிகப் பித்திரியைப் பெருகிடுஷங்களை மூலம் வினாடிக்கு, விளம்பரம், இத்தந்தவித்திரை.

இது நம்ப முடியாததற்கு இத்தகைய ஒரு மீறிய கையாளு மாட்டுமே. கண்ணாறுகளில் தந்த கண்ணாறு மேல் ஒரு பித்திரியை மரமோடு முடிபுறில் விளம்பி வினாடியாய் மரமோடு பார்த்ததான். அனைத்து தொடர்ந்து வந்த லென் விளம்பரங்களின் அனைத்து, வேலை முடிக்குப்பின் சொல்லும்: கண்ணாறுகளில், எந்தவொரு கண்ணாறு மேலும் இன்னொரு கண்ணாறு விட்டு வைக்காதது, அத்தந்தாய், இத்தந்தாய்.

பித்திரியை மரம் கண் மண்ணாறுகளில், நீட்டிய கைகளுடன் மேலாண்டாக், அத்தந்த தந்திரங்கள் ஒரு கண்ணம் வானத்தில் பிடித்துவைத்ததான் "ஒடிப் போய்களாய்" என்று கண்ணாறு பார்த்துக் கத்தினான். "ஒடிவிடு" என்பதன் கண்ணாறுகள், மின்னொட்டி "வெள்ளேறு, அங்கிருந்து வெளிப்பெறவில்லை" ஆனால் கண்ணாறு இத்தந்தவிட்டான் என்பது நோக்கத்துக்கு வந்தது கண்ணாறு வெளிப்பெறவில்லை; ஒரு பாலைவனத்திலிருந்து இன்னொரு பாலைவனத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருக்க காலை துந்து மணிப் பெருக்கி, அத்தந்த பிராயப்பிறப் பள்ளத்தாக்குகள் ஒன்றில் எங்கேயோ ஒரு பாலைவனில் அவை இன்னும் இதுவரை வந்திருக்கவில்லைவென்றாலும், துறவில் அதன் தன்மை இத்தந்த, மனிதனால் அத்தந்தவாக்கடிய நீளமாத் தன்மைமூடன. அத்தந்த பெருந்து நெடுஞ் சாலைகளில் இன்னும் ஐம்பது கணங்கள் போயிருப்பதற்குள், அதன் செருமிடம் அத்தந்தத்தற்கு ஆதிவிட்டிருக்கும், அது புறப்பட்ட இடமோ பாலைவனத்தின் தந்த தண்ணாறு மேலாக மாறிவிட்டிருக்கும்.

மில்லெட்...

வெள்ளியோ போ, ஒது

அவன் இத்தந்த கட்டடத்திலிருந்து ஒரு கணம், ஒரு அடி, ஒரு அங்குலம் மரத்தில் தண்ணாறுகள் இத்தந்த அத்த அரை வினாடியில் அவன் தண்ணாறுகளில் வித்திரியின் அற்றையில் எங்கேயோ இருப்பதைப் பார்த்தான். நீறுக்காயல் அவைமூடன பேசிக்கொண்டே, வண்ணங்களும் சவனங்களை மரம் பள்ளத்தாக்குகொண்டிருந்த கொலைக்காய் சிவனறச் சவர்களை நோக்கி, அவைமூடன பெயரைச் சொல்லி அவனைப் பார்த்துச் சிந்தி.

உளறிக்கொண்டும் அரட்டையடித்துக்கொண்டும், விடுதிக்கு மேலே ஒரு அங்குலம், அரை அங்குலம், கால் அங்குல உயரத்திலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த தண்டைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லாமலும் இருந்த குடும்பத்தை நோக்கி அவள் குனிந்து பார்ப்பதை அவன் பார்த்தான். அப்படிப் பார்க்க வேண்டும் என்ற பசி ஒன்றே ஏதோ அவளுடைய தூக்கமின்மையின் அவதியின் ரகசியத்தைச் சொன்னிவிடும் என்பதைப் போல அந்தச் சுவரை நோக்கிக் குனிந்திருந்தான் அங்கு பரவியிருந்த வண்ண மரம் மாண்டதின் பிரகாசமான மகிழ்ச்சியில் மூழ்கிவிடுவதற்காகக் கதித்துக் கிழே வந்து விழப்போவதைப் போல மீல்ட்ரெட் பதற்றத்துடன், திடுக்கிடும் குனிந்திருந்தான்.

முதல் குண்டு வீழ்ந்து தாக்கியது

"மீல்ட்ரெட்!"

யாருக்குத் தெரியும்: வண்ணமும் பிரகாசமும் மிக்க தூண்களுடனும், பேச்சு, அரட்டை இவற்றுடனும் இருந்த அந்தப் பெரிய ஒளிபரப்பு நிலையங்களுடன் முதலாவதாக நிரந்தர அமைதிக்குள் போயி நக்கலாம்.

கிழே வீழ்ந்து, தனையோடு ஒட்டிக் கிடந்த மோண்டாக் அந்தச் சுவர்கள் இருட்டடைவதை மீல்ட்ரெட்டின் முகத்தில் பார்த்து உணர்ந்தான், அல்லது பார்த்து உணர்ந்ததைப் போலக் கற்பனை செய்துகொண்டான், ஆர்டம் சொல்லும் ஸ்படிகப் பந்துக்குப் பதிலாக முகம்பார்க்கும் கண்ணாடியில் தன் முகம் தெரிவதை, கோடியின் ஒரு பகுதியாக இருந்த அந்தச் சிறிய கணத்தில் பார்த்து அவன் அவ்றுவதைக் கேட்டான்; தன் னத்தனியாக அந்த அறையில் எதையும் கொடாமல், தன்னைத் தானே இரையாக்கிக்கொள்ளும் பசியுடன், கடைசியில் அது தன்னுடைய முகம்தான் என்று அடையாளம் கண்டுகொண்ட அவ்வளவு தாறுமாறான, வெறுமையான முகமாக அது இருந்தது; அவன் நிமிர்ந்து கூரையைப் பார்த்த அதே கணத்தில், அந்தக் கூரை மட்டுமின்றி, விடுதியின் மொத்தக் கட்டடமும் அவன்மேல் இடிந்து வீழ்ந்தது; எல்லோரையும் ஒழித்துக்கட்டுவதற்காக நிலவறைத் தளத்திற்குத் தள்ளிவிடப்பட்டிருந்த, விடுதியில் இருந்த மற்றவர்களுடன் சேர்ந்துவிடுவதற்காக அவனையும், கூடவே வட்சக்கணக்கான பவுண்டி எடையுள்ள செங்கல், உலோகம், சுண்ணாம்புச் சாந்து, மரம் ஆகியவற்றையும் தனக்கே உரித்தான நியாய மற்ற முறையில், அந்தக் குண்டு வெடிப்பு எடுத்துக்கொண்டு போயிற்று.

ஆமாம், ஏராளம் வந்திருந்து மோண்டாக் மண்ணை இறுகப் பற்றி னான் சிகாகோ வெகு காலத்துக்கு முன் சிகாகோவில் மீல்டியும் தானும் அங்குதான் நாங்கள் சந்தித்துக்கொண்டோம்! இப்போது ஏராளம் வந்திருந்து சிகாகோவில், முன்போல்தான்.

குண்டின் பலத்த அதிர்வு ஆற்றுக்குக் குறுக்கேயும் அதன் போக்கிலும் இருந்த கழலைத் தாக்கி, வர்சையாக அடுக்கத் தடமிடப்படும் சிட்டு களைப் போல மனிதர்களை ஆக்கி, ஆற்று நீரை மேலெழும்பிப் பீய்ச்சி யடிக்க வைத்து, தூசியைக் கிளப்பி, தெற்குத் திசையை நோக்கி அடித்த பலத்த காற்றுடன் அங்கிருந்த மாங்களையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தியது. கண் களை இறுக மூடி, உடலைக் குறுக்கிக்கொண்டு மோண்டாக தன்னைத் தரையில் அழுத்திக்கொண்டான் ஒருமுறை கண்ணைச் சிமிட்டினான் அந்த ஒரு கணத்தில், குண்டுகளுக்குப் பதிலாக நகரமே எழும்பி உயரத் திஸ் இருப்பதைப் பார்க்கான். அவை இரண்டும் முறையே இடம் மாறி யிருந்தன அடுத்த சில அசாதாரணக் கணங்களுக்கு, அடையாளம் தெரி யாதபடி மீண்டும் அந்த நகரம் மறுநிர்மாணம் செய்யப்பட்டு, ஒரு போதும் எதிர்பார்த்திருக்காத அல்லது முயற்சி செய்திருக்காத அளவுக்கு உயரே சென்று, மனிதன் அதை நிர்மாணித்திருந்ததைவிட உயரத்தில் உடைந்து போன கான்கிரீட் சதைவுகள், கிழிந்த உலோகச் சில்லுகளால் கட்டப்பட்டு, புட்டிப்போட்ட மாபெரும் நிலச்சரிவின் கவரீச் சித் திரம் தொங்கவிடப்பட்டிருப்பதைப் போல, வட்சக்கணக்கான வண் ணங்கள், வட்சக்கணக்கான வினோதங்கள், ஜன்னல் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் கதவு, அடிப்பாகத்துக்குப் பதிலாக மேல்பகுதி, பின்புறத்தின் இடத்தில் வேறு ஒரு பக்கம் என்று காட்சியளித்தது. பிறகு அந்த நகரம் கழன்றுகழன்று, சிதழ் விழுந்து இறந்தது.

மரணத்தின் ஒலி அதற்குப் பிறகுதான் கேட்டது.

மோண்டாக அங்கே கிடந்தான். தூசிக் குப் பயந்து இறுக மூடிய கண்களுடன், மூடியிருந்த வாயின் மேல் ஈர மண் பூசப்பட்டு, மூச் சிரத்துக்கொண்டும் அழுதுகொண்டும் இருந்த அவன் மீண்டும் என் னிப்பார்த்தான். எனக்கு நினைவு, ஞாபகம் வருகிறது, நினைவு வருகிறது, எனக்கு இன்னும் வேறு ஏதோ நினைவுக்கு வருகிறது. அது என்ன? ஆமாம், 'பிரசங்கி' புத்தகத்தின் ஒரு பகுதி. 'பிரசங்கி'யில் ஒரு பகுதியும் 'வெளிப்படுத்தின விசேஷ' மும், அதில் ஒரு பகுதி. இதோ உடனேயே ஒரு பகுதி, அது போய்விடுவதற்குள், அதிர்ச்சி ஓய்ந்துவிடுவதற்குள், காற்று அடங்குவதற்குள் 'பிரசங்கி', இதோ, அவனுக்குள்ளேயே மௌனமாகச் சொல்லிப்பார்த்துக்கொண்டான். நடுங்கும் தரையின் மேல் ஒட்டிப் படுத்து, அதன் சொற்களைப் பலமுறை சொல்லிப்பார்த்தபோது, அவன் அதிகம் முயலாமல் அவை கச்சிதமாக இருந்தன. எங்கேயும் டென்ஹாம் பற்பனை இருக்கவில்லை. அவன் மனதில் நின்று அவனைப் பார்த்தபடி இருந்த மதபோதகர் மட்டுமே இருந்தார்.

"அதோ" என்றது ஒரு குரல்.

புத்தரையில் போடப்பட்ட மீன்களைப் போல அந்த மனிதர்கள் மூச்சினாத்தவாறு டிடந்தார்கள். எவ்வளவு குணமையாகவும் உயிர்ற்று இருந்தாலும், என்ன நடந்திருந்தாலும் நடக்கவிருந்தாலும், வீரர்களைப் புழுதியில் பதித்து, பழக்கப்பட்டவற்றைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கும் குழந்தைகளைப் போலத் தரையோடு ஒட்டியிருந்தார்கள். செவிப்பறைகள் வெடிக்காமல் இருப்பதற்காகவும், தங்களுடைய புத்தி வெடித்துச் சிதறாமல் இருக்கவும், வாயை நன்றாகத் திறந்து, அவர்கள் எல்லோரும் தங்களுடைய முகங்களைக் கிழித்து, உதடுகளை வெடிக்கச் செய்து, முக்கில் இருத்தம் கசிய வைத்த காற்றுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில் கத்தினார்கள். மோன்டாகும் அவர்களுடன் சேர்த்து கத்தினான்.

அந்தப் பிரம்மாண்டத் தூசி அடங்கிப் பெரும் அமைதி உலகத்தின் மேல் வந்து படிவதை மோன்டாக் கவனித்தான். ஒவ்வொரு தூசித் துகளையும், ஒவ்வொரு புல் இதழையும் தான் பார்ப்பதாகவும், இப்போது உலகத்திலிருந்து மேலெழும்பி வந்த ஒவ்வொரு கதகளையும் அலறலையும், சிகசிகப்பையும் தான் கேட்பதாகவும் டிடந்திருந்த அவனுக்குத் தோன்றியது. சலிக்கப்பட்ட தூசியில் அமைதி கனிந்தது. தங்களைச் சுற்றிப் பார்த்துப் பிரக்னையில் இந்த நாளின் யதார்த்தத்தை உள்வாங்கிக் கொள்ளத் தங்களுக்குத் தேவையான அவகாசம் நிறையவே இருந்தது.

மோன்டாக் ஆற்றைப் பார்த்தான். ஆற்றின் போக்கைப் பின் தொடர்ந்து போவோம். பழைய இருப்புப்பாதைகளைப் பார்த்தான். அல்லது அந்த வழியிலும் போவோம். அல்லது நெடுஞ்சாலைகள் வழியேயும் போகலாம். எல்லா நீகழ்வுகளையும் நமக்குள் ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள நமக்கு அவகாசம் இருக்கும். நமக்குள் அவை நன்றாகப் படிந்து போன பிறகு என்றாவது ஒருநாள் நம்முடைய கைகள் வழியாகவும், வாயினிருந்தும் அவை வெளிப்படும். அவற்றில் நிறையவே தலறாக இருக்கும். ஆனாலும், தேவையான அளவு சரியானவையும் இருக்கும். இன்று நாம் சும்மா நடக்கத் தொடங்கி, உலகத்தையும் அது எப்படி நடந்து கொண்டு, எப்படிப் பேசிக்கொண்டு அது இருக்கிறது என்பதையும், அது எப்படி உண்மையிலேயே காட்சியளிக்கிறது என்பதையும் பார்ப்போம். இப்போது நான் ஒவ்வொன்றையும் பார்க்க வேண்டும். நான் எனக்குள் அதை வாங்கிக்கொள்ளும்போது அதில் எதுவுமே நானாக இருக்காது. கொஞ்ச காலத்துக்குப் பிறகு எனக்குள் அவையெல்லாம் ஒன்றாகச் சேரும்போது அது நானாக ஆகிவிடும். வெளியே இருக்கும் உலகத்தைப் பார், கடவுளே, அங்கே எனக்குப் புறத்தே, என் முகத்துக்கு அப்பால் உள்ள உலகத்தைப் பார். இறுதியில் அது எந்த நானாக மாறி, என் இரத்தத்துக்குள் சென்று நானொன்றுக்கு ஆயிரம் முறை, பத்தாயிரம் முறை துடித்து ஒடுகிறதோ அங்கே அதை இருத்திக்கொள்

வதுதான் அந்த உலகத்தைத் தொட்டுப் பார்க்க ஒரே வழி. அது ஒருபோதும் தப்பி ஓடி விடாதபடி அதை இறுகப் பற்றிக்கொள்வேன் என்றாவது இந்த உலகத்தை இறுகப் பிடித்துக்கொள்வேன். இப்போது அதன்மேல் ஒரு விரலை வைத்துவிட்டேன்; இதுதான் தொடக்கம்.

காற்று ஓய்ந்தது.

மற்றவர்கள் சற்று நேரம் கிடந்தபடியே இருந்தார்கள் எழுந்து நெருப்பை மூட்டி, சாப்பாட்டைத் தயார் செய்து, அன்றாடக் கடமைகளையும், ஒவ்வொரு அடியிலும் ஒவ்வொரு கையசைவிலும் இருந்த ஆயிரக்கணக்கான சிறு விவரங்களையும் தொடங்கத் தயாராகாமல் இன்னும் தூக்கத்தின் விடியல் விளிம்பில் கிடந்தார்கள். தூசி படிந்த தங்கள் கண் இமைகளைச் சிமிட்டியபடி படுத்திருந்தார்கள். முதலில் வேகமாகத் தொடங்கி, போகப்போக மெதுவாக அவர்கள் முச்சுவிடுவதைக் கேட்க முடிந்தது...

மோண்டாக் எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

இருந்தாலும், அதற்கு மேல் கொஞ்சம்கூட நகரவில்லை மற்றவர்களும் அப்படியே செய்தார்கள். இருண்ட தொடுவானத்தைச் சூரியன் ஒரு மெல்லிய சிவப்பு நுனியால் தொட்டது. காற்று குளிர்ச்சியடைந்து, மழை வரவிருப்பதைப் போன்ற மனம் குழிந்தது.

சத்தமில்லாமல் தன் கைகளையும் கால்களையும் தடவிப்பார்த்து, சபித்தவாறே, முணுமுணுத்துக்கொண்டே, இடைவிடாமல் சபித்துக் கொண்டு, முகத்தில் கண்ணீர் வழிந்தோட, கிராஞ்சர் எழுந்தார். ஆறு வரை நடத்து போய் அதன் போக்கின் எதிர்த் திசையில் பார்த்தார்.

வெகு நேரம் கழித்து, "அது தரைமட்டமாக ஆகிவிட்டது," என்றார். "சமையல் சோடாக் குவியலைப் போல நகரம் இருக்கிறது. காணாமலே போய்விட்டது." இன்னும் நிறைய நேரத்துக்குப் பிறகு, "இப்படி நடக்கப் போகிறது என்று எத்தனை பேருக்குத் தெரிந்திருக்கும்? எத்தனை பேர் ஆச்சரியமடைந்தி ருப்பார்கள்?" என்றார்.

தவிர, உலகம் முழுவதிலும் இன்னும் வேறு எத்தனை நகரங்கள் அழிந்திருக்கின்றன? இங்கே நம் நாட்டிலேயே எத்தனை? நூறு? ஆயிரம்?

யாரோ ஒருவர் திக் குச்சி ஒன்றை உரசி, தன் பாக்கெட்டிலிருந்த சிறிய காகிதத் துண்டில் காட்டி, கொஞ்சம் புற்கள், இலைகளிடையே அதைச் சொருகிச் சற்று நேரம் கழித்து, கொஞ்சம் ஈரமாக இருந்த சிறிய குச்சிகளை அதில் போட, அவை சடசடத்து ஒருவழியாகப் பற்றிக்கொண்டன காலை வேளையில் சூரியன் இன்றும் மேலே வர, அந்த நெருப்பும் பெரிதாக, ஆற்றின்பக்கம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர்களும் சொலவதற்கு எதுவுமில்லாமல் மெதுவாக நெருப்பை நோக்கித் திரும்பினார்கள்.

அவர்கள் குளித்தபோது அவர்களது மீடர்யில் குரிய வெளிக்கத்தின் நிறம் படிந்தது.

பெய்துத் தாளால் ஆன பொட்டலம் ஒன்றைப் பிரித்து, உப்புத் தடவிய பளர்க் கறித் துண்டை க்ராஞ்சர் எடுத்தார் "இதைக் கொஞ்சம் சாப்பிடுவோம் பிறகு, ஆட்ரின் ஓட்டத்துக்கு எதிர்த் திசையில் நாம் திரும்பி நடப்போம். அந்தப் பக்கம் நமமுடைய உதவி அவர்களுக்குத் தேவைப்படலாம்."

யாரோ ஒருவர் சிறிய வாணல் ஒன்றை எடுத்தார், பன்றிக் கறித் துண்டை அதில் போட்டார்கள். தெருப்பின் மேல் வாணாலியை வைத்தார்கள் சற்று நேரத்தில் அதைக் கறித் துண்டு துடிக்கத் தொடங்கி, வாணலியில் நடனமாடியது. அதன் சடசடப்பு காலை வேளைச் சூழலில் தன் மனத்தைப் பரப்பியது. அந்த மனிதர்கள் இந்தச் சடங்கை மௌனமாகப் பார்க்குகொண்டிருந்தார்கள்.

க்ராஞ்சர் தெருப்பை உற்றுப் பார்த்தார் "ஃப்ளிக்ஸ்"

"என்ன?"

"ஒரு சிறிந்துவின் காலத்துக்கு முன் ஃப்ளிக்ஸ் என்ற அசட்டுப் பறவை இருந்தது. சில நூராண்டுகளுக்கு ஒரு முறை அது தானாகவே ஒரு சிதை அடைத்து, தன்னையே எரித்துக்கொள்ளும் மலிதனின் முதல் ஒன்று விட்ட உடன்பிறப்பாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், ஒவ்வொரு முறையும் தன்னை எரித்துக்கொண்ட பிறகு, சாம்பலிலிருந்து எழும்பி மீண்டும் உயிர்பெறும். நாமும் அதையேதான் செய்துகொண்டிருக்கிறோமே! என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் ஃப்ளிக்ஸிடம் இல்லாத ஒரு பாழாய்ப்போன அம்சம் நம்மிடம் இருக்கிறது. நாம் என்ன அசட்டுத் தனம் செய்துவிட்டோம் என்று நமக்குத் தெரிந்திருக்கிறது பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகவே நாம் செய்திருக்கும் அசட்டுக் காரியங்கள் நமக்குத் தெரியும். நமக்கு அப்படித் தெரிந்திருக்கும்வரை, நாம் கண் கூடாகப் பார்க்கும்படி நம்மைக் கற்றி அவையெல்லாம் இருக்கும்வரை, என்றாவது ஒருநாள் அந்தப் பாழாய்ப்போன சிதையை நாமே உருவாக்கி, அதற்குள் தகிப்பதை நிறுத்திவிடுவோம். ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும், இதைக் குறித்த நாயகம் இருக்கும் மேலும் சிலரை நாம் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்."

தெருப்பின் மீது இருந்த வாணலியை இறக்கி, பன்றிக் கறி ஆறும்வரை பொறுத்திருந்து அவர்கள் அதைச் சாப்பிட்டார்கள். பெதுவாக, சித்தனையில் ஆழ்ந்து.

"சர், இப்போது ஆற்றுக்கு எதிர்த் திசையில் போவோம்," என்றார் க்ராஞ்சர் "ஒன்றை மட்டும் நினைவில் வைத்துக்கொள்வோம்: நாம்

முக்கியமல்ல. நாம் எதுவுமே இல்லை. நம்முடன் நாம் தூக்கிச்செல்லும் கமை யாருக்காவது பயனுள்ளதாக இருக்கும். ரொம்ப காலத்துக்கு முன், நம்மிடம் கையில் புத்தகங்கள் இருந்தபோதும், அவற்றிலிருந்து பெறப்பட்டதை நாம் பயன்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. இறந்துவிட்டவர்களைத் தொடர்ந்து அவமதித்துக்கொண்டே இருந்தோம். நமக்கு முன்னால் இறந்துவிட்ட அப்பாவி மனிதர்களின் கல்லறைகளின் மேல் தயங்காமல் துப்பிக்கொண்டே இருந்தோம். அடுத்த வாரம், அடுத்த மாதம், அடுத்த ஆண்டுகளில் இன்னும் நிறைய தனிமையான மக்களைப் பார்க்கப்போகிறோம். நம்மைப் பார்க்கு நாம் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறோம் என்று அவர்கள் கேட்டால், 'நாங்கள் நினைவுபடுத்திப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று நாம் சொல்லலாம். தொலைநோக்கில் பார்த்தால் அதித்தான் நம் வெற்றி இருக்கும். அவ்வளவு விஷயங்கள் நமக்கு நாபகத்தில் இருக்கும் என்பதால் என்றாவது ஒருநாள் வரலாறு காணாத ஒரு ராட்சத மண்வெட்டியை உருவாக்கி, ஒரு போதும் இருந்திருக்காத அளவு பெரிய சலக்துழியைத் தோண்டி, அதற்குள் போரைத் தள்ளி முடிவிடுவோம். லாருங்கள், முதலாவதாக நாம் போய் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடித் தொழிற்சாலை ஒன்றை நிர்மானித்து, அடுத்த ஆண்டு முழுவதும் கண்ணாடிகளைத் தவிர வேறெதையும் உற்பத்தி செய்யாமல், அவற்றில் நன்றாக நீண்ட நேரம் பார்த்துக்கொள்வோம்."

சாப்பிடுவதை முடித்துவிட்டு, நெருப்பை அணைத்தார்கள். வெளிர் சிவப்பு நிற விளக்கொன்றுக்கு இன்னும் அதிகமாகத் திரி போட்டதைப் போல அந்த நாள் பொழுது பிரகாசமாகிக்கொண்டிருந்தது மரங்களிலிருந்து வேகமாகப் பறந்து போயிருந்த பறவைகள் திரும்ப வந்து உட்கார்ந்துகொண்டன.

மோன்டாக் நடக்க ஆரம்பிக்கான். சற்று நேரத்தில், வடக்குத் திசையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த அவனை மற்றவர்களும் பின் தொடர்வதைப் பார்த்தான். ஆச்சரியமடைந்த அவன் விவகிரஞ்சருக்கு வழிவிட்டாலும், அவர் அவனைப் பார்த்து மேலே போகும்படி தலையசைத்தார். மோன்டாக் முன்னே சென்றான் ஆற்றையும் வானத்தையும் பார்த்தான். பண்ணைகள் இருந்த இடத்துக்கு, வைக்கோல் நிரம்பியிருந்த கொட்டிலுக்கு, இரவில் நகரத்திலிருந்து திரும்பிவரும் வழியில் நிறைய பேர் நடந்துபோயிருந்த இடத்துக்கு இட்டுச்சென்ற இருப்புப்பாதையைப் பார்த்தான். பின்னர் ஒரு மாதத்திலே அல்லது ஆறு மாதங்களிலே, எப்படியும் நீச்சலும் ஒரு வருடத்துக்கு மேல் ஆகாமல், அவன் மீண்டும் இந்தப் பாதையில் தனியாக நடந்துபோவான் மக்கள் அனைவரிடமும் தான் போய்ச் செரும்வரை நடந்துகொண்டே இருப்பான்.

ஆனால், தந்தையர் மறியல்வரை தீண்டி காணல்பொழுது முடிவதும் நடக்க வேண்டியிருந்தது எல்லோரும். மெளண்டாகவே இத்தூர்களைத் தூறும், அது எல்லாவற்றையும் பற்றிச் சித்திக்கவும், திறையவே நினைவில் கொள்ளவும் வேண்டி இத்தூதாதான் ஒருவேளை காணலில் இன்னும் தற்று நேரம் கழித்துச் சூரியன் மேலெழும்பி அவர்களுக்கும் கதகதப்பு அளித்த பின்னர் அவர்கள் பேசத் தொடங்கலாம். அல்லது தாங்கள் அங்கேதான் இத்தூர்கள் என்று உறுதிசெய்துகொள்ளவும், எல்லாமே இப்போது தங்களிடம் பகிராமாக இருக்கிறது என்பதைச் சந்தேகமில்லாமல் உணர்வதற்காகவும் தங்களுக்கு கற்பகம் இருப்பவற்றைப் பற்றிப் பேசலாம். தங்கள் சொற்கள் மெதுவாக அசைந்து, மெதுவாகக் கொடுக்கத் தொடங்குவதை மோஸ்டாக் உணர்த்தான் அவனுடைய முறை வரும்போது அவனால் என்ன சொல்ல முடியும், தங்கள் பயணம் இன்னும் கொஞ்சம் எளிதாக ஆவதற்கு இது போன்ற ஒரு நாளில் அவனால் என்ன அளிக்க முடியும்? ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு காலமுண்டு ஆமாம். இடிக்க ஒரு காலமுண்டு, கட்ட ஒரு காலமுண்டு ஆமாம். மடிவையிருக்க ஒரு காலமுண்டு, பேச ஒரு காலமுண்டு ஆமாம் இவையெல்லாமேதான் தவிர, வேறு என்ன? வேறென்ன? ஏதோ ஒன்று, ஏதோ ஒன்று.

நதியின் இரு கரையிலும், பன்னிரெண்டு விதமான கவிதைகள் தரும் ஜீவவிருட்சம் இருந்தது. அது மாதந்திரமும் தன் கவிதையக் கொடுக்கும். அந்த விருட்சத்தின் இலைகள் ஜனங்கள் ஆரோக்கியமடைந்ததற்கு ஏதுவானவைகள்.

ஆமாம், என்று மனதில் நினைத்துக்கொண்டான் மோஸ்டாக். நண்பகலுக்காக நான் சேமித்து வைக்கப்போவது இதுதான். நண்பகலுக்காக...

நகரத்தை நாங்கள் சென்றடையும்போது.

*** *** ***

பின்னுகை

புத்தகங்கள் எதற்கு?

இலக்கியத்தில் புனைவு என்பது கற்பனை. கண்ணால் காண்பது காட்சி; மனத்தால் காண்பது கற்பனை. காட்சிப் பதிவுக்கு அப்பாற்பட்டது இலக்கியம் எனவே இலக்கியத்தைக் கண்ணால் மட்டுமல்ல, மனத்தாலும் படிக்கிறோம். கற்பனை பலவிதம். ஆசிரியரின் கற்பனையோடு பயனரிக்கும் போது வாசிப்பவருக்கு அவர் காட்டும் காட்சி புலப்படும். உலகத்தில் இது நடக்காது என்று சாதாரணமாகக் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட மாயக்காட்சிகளை இலக்கியம் புனையப் பயன்படுத்துவது கற்பனையில் ஒரு வகை. புராணக் கதைகளைப் போல, விஞ்ஞானப் புனைகதைகளும் இந்த வகையில் அடங்கும். ரே பிராட்பரியின் புனைவெழுத்து இந்த வகைக் கதைகளில்தான் துவங்கியது இந்த வகைக் கற்பனைக் கதைகளை எழுதும் திறனுக்காக அவர் மிகவும் பாராட்டப்பட்டிருக்கிறார்.

கற்பனையில் மற்றொரு வகை, வருங்காலத்தில் மக்கள் எப்படி வாழ்வார்கள், வாழ வேண்டும் என்று எண்ணிப்பார்ப்பது. இந்தக் கற்பனை வாழ்க்கை புதிய விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளால், அவை உருவாக்கும் எந்திரங்களால் பாதிக்கப்பட்டதாக இருக்கலாம்; இல்லாமலும் இருக்கலாம். இப்படிப்பட்ட சமூகத்தைச் சொல்லும் கற்பனை இலக்கியம் அடிப்படையில் விஞ்ஞானப் புனைவிலக்கியத்திலிருந்து வேறானது அல்ல. ஆனால் இது தொழில்நுட்பத்தை மையமாகக் கொள்ளாமல், அதைப் பின்புலமாக்கி, மக்களின் எதிர்கால நடத்தையை, சிந்தனையைப் புனைந்து எழுதப்படுவதால் புதிய இலக்கிய வகை ஆகிறது. இந்த வகை இலக்கியம் எதிர்காலத்தைப் பற்றி நம்பிக்கை கொண்டதாக, சமூகம்

எப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற ஆராய்ச்சித் தெரிவிப்பதாக இருந்தால், அது இல்லாததை விழையும் ஆதங்க இலக்கியம் அல்லது கனவிலக்கியம் (Utopian literature) எனப்படும். எதிர்காலத்தைப் பற்றி அவதூறுகளை தருவதாக, நடந்துவிட வேண்டாம் என்று அச்சத்தைத் தெரிவிப்பதாக இருந்தால் அது மருட்சி இலக்கியம் அல்லது எச்சரிக்கை இலக்கியம் (dystopian literature) எனப்படலாம். ரே பிராட்பரியின் ஃபாரென்ஸிட் 451 என்னும் நாவல் இரண்டாவது கற்பனை வகையில் மருட்சி இலக்கியத்தைச் சேர்ந்தது. புதிய சாதனைகளை வியந்து பாராட்டும் விஞ்ஞானப் புனைகதையிலிருந்து சமூகப் போக்கின் அவலத்தை முன்னுணர்ந்து எச்சரிக்கும் மருட்சிப் புனைகதைக்கு அவர் போன விதம் நேரான பாதைதான் எனலாம். இரண்டுக்கும் இயல்பான ஒரு தொடர்பு இருக்கிறது.

ரே பிராட்பரி திறைய எழுதியவர்; சிறுகதை, நாவல், நாடகம், திரைக்கதை, கவிதை, கட்டுரை என்று பல இலக்கிய வகைகளில் பாராட்டப்பட்ட படைப்புகளைத் தந்தவர் அவருடைய படைப்புகளில் இலக்கியக் கல்வியாளர்களின் கவனத்தைக் கவர்த்தவற்றில், திறனாய்வாளர்கள் பாராட்டியவற்றில் முன்னிற்பது ஃபாரென்ஸிட் 451. (மற்றொன்று 'செவ்வாய்ப் பரம்பரைக் கதைகள்' (Martian Chronicles)) ஃபாரென்ஸிட் 451 பல தலைமுறைகளாக மாணவர்கள் படித்து, வகுப்பறைகளில் விவாதித்துவரும் நாவல். திரைப்படமாக, நாடகமாக வந்து பலர் பார்த்த நாவல் இந்த ஆண்டு இந்த நாவல் காதல் கேட்க ஒலிப் பேழையில் வெளியாகியிருக்கிறது. இருப்பினும், இது திறனாய்வாளர்கள் கொண்டாடி உருவாக்கும் அமெரிக்க இலக்கிய நூல் வரிசையில் (literary canon) இடம்பெறுவதில்லை, ஒரு இலக்கிய பிரங்கியாக பிராட்பரி கருதப்படுவதில்லை. இதற்குக் காரணம் சொல்ல முடியவில்லை, விஞ்ஞானப் புனைகதைகளுக்கு இலக்கிய மதிப்பு குறைவாகத் தரப்படுவது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்; எதிர்காலத்தைப் பற்றிய புனைகதைகள் யதார்த்தமான இலக்கியம் அல்ல என்னும் கருத்தும் இந்தப் பார்வைக்கு ஒரு காரணமாகலாம். தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தாங்கள் படித்ததாகச் சொல்லும் வெளிநாட்டு நாவல் பட்டியலில் இது இருப்பதில்லை. இந்த நாவல் எழுதப்பட்டு (1953) அறுபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இதனுடைய தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வெளிவருவது வரவேற்கப்பட வேண்டிய நிகழ்ச்சி.

1951இல் ஒரு நாலகத்தின் நிலவறையில் இருந்து ஒரே மூச்சில் எழுதிய தியணைப்பாளன் (Fireman) என்னும் துறநாவலின் விவரிக்கம் இந்த நாவல் புத்தகங்கள் படிப்பதைத் தடைசெய்த ஒரு நாட்டில் புத்தகங்களை எரிக்கும் பணியில் ஈடுபட்ட ஒரு தியணைப்பாளனுக்குத் தான்

செய்யும் தொழிலில் மகிழ்ச்சி இருந்தது. இந்தத் தொழில் மீது இருந்த பிடிப்பு வெறுப்பாக மாறிக் தொழிலை உதறும் அவனுடைய மனதின் பரிணாமமே கதை. அவன் எரிக்கும் பணியிலிருந்து புத்தகங்களைச் சேர்த்துப் பாதுகாக்கும் நூலக இயக்கப் பணியில் சேருமளவு மாறுகிறான். இந்தக் கதை தீயணைப்பாளன் மோன்டாக்கின் பார்வையில் படர்க்கைக் கூற்றாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவனே கதையின் தலைவன். கதையின் எதிர்த் தலைவி இவனுடைய மனைவி மில்ட்ரெட் எனலாம். அவனுடைய வாழ்க்கை இன்பம் தொலைக்காட்சியில். மற்றொரு எதிர்த் தலைவன் தீயணைப்புப் படையின் கேப்டன் பியாட்டி; இவனுடையது அதி காரத்தின் குரல். இவர்கள் இருவரும் சமூகத்தின் அடையாளங்களே. எனவே, அமெரிக்கச் சமூகமே இந்த நாவலின் எதிர்த் தலைவன் என்று சொல்ல வேண்டும்.

இரண்டாவது உலகப் போர் முடிந்தபின் அமெரிக்க அரசையும் சமூகத்தையும் கம்யூனிச பயம் பற்றிக்கொண்டது. குடிமக்களின் நடவடிக்கைகள்—என்ன எழுதுகிறார்கள், என்ன படிக்கிறார்கள் என்பது உட்பட—கண்காணிக்கப்பட்டன; அவற்றுக்குத் தடைகள் விதிக்கப்பட்டன. (இன்று மத அடிப்படையாத பயத்தால் இயற்றப்பட்டுள்ள பாதுகாப்புச் சட்டங்களையும், தகவல் பரிமாற்றக் கண்காணிப்புகளையும் இங்கே நினைத்துப்பார்க்கலாம்.) இந்தச் சூழலில் எழுதப்பட்டதுதான் ஃபாரென் ஹீட் 451. காகிதத்தை எரிக்கும் வெப்பம் என்பதோடு, சமூகத்தையே எரிக்கும் உச்சமான எல்லாப் புத்தகங்களுக்கும் தடை விதிப்பதன் சூட்டையும் நாவலின் தலைப்பு கட்டுகிறது. (மக்களை ஒரு பொய்யை நம்பும்படி செய்து, ஈராக்கின் மீது படையெடுத்து, அது பயங்கரவாதத்தின் மேல் போர் என்று ஏற்றுக்கொள்ள வைத்ததைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் மைக்கேல் மூரின் ஃபாரென்ஹீட் 9/11 (2004) என்னும் ஆவணப் படமும் அரசு மக்கள் மனதைச் சூடேற்றியதன் குறியீடுதான்.)

உலகப் போருக்குப் பிறகு, போரின் விளைவாக அமெரிக்கப் பொரு ளாதாரம் வேகமாக வளர்ந்தது. மக்களின் கையில் பணம் தாராளமாகப் புழங்கி அவர்களுடைய வாங்கும் சக்தியை அதிகரித்தது. நுகர்வுக் கலாச் சாரம் வேர் லிட்டது. போருக்காக உருவாக்கப்பட்ட தொழில்நுட்பத்தின் துணையோடு உற்பத்திசெய்யப்பட்ட நுகர்பொருள்கள் சந்தையை நிறைத்தன. அந்தப் பொருள்களில் தொலைக்காட்சி முக்கியமானது. தொலைக்காட்சி மக்களுக்குக் கேளிக்கை அளிக்கும் சாதனமாகப் பயன் பட்டது. இதை ஒட்டி ஆயிரக்கணக்கான மக்களை ஒருசேர உட்காரச் வைத்துக் கேளிக்கைகளில் பொழுதைப் போக்கவைக்கும் வேறு கலாச் சாரச் சாதனங்கள் தோன்றின. குடிமக்கள் நுகர்வோர் ஆயினர். சமூகச்

சித்தனைகளிலிருந்து மக்களை விலக்கிவைக்கும் இந்த வெகுஜன கலாச்சாரம் அரகக்கும், எதிர்ப்பின் பயம் இல்லாமல் ஆள, வசதியாக அமைந்தது. இந்த வெகுஜனக் கலாச்சாரமும் எதிர்காலச் சமூகம் பற்றிய மருட்சிக்கு ஒரு காரணம். சித்தனைகளை ஒடுக்கும் அதிகாரமும் சித்தனைகளை ஒதுக்கும் கலாச்சாரமும் சமூகத்தின் அழிவுக்கு அடிக்கல் என்பது நாவல் தரும் எச்சரிக்கை.

இது அமெரிக்காவுக்கு மட்டுமல்ல, எல்லா நாடுகளுக்கும் பொருத்தும், இந்தியாவுக்கும், தமிழ்நாட்டுக்கும் பொருத்தும்; மதங்களின் குறைகளைக் காட்டும் புத்தகங்களைத் தடை செய்யும் இன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையில், சாதிகளைப் பற்றி எழுப்பப்பட்டிருக்கும் கட்டுமானங்களைக் கேலிசெய்யும் திரைப்படங்களை முடக்கும் இன்றைய சமூகச் சூழ்நிலையில், புத்தகங்களையும் படங்களையும் எரிக்க வேண்டும் என்னும் ஒரு ஆணை சரியானதாகவே தோன்றும். புதுமைப்பித்தனின் சில கதைகளை மாணவர்களிடமிருந்து மறைப்பது நியாயமாகத் தோன்றும். இந்த மாநிலியான சமாதானங்கள் சமூகத்தை எங்கு கொண்டுபோய் விடும் என்பதை இந்த நாவல் கட்டுகிறது. அரசின் தடைக்கு—உருவமாக, எரிப்புக்கு—சமூகத்தின் பகுதியினர் தங்களுக்கு விருப்பம் இல்லாத எழுத்துகள் தங்கள் உணர்வுகளைக் காயப்படுத்துகின்றன என்று கொதிப்பது ஒரு காரணம் என்பது கேப்டன் பியாட்டின் வாய்வழியே நாவலில் ஒரு இடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இந்தியர்கள் அடிக்கடி எதிர்கொள்ளும் ஒரு யதார்த்தம் இது.

ரே பிராட்பரியிடம் ஒருவர் நீங்கள் பெத்தண்ணாவுக்குப் பயப்படுகிறீர்களா என்று கேட்டார். பெத்தண்ணாவைவிட சின்னத் தங்கச்சிக்குத் தான் பயப்படுகிறேன் என்று பிராட்பரி பதில் சொன்னார். அதாவது, மக்களைக் கண்காணித்துச் சுதந்திரத்தைக் குறைக்கும் அரசைவிட (Big Brother) மக்களைக் கவர்ச்சியால் கிறங்கடிக்கும் ஜனரஞ்சகக் கேளிக்கைகளிடம் அதிக பயம் என்றார். அவருடைய இந்தப் பயம் புத்தகம் வெளிவந்த அறுபது ஆண்டுகளில் பல்கிப் பெருகியிருக்கிறது. இப்போது வலைத்தளங்களிலும், சமூக ஊடகங்களிலும் ஒரு சொடுக்கில் வேண்டிய படத்தைப் பார்த்தும், பாட்டைக் கேட்டும் தன்னை, தன்னைச் சுற்றியிருப்பவர்களை மறக்கலாம். வலையில் எத்த நேரமும் விளையாடிப் பொழுதைக் கழிக்கலாம். பள்ளிக்குச் சென்றும், புத்தகமில்லாத விடுகள் சாதாரணமாகிவருகின்றன; வாசிப்பது பலருக்குப் பிரமப்பிரயத்தனம்; சில நிமிடங்களுக்கு மேல் ஒரு செய்தியைக் கிரகிக்கப் பலர் மனதிற்தப் பொறுமை இல்லை; ஆற்றல் இல்லை. பிராட்பரி பயந்தபடி புத்தகமில்லாத சமூகத்தை நோக்கி முன்னேறிக்கொண்டிருக்கிறோம். அவர் எச்ச

ரித்தது உண்மையாகி வருவது ஃபாரென்ஹீட் 451 இன் குறையாத மதிப்புக்குச் சான்று.

நாவலின் கதைத் தலைவன் மோன்டாக் புத்தகங்களை எரிப்பதில் இன்பம் கண்டவன். தீயை அணைப்பது துயரைத் துடைக்கும் செயல் என்பது போல, அறிவுத் தீயை அணைப்பது நன்மை செய்யும் செயல் என்னும் எண்ணம் கொண்டவன். நாவல் அவனுடைய இன்பத்தை வெளியிடுவதில் துவங்குகிறது. நாவலின் இறுதியில், ஆற்றில் தண்ணீரில் மிதக்கும்போது பார்த்த சூரியனின் நெருப்பு நிலவுக்கும் பூமிக்கும் வெளிச்சம் தருவது புரிகிறது. புத்தகங்கள் வெளிச்சம் தருகின்றன என்ற வெளிச்சம் தான் முன்பே பெற்றுப் புத்தக எரிப்புக்கு எதிரியானது அவனுக்கு மகிழ்ச்சி தருகிறது.

இந்த நாவல் ஒரு பெரிய சமூகப் பிரச்சினையைப் பற்றிப் பேசுகிறது. சமூகத்தின் போக்கு மாற வேண்டும் என்று வாசகர்களை நினைக்கத் தூண்டுகிறது. ஆனால், சமூக மாற்றத்தைப் பிரச்சாரம் செய்யும் நாவல் அல்ல இது. இது சமூகப் பிரக்ஞையைக் காட்டும் நாவல். இந்தக் காட்டல் கலையழகோடு கூடிய நாவல் இது. கலையழகும் சமூக சீர்திருத்தமும் கூடி இலக்கியமாவதைச் சாதிக்கும் நாவல். இதன் கலையழகில் நாவலின் மொழி நடை ஒரு முக்கியமான அம்சம். அதில் கண்ணை மறைக்கும் எளிமை இருக்கிறது. எளிமைக்குக் கீழே உள்ள ஆழத்தைக் காண உற்றுப் பார்க்க வேண்டும். பிராட்பரி எதையும் வெகு சுத்தமாகச் செய்பவர்; தான் எழுதியதைத் திரும்பத்திரும்பத் திருத்துபவர். இந்த உழைப்பை இவர் மொழியிலும் காணலாம்.

இந்த நாவலில் கிறித்துவ நம்பிக்கைகள் குறியீடுகளாக வருகின்றன. இவற்றைப் புரிந்துகொண்டு வாசிப்பு அனுபவத்தை வளமாக்க மோன்டாக் வளர்ந்த கலாச்சாரத்தின் பரிச்சயம் வேண்டும்.

பிராட்பரியின் நடை படிமங்கள் நிறைந்தது. மோன்டாக் ஆற்றில் மிதத்துக்கொண்டு காணும் காட்சியின் வருணனை வாக்கியங்கள் சிறியவை; அந்த வருணனையை சூரியன், சந்திரன், வெளிச்சம், நெருப்பு, தீ, வானம், பூமி. ஆறு முதலான படிமங்கள் நிறைக்கின்றன. நமக்குப் பாரதியின் வசன கவிதையின் நினைவு வருகிறது.

யதார்த்தத்தைப் பொதுமையாக்குவதும் பிராட்பரியின் உத்தி. அமெரிக்காவின் சோளக் கொல்லையான மத்தியப் பகுதியில் இல்லினாய் மாநிலத்தில் உள்ள இவருடைய சொந்த ஊரை முகவரி இல்லாத பச்சை நகர் (Green Town) ஆக்கித் தன் பாத்திரங்களைப் பல கதைகளில் உலாவ விடுகிறார் (ஆர். கே. நாராயணின் மால்குடி இங்கே நினைவுக்கு வருகி

றது): தன் ஊரின் இயக்கங்களை, ஆசாபாசங்களை, முரண்பாடுகளை ஊர்களின் பொதுத் தன்மை என்று காட்டுகிறார். ஃபாரென்ஹீட் 451 இலும் மோன்டாக் புத்தகங்களை எரிக்கும் ஊருக்குப் பேர் இல்லை. ஊரின் பேர் இல்லாத நாவல் எல்லா இடத்துக்கும் பொது.

நமக்கும் பொருந்தும் ஒரு சமூக விமர்சனத்தை அமெரிக்காவை வைத்துச் சொல்லும் இந்த ஆங்கில நாவல் இப்போது தமிழில் வருகிறது. நாவலின் தனி நடையை மொழிபெயர்ப்பில் கொண்டுவந்து தமிழுக்கு ஒரு தனி நடையையும் தருகிறது.

டாக்டர் இ. அண்ணாமலை
சிகாகோ